CĂRȚI ROMANTICE

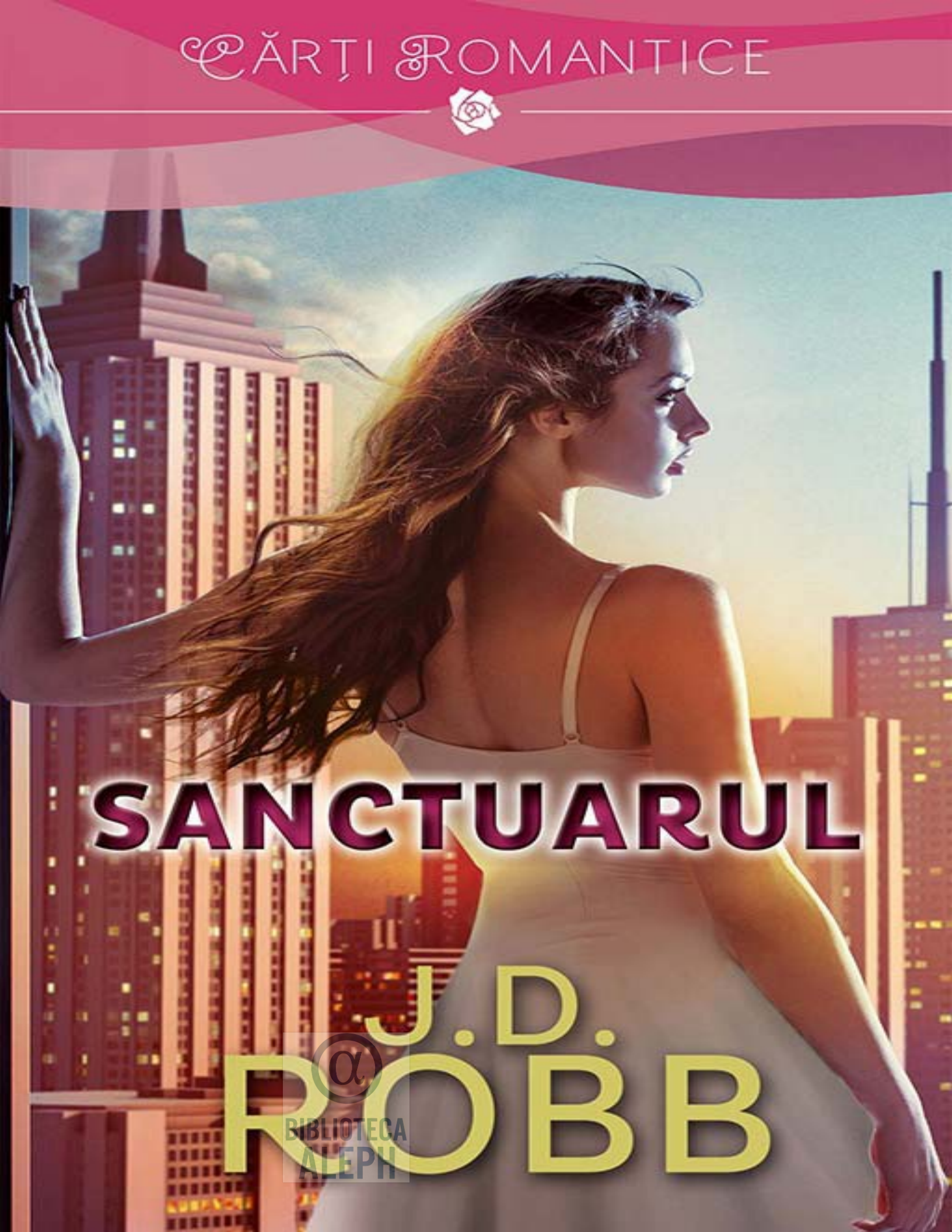

SANCTUARUL

J.D. ROBB

BIBLIOTECA ALEPH

J.D. Robb

Sanctuarul

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

LIRA
2015

Concealed in Death
J.D. Robb
Copyright © 2014 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Sanctuarul
J.D. Robb

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-0048-6
ISBN PDF: 978-606-33-0049-3
ISBN Print: 978-606-741-339-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz, Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire.

Psalmul 32.7

Un simplu copil,
Care își trage ușor răsuflarea
Și își simte viața în toate mădularele,
Ce să știe el despre moarte?

Wordsworth

capitolul 1

Neglijența putea ucide o clădire cărămidă cu cărămidă. După părerea lui, era mai insidioasă decât un uragan sau un cutremur, deoarece ucidea încet, în tăcere, nu cu furie sau cu pasiune, ci cu dispreț pur.

Sau poate că era el puțin cam poetic în legătură cu o clădire care nu servise altui scop decât aceluia de a găzdui șobolani și drogați, de mai bine de o duzină de ani. Dar, cu viziune și cu o sumă considerabilă de bani, vechea dărăpănătură din ceea ce fusese odinioară cartierul Hell's Kitchen avea să redevină din nou puternică și să aibă un rost.

Roarke avea viziune și bani din plin și îi făcea plăcere să se folosească de ambele după pofta inimii.

Pusese ochii pe acea clădire cu mai bine de un an în urmă și așteptase precum o pisică lângă o gaură de șoarece ca acel conglomerat cu probleme care o deținea să se șubrezească și mai mult. Pândise și auzise zvonurile despre reabilitarea sau distrugerea sa, despre suplimentarea de fonduri sau falimentul total.

După cum anticipase, realitatea era undeva la mijloc, iar clădirea fusese scoasă la vânzare. Dar tot mai așteptase până când prețul fantezist, după părerea lui, scăzuse la un nivel mai rezonabil. Și mai așteptase puțin, știind că problemele grupului care o deținea îi va face cu siguranță mai dispuși să accepte o ofertă mult sub acel nivel – cu ceva timp în plus în care proprietarii să fiarbă în suc propriu.

Cumpărarea și vânzarea clădirii – sau a orice altceva de fapt – erau o afacere, desigur. Dar era și un joc, unul pe care îi plăcea să-l joace, unul pe care îi plăcea să-l câștige. Considera că jocul afacerilor era aproape la fel de satisfăcător și de amuzant ca furtul.

Cândva, furase ca să supraviețuiască, iar apoi continuase când devenise un alt soi de joc pentru că – la naiba! – era grozav de priceput. Dar zilele în care fura făceau parte din trecutul lui, și rareori regreta că ieșise din umbră. Era posibil să-și fi clădit temelia averii în acele umbre, dar îi adăugase multe niveluri, folosindu-se acum de puterea lor în plină lumină.

Când se gândea la ce renunțase și la ce câștigase făcând asta, considera că făcuse cea mai bună afacere din viața lui.

Acum, stătea în mijlocul molozului celei mai noi achiziții, un bărbat înalt, cu un trup zvelt și disciplinat. Purta un costum perfect croit, gri cărbune, și o cămașă apretată, de culoarea fumului de turbă. Stătea alături de energicul Pete Staski, șeful lucrării, și de voluptuoasa Nina Whitt, arhitecta-șefă. Muncitorii se agitau în jur, aducând unelte, țipând unul la altul peste muzica bubuitoare pe care Roarke o auzise pe nenumărate șantiere de pe planetă și din afara ei.

— Are oase bune, spuse Pete mestecând o gumă de mure. Și n-am de gând să te contrazic, dar trebuie să-ți spun pentru ultima oară că ar fi mai ieftin s-o dărâmăm și să pornim de la zero.

— Poate că așa este, fu Roarke de acord, accentul irlandez deslușindu-se în cuvinte. Dar merită mai mult decât bila de demolare. Așa că o vom dezgoli până la acele oase, după care vom pune pe ele ce a proiectat Nina.

— Tu ești șeful.

— Chiar așa.

— Și o să merite, îl asigură Nina. Mereu consider că asta este partea cea mai incitantă. Să dai la o parte tot ce și-a trăit viața pentru a putea începe să construiești din nou.

— Și niciodată nu știi peste ce dai în timpul demolării. Pete ridică un baros. Odată, am găsit o întreagă casă a scărilor închisă cu plăci aglomerate. Pe trepte erau vrafuri de reviste din 2015.

Clătinând din cap, îi întinse barosul lui Roarke.

— Tu ar trebui să dai primele două lovituri. Aduce noroc când proprietarul face asta.

— Ei bine, norocul e foarte important.

Amuzat, Roarke își scoase sacoul și i-l dădu Ninei. Se uită la peretele zgâriat, murdar, cu graffiti ortografiat greșit: „Futui fututa de lume!“

— Să începem chiar aici, de ce nu?

Luă barosul, îi cântări greutatea, îl legănă spre spate și lovi în peretele de rigips cu o forță care îl făcu pe Pete să mormăie aprobator. Materialul ieftin se sparse scuipând praf cenușiu, vomitând bucăți gri.

— Peretele ăsta n-a fost făcut conform normelor, comentă Pete. Mare noroc că n-a căzut singur. Clătină dezgustat din cap. Dacă vrei, poți să-i mai dai vreo două lovituri și o să se prăbușească de tot.

Roarke se gândi că era ceva tipic doar oamenilor să fie atât de prostește entuziasmați de distrugere. Lovi din nou peretele cu barosul, împrăștiind mici bucăți de rigips, apoi a treia oară. După cum fusese prezis, zidul se prăbuși. În spatele lui se afla un spațiu îngust, cu pene de fixare subțiri – care nici ele nu erau conform normelor –, apoi un alt perete.

— Ce-i prostia asta?

Pete se apropie și dădu să-și vâre capul înăuntru.

— Stai!

Lăsând jos barosul, Roarke îl luă pe Pete de braț și intră el însuși. Între peretele spart de el și cel aflat la câteva zeci de centimetri în spatele lui se găseau două pachete învelite în plastic gros.

Dar văzu suficient de clar ce erau.

— A, chiar că futu-i fututa de lume!

— Alea sunt…? Rahat!

— Ce este? Încă ținând haina lui Roarke pe braț, Nina se înghesui pe lângă Pete și își băgă nasul înăuntru. O! O! Dumnezeule! Alea sunt…? Alea sunt…?

— Cadavre, isprăvi Roarke propoziția. Ce a mai rămas din ele. Trebuie să oprim echipa, Pete. Se pare că-i cazul s-o sun pe nevastă-mea. Roarke își luă sacoul dintre degetele inerte ale Ninei și își scoase videofonul din buzunar. Eve, rosti el când chipul acesteia apăru pe ecran. Se pare că am nevoie de un polițist.

Locotenentul Eve Dallas stătea în fața clădirii din cărămidă murdară de funingine și plină de graffiti, care se înălța pe trei etaje și avea ferestre acoperite cu placaje și cu gratii ruginite, și se întreba ce naiba era în mintea lui Roarke. Totuși, dacă el cumpărase mizeria asta, probabil că avea o valoare sentimentală sau financiară. Pe undeva.

Dar, deocamdată, nu asta era problema.

— Poate că nu sunt cadavre.

Eve se uită la detectivul Peabody, partenera ei, înfofolită ca un eschimos ciudat – admițând că eschimoșii purtau haine pufoase și violet – pentru a se feri de vântul înghețat de decembrie.

În ritmul acesta, anul 2060 avea să-i părăsească cu picioarele degerate.

— Dacă a spus că sunt cadavre, atunci cadavre sunt.

— Da, probabil. Criminalistica: ziua noastră începe când ale tale se sfârșesc. Definitiv.

— Ar trebui să brodezi asta pe o față de pernă.

— Mă gândesc pe un tricou.

Eve urcă cele două trepte de beton fisurat care duceau la ușile de fier duble. „În slujba asta, nu duci niciodată lipsă de un început de zi promițător“, gândi ea.

Era înaltă și zveltă, și purta cizme solide și o haină lungă de piele. Fluturând în vântul aspru, părul ei, scurt și în scări, avea aceeași nuanță de whisky ca a ochilor ei. Când o deschise, ușa scârțâi ca o femeie jeluindu-se în timp ce avea laringită.

La fel de slabă ca trupul, fața ei cu o mică gropiță în bărbie reflectă pentru foarte scurt timp mirarea când dădu cu ochii de mizeria, molozul și dezastrul de la parter. Apoi, chipul îi deveni dur, privirea, inexpresivă și atentă ca a oricărui polițist.

În spatele ei, Peabody exclamă încet:

— Câh!

Cu toate că, în sinea ei, era de acord, Eve nu spuse nimic, ci se îndreptă spre grupul de lângă peretele spart.

Roarke îi veni în întâmpinare.

Ar fi trebuit să arate deplasat în mijlocul acelei mizerii, se gândi ea, în costumul lui costisitor stil împăratul-lumii-afacerilor, cu coamă neagră de păr mătăsos revărsându-i-se până aproape de umeri și încadrând un chip care vorbea despre generozitatea zeilor. Cu toate astea, părea că se potrivește acolo, că era în largul lui, că deținea controlul – așa cum se întâmpla aproape oriunde.

— Locotenente. Acei ochi de un albastru sălbatic rămaseră ațintiți asupra chipului ei vreme de câteva clipe. Peabody. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Ați găsit niște cadavre?

— Se pare că da.

— Atunci, nu-i nici un deranj, e treaba noastră. Acolo, în spatele peretelui?

— Da, acolo sunt. Două, din câte mi-am dat seama. Și nu, n-am atins nimic după ce-am spart zidul și am dat de ele, și nici n-am permis altcuiva s-o facă. Cunosc deja suficient de bine procedura.

Ea se gândi că o cunoștea cu adevărat, la fel cum și ea îl cunoștea pe el. Stăpân pe sine și pe situație, dar, dincolo de suprafață, exista o furie scânteietoare. Probabil că îi trecuse prin cap că aceea era proprietatea lui și că fusese folosită pentru a ucide pe cineva.

Așa că i se adresă pe același ton profesionist:

— N-o să știm despre ce-i vorba până nu vom afla.

— O să știți. Mâna lui îi atinse brațul, o atingere foarte ușoară. Trebuie doar să vedeți. Eve, cred că...

— Încă nu-mi spune ce crezi. E mai bine să mă apuc de treabă fără idei preconcepute.

— Ai dreptate, desigur. O conduse spre zid. Locotenent Dallas, detectiv Peabody, Pete Staski. El este șeful echipei.

— Sal’tare! rosti Pete și își duse un deget la cozorocul șepcii slinoase cu logoul echipei Mets. Când demolezi ceva, te aștepți la tot felul de porcării, dar nu la așa ceva.

— Nu se știe niciodată. Cine-i doamna în taior? îl întrebă Eve pe Roarke, uitându-se la femeia care ședea pe un soi de găleată uriașă întoarsă cu fundul în sus, ținându-și capul în mâini.

— Nina Whitt, arhitecta. E puțin cam șocată.

— În regulă. Am nevoie să vă dați înapoi.

După ce își puse mănușile de latex și acoperitori de protecție pe ghete, Eve se apropie de gaură. Era zimțată, inegală, dar avea cam 60 de centimetri în cea mai lată

zonă și se întindea aproape de la podea până la tavan.

La fel ca Roarke, văzu două forme înghesuite una în alta. Și văzu că el nu se înșelase.

Își scoase lanterna din trusa de teren, o aprinse și păși înăuntru.

— Aveți grijă unde pășiți doamnă... locotenente, adică, se corectă Pete. Peretele ăsta și penele de fixare sunt fragile. Ar trebui să vă dau o cască de protecție.

— E-n regulă.

Se lăsă pe vine și trecu fasciculul lanternei peste cele două pachete. „Doar oase“, gândi ea. Nu se zăreau haine, nici bucăți de material. Dar putu vedea locurile unde șobolanii – asta își imagină – rupseseră plasticul, ici și colo, ca să ajungă la cadavre.

— Știm când a fost ridicat peretele?

— Nu cu siguranță, nu, îi zise Roarke. Am făcut niște cercetări cât te-am așteptat, ca să aflu dacă a fost solicitat vreun permis pentru aceste modificări interioare, dar nu există așa ceva. L-am contactat pe proprietarul anterior – pe reprezentanta lor, de fapt. După spusele ei, acest perete se afla aici când au cumpărat ei clădirea, cu vreo patru ani în urmă. Aștept să vorbesc cu proprietarul de dinainte, pe care l-am sunat, dar nu l-am găsit.

Eve ar fi putut să-i spună că se va ocupa ea de asta, dar ce rost avea să-și piardă timpul și să-și bată gura de pomană?

— Peabody, cheamă-i pe criminaliști și solicită un antropolog criminalist. Zi-le criminaliștilor că am nevoie de o scanare a cadavrului, a pereților și a dușumelelor.

— Imediat.

— Crezi că s-ar putea să fie și altele, rosti Roarke încet.

— Trebuie să verificăm. Ieși din spatele zidului și se uită la el. O să trebuiască să-ți opresc lucrările până terminăm cu asta.

— Am bănuit.

— Peabody vă va lua declarațiile și datele de contact, iar apoi, sunteți liberi să plecați.

— Și tu ce faci?

Ea își dădu jos haina.

— Eu o să mă apuc de treabă.

Intrând din nou în gaură, Eve înregistră cu grijă și din toate unghiurile cele două cadavre împachetate.

— Schelete a două victime, fiecare înfășurată în ceea ce pare a fi plastic gros. În plastic sunt găuri. Pare că rozătoarele și-au croit drum pe-acolo. Astfel a fost crescută ventilația – cu aer cald și rece – cadavrelor, spuse ea pe jumătate pentru sine. Iar asta probabil că a accelerat descompunerea. Deocamdată, nu există informații despre data construcției acestui perete secundar. Momentul morții este imposibil de stabilit doar conform evaluării din teren.

Lăsând plasticul la locul său, făcu o scanare pentru a determina înălțimea.

Rămase încruntată în timp ce privi noile cifre.

— Victima doi – deasupra – are o înălțime de aproximativ 1,50. Victima unu – dedesubt – 1,47.

— Copii, rosti Roarke din spatele ei. Erau copii.

Nu intrase prin gaură, ci stătea chiar la intrare.

— O să am nevoie de un expert criminalist pentru a determina vârsta.

Apoi, clătină din cap. El nu era doar un martor, nici măcar nu era doar soțul ei. Lucrase cu ea umăr la umăr la multe cazuri, la atât de multe că le pierduse socoteala.

— Da, probabil. Dar nu pot confirma asta. Du-te și dă-i lui Peabody declarația ta.

— O ia pe a Ninei. Se uită spre locul unde Peabody, solidă și compătimitoare, se ocupa de arhitecta șocată. O să dureze ceva mai mult. Ți-aș putea fi de ajutor.

— Nu e o idee bună, nu încă. Cu grijă, începu să îndepărteze plasticul de pe victima doi. Nu văd nici o gaură în craniu – și nici vreo urmă a unui traumatism cranian. Nici o vătămare vizibilă la gât și nici zgârieturi sau fracturi în zona torsului. Își puse ochelarii cu lupe. Există o fisură în brațul drept, deasupra cotului. Poate ca urmare a unei răni. Acest os al degetului pare strâmbat, dar ce știu eu? Totuși, pare strâmb. În acest moment, nu văd nici un traumatism sau rană care să fi cauzat moartea. Identificarea scheletului trebuie făcută de medicul legist și de criminaliști. Nu există haine, pantofi, podoabe sau bunuri personale. Lăsându-se pe călcâie, își ridică din nou privirea spre Roarke. Abia dacă știu ceva despre oase, dar, în general, maxilarul bărbaților este mai pătrat – iar acesta mi se pare mai rotund. Plus că zona pelviană este de obicei mai largă la bărbați. Este doar o presupunere – și e nevoie de verificări –, dar astea mi se par rămășițe femeiești.

— Fete.

— Este doar o bănuială, și nici măcar nu pot să apreciez când sau de ce au murit. Ar fi posibil să putem estima când a fost construit acest perete, deoarece e foarte probabil să fi fost ridicat pentru a ascunde cadavrele. Știind asta și având informațiile criminaliștilor, vom putea aproxima când au murit. Se ridică. O să am nevoie ca aceștia să mă ajute și la identificarea lor. Odată ce vom ști cine sunt, vom putea să începem să investigăm cum au ajuns aici.

Neavând ce să mai facă acolo, ieși din spatele peretelui și veni lângă el.

— Au cam aceeași înălțime, sublinie el.

— Mda. Este posibil să fie același tip de victime feminine – de vârste apropiate, poate și de dimensiuni apropiate, poate și de vârste apropiate. Poate că au fost ucise în același timp, poate că nu. Nu văd urme de traumatisme, dar testele ulterioare s-ar putea să infirme asta. Stai puțin.

Se apropie de Peabody, care tocmai termina cu Nina.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult. Este atât de supărător. Niciodată n-am văzut… Nina își îndreptă privirea spre peretele spart, apoi se uită în altă parte.

Nici măcar n-am văzut bine, dar…

— Ați examinat pereții, dușumelele, începu Eve, când ați primit slujba?

— Am făcut niște verificări, desigur. Măsurători. Roarke ne-a cerut să golim cu totul clădirea și să proiectăm noi spații în cadrul învelișului exterior. Avem toate planurile și specificațiile – arhitectonice, inginerești, mecanice. Osatura… Se întrerupse, devenind palidă. Adică, învelișul exterior, structura e foarte solidă, dar interiorul nu este. A fost realizat cu multe materiale ieftine, designul e nereușit, de-a lungul deceniilor au fost făcute reparații superficiale, toate adăugându-se la mulți ani de neglijare.

— Câți ani?

— Cercetările noastre indică faptul că această clădire n-a mai fost folosită oficial de aproximativ 15 ani. I-am studiat istoria ca să am o oarecare bază pentru noul design.

— Trimiteți-mi tot ce aveți. Sunteți liberă să plecați. Aveți cu ce să vă duceți?

— O să iau un taxi. Mă simt bine. De obicei, nu sunt atât de… sensibilă. Pot să vorbesc o clipă cu Roarke, înainte de a pleca?

— Sigur. Eve își îndreptă atenția spre Peabody. Cred că sunt copii.

— Of, la naiba, Dallas!

— Nu sunt sută la sută sigură, dar asta-i părerea mea inițială. Vreau să-i iei tu declarația lui Roarke, ca să fie mai oficial. Eu o să mă ocup de șeful de șantier. Se uită spre primii criminaliști care intrau pe ușa mare, de fier. Într-un minut!

Neavând altceva de făcut decât să le spună despre ce-i vorba, Eve îi puse pe criminaliști la treabă, luă o declarație scurtă, dar colorată de la Pete și apoi se apropie din nou de Roarke.

— Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să afli tot ce poți despre cine și ce, și unde, și când legat de clădirea asta, în ultimii 15 ani.

— Crezi că atunci au fost ascunse acolo?

— Dacă acest loc n-a mai fost folosit sau a fost folosit rar în respectivul interval, bănuiesc că da, atunci au fost ascunse acolo. Ținând cont și de faptul că au avut timp să se descompună. Dacă îmi afli informații despre asta, plus să zicem alți cinci ani înainte, s-ar putea să avem ceva de la care să pornim.

— Atunci, o să aflu.

— Ce-i chestia aia de-acolo? Unde porțiunea de zid a fost îndepărtată.

— Probabil că proprietarii anteriori s-au uitat la cablajele vechi. Există o spărtură similară și la primul etaj, unde s-au uitat la țevile instalațiilor sanitare.

— Păcat că n-au dat gaura în acest loc. Am fi descoperit rămășițele mai devreme și ai fi luat clădirea mai ieftin.

— A fost suficient de ieftină. După ce au inspectat cablurile electrice și țevile, au început să caute înnebuniți finanțare sau susținători. Dar n-au reușit.

— Iar apoi, ai apărut tu și le-ai suflat-o.

— Mai mult sau mai puțin. Cu tot ce-i în ea.

Eve înțelegea ce era în sufletul lui.

— Pot să-ți garantez că locul ăsta nu erau al tău când cadavrele au fost puse aici. Tu le-ai găsit, și trebuiau găsite. Nu mai poți face nimic aici, Roarke. Ar trebui să pleci și să te ocupi de cele zece mii de ședințe pe care probabil că le ai programate pentru azi.

— Astăzi, am doar câteva mii, așa încât cred că voi mai sta puțin.

Se uită la doi criminaliști care, în costumele lor albe și cu încălțările acoperite, treceau scanerul peste un alt perete.

— Bine, dar eu trebuie să…

Eve se întrerupe când, scârțâind, ușa se deschise din nou.

Femeia care intră ar fi putut urca pe un podium de modă. Purta o haină lungă, de un roșu strident, și o eșarfă grațioasă, care amesteca același roșu cu griuri argintii. O beretă roșie și obraznică îi acoperea părul lucios, tuns scurt. Cizme cenușii, cu tocuri înalte și subțiri se înălțau sub poalele hainei.

Își scoase ochelarii de soare cu rame roșii, dând la iveală ochii de un albastru înghețat, care creau un contrast exotic cu tenul fin, de culoarea caramelului. Băgă ochelarii într-o geantă gri, de dimensiunea planetei Pluto, scoase un videofon cu carcasa de protecție ornamentată și începu să filmeze scena.

— Cine dracu-i asta? Cu pași repezi, Eve traversă încăperea prăfuită. „Probabil, vreo reporteră, care încearcă să pună mâna pe o veste de senzație“, se gândi ea. Asta-i o scenă a crimei, începu ea.

— Da, corect. Mi se pare foarte util să am o înregistrare clară a mediului. Sunt doctor Garnet DeWinter. Întinse o mână, o apucă pe a lui Eve și o strânse cu fermitate. Antropolog criminalist.

— Nu vă cunosc. Unde este Frank Beesum?

— Frank s-a pensionat luna trecută și s-a mutat în Boca. Eu am venit în locul lui. O studie pe Eve cu o privire lungă, fermă. Nici eu nu vă cunosc.

— Locotenent Dallas. Eve își duse un deget la insigna agățată de curea. Trebuie să vă văd legitimația, doamnă doctor DeWinter.

— În regulă. Băgă mâna în geanta în care Eve bănuia că putea încăpea un ponei mic și își scoase legitimația. Mi s-a spus că aveți niște rămășițe scheletice. Două.

— Așa este. Eve îi dădu legitimația înapoi. Înfășurate în plastic care cred că a fost afectat de rozătoare. Au fost descoperite când a început demolarea, în spatele acelui perete.

Arătă spre el, apoi o conduse pe DeWinter acolo.

— Hei, pe tine te cunosc. Chipul impenetrabil de vedetă se lumină când îl zări pe Roarke. Îți amintești de mine?

— Garnet DeWinter. Spre surprinderea lui Eve, se aplecă și o sărută pe amândoi obrajii. Cât a trecut, cinci ani, șase?

— Da, cred că șase. Am citit că te-ai însurat. DeWinter le zâmbi larg lui Roarke și lui Eve. Felicitări amândurora. Cu certitudine, nu mă așteptam să te întâlnesc aici, Roarke.

— El este proprietarul clădirii, spuse Eve.

— O, ce ghinion! Se uită în sus, în jur, în jos. E cam dărăpănată, nu-i așa? Dar tu ești un geniu când vine vorba de transformări.

— La fel cum ești și tu când vine vorba de oase. Suntem norocoși s-o avem pe ea, Eve. Garnet este unul dintre cei mai buni antropologi criminaliști din țară.

— Unul dintre? rosti DeWinter și râse. Am descoperit că nu mă simțeam mulțumită în laboratorul de la The Foundry din estul Washingtonului, așa că am profitat de ocazia de a ocupa postul de-aici, care-mi oferă posibilitatea de a fi mai direct implicată. Și m-am gândit că ar fi o schimbare bună pentru Miranda – fiica mea, îi spuse ea lui Eve.

— Minunat. Poate, ne întâlnim mai târziu cu toții, să bem și să rontăim ceva, și, știu eu, poate că ai dori să arunci o privire la rămășițele astea. Ca să nu te plictisești.

— Vai, ce sarcasm! Netulburată, DeWinter își dădu jos haina. Te superi dacă te rog să mi-o ții? întrebă ea dându-i-o lui Roarke. Pe-acolo?

Văzând-o pe Eve dând din cap, se îndreptă spre deschizătură, folosindu-și din nou videofonul pentru a filma.

— Am făcut o înregistrare, începu Eve.

— Prefer să o am pe a mea. Tu ai desfăcut plasticul de pe scheletul de deasupra.

— După ce am filmat totul.

— Mda.

— Nu ești izolată, spuse Eve când văzu că DeWinter dădu să intre.

— Ai dreptate, desigur. Încă mai trebuie să mă obișnuiesc cu protocoalele.

Scoase din geantă un costum alb, ca al criminaliștilor. Își desfăcu fermoarul cizmelor, le scoase, apoi își trase costumul peste cocheta rochie neagră. După aceea, scoase un spray cu substanță de izolare și își dădu pe mâini.

Își luă geanta cu ea în spatele peretelui.

— O prietenă de-a ta, îi șopti Eve lui Roarke.

— O cunoștință, dar face impresie.

— Ai nimerit-o cu asta, rosti Eve și intră în gaura din zid.

— Rămășițele de deasupra…

— Victima doi.

— În regulă. Victima doi pare a avea aproximativ 1,5 metri înălțime.

— Foarte puțin mai mult, am făcut măsurătorile. Victima unu are cam tot atât, o idee mai puțin.

— Nu te supăra, dar o să le măsor din nou, pentru propria înregistrare. După ce o făcu, DeWinter dădu din cap. Din câte văd la fața locului, după forma craniului și a zonei pubiene, victima doi este de sex feminin și are între 12 și 15 ani. Cel mai

probabil, caucaziană. Nu există traumatisme evidente. Fisura din humerusul drept, chiar deasupra cotului, indică o fractură. Pe care, foarte probabil, a avut-o pe la doi, trei ani. Nu s-a vindecat bine. De asemenea, mai există o fractură și la arătătorul drept.

— Arată mai degrabă ca o sucire decât ca o fractură.

— Sunt de acord. Ai ochi buni. Ca și cum cineva a apucat degetul și l-a răsucit până s-a rupt. DeWinter scoase din geantă ochelarii cu lupe binoculare, și-i puse, îi aprinse și un fascicul luminos se centră în jos. A avut câteva carii, iar molarii de 12 ani îi crescuseră. Lipsește un dinte. Mai văd un defect la cavitatea oculară stângă. O rană veche. Încet, sistematic, DeWinter se ocupă de tot corpul. O rană circulară, ca de cătușă. Din nou, arată ca și cum s-ar fi aplicat o forță de torsiune – cineva a apucat brațul și l-a răsucit cu putere. O altă fractură aici, arată ca un fir de păr la glezna stângă.

— Abuz. Acesta este tiparul unui abuz fizic.

— De acord, dar o să vreau să studiez aceste răni în laboratorul meu. Își ridică privirea spre Eve, cu ochii enormi în spatele lupelor. O să-ți pot spune mai multe după ce o duc acolo. Trebuie s-o mut ca să pot examina rămășițele victimei unu.

— Peabody!

Peabody apăru în deschizătură.

— *Sir!*

— Ajută-mă să ridic aceste rămășițe.

— Cu grijă, le avertiză DeWinter. V-aș ruga să le scoateți și să-i cereți lui Dawson să le asigure pentru a fi transportate. Îl cunoașteți pe Dawson?

— Da. Peabody, hai s-o ridicăm și s-o scoatem.

— Sărmana copilă, murmură Peabody, apoi apucă plasticul și, împreună cu Eve, îl ridicară ca pe un hamac. Cine-i tipa asta îmbrăcată după ultimul răcnet? șopti Peabody după ce mutară rămășițele în cameră.

— Noul antropolog criminalist. Dawson!

Când șeful criminaliștilor se uită spre ea, îi făcu semn să se apropie.

— Spune-i să le pregătească pentru transport, îi ordonă Eve lui Peabody, după care se întoarse lângă DeWinter.

— Se încadrează în aceeași grupă de vârstă ca și cealaltă. Având în vedere caracteristicile craniului, cred că provenea dintr-un amestec de rase. Cel mai probabil, asiatică și negroidă. Și eu am așa ceva în arborele genealogic. Din nou, nu există traumatisme evidente. O fractură curată a tibiei, vindecată bine. DeWinter examină încet și cu atenție întregul schelet. Nu văd alte fracturi sau răni. Toate rănile victimelor unu și doi sunt vindecate și nici una nu reprezintă cauza morții, nici nu a fost provocată imediat anterior momentului morții.

În lumina ochelarilor lui DeWinter, Eve zări o scânteiere scurtă.

— Stai! Se lăsă pe vine și privi în orbita craniului. E ceva aici.

Scoțând un instrument din trusa ei, îl băgă înăuntru și apucă micul obiect strălucitor.

— Ai ochi excelenți, rosti DeWinter. Mie mi-a scăpat.

— Un cercel.

— Cred că e mai degrabă un cercel de pus în nas sau în sprânceană. Pur și simplu, s-a desprins și a căzut în timpul descompunerii.

Eve îl puse într-o pungă pe care o sigilă.

— O să începem prin a determina ADN-ul și a face reconstrucția facială. Presupun că vrei să-i afli identitatea cât mai repede posibil.

— Presupui corect.

— S-ar putea să-mi ia mai mult stabilirea cauzei și a momentului morții. Mi-ar fi de folos un istoric detaliat al clădirii, când a fost construit peretele exterior, care era scopul său.

— Deja am cerut asta.

— Excelent. Dawson poate securiza și aceste rămășițe. O să mă ocup imediat de ele și te voi contacta de îndată ce aflu ceva util. Abia aștept să lucrez cu tine, locotenente.

Eve apucă din nou mâna care i se întindea, apoi îi dădu drumul când auzi strigătul:

— Mai avem unul!

Întâlni privirea lui DeWinter.

— Se pare că încă n-ai terminat aici.

— Nici tu.

Până să termine, găsiră douăsprezece schelete.

capitolul 2

Eve parcurse clădirea secțiune cu secțiune. Până la peretele sudic, unde criminaliștii tăiaseră cu meticulozitate un pătrat mare în placa de rigips, punând în pungi o parte din praf și moloz pentru a fi analizat ulterior. În deschizătura îngustă se aflau trei schelete împachetate. Le examină împreună cu DeWinter.

Erau de sex feminin și aveau între 12 și 16 ani. La fel ca și primele două, unele aveau răni vechi, dar nici una nu prezenta vreun traumatism care să poată fi considerat drept cauză a morții.

Lângă rămășițe, Eve găsi trei ținte și un mic inel de argint.

Restul parterului conținea câteva încăperi și două grupuri sanitare din care toate obiectele fuseseră de mult îndepărtate.

Până când ea și DeWinter să ajungă să urce scările de fier la primul etaj, criminaliștii mai găsiră cinci cadavre.

— Din nou, avem un amestec de rase, îi spuse DeWinter, și din nou toate sunt femei și toate fac parte din aceeași grupă de vârstă. Prezintă răni care bănuiesc că sunt rezultate ale abuzurilor din copilărie, și nici una care să fi constituit cauza morții. Oricine a făcut asta a urmărit fete care au trecut de pubertate și puțin înainte de a ajunge la maturitate. Fete din această grupă de vârstă, iar unele dintre ele mai mult ca sigur au fost abuzate fizic când erau mai mici.

— Vreme de câțiva ani, aici a fost un soi de adăpost.

Eve se uită la Roarke, în vreme ce băga într-o pungă ceva ce credea că putea fi un inel pentru degetul mare de la picior.

— Ce fel de adăpost?

— Nu prea există documente despre această perioadă. A fost folosit ca un soi de adăpost pentru copii și adolescenți în timpul războaielor urbane, cei rămași fără părinți. Un fel de orfelinat improvizat.

— Aceste cadavre nu se află aici de pe vremea războaielor urbane.

— E posibil, o contrazise DeWinter. O să-ți pot spune destul de repede de când se află aici, după ce duc rămășițele la laborator.

— Nu se află aici de pe vremea războaielor urbane, repetă Eve. Peretele în spatele căruia au fost ascunse nu a fost construit atât de demult. Și nici n-ar fi avut de ce să le țină aici. Oamenii mureau pe capete atunci. Vrei să omori câteva fete și să scapi de cadavre? Scoate-le de-aici și lasă-le în stradă. Și, continuă ea înainte ca DeWinter să poată vorbi din nou, cum naiba le ucizi, le împachetezi, le bagi acolo, iar apoi, construiești pereți pentru a le ascunde când clădirea e plină de oameni? Pentru asta, ai nevoie de timp, ai nevoie să nu fii deranjat.

— Da, îmi dau seama că ai dreptate. Am vrut doar să spun că, din punct de vedere patologic, este posibil ca rămășițele să dateze din acea perioadă și că nu vom ști asta până când nu vom face niște teste.

Eve se ridică și îi dădu lui Peabody pungile cu probe.

— Știi cumva cât timp au stat în această clădire orfani ai războaielor urbane?

— Mă ocup de asta, îi zise Roarke. Acest etaj și cel de deasupra au fost transformate în dormitoare, în mare. Existau două băi comune la etajele unu și doi.

— Din câte îmi dau seama, interveni Pete, pereții au fost ridicați la sfârșitul războaielor urbane sau imediat după. Îmi dau seama după materialele folosite, din care majoritatea nu mai există. Pe vremea aceea, nimeni nu se ostenea să obțină permise de construcție, să facă inspecții și să respecte norme. După țevile instalațiilor sanitare rămase, după cablaje și structura de bază, se pare că au fost curățate și cârpite. La fel stau lucrurile și cu bucătăria de la parter și cu cele două toalete de jos.

— Nu s-au adus îmbunătățiri?

— Ah. Își scărpină țeasta. Ceva cârpăceală, treabă de mântuială pe ici, pe colo. Cât mai ieftin posibil. De aia nu ne-am gândit deloc la pereți. Am văzut că nu făceau parte din structura originală, dar clădirea a avut parte de multe modificări incompetente de-a lungul anilor.

— Dormitoarele.

Ieșind din deschizătură, Eve cercetă cu privirea marele spațiu deschis, imaginându-și-l ticsit cu paturi înguste, dulapuri ieftine, ca niște cutii, sau cufere pentru obiectele personale.

Trăise experiența unui dormitor dintr-o instituție de stat – un cămin pentru copii defavorizați, privați de drepturi și cu probleme. Credea că ea îndeplinise toate cele trei condiții. Dar cel mai mult își amintea zilele și nopțile de chin.

— Puteai băga aici vreo 20–25 de paturi, dublu dacă erau suprapuse.

— Cam înghesuială, comentă Pete.

— Astfel de locuri sunt mereu înghesuite și, de obicei, totul e ieftin.

O lăsă pe DeWinter să examineze cadavrele și ieși pentru a studia încăperea aflată dincolo de un hol îngust.

— Un alt dormitor, poate, sugeră Pete.

Ea se gândi că nu, probabil fusese camera „de grup“, unde trebuia să te duci

pentru terapia prin discuții, ca să asculți prelegeri sau să primești sarcini. Alte chinuri.

Merse mai departe pe hol și intră în ceea ce fusese baia comună a etajului.

Și revăzu clar baia pe care o cunoscuse ea.

Loc pentru șase cabine de toaletă, poate șapte, în cel mai rău caz, decise ea. O cadă, considerată un privilegiu, dușuri fără cabine, poate trei, din care doar dacă aveai noroc curgea un jet subțire, și trei chiuvete.

Auzind vocea dezlânată a lui Pete, reveni la realitate.

— Au scos vechile țevi de cupru, dar era de așteptat. Au luat și unele de plastic. Au dat niște găuri în zidurile vechi pentru a ajunge la ele. Au furat și pisoarele, și cada. Din ce văd, acolo trebuie să fi fost o cadă. Cea de la etajul doi e aproape la fel ca asta.

— Fetele la un etaj, băieții la altul, foarte probabil. Mai ales dacă erau adolescenți.

Și asta se potrivea cu experiența trăită de ea.

— Locotenente. Cu chipul tras, Dawson se apropie de ea. Am mai găsit și altele.

Așadar erau douăsprezece, împachetate, înghesuite și ascunse între pereți. Unele, cu câte un mic obiect sclipitor ascuns printre oase, mărturie a vieților trăite cândva.

După ce își termină treaba, se opri alături de Roarke pe trotuar. Frigul, zgomotul, tumultul vieții alungă ceva din imaginile, praful de ghips și moartea care păreau să se fi agățat de chipul, de mintea ei.

— Ne ducem la Centru. Orice poți afla despre clădirea asta – perioade, proprietari, scopul în care a fost folosită – trimite-mi indiferent cât de puțin este. O s-o folosim pe post de trambulină pentru a afla mai multe.

— Ți-am copiat în computer tot ce am, inclusiv vânzătorii. O privi în vreme ce ea studia clădirea. Nu-ți place să i le lași lui DeWinter – cadavrele.

— Ea e experta. Și nu, recunoscu Eve, nu-mi place. Dar nu mă pot uita la oasele lor și să-mi imaginez ce li s-a întâmplat. Iar ea poate. Sau sper că poate.

— Este foarte pricepută. O să lucreze cu Morris?

Eve se gândi la legistul-șef, alt om foarte priceput. Și unul în care avea deplină încredere.

— Da, cu el. O să am grijă să fie așa. Douăsprezece, cugetă ea. În patru ascunzători pe trei etaje. De ce le-a împrăștiat așa? Asta-i o întrebare. Același tip în esență, dar de diferite rase. Însă înălțimea și vârsta sunt apropiate. Poate și conformația corpului. Destul de neglijent sau poate că nu i-a păsat îndeajuns pentru a înlătura toate podoabele. În fine, rosti ea alungând deocamdată aceste gânduri. O să sigileze clădirea până terminăm cu ea, și n-aș putea spune cât va dura asta.

— Nu-mi pasă. Vreau să aflu numele lor.

Ea dădu din cap, înțelegându-l.

— Și eu. O să le aflăm și o să aflăm și ce s-a întâmplat cu ele. Și o să aflăm și cine le-a făcut asta.

— Tu ești experta. Pentru că simțea nevoia să facă asta, o sărută pe frunte, înainte ca ea să poată pleca. Ne vedem acasă.

Ea ocoli mașina și se așeză la volan. Iar odată aflată acolo, suspină îndelung.

— Iisuse Hristoase!

Alături de ea, Peabody oftă la rându-i.

— Nu pot să-mi scot din minte faptul că erau niște copii. Știu că trebuie să facem asta, dar nu pot să trec peste faptul că o duzină de copii au fost împachetați și aruncați acolo ca niște gunoaie.

— Nu trebuie să treci peste asta. Folosește-te de asta. Eva porni mașina și începu să se strecoare prin trafic. Dar nu cred că au fost ca niște gunoaie, nu pentru criminal.

— Atunci, ce?

— Nu știu, nu încă. Felul în care le-a împachetat, felul în care le-a împrăștiat prin clădire, felul în care le-a pus împreună. Oare înseamnă ceva? O să-i cerem Mirei să se ocupe de asta, spuse ea referindu-se la psihologul-șef al Departamentului de poliție și securitate din New York. Și o să începem imediat să lucrăm pe informațiile date de Roarke despre clădire. O s-o hăituim pe această DeWinter ca niște copoi flămânzi.

— I-ai văzut *cizmele?* Ochii negri ai lui Peabody se dădură peste cap ca ai unei femei aflate pe culmile extazului. Erau moi ca untul. Și rochia? Croiala, materialul și năstureii aceia drăguți care coborau în spate de sus până jos?

— Cine poartă cizme ca untul și năsturași drăguți la un loc al faptei?

— Totul îi stătea foarte bine. Iar haina era absolut magică. Nu magică precum a ta, ci într-un fel mai feminin.

— Haina mea e comodă, practică.

— Și magică, adăugă Peabody, fiindcă era căptușită cu o adevărată armură. Dar totuși. Plus că am aflat de la Dawson că e un geniu în materie de oase. Cred că s-a îndrăgostit de ea, ceea ce înțeleg, pentru că arată uimitor, dar el zice că ea poate găsi în osul unui deget mai multe răspunsuri decât sunt în stare să găsească mai mulți șoareci de laborator într-un cadavru întreg.

— Să sperăm că are dreptate, fiindcă nu avem decât oase, o mână de podoabe ieftine și o clădire pe care nimeni se pare că n-a dat doi bani ani întregi.

— Și materialul din care a fost făcut peretele, adăugă Peabody. E posibil ca geniile de la laborator să poată data plăcile de rigips, penele de fixare. Poate chiar și plasticul.

— Asta este! Ieftin, rosti Eve gânditoare. Plasticul mi s-a părut ieftin. Genul pe care îl cumperi la sul pentru a-l arunca peste lucruri care nu vrei să se ude sau pe care îl întinzi pe podea când zugrăvești sau cine știe ce faci și pe care îl arunci după

aceea. Același lucru și cu rigipsul. Nu e cine știe ce investiție, dar a fost o treabă suficient de decentă – treabă de dulgher – ca nimeni să nu-și bată capul cu pereții înainte de asta.

— Deci, ucigașul se pricepea la construcții.

— Suficient pentru a construi pereții astfel încât nimeni să nu se întrebe: „Ce naiba caută ăsta aici?“ S-au potrivit în spațiul respectiv. Dar de ce naiba să ascunzi cadavrele acolo? De ce să nu găsești o modalitate mai bună de a scăpa de ele? Abandonezi sau ascunzi cadavrele – să le scoți și să le îngropi e mai ușor –, dar le ascunzi pentru că nu vrei să fie găsite. Ar putea să se facă legătura cu tine. Dar trebuie să ai acces ușor la clădire, așa că asta face legătura cu tine. Totuși, ții cadavrele acolo.

— Pentru a le avea aproape?

— Poate că vrei să le vizitezi.

— Asta-i mai mult decât demență.

— Lumea este plină de demență, spuse Eve și continuă să se gândească la asta tot restul drumului până la Centru.

Parcă pe locul ei din garaj. Nu tu identități, nu tu chipuri, nu tu nume – dar asta nu însemna că nu o interesau chiar foarte mult.

— O să mă apuc de dosar și de planșa de caz, zise ea îndreptându-se spre lift. Tu ocupă-te de informațiile trimise de Roarke despre clădire și istoricul ei și află mai multe. Intră în lift. Vreau să știu tot ce este de știut despre ea: cine a folosit-o, cine au fost proprietarii, cine a locuit în ea. În principal, după războaiele urbane, dar nu exclusiv.

— Mă apuc imediat de treabă.

— O să considerăm corectă estimarea făcută de DeWinter la locul faptei și perioada cea mai probabilă… Se întrerupse pentru a se da la o parte când mai mulți oameni intrară. O să începem cu 15 ani în urmă, de când clădirea n-a mai fost folosită. Dar trebuie să aflăm cine a avut legături cu ea sau a fost interesat de ea înainte de asta și după.

A doua oară când ușa se deschise, doi polițiști în uniformă împinseră înăuntru un vagabond foarte împuțit. Eve preferă să iasă, urmată de Peabody, și se îndreptă spre scara rulantă.

— Ea părea să știe ce are de făcut, și nu doar în privința modei.

— O să vedem dacă așa este. Coborî și porni spre Departamentul Criminalistică. Totul, Peabody, repetă ea.

Și avea să facă niște cercetări în privința doamnei doctor Garnet DeWinter.

Intră în biroul polițiștilor și fu învăluită de mirosurile stridente de cafea proastă, zahăr procesat și detergent industrial. Mirosurile de acasă.

Detectivii erau ocupați cu videofoanele și computerele lor, iar polițiștii în uniformă făceau același lucru în separeurile lor. Remarcă birourile goale ale

detectivului Baxter și ale învățăcelului său, ofițerul Trueheart. După ce scotoci rapid prin minte, își aminti că amândoi erau la tribunal.

Se despărți de Peabody și își dădu jos haina în vreme ce parcurse scurtul drum până la biroul ei. Acolo, în micul ei spațiu cu o unică fereastră îngustă, porni cafetiera cu cafea adevărată, cea mai grozavă cafea, mulțumită lui Roarke.

Își aruncă haina pe jalnicul scaun pentru vizitatori. Scaunul dătător de dureri de fund, plus haina aruncată pe el trebuiau să-i descurajeze pe musafiri. Apoi, programă cafetiera și se trânti pe scaunul de la biroul ei.

Întâi, își scrise raportul și trimise câte o copie comandantului ei și doctorului Mira, completând exemplarul acesteia cu o cerere de consult.

După aceea, puse fotografiile de la scena crimei pe planșă. „Douăsprezece schelete“, se gândi ea.

Fete care, dacă estimarea lui DeWinter era corectă, ar fi femei adulte acum, având aproape vârsta ei. Femei cu slujbe, cariere, familii, istorii, iubiți, prieteni.

Cine le răpise toate astea? Și de ce?

— Computer, caută și afișează toate rapoartele de persoane dispărute din zona New York, de sex feminin, cu vârste între 12 și 16 ani. Persoane care n-au fost descoperite. Interval de căutare din 2045 până în 2050.

— Înțeles. Căutare…

„Asta o să dureze o vreme“, se gândi ea.

După cum dura și să ucizi douăsprezece fete, cu excepția unui măcel în grup sau a unei otrăviri în masă, sau ceva de genul ăsta. Dar ea nu văzuse asta aici. O crimă în masă ar fi însemnat, cel mai logic, un mormânt comun, nu mai multe ascunzători.

Deci, una ori două, posibil trei o dată, cu dificultatea sporită de a le ascunde.

O clădire închisă sau abandonată ar oferi timpul și izolarea necesare. Trebuia să restrângă intervalul de comitere a crimelor, iar apoi să afle cine avea ocazia și acces în clădire – și cunoștințele necesare pentru a construi pereții.

Era puțin iritant, recunoștea asta, să depindă de altcineva pentru determinarea momentului morții – de cineva care nu făcea parte din echipa ei obișnuită. Dar studie planșa și își reaminti de acele fete care nu vor mai avea niciodată slujbe, iubiți și familii, iar asta îi impunea să lucreze cu oricine era capabil să furnizeze răspunsuri.

Însă nu însemna că ea n-ar trebui să afle cine era acea „oricine“.

Făcu o verificare rapidă a lui DeWinter.

„Vârstă 37 de ani, singură, nu a fost căsătorită, un copil – de sex feminin, 10 ani. Nu coabitează cu nimeni. Născută în Arlington, Virginia, ambii părinți în viață, coabitând de mult timp, savanți. Nu are frați sau surori.“

Lista instituțiilor de învățământ urmate era nesfârșită, și Eve se gândi că, da, era a naibii de impresionantă. Avea doctorate și în antropologie fizică, și în antropologie biologică, ambele de la Universitatea de Medicină din Boston – unde uneori era

conferențiar invitat –, precum și masterate în câteva domenii conexe, gen criminalistică, ADN, toxicologie. Lucrase în multe institute, cel mai recent fiind The Foundry, în estul Washingtonului, unde condusese un departament în care lucrau nouă savanți.

Câștigase bani pentru haina și cizmele ei elegante participând la un turneu de conferințe – deduse Eve după ce parcurse lista –, dar și oferind consultații pentru diverse șantiere arheologice și proiecte din toată lumea. Lista începea de la Afganistan și se termina cu Zimbabwe.

Eve observă că fusese arestată de două ori. Prima oară, cu ocazia unui protest împotriva defrișării pădurilor tropicale, iar a doua oară pentru… furtul unui câine.

Cine fură un câine?

În ambele ocazii, pledase vinovată, plătise o amendă și își făcuse orele de muncă în serviciul comunității.

Interesant.

Tocmai începuse să intre în detaliile acuzațiilor când Mira bătu în tocul ușii.

— Câtă promptitudine!

Eve se ridică automat.

— Am fost să dau o consultație în afara clădirii și am citit raportul tău când intram. M-am gândit că ar fi bine să trec pe-aici, înainte de a mă duce în biroul meu.

— Apreciez asta.

— Acelea sunt victimele tale?

Mira se apropie de planșă.

Eve nu credea că Mira se îmbrăca după ultimul răcnet. Mai degrabă, prefera stilul clasic. Rochia de culoarea piersicii și sacoul asortat scoteau în evidență părul negru și ochii de un albastru catifelat. Strălucirea micilor mărgeluțe aurii de la gât era completată de a cerceilor, iar nuanțele de piersică și auriu alcătuiau un model spiralat pe pantofii ei cu tocuri-cui.

Eve nu-și putea imagina cum reușeau unele femei să combine și să asorteze astfel lucrurile.

— Douăsprezece fete, murmură Mira.

— Așteptăm informații pentru a le identifica.

— Da. Lucrezi cu Garnet DeWinter.

— Așa se pare.

— O cunosc puțin. O femeie interesantă și, fără discuție, strălucitor de inteligentă.

— Da, am tot auzit partea a doua. A furat un câine.

— Poftim? Sprâncenele doctorului Mira se ridicară de surprindere, apoi se uniră de curiozitate. Al cui câine? De ce?

— Nu știu. Tocmai am verificat-o. A fost arestată pentru că a furat un câine.

— Asta-i ciudat. În orice caz, reputația ei în domeniu este exemplară. O să te

ajute să afli cine erau ele. Pot să mă așez?

— O, da. Dă-mi voie… Existau vizitatori și vizitatori. Eve luă haina de pe scaun, apoi arătă spre cel de la biroul ei. Ia-l pe acela. Ăsta-i criminal.

— Știu.

Și, pentru că știa, Mira se așeză pe scaunul ergonomic de la birou.

— Vrei niște ceai de-al tău? Sau cafea?

— Nu, mulțumesc. Eu… O, îmi place grozav schița.

Ridicându-se, Mira se apropie pentru a admira o schiță a lui Eve în poziție agresivă.

— Mda, e bună. Nixie Swisher a făcut-o ca proiect pentru școală sau ca temă. Ceva de genul ăsta.

Micuța Nixie care, datorită șansei, norocului, sorții, supraviețuise brutalei și sângeroasei intrări prin efracție în casa ei, atac care îi ucisese întreaga familie.

— E minunată. N-am realizat că este atât de talentată.

— Cred că Richard a ajutat-o.

— Indiferent de asta, este excelentă și te-a prins foarte bine. Cred că e foarte încântată că ai pus-o aici.

— De Ziua Recunoștinței, când mi-a dat-o, i-am spus că asta o să fac. Oricum, asta îmi aduce aminte de ceva. Chiar și în cele mai rele momente, când crezi că nu mai poți face nimic, de fapt poți. Poți să supraviețuiești.

— Am văzut-o doar în treacăt, când Richard și Elizabeth au adus copiii la New York, dar mi-am dat seama că a făcut mai mult decât să supraviețuiască. A început să înflorească. Își îndepărtă privirea și se uită din nou la planșă. Ele n-o vor face niciodată.

— Nu. Examenul preliminar arată caracteristici rasiale combinate, ceea ce înseamnă că este improbabil ca ele să fi avut același colorit sau să fi semănat la față. Ceea ce înseamnă că ne rămân doar vârsta și conformația ca legături fizice. În această etapă, continuă Eve în vreme ce Mira se așeză din nou, instinctul îmi spune că vârsta victimelor era mai importantă pentru ucigașul lor.

— Foarte tinere, probabil incomplet dezvoltate fizic sau sexual.

— Și mici de statură, ceea ce ar indica faptul că până și cele mai mari ca vârstă puteau să pară mai tinere. Tot conform examinării preliminare, nu există nici urmă de violență imediat anterioară morții. Rănile cauzate astfel au fost produse cu mult înaintea morții și erau vindecate.

— Da, am văzut din raport că este suspectat un abuz anterior în cazul unora dintre victime. Fetele deja obișnuite cu violența, rosti Mira, nu au ușor încredere în oameni. Dat fiind scopul clădirii în intervalul de timp cel mai plauzibil, ele, sau unele dintre ele, probabil că fugiseră de-acasă.

— Am început o cercetare a rapoartelor persoanelor dispărute. E… Eve își îndreptă privirea spre computer, care semnalase sfârșitul căutării. Asta ar trebui să

fie. Computer, care este numărul rezultatelor?

— 374 de cazuri nerezolvate legate de subiecți care corespund criteriilor.

— Atât de multe, spuse Mira, dar, după expresia de pe chipul ei, acest număr n-o surprinsese mai mult decât pe Eve.

— Unii dintre aceștia sunt copii care s-au evaporat… fiindcă așa au vrut ei. S-au ascuns, au făcut rost de identități noi.

— Unii, dar nu majoritatea.

— Nu, nu majoritatea. E posibil ca victimele noastre să se regăsească printre aceștia. Cu siguranță, pe unele dintre ele ar trebui să le găsim aici. Însă nu toți părinții sau cei care îi au în grijă se deranjează să anunțe dispariția unui copil. Multora nu le pasă dacă un copil dispare.

— Tu n-ai fugit.

— Nu.

Puțini erau oamenii cu care Eve se simțea în stare să vorbească despre trecutul ei. Mira era unul dintre ei. Nu despre Troy. Nu despre tatăl care o bătuse, o violase, o chinuise.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea să fac asta. Poate că m-aș fi gândit dacă aș fi avut legături cu alți copii, cu exteriorul.

— Richard Troy, Stella te-au ținut închisă, izolată, astfel încât izolarea, abuzul, toate ți s-au părut normale. Cum ai fi putut să știi, mai ales la opt ani, că nici vorbă să fie așa?

— Îți faci griji pentru mine din pricina lor? spuse Eve arătând spre planșă.

— Doar puțin. Pentru oricine lucrează cu moartea este întotdeauna mai greu când este vorba de copii. Ție îți va fi și mai greu având în vedere că sunt fete cu doar câțiva ani mai mari decât era tu, iar câteva dintre ele au fost abuzate, cel mai probabil de părinți sau de cei care le aveau în grijă. După care cineva le-a curmat viețile. Poate nu doar o singură persoană.

— Este un punct de vedere.

— Tu ai scăpat și ai supraviețuit, ele nu. Așa că, da, îți va fi greu. Dar nu mă pot gândi la cineva mai potrivit decât tine care să se ocupe de ele. Cunoscând doar sexul și vârsta aproximativă, nu este posibil să-ți ofer un profil sigur. Faptul că nu aveau haine poate indica un atac sexual, o încercare de a le umili sau dorința de a lua trofee. Există multe motive. Cauza morții mi-ar fi de folos, la fel și istoricul victimelor, după identificarea lor. Tot ce-mi poți da îmi va fi util. Mira tăcu câteva clipe. Avea cunoștințele necesare și a plănuit totul. Trebuia să aibă acces și la materiale, și la clădire, și să le găsească pe fete. Asta cere planificare. Nu au fost crime comise din impuls, cu toate că prima e posibil să fi fost. Rămășițele nu prezintă semne fizice de tortură sau violență, deși este posibil să fi fost torturate emoțional. Nici una nu a fost ascunsă singură?

— Nu.

— Nu au fost ascunse singure, ci câte două sau în grupuri mici. E posibil ca el să nu fi vrut ca fetele să fie singure. Le-a învelit într-un fel de giulgiu. Și le-a construit un soi de criptă. Asta indică respect.

— Respect dement.

— O, da, dar respect față de ele. Fugare, fete abuzate, îngropate – în felul lui – într-o clădire care a oferit adăpost orfanilor. Asta-i o legătură interesantă. Mira se ridică. Te las să te întorci la treabă. Se uită din nou la planșă. Au așteptat mult timp să fie găsite, să aibă o speranță că li se va face dreptate.

— E posibil să mai fie și altele. Oare criminalul s-a oprit după acestea douăsprezece sau a început cu ele? De ce să se oprească? O să-i verificăm pe prădătorii cunoscuți care au fost uciși, au murit sau au fost încarcerați în perioada morții ultimei victime – după ce aflăm care este asta. Dar mulți sunt necunoscuți. Totuși, o să cercetăm crimele asemănătoare, pe prădătorii cunoscuți. De multe ori, fetele de această vârstă fug în grupuri, nu?

Mira zâmbi.

— Așa este.

— Deci este posibil ca una sau mai multe dintre victime să fi avut prietene, poate chiar ele erau prietene. Este posibil să găsim pe cineva care a fost prietenă cu o victimă și a văzut sau a auzit ceva. Nu avem nume încă, dar avem piste pe care s-o apucăm.

După plecarea doctorului Mira, se așeză din nou și se uită la lista cu fete dispărute.

Și începu să verifice pistele.

Tocmai eliminase câteva fete, prea înalte pentru a corespunde rămășițelor descoperite, când Peabody intră în birou.

— Am două nume.

— Eu am câteva sute.

Confuză, Peabody se uită la ecran.

— A, fete dispărute. Dumnezeule, e atât de trist. Dar eu am două nume asociate clădirii în perioada care ne interesează. Philadelphia Jones și Nashville Jones – frați. Conform celor aflate de Roarke, au avut în acea clădire, din mai 2041 până în septembrie 2045, ceva care era pe jumătate orfelinat, pe jumătate centru de dezintoxicare. Apoi, s-au mutat într-o altă clădire, care le-a fost donată de Tiffany Brigham Bittmore. Încă se mai află acolo și conduc Centrul Puterii Superioare de Purificare pentru Tineri.

— În primul rând, cine dă cuiva numele unui oraș?

— Cei doi au o soră, Selma – mă gândesc că Alabama –, care locuiește în Australia, și au avut un frate, Montclair, care a murit la scurt timp după ce s-au mutat în cealaltă clădire. Făcea misionariat în Africa și, foarte probabil, a fost mâncat de un leu.

— Uau! Nu auzi așa ceva în fiecare zi.

— M-am decis că a fi mâncată de vie de ceva este cea mai groaznică modalitate în care aș putea muri.

— Și care ți-ar conveni cel mai mult?

— Să mă lovesc de ceva la 350 de kilometri pe oră, la câteva minute după ce-am fost satisfăcută sexual de iubitul meu spaniol de 35 de ani și de fratele lui geamăn.

— Chestia asta se numește cumva, decise Eve. Cine era proprietarul clădirii cât timp a fost ocupată de frații Jones?

— Ei au fost, cumva. Adică, s-au chinuit să plătească o ipotecă și facturile aferente unei clădiri în paragină din New York. N-au reușit, așa că, până la urmă, banca a preluat-o. Apoi, banca a vândut-o. Am numele acelui proprietar, dar se pare că această micuță companie a cumpărat-o în ideea de a atrage investitori și de a o transforma într-un bloc de apartamente elegante. N-a reușit, așa că a vândut-o în pierdere grupului de la care Roarke a cumpărat-o, acest grup pierzând bani cu respectiva afacere.

— O clădire cu ghinion.

Peabody privi planșa pe care se aflau fotografiile de la locul faptei.

— Așa se pare.

— Bine. Hai să mergem să stăm de vorbă cu Pittsburgh și Tennessee.

— Philadephia și Nashville.

— Pe-aproape.

Centrul Puterii Superioare de Purificare pentru Tineri își avea sediul într-o clădire curățică, cu patru etaje, aflată la marginea cartierului East Village. Faptul că se întindea puțin pe Delancey o privase de trăsăturile artistice din Village, plus că ratase renovările de la sfârșit de secol XX de pe Bowery – și bombardamentele, și jafurile, și vandalismul care îi afectase pe vecinii săi în timpul Războaielor Urbane.

Majoritatea clădirilor de aici erau vechi, unele renovate, altele restaurate, câteva agățându-se sfidătoare de cochiliile lor urbane dărăpănate.

Clădirea din cărămidă văruită cu alb avea o curticică unde câteva tufe tremurau de frig. Doi adolescenți nepăsători față de acel frig ședeau pe o bancă de piatră și se jucau la PPC[1]-urile lor.

Eve trecu pe lângă ei, în drum spre intrarea principală. Amândoi purtau hanorace cu glugă inscripționate CPSPT, aveau diverse piercinguri pe față și în urechi, și afișau expresii identice de dezaprobare suspicioasă.

„Veterani ai străzii deja, adulmecându-i pe polițiști de la distanță“, concluzionă ea.

În fața privirii ei ferme, expresiile lor se transformară în rânjete obraznice, însă Eve observă că fata – sau cel puțin ea presupunea că e fată – își strecură mâna în a tovarășului ei. Auzi șoaptele răgușite și chicotitul scurt (categoric, era fată) în urma

ei, în vreme ce ea și Peabody urcară cele trei trepte care duceau la ușa din față.

Măsurile de securitate de aici includeau o cameră de luat vederi, un cititor palmar și un cititor de carduri. Apăsă soneria deasupra căreia un anunț indica util: „Vă rugăm apăsați soneria“.

— O zi curată și sănătoasă vă dorim. Cu ce vă putem fi de folos?

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody, de la NYPSD. Dorim să stăm de vorbă cu Philadelphia și Nashville Jones.

— Îmi pare rău, dar nu văd numele dumneavoastră în agenda de întâlniri pe ziua de azi a domnișoarei Jones sau a domnului Jones.

Eve își scoase insigna.

— Asta-i întâlnirea pe care am stabilit-o.

— Desigur. Vă rog să vă puneți palma pe cititor pentru verificarea identității.

Eve se supuse și așteptă să-i fie scanată palma.

— Mulțumesc, doamnă locotenent Dallas. Mă bucur să vă dau drumul înăuntru.

Urmă un bâzâit îndelung, urmat de zgomotele zăvoarelor care se deschideau. Eve împinse ușa și păși într-un hol îngust, din care se intra în camere și în coridoare care duceau spre alte camere aflate de o parte și de alta a lor și din care porneau niște scări.

O femeie se ridică de la un birou aflat în fundul încăperii, zâmbind în timp ce se apropia străbătând podeaua acoperită cu gresie într-o nuanță de galben-închis.

Că arăta ca o matroană era singura descriere potrivită pentru femeia cu păr negru și coafură de modă veche, îmbrăcată într-un pulover roz urât pus peste o rochie cu imprimeu floral și încălțată cu pantofi comozi.

— Bun venit la Centrul Puterii Superioare de Purificare pentru Tineri. Eu sunt supraveghetoarea-șefă, Shivitz.

„Se potrivește“, se gândi Eve.

— Trebuie să stăm de vorbă cu domnișoara Jones și cu domnul Jones.

— Da, da, ați spus asta. Mi-ar face mare plăcere să le pot zice despre ce anume doriți să vorbiți.

— Fac pariu, rosti Eve și lăsă tăcerea să domnească vreme de câteva clipe.

Pe ușa din stânga se afla o plăcuță pe care scria „Nashville Jones“. Pe cea din dreapta se afla numele surorii lui.

— Sunt probleme polițienești.

— Desigur! Mă tem că domnul Jones este într-o ședință acum, la fel și domnișoara Jones. Domnișoara Jones ar trebui să termine în curând. Dacă doriți să așteptați, mi-ar face plăcere să vă aduc niște ceai.

— O să așteptăm. Nu dorim ceai, mulțumim.

Eve merse mai departe și, printr-o ușă deschisă, se uită în încăperea unde trei copii lucrau la calculatoare.

— Zona electronicelor, explică Shivitz. Rezidenților li se permite accesul pentru

a îndeplini anumite sarcini sau a face cercetări pentru a îndeplini sarcini. Sau dacă au câștigat privilegiul de a se distra în timpul liber.

— Cum câștigă acest privilegiu?

— Îndeplinindu-și sarcinile, participând la activități, câștigând calificative pentru treaba bine făcută, pentru bunătate și generozitate. Și, desigur, rămânând curați la trup și suflet.

— De când lucrați aici?

— O, de 15 ani, de când s-a deschis căminul. Am început ca supraveghetoare-asistentă și îndrumător în privința stilului de viață, cu program redus. Mi-ar face plăcere să aranjez să faceți un tur al căminului, dacă doriți.

— Pare interesant. Ce-ar fi să…?

Eve se întrerupse când o ușă fu dată de perete și o fată se năpusti afară din biroul Philadelphiei Jones. Roșie la față, cu ochii în lacrimi și părul un vârtej de mov și portocaliu, se repezi spre scări.

— Quilla! Te rog să nu alergi!

Fata îndreptă spre Shivitz o privire furioasă, azvârlită din ochi ciocolatii, adăugă un salut sfidător, cu degetul mijlociu ridicat și o luă la goană spre scări.

— Presupun că, astăzi, nu câștigă privilegii.

Shivitz suspină doar.

— Unele suflete tinere sunt mai chinuite decât altele. Timpul, răbdarea, o disciplină și o răsplată corespunzătoare deschid în cele din urmă toate ușile.

„Același lucru îl fac și câteva șuturi bine țintite“, se gândi Eve, dar Shivitz se grăbea deja spre ușa încă deschisă a biroului.

— Scuzați-mă, domnișoară Jones, dar două doamne de la poliție doresc să vă vadă pe dumneavoastră și pe domnul Jones. Da, desigur, desigur. Se întoarse spre Eve și Peabody. Intrați, vă rog. O să-l anunț pe domnul Jones că vă aflați aici, de îndată ce iese din ședință.

Eve intră în încăpere. Cercetă biroul care i se păru simplu și direct, cu o zonă de discuții. Concluzionă că zona de discuții era folosită pentru „ședințe“ și vizitatori: cei de la Protecția copilului, tutori și, ocazional, câte un polițist ori poate un donator sau doi.

La biroul în formă de U, o femeie cu părul castaniu strălucitor strâns în piepteni lucra la un computer. Profilul ei înfățișa o bărbie puternică și ascuțită, o gură generoasă, strânsă acum într-o linie dură, și o sclipire a unui ochi verde.

— Doar o clipă, doamnelor ofițer. Vă rog, luați loc, adăugă ea fără să-și ridice privirea.

Fiindcă nu dorea să se așeze, Eve se apropie de birou și se sprijini de unul din cele două scaune cu spătar jos aflate în fața lui.

— Îmi cer scuze, continuă Philadelphia. Am avut ceva dificultăți cu ultima ședință. Gata. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Se răsuci spre Eve, pe chip apărându-i un zâmbet politicos. Apoi, se ridică brusc de pe scaun, o femeie înaltă, slabă ca un țâr, în ochii căreia se citea oroarea. Își duse o mână la gât.

— Cineva a fost ucis. A murit cineva!

Intrigată, Eve își ridică sprâncenele.

— Mai degrabă, o duzină. Hai să vorbim despre asta.

---

[1] Personal Portable Computer, un fel de tabletă (conform autorului) (n.tr.)

capitolul 3

Philadelphia Jones se legănă pe călcâie de parcă Eve i-ar fi tras un pumn.

— Cum? O duzină? Copiii mei!

Se repezi în jurul biroului și ar fi trecut direct prin Eve pentru a ajunge la ușă, însă aceasta ridică o mână pentru a o opri.

— Stați!

— Trebuie să…

— Așezați-vă, o întrerupse Eve. Întâi, explicați-mi de ce v-ați gândit imediat la crimă.

— Vă cunosc. Știu cine sunteți și cu ce vă ocupați. Ce s-a petrecut? Este unul dintre copiii noștri. Care?

„Cazul Icove“, gândi Eve. Când ai un bestseller și un reportaj de succes bazate pe unul dintre cazurile tale, oamenii încep să te recunoască.

Ei bine, asta și faptul că era măritată cu Roarke.

— Ne aflăm aici în legătură cu niște crime, domnișoară Jones, dar nu niște crime recente.

— Nu înțeleg. Ar trebui să mă așez, spuse ea și se îndreptă spre zona de discuții. Nu are legătură cu copiii mei? Îmi pare rău. Îmi cer scuze. Trase adânc aer în piept de câteva ori, pentru a se liniști. De obicei, nu… am astfel de reacții.

— Ce-ar fi să vă aduc niște apă? începu Peabody.

— O, mulțumesc, dar o s-o rog pe supraveghetoarea-șefă să aducă niște ceai și ar trebui să-mi reprogramez următoarea ședință.

— O să-i spun eu.

— Sunteți atât de amabilă.

— Nici o problemă, rosti Peabody și ieși din birou.

— Luați loc, vă rog, îi spuse Philadelphia lui Eve. Îmi cer scuze din nou. Am citit cartea despre Icove, desigur – și chiar aseară am ieșit cu o prietenă să vedem reportajul. Totul îmi este foarte proaspăt în minte, așa că, atunci când v-am văzut, am tras imediat cea mai nefericită concluzie.

— Am înțeles.

Eve se așeză pe un fotoliu și o studie pe Philadelphia.

„E mai calmă acum“, aprecie Eve, „dar încă este șocată. Circa 45 de ani, estimă ea. O ținută conservatoare, coafură simplă, cercelușimici în urechi“.

La fel ca încăperea: curată, ordonată, fără nimic deosebit.

— Dumneavoastră și fratele dumneavoastră ați avut cândva sediul organizației în altă clădire.

— Nu. CPSPT a avut mereu sediul aici. Probabil că vă referiți la Sanctuar. Așa numeam căminul originar. O, ne-am chinuit mult acolo, rosti ea, pe buze apărându-i umbra unui zâmbet. În toate modurile posibile. Nu aveam fonduri suficiente, nu aveam personal suficient, iar întreținerea clădirii în sine era un coșmar. Nu reușeam să facem față plăților – mă tem că ne-am grăbit când am cumpărat acea clădire, fără să ne gândim bine înainte. A fost un adăpost pentru orfanii Războaielor Urbane.

— Da, știu.

— Părea să fie un semn, așa că eu și Nash ne-am grăbit s-o cumpărăm. Am descoperit că există un motiv pentru care îngerii se tem să se apropie, rosti ea surâzând iarăși vag. Dar am învățat ceva și, datorită acestui lucru, cu ajutorul lui Dumnezeu și a generozității binefăcătorului nostru, am reușit să creăm acest cămin și să le oferim copiilor care au nevoie de noi mult mai mult decât un sanctuar.

Peabody reveni.

— Ceaiul o să sosească imediat.

— Mulțumesc mult. Vă rog, luați loc. Tocmai îi explicam doamnei locotenent Dallas cum am reușit eu și Nash, fratele meu, să ne extindem orizonturile când ne-am mutat aici. S-au făcut 15 ani în septembrie trecut. Timpul trece repede, uneori prea repede.

— Cu ce vă ocupați aici, mai exact? o întrebă Eve.

— Le oferim copiilor între 10 și 18 ani un mediu curat și sigur, plus suportul psihic, spiritual și fizic pentru a-și învinge dependențele. Îi ajutăm să învețe cum să facă alegerile bune și să-și formeze un caracter puternic. Pentru copii și cei care îi au în grijă, suntem o cale spre o viață protejată și plină de satisfacții.

— De unde îi aveți – pe copii?

— Cei mai mulți sunt înscriși de tutorii lor – fie cu frecvență zilnică, fie locuiesc aici –, iar ceilalți au ajuns aici prin sistemul de justiție. Copiii vin la noi cu probleme, mulți fiind dependenți de diverse substanțe, cu toții având prea puțin autocontrol, o imagine proastă despre sine și o sumedenie de obiceiuri nefericite. Noi le oferim o structură, limite, terapie de grup și individuală, precum și îndrumare spirituală.

— Ați făcut același lucru și în cealaltă locație?

— Nu eram capabili să-i ajutăm atât de eficient în a scăpa de dependențe, deoarece nu aveam personalul potrivit. La Sanctuar, mă tem că băteam pasul pe loc

în privința majorității copiilor. Era mai mult un loc unde te adăposteai de frig. Mulți stăteau pe străzi – fugiți de-acasă sau abandonați. Copii pierduți. Am încercat să le oferim un adăpost sigur, un pat cald, mâncare sănătoasă și îndrumare, dar am fost împiedicați de lipsa fondurilor, până când a apărut doamna Bittmore, binefăcătoarea noastră. Ea ne-a donat această clădire și ne-a pus la dispoziție un fond pentru a ne ajuta cu cheltuielile, care sunt considerabile. O, mulțumesc, Brenda!

— Mă bucur să vă fiu de ajutor. Shivitz adusese o tavă pe care se aflau un ceainic alb simplu și trei cești albe. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— Nu chiar acum, dar, te rog, trimite-l aici pe domnul Jones de îndată ce se eliberează.

— Desigur.

Shivitz se retrase și închise fără zgomot ușa.

— Îmi face plăcere să vorbesc despre CPSPT. Philadelphia turnă ceaiul în timp ce vorbea. Și mi-ar plăcea să vă ofer un tur de prezentare, dacă aveți vreme. Dar mă surprinde interesul dumneavoastră.

— În această dimineață, reabilitarea clădirii de pe Ninth a început cu faza de demolare. Vechea dumneavoastră clădire.

— În sfârșit, fac ceva cu ea. Asta-i o veste bună. Am amintiri dragi, dar și coșmaruri legate de acea clădire. Râse puțin și își luă cana cu ceai. Instalațiile sanitare erau mai mult defecte, ușile se blocau, iar curentul electric se întrerupea fără vreun motiv anume. Sper că acela care o deține acum are buzunarele adânci. Bănuiesc că o reabilitare adevărată va costa o grămadă de bani. Își îndreptă privirea spre ușa care se deschise. Nash, vino să faci cunoștință cu doamna locotenent Dallas și cu doamna detectiv Peabody.

— Mă bucur să vă cunosc.

Intră în încăpere un bărbat frapant, cu o coamă de păr negru înspicat cu alb, cu un nas proeminent și cu bărbia la fel de ascuțită ca a surorii lui. Purta un costum cu cravată și pantofi lustruiți ca oglinda.

— Vă cunosc, doamnă locotenent, spuse el strângându-i mâna cu fermitate, datorită legăturii pe care o aveți cu Roarke. Și vă cunosc pe amândouă, continuă el strângându-i mâna lui Peabody în același stil oficial, datorită reputației ca ofițeri de poliție – și a cazului Icove în special.

— O s-o rog pe Brenda să aducă încă o cană.

— Nu te deranja din pricina mea. Nash își flutură mâna, refuzând oferta surorii lui, și i se alătură pe canapea. Prefer cafeaua, iar Philly nu îngăduie cofeină în această casă, nici măcar pe cea artificială.

— Mai ales pe cea artificială. Toate chimicalele alea. Se strâmbă dezaprobatoare și clătină din cap. Ai putea la fel de bine să bei otravă.

— Dar ce otravă plăcută. De ce le aduce pe două dintre cele mai grozave polițiste

din New York la CPSPT?

— Doamna locotenent tocmai îmi spunea că a început reabilitarea vechii noastre clădiri, Nash. Sanctuarul.

— „Reabilitare“ este cuvântul la ordinea zilei aici, dar clădirea aia veche a fost, și încă ar fi, dincolo de puterile noastre. Ziua în care ne-am mutat aici a fost una fericită.

— Și norocoasă, adăugă Eve. Nu în fiecare zi cineva îți donează o clădire.

— Doamna Bittmore este îngerul nostru.

El se lăsă pe spate, un bărbat degajat, cu ochii – o nuanță sau două mai întunecați decât ai surorii lui – ațintiți asupra lui Eve.

— Se știe că și-a pierdut soțul în timpul Războaielor Urbane, apoi, zece ani mai târziu, și l-a pierdut pe fiul cel mic din cauza dependenței, acesta fugind de-acasă. Aproape că și-a pierdut și nepoata în același mod, generație după generație apucând-o pe acest drum al întunericului. Dar Seraphim a venit la noi – a venit la Sanctuar.

— Am reușit s-o ajutăm, continuă Philadelphia. S-o ajutăm să revină de pe poteca întunericului înapoi la lumină, să se întoarcă în sânul familiei. Doamna Bittmore a venit să ne cunoască, a văzut ce încercam să facem și cu ce ne luptam. Ne-a oferit această clădire drept mulțumire că am ajutat-o pe fiica ei, care acum este unul dintre consilierii noștri. Le suntem foarte recunoscători amândurora și puterii divine pentru că ne-a adus pe toți laolaltă.

— Seraphim se află astăzi aici?

— Nu sunt foarte sigură care este programul ei, dar cred că, în această după-amiază, are liber. O să verific cu Brenda.

— O să ajungem și la asta. După cum spuneam, în timpul demolării la clădirea de pe Ninth, au fost descoperiți câțiva pereți falși.

— Pereți falși? Sprâncenele Philadelphiei se împreunară. Nu sunt sigură că pricep.

— Pereți construiți la distanță mică de cei originali, păstrându-se un spațiu între cei doi.

— De aia era așa un curent acolo? Clătină din cap. Niciodată nu ne-am permis altceva decât reparații de urgență, dar chiar și așa am fost nevoiți să facem mai multe improvizații decât ar fi trebuit. Presupun că cineva i-o fi construit fiindcă pereții originali erau într-o stare atât de proastă.

— Nu cred, dar, da, scopul a fost să ascundă ceva.

— Noi am zugrăvit, am încercat să facem mici – foarte mici, sublinie Nash, îmbunătățiri în băi și la bucătărie, dar n-am construit nici un perete. Să ascundă, ați spus? Să ascundă bunuri de valoare – bunuri de valoare obținute pe căi necinstite? Vă asigur că, dacă am fi avut ceva de valoare, nu am fi ascuns, ci am fi cheltuit banii pentru a menține Sanctuarul pe linia de plutire. Ce-ați găsit? Bani, bijuterii,

substanțe ilegale?

— Cadavre, rosti Eve pe un ton sec și urmări reacția celor doi. Douăsprezece.

Cana de ceai alunecă dintre degetele Philadelphiei, se rostogoli pe covor, iar lichidul de culoarea ambrei se revărsă ca un pârâiaș subțire. Nash se holbă pur și simplu la ea, chipul devenindu-i palid și absolut inexpresiv.

— Douăsprezece! icni Philadelphia. Ați zis… când eu am crezut… ați zis o duzină. Vreți să spuneți, o, Iisuse Hristoase, ați vrut să spuneți douăsprezece cadavre?

— Despre ce vorbești? vru Nash să știe.

— Douăsprezece cadavre, rosti Eve, au fost găsite între pereții originali și cei construiți pentru a le ascunde. Mai exact, douăsprezece schelete, examinarea preliminară indicând că este vorba despre persoane de sex feminin, cu vârste cuprinse între 12 și 16 ani.

— Fete? La fel cum făcuse copila de pe bancă, Philadelphia își strecură mâna în palma fratelui ei. Dar cum? Când? Cine putea să facă așa ceva? De ce?

— Întrebări foarte corecte. Mă ocup de găsirea răspunsurilor. Tot preliminar, am apreciat că victimele, toate învelite în plastic, au fost plasate în acele ascunzători cu aproximativ 15 ani în urmă. Cam atunci când ați părăsit acea clădire și v-ați mutat în asta.

— Credeți că noi… Philadelphia se aplecă în față și se uită la ea cu intensitate. Doamnă locotenent, doamnă detectiv, noi ne-am dedicat viața *salvării* copiilor. De ei înșiși, de mediul în care trăiesc, de influențe distructive. N-am putea niciodată… N-am putea niciodată...

— Nu se putea întâmpla cât timp ne-am aflat acolo. Încă palid, Nash luă o cană de ceai pe care o refuzase și îi înghiți pe nerăsuflate conținutul rece. Am fi văzut. Iar dacă asta nu-i suficient, acolo se aflau copii care locuiau în casă, personal. Nu se putea întâmpla cât timp ne-am aflat acolo. Nu.

— Cum ați părăsit-o?

— Pur și simplu, am plecat de-acolo, la sfatul avocatului nostru. Am luat ce era al nostru. Mobilă, echipamente – puținul pe are îl aveam. Hainele pe care le țineam pentru cei care veneau la noi doar cu ce aveau pe ei. Genul acesta de lucruri. Am împachetat și am mutat tot ce-am putut aici.

— Ai plâns, îi spuse surorii lui. Cu toate că acel loc devenise un dezastru, o piatră de moară atârnată de gâturile noastre, ai plâns când am plecat.

— Am plâns. Mi se părea că e un eșec. Dar n-a fost. Am făcut o treabă bună acolo, cu puținul pe care l-am avut. Oamenii ar zice că ne-am pierdut investiția și că nu ne permiteam. Dar eu cred că am câștigat mai mult decât am pierdut. Iar apoi, ni s-a oferit acest dar minunat. Acest lucru cumplit trebuie să se fi întâmplat după ce-am plecat de-acolo.

— După ce i-ați mutat pe rezidenți, cine a mai avut acces acolo?

— Noi, pentru scurt timp. Nash își frecă fața cu mâna, ca un om care se trezește

dintr-un vis ciudat. Presupun că și cei din personal sau chiar copiii ar fi putut intra acolo dacă doreau. Măsurile de securitate nu erau deloc grozave. Un alt motiv pentru care trebuia să ne mutăm.

— Tot la sfatul avocatului, n-am predat-o imediat băncii. În timp ce vorbea, Philadelphia se ridică și luă niște șervețele dintr-un sertar. Șterse ceaiul vărsat și luă cana de pe jos. Trebuia să completăm documente, dar ni s-a spus să lăsăm pur și simplu banca să execute ipoteca. Fiindcă, în general, durează până se întâmplă asta. Practic, am mai stat acolo șase luni după ce am încetat să plătim ipoteca. Am fi putut sta mai mult, dar am considerat…

— Că e un furt, murmură Nash. Ai zis că e ca un furt. Ne pregăteam să închidem, credeam că s-a terminat cu misiunea noastră, dar atunci doamna Bittmore ne-a oferit clădirea asta. A fost ca un dar de la Dumnezeu. Chiar credem că a fost, Dumnezeu acționând prin intermediul ei.

— Cât timp a mai trecut până când banca a preluat clădirea?

— Cel puțin șase sau opt luni, cred, după ce am plecat noi. Cel puțin, repetă Philadelphia. Am primit notificarea executării ipotecii, toate documentele.

— Aș dori să-mi dați niște copii.

— O să am grijă să le primiți. Tot ce doriți.

— O listă a personalului, a meșterilor care se ocupau de reparații și de întreținere. Toți. Și o listă a rezidenților. Aveți o evidență?

— A personalului? Da. Și a majorității meșterilor, da. Fratele nostru, Monty, se ocupa de unele reparații minore. Și eu am încercat, iar Nash e total nepriceput cu uneltele. Monty a fost ucis în Africa, în urmă cu câțiva ani. Ar trebui să avem o listă a copiilor, cu toate că regulile erau mai puțin stricte acolo. Aveam licență de funcționare, așa că ni s-a dat responsabilitatea de a găzdui niște copii, prin ordine judecătorești. Dar adăposteam și ceea ce s-ar putea numi vagabonzi. Mă tem că e posibil ca mulți să ne fi dat nume false, iar foarte mulți au stat acolo doar o noapte sau două, sau când și când. Dar o să am grijă să primiți copii după tot ce avem.

— Douăsprezece fete, rosti Nash în șoaptă. Cum este posibil?

— Și se poate să fi fost *ale noastre*. Încheieturile degetelor Philadelphiei se albiră când strânse mâna fratelui ei. Se poate să fi fost fete care au venit la noi, Nash, iar apoi s-au întors să ne caute pe noi. Dar noi nu eram acolo și cineva… cineva le-a atacat.

— Suntem noi responsabili? Își acoperi fața cu mâna liberă. Să poarte sufletele noastre povara acestui lucru cumplit?

— Nu cred asta. Philadelphia se trase mai aproape de el și îi cuprinse umerii cu brațul. Nu cred. Dumneavoastră credeți? Își ridică ochii rugători spre Eve. Credeți?

— Persoana responsabilă este aceea care le-a ucis.

— Sunteți sigură că ele…? Firește că sunteți sigură. Nash lăsă mâna să-i cadă și își îndreptă umerii. Ați spus că erau învelite în plastic, ascunse în spatele unui zid.

Desigur că a fost crimă. Dar cum au fost ucise?

— Nu pot să vă dau această informație acum. Eve se ridică în picioare. Apreciez cooperarea dumneavoastră în acest caz. Dacă aș putea primi acele copii și aș putea vorbi cu membrii personalului care au lucrat sau au locuit în acea clădire, mi-ar fi de mare ajutor.

— O să-l rog pe Ollie să se ocupe de asta – Oliver Hill, explică Philadelphia. Administratorul nostru. N-a lucrat la Sanctuar. Abia dacă ne permiteam un birou, darămite pe cineva care să-l conducă. Supraveghetoarea-șefă, Brenda Shivitz, a lucrat cu jumătate de normă, în ultimul an cât ne-am aflat acolo, apoi a venit cu noi aici, lucrând cu program întreg. Mai este și Seraphim, după cum am spus. A, și Brodie Fine. Tocmai își pornise afacerea și lucra adesea pentru noi. Încă este meșterul nostru. Are propria companie, o mică firmă de reparații. Îl chemăm pe Brodie pentru tot felul de treburi.

— Aș dori datele lui de contact.

— O să le primiți. Vă rog să mă scuzați. Philadelphia se ridică de pe canapea. Mă ocup de asta imediat.

— Mai puteți adăuga ceva? îl întrebă Eve pe Nash, după ce sora acestuia părăsi încăperea.

El își privi mâinile.

— Nu mai am ce altceva să vă spun. Îmi pare atât de rău. Ne veți zice numele lor? S-ar putea să îmi amintesc de ele. Simt că ar trebui să-mi amintesc de ele.

— O să vi le comunic după ce le aflăm. Am putea vorbi cu supraveghetoarea-șefă acum, să terminăm cu asta?

— Da, o s-o chem. Vă rog să folosiți acest birou, pentru a nu fi deranjate. Porni spre ușă, dar se opri și se răsuci. Sper că sufletele lor se odihnesc de mult în pace. Mă rog să fie așa.

— O concluzie rapidă, îi ceru Eve lui Peabody, în clipa în care rămaseră singure.

— Par dedicați, poate puțin cam pioși, dar nu exagerat, și cu o legătură strânsă între ei. Pe de altă parte, fiecare sau amândoi au avut cel mai bun acces la clădire și posibil și la victime, din câte cunoaștem până acum.

— Sunt de acord în ambele privințe. De asemenea, nici nu par proști, și ar trebui să fii prost ca noaptea pentru a ascunde niște cadavre într-o clădire din care pleci. Ar fi fost primii căutați dacă banca s-ar fi apucat să facă lucrări cu 15 ani în urmă. Și sunt primii pe care îi căutăm acum.

— Uneori, disperarea te face să fii prost.

Eve dădu din cap.

— Chiar că te face. Hai să aflăm mai multe despre fratele mort și despre soră. Și o să-i verificăm cu atenție pe toți cei care au lucrat la Sanctuar, chiar și pe oamenii care au făcut reparații ocazional.

— Mai ales reacția ei a părut sinceră. Șoc și groază adevărate.

— Da, dar dacă aș fi lucrat cu adolescenți ani de zile, în fiecare zi, aș fi dezvoltat un talent actoricesc grozav, pentru ca nimeni să nu știe că, adesea, îmi doresc să-i țintuiesc pe un perete și să le dau foc.

— Vai!

— Zic și eu.

Eve se răsuci când Shivitz apăru în pragul ușii.

— Domnul Jones a spus… A zis că vreți să vorbiți cu mine. A spus…

Se opri, iar din ochii ei deja înlăcrimați se prelinseră și mai multe lacrimi. Știind că slujba ei presupunea să se ocupe și de martorii emotivi, Peabody se apropie de ea, o cuprinse cu un braț pe după umeri și o conduse spre un fotoliu.

— Știu că este un șoc cumplit.

— Este… este *incalificabil!* Cineva a ucis douăsprezece fete? Și e posibil să fi fost fetele *noastre?* Cine a putut să facă asta? Shivitz se lovi cu pumnul în coapsă. Ce fel de monstru fără Dumnezeu a făcut una ca asta? Trebuie să-l găsiți. *Trebuie!* Dumnezeu îl va pedepsi, cred asta. Dar întâi trebuie să-l pedepsească legea oamenilor. Dumneavoastră reprezentați legea.

— Nu vă pot contrazice. Fiindcă furia aprigă alungase lacrimile, Eve se trase mai aproape de ea. Încercați să vă aduceți aminte. A existat cineva care v-a îngrijorat, care, poate, acorda o atenție nepotrivită fetelor de la Sanctuar – sau chiar celor de-aici, în perioada de după ce v-ați mutat?

— Nu s-ar fi îngăduit așa ceva. Eram responsabili pentru siguranța copiilor care veneau în căminul nostru. N-am fi îngăduit niciodată în preajma lor pe cineva care le-ar fi putut face rău.

Peabody se așeză în fotoliul de lângă Shivitz și se aplecă spre ea cu o atitudine de stat la taifas.

— Uneori, oamenii își fac bine treaba și par să ducă o viață bună, dar au ceva care îți atrage atenția. Îți stârnesc senzația că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu ei.

— Știu exact ce vreți să spuneți. Dând energic din cap, Shivitz ridică un deget. Îmi făceam cumpărăturile la un magazin, dar bărbatul care îl conducea îmi crea o senzație neplăcută, așa că am schimbat prăvălia. Apoi am auzit că individul a fost arestat. Pentru – își coborî vocea – pariuri! Am știut că era ceva în neregulă cu el. Am avut senzația de care ziceați.

— În regulă. Eve se întrebă ce loc ocupau pariurile pe lista păcatelor în lumea lui Shivitz. Deci, cineva de la Sanctuar v-a dat o astfel de senzație?

— Nu chiar. Îmi pare rău, dar… A, stați așa. Buzele ei se țuguiară și se strânseră în vreme ce ea se concentra. Brodie Fine, meșterul nostru. O, nu vreau să zic că e el. El este un om minunat, un bun familist și de mare încredere. Chiar i-a angajat pe doi dintre copiii noștri după ce au absolvit. Dar el a avut un ajutor… cred că el îl numea „ucenic“, pentru scurtă vreme, când ne aflam în clădirea cealaltă. Acela mi-a dat o senzație cam neplăcută. De două ori l-am auzit pe acel bărbat folosind un limbaj

urât, și nu e loc de limbaj urât mai ales în preajma copiilor. Și sunt *sigură* că respirația lui a mirosit a alcool, o dată sau de două ori. A venit doar de câteva ori, dar nu mi-a plăcut deloc de el, ca să vă spun adevărul.

— Îi știți numele?

— O, Doamne, nu mi-l amintesc. Dar era un tânăr puternic și, da, dacă mă gândesc bine, era ceva în ochii lui. Ceva ce aș numi „sălbăticie“.

— În regulă. O să verificăm. Altcineva?

— Eram foarte atenți, și a trecut atât de multă vreme de-atunci. Of, sărmanele fete!

Lacrimile reveniră, așa că Eve se grăbi să-i pună o altă întrebare înainte de a începe potopul.

— Dar vizitatorii? Părinți, tutori?

— Pe vremea aceea, era lucru rar să vezi picior de părinte. Trist e că majoritatea copiilor fugiseră de-acasă fie pentru că era un loc rău, fie pentru că ei înșiși făcuseră alegeri proaste. Când și când, părinții veneau să-și ia copilul înapoi acasă, iar dacă tribunalul nu se opunea, nu-i puteam împiedica. Și adevărul este că unii erau cât se poate de buni, dar copilul era recalcitrant. Acum, că ați pomenit, îmi amintesc de doi părinți care au venit să-și ia fata acasă. Mama era tăcută și înlăcrimată, dar tatăl... A făcut o scenă cumplită. Țipa și ne acuza că suntem un *cult!* Își duse o mână la inimă și se bătu ușor pe piept, de parcă șocul acuzației i-ar fi putut face inima să se oprească. Că îi încurajăm fiica să-l sfideze, că o lăsăm să-și facă de cap și așa mai departe, când nici vorbă ca noi să facem așa ceva. A, îmi aduc aminte cum îl chema – Jubal Craine –, pentru că m-am temut că îl va lovi cu pumnii pe domnul Jones sau chiar pe domnișoara Jones, și sunt sigură, Dumnezeu mi-a martor, că, înainte de asta, le-a bătut pe fată și, probabil, pe soție. Erau din Nebraska. Sunt sigură că îmi amintesc corect. Fermieri, iar fata fugise și ajunsese la noi.

Ezită.

— Și? o îmboldi Eve.

— Ei bine, îmi pare rău s-o spun, dar s-a vândut nu o dată pentru mâncare sau pentru un loc unde să stea. Numele ei era Leah, iar noi am făcut tot ce-am putut pentru ea, cât a stat la noi. A, și el s-a întors, da, cam după o lună sau puțin mai târziu, fiindcă Leah fugise din nou. A vrut să dărâme tot locul în căutarea ei, cu toate că ea nu se afla acolo, iar noi i-am zis asta. A trebuit să chemăm poliția, și a fost luat de-aici. Și acum, că ați pomenit, asta s-a întâmplat chiar când împachetam pentru a ne muta.

— Asta este foarte util doamnă Shivitz, rosti Peabody pe un ton încurajator. Vă mai amintiți ceva?

— Ăștia mi-au venit în minte, dar vă promit că o să mă mai gândesc. Chiar și numai gândul că e posibil să-l fi cunoscut pe cel care a făcut oroarea asta o să mă țină trează la noapte. Dar realitatea este că suntem – adică, domnișoara Jones și

domnul Jones – atât de atenți cu cei care lucrează aici, cu cei care intră în casă, care interacționează cu copiii, încât nu știu cum a fost posibil.

— Copiii nu sunt mereu în casă, nu-i așa? interveni Eve. Mai ies. Nu-i țineți închiși non-stop.

— Firește că nu! Este important ca ei să aibă o rutină normală, un echilibru sănătos și să învețe să se descurce în lumea de-afară. Este vital pentru obținerea încrederii în sine. Plus că au de îndeplinit sarcini pentru care trebuie să iasă. Să se ducă la cumpărături, să facă excursii, să-și petreacă timpul liber. A! Pricep! Cineva din afară. Cineva din afară trebuie că a făcut asta. Le-a ademenit pe fete în cealaltă clădire. Cineva din afară, repetă ea scoțând un lung suspin de ușurare. Nu cineva dintre noi.

„Poate. Sau poate că nu“, se gândi Eve.

— Apreciem ajutorul dumneavoastră. Dacă vă mai amintiți ceva sau pe altcineva, vă rog să ne contactați.

— Vă promit că așa voi face. Nu cunoașteți numele lor. Se ridică. Domnul Jones a spus că erau doar oase. O să ne ziceți când veți ști cine sunt? Eu încerc să-mi creez relații cu toți copiii. Încerc să aflu cine sunt, cine speră să devină. Am încercat mereu. Dacă știu cine sunt, mă pot ruga mai bine pentru ei.

— O să vă spunem când vom afla. Este Seraphim Brigham aici, azi?

— În după-amiaza asta nu este. Astăzi a avut ședințe și sarcini doar dimineață. Vai, nu știe încă. Shivitz își duse din nou o mână la inimă. O să-i fie foarte greu, când va afla. Și ea a fost una dintre ele. Una dintre fete.

— Nu vreau să vă întrerup. Philadelphia ezită în pragul ușii. Am adus informațiile pe care le-ați dorit. Ridică discurile. Toate sunt etichetate. E tot ce-am găsit.

— Mulțumim. Eve le luă. Știți unde am putea s-o găsim pe Seraphim?

— Știu că, de obicei, ia prânzul cu bunica ei, în după-amiezile libere. Uneori, vizitează împreună un muzeu sau se duc la cumpărături. Și se vede cu cineva, oarecum serios, așa că poate are o întâlnire.

— Nu sunteți de acord?

— O, nu, nu e vorba de asta. Philadelphia se înroși puțin. N-am vrut să pară critic. Este un tânăr foarte drăguț. Un artist. S-a oferit să le facă schițe copiilor, iar asta e foarte amabil din partea lui.

— Dar?

— Este *free-ager*.[2]

În spatele lui Eve, *free-ager*-a Peabody își drese glasul.

— Iar noi încercăm din răsputeri să stabilim limite clare în privința sexului și, desigur, deși suntem deschiși tuturor credințelor, încercăm să insuflăm o credință mai, ei bine, tradițională, iudeo-creștină. *Free-ager*-ii sunt mai…

— Liberi? sugeră Peabody.

— Da. Exact. Dar, după cum am spus, este un om foarte drăguț, iar noi dorim tot ce-i mai bun pentru Seraphim. Doamnă locotenent, simt că ar trebui să le zic celorlalți membri ai personalului, copiilor. Să aducem un soi de omagiu. Știu că ei, copiii, cu atașamentul lor față de jucăriile electronice, vor afla de asta. Vreau să-i protejez, dar, în același timp, vreau să fiu sinceră cu ei.

— Asta dumneavoastră decideți. O să vă contactăm când vom avea mai multe informații. Și vă rog să luați legătura cu noi dacă vă trece prin minte ceva care ne-ar putea interesa.

— Nu cred că vreunul dintre noi se va putea gândi la altceva. Sper că informațiile pe care am fost în măsură să vi le oferim vă sunt de folos.

Le conduse pe Eve și pe Peabody spre ieșire. Simțindu-se privită, Eve se uită în spate, spre scări, și o văzu pe fată – Quilla, din câte își amintea – privind-o pătrunzător.

După ce ieșiră, se îndreptă spre mașină, apoi se sprijini de ea. Așteptă.

— Vrei s-o găsesc pe această Seraphim care are prostul obicei de a se întâlni cu un *free-ager?*

— Calmează-te, Peabody. Multă lume consideră că nonconformiștii sunt cam ciudați.

— Deoarece credem în liberul arbitru, în acceptare, în respectarea planetei și a tot ce există pe ea?

— Asta, rosti Eve pe un ton lejer, distrându-se. Și faptul că vă coaseți singuri hainele, că locuiți în comune – sau pe-acolo –, că vă cultivați morcovii și creșteți oi, că vă închinați la zeița Strălucirea Lunii pentru a avea recolte bogate.

— Nu există nici o zeiță Strălucirea Lunii.

— Ei bine, ai putea avea impresia că există din moment ce jumătate din *free-ager*-e se numesc Strălucirea Lunii. Sau Curcubeu. Sau Strop de Soare.

— Am o singură verișoară pe care o cheamă Curcubeu, și am o legiune de verișoare. Pufnind, și Peabody se sprijini de mașină. Îți bați joc de mine!

— Frumos ai grăit, fată *free-age*. Și, da, cam așa este. Ce zici de Philly? Nu face decât să spună ce se cuvine și chiar s-ar putea să fie convinsă de ce spune. Dar ideea ei despre ce-ar trebui să creadă toată lumea în privința lui Dumnezeu ar încăpea într-o cutiuță foarte mică. Cu un capac foarte etanș.

— Bine, da, asta-i adevărat. Și am impresia că nu e genul care vrea să desființeze credințele altora sau să-i pese de lipsa lor. Pur și simplu, e ferm convinsă că a ei este cea corectă – și, mai mult, singura corectă. Peabody tăcu un moment. Ce așteptăm?

Eve arătă cu bărbia spre ușa din față, care tocmai se deschidea.

— Pe ea.

Quilla se strecură pe ușă. Se opri lângă cititorul palmar, scoase ceva din buzunar și îl îndesă sub el. Apoi, coborî foarte relaxată cele câteva trepte și se îndreptă spre banca, acum goală, din curticică.

După care, coti brusc – după ce ieși din câmpul camerei de supraveghere, presupuse Eve –, alergă spre gard și sări peste el. Și se apropie de Eve.

— Bună.

— Bună și ție.

— Sunteți chiar polițistele din Icove.

— Suntem polițiste din New York, o corectă Eve, iar fata își dădu ochii peste cap.

— Ați priceput ce vreau să spun.

— Ce-ai pus sub cititorul palmar, pentru a putea ieși?

Quilla ridică din umeri.

— Ceva care să-l blocheze. Avem în grup câțiva tocilari care se pricep la electronică. L-am plătit pe unul dintre ei să-mi facă dispozitivul ăsta. Ați venit din cauza fetelor moarte, care au fost găsite azi-dimineață, așa-i?

— Care fete moarte?

— Rahat! Cele care erau moarte și din care au rămas doar scheletele, din Midtown. Din clădirea care a fost a domnișoarei Jones. Pentru asta ați venit.

— Hai să începem de-aici. De unde știi toate astea?

— Pot vedea că sunteți polițiste, nu? Și vă recunosc fețele după toată tevatura care s-a făcut cu reportajul. Așa că, după ultimul frecuș al domnișoarei Jones, am făcut niște cercetări. Știu cum să caut ceva. Sunt scriitoare.

— Asta ești?

— Și o să devin o scriitoare bună după ce scap de-aici. Cum au murit?

— De ce ți-aș spune?

Quilla ridică din umeri.

— Aș putea scrie despre asta. Dacă nu-mi ziceți, o să aflu singură. După cum v-am spus, mă pricep la asta. Dar dacă vă imaginați că domnișoara sau domnul Jones le-a ucis, atunci nu prea sunteți polițiste bune.

— De ce zici asta?

— Sunt prea evlavioși. Și, desigur, unii oameni fac pe evlavioșii, dar îți bagă mâna în chiloți cu prima ocazie. Quilla își băgă mâinile în buzunarul din față al hanoracului. Dar ei nu se prefac.

— Câți ani ai? întrebă Peabody.

— 16.

Eve își înclină capul.

— Poate, o să-i ai. Peste vreo doi ani.

Fata își aruncă părul colorat pe spate, făcând un gest nepăsător din cap.

— Peste un an și jumătate. Și ce-i cu asta? Nu înseamnă că nu știu ceea ce știu. Scriitorii trebuie să observe multe lucruri. Ăia doi sunt niște nesuferiți, dar n-ar puteau ucide niște fete. Asta vă spun. N-aveți decât să vă mijiți ochii și o să le vedeți nimburile.

Își ridică un deget și descrise un cerc deasupra capului.

— N-am băgat de seamă. Ce-ți pasă ție ce credem noi despre frații Jones?

— Nu-mi pasă chiar deloc. Vorbeam doar. Trebuie să intru. Își dădu iarăși ochii peste cap. Nu capăt privilegiul de a ieși până nu-mi termin „sarcinile educaționale și îndatoririle domestice“. Maimuțări cuvintele, rostindu-le pe un ton afectat. Dar o să fiu atentă, așa că mă puteți întreba atunci când veți dori să aflați ceva. Făcu doi pași în fugă și sări înapoi peste gard. Pot să scriu despre asta, spuse ea din nou. Pot să scriu la fel de bine ca reporterul care a scris despre Icove, dar dintr-un unghi diferit. Pentru că eu sunt ca ele. Sunt ca fetele moarte.

Se îndreptă spre bancă, coti și dispăru înăuntru.

— Ce crezi? întrebă Peabody.

— Multe, dar în primul rând cred că majoritatea grupurilor de copii au cel puțin un tocilar priceput. Dacă acesta de aici are unul suficient de capabil pentru a fenta un sistem de securitate relativ bun, fac pariu că și grupul de la Sanctuar a avut unul în stare să treacă de sistemul de doi bani de-acolo. Hrană pentru minte. Porni să ocolească mașina, pentru a ajunge la locul șoferului. Și ce naiba înseamnă asta? De ce ai lua hrană pentru minte, și ce fel de hrană? Dacă mănânci spanac, ai gânduri sănătoase? Dacă iei înghețată, sunt gânduri amuzante? De ce avem expresii stupide?

— Fiindcă există în idiomul nostru?

— Idiomurile sunt pentru idioți, murmură Eve și se așeză la volan. Hai să mergem s-o hărțuim pe DeWinter.

— Cu plăcere, dar aș putea să iau niște hrană pentru mintea mea. Îi e tare foame și știu o prăvălie cu delicatese care nu e prea departe de-aici.

— Sigur că știi.

Peabody își îngustă ochii.

— Asta-i o împunsătură la adresa apetitului meu?

Eve doar zâmbi.

— Consideră că este hrană pentru minte.

---

[2] Termen inventat de autoare, ca extensie a mișcării New Age din anii 1970, care punea accentul pe apropierea de spiritualitate pentru ca omenirea să poată intra într-o nouă epocă a armoniei universale. (n.red.)

capitolul 4

Eve rareori vizita ceea ce acum era zona de laborator a lui DeWinter, însă își amintea drumul prin labirint – scările rulante care coborau, coridoarele, punctele de pază din fața unor uși de sticlă ranforsată – și controlul final de dinaintea intrării.

Amplul spațiu care se întindea pe două niveluri arăta ca un fagure care conținea laboratoare, zone de testare, mașinării și echipamente. Tehnicieni, genii și supervizori circulau dintr-o zonă în alta sau lucrau la mese aflate în spatele altor geamuri. Erau îmbrăcați în halate de laborator, în echipamente de protecție, în haine de stradă – și, în cazul unuia, Eve era aproape sigură, în pijama.

Cineva pusese muzică undeva. Simți în aceeași măsură în care auzi bubuiturile care rezonau în pereți. Nesigură, o luă la dreapta și privi printr-o ușă deschisă într-o încăpere unde o femeie cu pielea întunecată, cu părul argintiu strâns deasupra capului și îmbrăcată într-un halat de laborator alb ca zăpada părea să facă autopsia unui șobolan foarte mare.

Își ridică bisturiul însângerat și dădu prietenoasă din cap.

— NYPSD, așa-i? Trebuia să mă aștept că veți veni. O căutați pe Doc D?

— Dacă e vorba despre DeWinter, da.

— Sus pe scări, la stânga, apoi la dreapta, iar laboratorul ei e drept în față. Vreți să vă conduc?

— Cred că o putem găsi, mulțumesc. De ce tai șobolanul?

— Ca să aflu dacă el și prietenii lui au mâncat fața acestui tip și când. Avem și rahat de șobolan de analizat. Distracția nu se termină niciodată.

— Pare o adevărată petrecere.

„Una de la care aș lipsi cu plăcere“, se gândi Eve în timp ce se îndrepta spre scări.

— Vezi foarte multe lucruri cumplite ca polițist, spuse Peabody.

— Iar a doua zi, vezi lucruri și mai cumplite.

— Da, dar prefer să fac asta decât să deschid un șobolan pentru a căuta bucăți din fața cuiva.

— Nu te contrazic.

Coti la stânga pe lângă un alt laborator, în care se afla un borcan plin cu viermi care șerpuiau obscen, făcu dreapta pe lângă o altă zonă, unde bubuia muzica și în care se găseau computere, ceea ce ea crezu că era o stație holografică, monitoare și o mare planșă acoperită cu chipuri desenate.

Apoi, chiar în față văzu lumini strălucitoare, mese de oțel, alte echipamente și rafturi pe care se aflau diverse părți din schelete.

Mai aproape – dar mai departe de muzică –, auzi voci. A lui DeWinter și alta, care îi era mult mai familiară.

Se opri în cadrul ușilor de sticlă care culisau în perete și o văzu pe DeWinter umăr la umăr cu Morris, legistul-șef. Ea purta rochia neagră mulată, iar Morris, unul dintre costumele sale având cenușiul oțelului. Îl combinase cu o cămașă mai deschisă cu o nuanță sau două, iar părul negru ca tușul îi era prins într-o coadă lungă.

Împreună, în vreme ce studiau scheletul alb de pe masa argintie, alcătuiau un cuplu demn de apariția dintr-o mare revistă de modă.

Un al doilea schelet se odihnea pe o a doua masă, monitoarele înfățișând diverse oase individuale.

Morris își pusese la ochii negri și oblici ochelarii cu lupe binoculare pentru a studia osul brațului pe care DeWinter îl luase de pe masă.

— Da, spuse el, sunt de acord. Apoi, își ridică privirea și o întâlni pe a lui Eve. Îi zâmbi. Dallas. Peabody. Bun venit în Sala Oaselor.

— Morris. N-am știut că vei fi aici.

— Eu și Garnet am căzut de acord că ar fi mult mai util să ne consultăm aici. Am înțeles că v-ați cunoscut.

— Da. Eve intră și dădu din cap spre DeWinter. Ce-ai aflat?

— Am început cu primele două găsite. Scheletele unu și doi. Le-am filmat, le-am curățat, le-am filmat din nou și am început să le examinăm și să le analizăm. Eu și Li suntem de acord că rănile victimelor au fost produse cu mult timp înaintea morții. Unele cu câteva luni înainte, altele cu câțiva ani. Tiparul rănilor scheletului doi se potrivește cu tiparul abuzului fizic petrecut în copilărie, care a început, credem noi, cu această tibie ruptă în preajma vârstei de doi ani.

„Oare osul pocnește, se întrebă Eve, un os atât de tânăr?“ Al ei era cu șase ani mai matur când Richard Troy îl frânsese ca pe o surcică subțire.

— O analiză comparativă a suturilor craniene și a fuziunii epifizeale indică o vârstă de 13 ani pentru scheletul unu și aceeași vârstă pentru scheletul doi. Vă pot spune și greutatea lor. Unu: între 43 și 45 de kilograme. Doi: între 48 și 50 de kilograme. Ambele, după cum am afirmat și la locul faptei, sunt de sex feminin. Li?

— O să prelevăm ADN din oase și o să-l analizăm. O să dureze ceva. Mai puțin dacă reușim să găsim o potrivire facială și să testăm rudele de sânge. De asemenea, facem diverse teste care ar trebui să ne ajute să determinăm cauza morții și să ne

ofere niște informații despre sănătatea și alimentația victimelor, și chiar despre regiunea în care au crescut.

— Din oase?

El zâmbi din nou.

— Eu lucrez cu carne și sânge, dar, da, se pot obține multe informații din oase.

— Vârsta, sexul, cum ne mișcăm, structura facială, cum mâncam și adesea cum ne câștigam traiul. E scris în oase, spuse DeWinter. Victima unu a avut o viață mai sănătoasă și mai puțin traumatizantă decât victima doi. Singura ei rană foarte probabil a fost rezultatul unui accident în copilărie. O căzătură cu bicicleta sau dintr-un copac. Este curată, s-a vindecat bine și cu siguranță a fost tratată profesionist. Dinții îi sunt drepți și aliniați, și au fost și ei tratați profesionist, foarte probabil regulat, în timp ce ai victimei doi sunt strâmbi și au patru carii. Deși se bazează doar pe probabilitate, aș spune că victima unu a crescut într-o familie de clasă mijlocie sau superioară, în vreme ce victima doi a trăit aproape de pragul sărăciei sau chiar mai jos.

— Degetele de la picioare, arătă Morris. Vedeți că sunt ușor curbate, puțin suprapuse?

— Au fost înghesuite în pantofi prea mici.

DeWinter îi zâmbi.

— Exact! Sărăcie sau neglijare, foarte probabil amândouă.

— Este util ce spuneți, dar am nevoie de fețe. Am nevoie de nume. De cauza morții.

— Și o să le capeți. Elsie s-ar putea să aibă ceva pentru noi. Elsie Kendrick se ocupă de reconstrucțiile faciale și s-ar putea să fie mai rapidă decât extragerea ADN-ului.

— Mai rapid e ceea ce-mi trebuie. Poți să-mi zici când au murit – după oase?

— Da, îți pot oferi un interval rezonabil. Acum, se lucrează la determinarea vârstei peretelui, a materialelor, în zona lui Berenski.

Dick Berenski, se gândi Eve, cunoscut și ca Dickhead[3] pentru un anumit motiv, avea să-și facă treaba. De asemenea, se gândi că era posibil ca el să saliveze la greu acum, după ce o văzuse pe DeWinter.

— Dă-mi un interval.

— Având în vedere metoda și materialul folosit pentru a le împacheta, variația sezonieră a temperaturii în clădire și…

— Doar intervalul, repetă Eve.

— Există niște factori, insistă DeWinter, vag iritată. Analizele mele inițiale indică 15 până la 20 de ani. Testele inițiale ale lui Berenski indică 12 până la 15 ani.

— E suficient de bine. O să iau în considerare partea inferioară a intervalului tău și partea superioară din intervalul lui.

— Încă n-am determinat…

— Asta are sens. Ultimii chiriași au plecat cu 15 ani în urmă, în septembrie, iar asta oferă oportunitatea. Cel puțin câteva dintre aceste victime au legătură cu acei ultimi chiriași, care conduceau un adăpost pentru copii fugiți de-acasă și trimiși de tribunale. Se potrivește.

— Da, așa este. Morris dădu din cap. Garnet, o să descoperi că Dallas excelează la găsirea de potriviri.

— Toate bune și frumoase, și, cu siguranță, posibil. Dar momentul morții tot mai trebuie să fie confirmat științific.

— Dă-i drumul și verifică, o invită Eve. Și dacă nu sunt 15 ani, să-mi spui. Unde este cea care se ocupă de reconstrucții?

— Te conduc. Am cerut să mi se aducă mai multe mese, continuă DeWinter în vreme ce ieșeau din încăpere. Simt că îmi va fi util să le am pe toate într-un singur loc, în timp ce continuăm să lucrăm.

Coti spre locul de unde se auzea muzica.

— Elsie! Cum poți gândi cu asta dată atât de tare?

— Mă ajută să gândesc. Oprește muzica! comandă ea.

Elsie se ridică de pe scaun și puse deoparte blocnotesul și creionul pe care le avea în mâini. Își purta părul blond cu șuvițe albastre împletit în zeci de codițe subțiri care se terminau cu câte o mărgeluță minusculă. În rochia până la glezne și plină de culori, părea a avea vreo 16 ani, dacă ignorai faptul că era însărcinată și că avea o burtă enormă.

— Ce mai fac gemenii?

— Sunt activi.

Elsie își mângâie abdomenul în stilul în care Eve observase că făceau toate femeile gravide.

— Stai jos.

— Nu, trebuie să mă mișc.

— Dar nu depăși măsura.

— Nu vorbi de depășiri!

— În a câta lună ești însărcinată? întrebă Peabody.

— O, îmi cer scuze. Detectiv Peabody, locotenent Dallas, Elsie Kendrick.

— Bun venit. Sunt în 33 de săptămâni și patru zile. În curând, o să încep să număr și orele. Mă simt de parcă aș avea în burtă doi ponei zburdalnici. Își apăsă cu mâna partea laterală a abdomenului. Uau! Care au copite foarte puternice. Mi-a luat o vreme până să mă pot apuca, așa că-mi cer scuze, termin imediat. Hormonii, bănuiesc. Să fac reconstrucția unor fetițe. Ale mele sunt amândouă fete. Era normal să am parte de un mic colaps înainte.

— Copiii te afectează întotdeauna mai tare, rosti Morris.

— Of, nu-i așa? Tocmai terminam prima schiță. Întotdeauna fac un desen, un fel de omagiu după o reconstrucție. Dați-mi voie să v-o arăt pe prima fată.

— Victima unu? întrebă Eve.

— Da. Garnet a zis să încep în ordine numerică. Se apropie de masa holografică și apăsă niște butoane. Am o probabilitate de 96 și ceva la sută, așa că ar trebui să fie pe-aproape. Va fi suficient de aproape pentru o identificare la verificarea în baza de date.

Holograma apăru.

Un chip îngust, cu tenul auriu-închis, ochi asiatici întunecați, păr negru tuns scurt, buze pline, un nas puternic și o bărbie delicat arcuită.

„O fată drăguță, cu potențial de a deveni o adevărată frumusețe, dar asta nu avea să se mai întâmple vreodată“, se gândi Eve.

— Profilul rasial a indicat că era mai mult asiatică, așa încât am apreciat că era probabil să fi avut părul drept. Oasele faciale și structura erau fine și regulate. Excelente oase. Am adăugat cercelul din nas fiindcă Garnet a spus că ai găsit unul, dar îl pot scoate.

— Nu contează. E reușită, foarte reușită. O să am nevoie de o copie. O să începem imediat căutarea în baza de date.

— Iar noi ne ocupăm de stabilirea momentului morții. Este dificil să faci o datare exactă.

— 15 ani – zona asta, rosti Eve. Dacă puteți restrânge și mai mult intervalul va fi util, dar suntem aproape sigure că ăsta e. Ai zis că e probabil ca această victimă să provină din clasa de mijloc sau superioară. Eve se răsuci spre DeWinter. Avea o sănătate bună, îngrijire medicală bună. Deci, probabil că vom găsi un raport de dispariție în cazul ei. Cum e cu victima doi?

— Am stabilit elementele de bază. Elsie apăsă din nou niște butoane. O să vreau să mai lucrez la asta, să ajustez niște parametri. Dar iată ce am obținut până acum.

Holograma, mult mai grosieră decât prima, înfățișă un chip mai plin, mai necizelat. Eve observă că ochii erau mai mici, gura, mai subțire. Nu era o fată deosebit de drăguță, nu în faza aceasta în orice caz. Ten palid, cumva bolnăvicios, un nas mai lat.

— O să iasă ceva mai bun dacă mai lucrez puțin. O să vă trimit o copie când termin.

— Bine. O să luăm ce ai acum, ca să ne apucăm de treabă.

— Fata asta a fost tristă. Elsie își puse iarăși mâinile pe abdomen. Pur și simplu, se simte. Și nu a avut timp să fie fericită din nou.

Când burta lui Elsie zvâcni vizibil, Eve făcu un pas hotărât înapoi. Peabody făcu unul înainte.

— Îmi dai voie?

— Sigur.

Elsie își întoarse abdomenul enorm spre mâinile întinse ale lui Peabody.

— Auuu!

— Știu. O să se potolească în curând, că n-o să mai aibă loc acolo. E o nebunie având în vedere de câte ori mă lovesc pe zi, dar o să-mi lipsească.

Sunetul gângurit se potrivea cu expresia duioasă de pe chipul lui Peabody.

— Le-ai stabilit deja numele?

— Eu și tati încă ne contrazicem, însă eu înclin spre Harmony și Haven.

— Drăguț.

— În regulă, bine, începu Eve.

— O, stați să vă dau câte o copie a hologramelor și voi trimite a doua imagine după ce o finisez. Probabil că o să mă pot apuca de a treia tot astăzi, continuă Elsie în vreme ce programa realizarea copiilor. Iar mâine, probabil că voi termina trei sau patru. Sper să le termin pe toate în trei zile. Mă tot gândesc la părinții care nu știu ce s-a întâmplat cu ele. Trebuie să fie un chin, chiar și după atât de mulți ani.

— Nu vreau să te necăjești, Elsie, o avertiză DeWinter. Să te stresezi în această perioadă a vieții.

— Nu mă necăjesc, nu tocmai. Simt că, redându-le chipurile, fac ceva pentru ele, iar asta va duce la recăpătarea numelor. N-ar trebui să fie niște numere. Nimeni dintre noi n-ar trebui să fie vreodată un număr. Îi dădu lui Eve un disc. Să faci treabă bună! Ținem legătura, doctor DeWinter. Ne vedem mai târziu, Morris.

— O să mă întorc la mine acasă, înainte de sfârșitul zilei, în caz că ai nevoie de mine.

Coborî scările și făcu cale întoarsă prin labirint. Când nu mai putură fi auzite de nimeni, Peabody vorbi:

— Arată bine împreună.

Pierdută în gânduri, Eve se încruntă.

— Poftim? Cine?

— Morris și DeWinter?

— Poftim? repetă Eve. Fugi de-aici!

— Nu, chiar așa e. Nu văd între ei acea scânteie care era între el și detectivul Coltraine, mă refer doar la nivel vizual. Amândoi sunt exotici și eleganți. M-am întrebat mereu dacă eu și McNab arătăm cât de cât bine împreună, continuă ea referindu-se la cel mai important bărbat din viața ei, unul dintre așii de la EDD[4]. Adică, eu sunt destul de scundă și – e ziua în care sunt amabilă cu mine însămi – rubensiană.

— Rubensiană? Eve ieși pe ușă și se îndreptă spre mașină. Ce limbaj e ăsta?

— E limbajul elegant pentru dolofană. Iar McNab e numai oase și slab ca un băț.

— Sunteți potriviți împreună, ceea ce e mai bine decât să arătați bine.

Complet stupefiată, Peabody se opri în mijlocul drumului.

— Ăsta e categoric cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată despre mine și McNab.

Eve ridică din umeri.

— M-am obișnuit cu voi. În general. Urcă în afurisita asta de mașină.

Cu obrajii îmbujorați de plăcere, Peabody se supuse.

— Chiar crezi că părem potriviți împreună?

— Sunteți lipiți amândoi de zonele erogene ori de câte ori aveți ocazia, așa că de ce să nu vă potriviți? Acum, ca fapt divers, ce-ar fi să ne concentrăm asupra rezolvării a douăsprezece crime?

— Reconstrucția facială o să ne fie cu adevărat de ajutor. Elsie se pricepe extraordinar de bine. Ooo, și două gemene! Cât de adorabil! Ar fi trebuit să pui mâna, să simți… Ferindu-și privirea când văzu strălucirea dură din ochii lui Eve, Peabody își scoase PPC-ul. Mă apuc să caut o potrivire pentru primul chip reconstruit.

— Serios? Ce idee grozavă. Nu știu de ce nu m-am gândit eu la asta.

Socotind că e mai înțelept, Peabody nu spuse nimic până nu începu căutarea.

— Unde ne ducem?

— Să vorbim cu meșterul. Vreau să văd ce hram poartă și vreau să dau de ajutorul despre care supraveghetoarea spunea că i-a dat o *senzație* neplăcută. Apoi, poate reușim să le găsim pe Brigham și pe bunica ei. O să trebuiască să luăm legătura cu toți membrii personalului de la Centrul Puterii Superioare și să stăm de vorbă cu cei care au lucrat și în cealaltă clădire. Nu putem…

— Sfinte Sisoe! Sfinte Sisoe, Dallas! Am găsit-o. Am găsit deja o potrivire.

— Victima unu?

— Am găsit-o. Uite… stai… o să afișez pe ecranul din bord.

„Și iat-o“, se gândi Eve. Ochii negri, migdalați, curba bărbiei, buzele pline, părul ca abanosul lucios. Nu era scurt, ci o cascadă lungă.

„O fotografie profesionistă, pentru care fata a pozat“, concluzionă Eve. O fotografie de studio făcută pentru actul de identitate, pentru care Linh Carol Penbroke, în vârstă de 13 ani, privise sobră – și puțin sfidătoare – la aparatul foto.

Dispărută din 12 septembrie 2045.

În raport erau trecute și înălțimea ei, care corespundea cu a victimei unu, și greutatea, 44 de kilograme – deci, DeWinter o nimerise și pe asta, calculă Eve. O fată mică, scundă, un chip drăguț, cu indicii de frumusețe neîmplinită.

— Apar ambii părinți, spuse Peabody. Un frate și o soră mai mari și o adresă pe Park Slope. O zonă prosperă.

— Verifică. Vezi dacă părinții, sau oricare dintre ei, au aceeași adresă ori alta.

— Caut acum. Aceeași adresă, pentru amândoi.

Eve coti, apoi coti din nou și se îndreptă spre Brooklyn.

— Îi vom înștiința.

— Cred că au așteptat destul, răspunse Eve. Și cred că o să ne dea probe de ADN. După cum zicea Morris, verificarea va fi mai rapidă dacă avem ADN-ul părinților pentru a face o comparație.

— Da. N-am înștiințat niciodată pe nimeni în legătură cu găsirea cuiva care a dispărut de mult. Tu ai făcut-o vreodată?

— De două ori. Nu devine mai ușor.

— Nici nu credeam. Ambii părinți sunt doctori. Ea este obstetrician, el e pediatru. Au un cabinet împreună, chiar lângă casă, citi Peabody, ceea ce bănuiesc că are sens. Fratele este și el medic. Cardiolog, tot în Brooklyn. Sora e muziciană, prima vioară în corul New York Symphony. Nu văd nimic ilegal în legătură cu ei. Finanțele sunt… uau… ce viață dulce au doctorii. Mai au case în Trinidad și Hampton. Prima și singura căsătorie pentru fiecare, de 35 de ani. Totul indică prosperitate, stabilitate și succes.

— Dacă nu pui la socoteală fiica moartă.

— Da. Peabody suspină. Dacă nu pui la socoteală asta.

Și casa sugera prosperitate, stabilitate și succes. Se afla la capătul unui șir de vile vechi și elegante. Eve presupuse că familia Penbroke își extinsese la un moment dat casa, încorporând-o pe cea de alături și transformându-le pe amândouă într-un mare ansamblu care oferea spațiu pentru trei copii și un cabinet cu doi medici.

Prin cele trei ferestre înalte din față, zări un brad de Crăciun și se gândi în treacăt la faptul că Ziua Recunoștinței abia trecuse, dar deja urma o altă sărbătoare.

La naiba! Trebuia să meargă la cumpărături.

Împreună cu Peabody, urcă îngrijitele trepte de cărămidă spre ușa din față și apăsă butonul soneriei.

Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise.

— Frank, n-am vrut să spun că trebuie să… O, îmi cer scuze, am crezut că e vecinul meu.

Bărbatul purta pantaloni de trening trei sferturi și un tricou, iar corpul impresionant îi era acoperit cu o peliculă de sudoare. Ochii cu câteva nuanțe mai închiși la culoare decât tenul trecură de la Eve la Peabody și înapoi, în timp ce își trecu degetele răsfirate prin părul scurt.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Samuel Penbroke? întrebă Eve.

— Da. Îmi cer scuze, tocmai am terminat antrenamentul.

Își folosi prosopul pus în jurul gâtului pentru a-și șterge obrajii.

— Eu sunt locotenent Dallas, iar dânsa este detectiv Peabody. Eve își scoase insigna. NYPSD. Putem intra, domnule doctor Penbroke?

Văzu schimbarea de pe chipul lui, din ochii lui. De la curiozitate politicoasă la un cumplit amestec de speranță și durere.

— Linh? E vorba de Linh?

— Ar fi mai bine dacă am intra.

Speranța muri în vreme ce bărbatul făcu un pas nesigur îndărăt.

— A murit.

Eve intră într-un hol larg, primitor, parfumat de crinii de un roșu îndrăzneț de pe o etajeră. Peabody închise ușa.

— Avem niște informații și niște întrebări. Putem să intrăm și să ne așezăm?

— Vă rog, spuneți-mi doar, e vorba de Linh?

— Da, domnule, am venit să vorbim despre Linh.

— Soția mea… Trebui să se oprească, asemenea unui om care își trage sufletul. Încă e în sala de gimnastică. Vă rog să… ea ar trebui să… Se îndreptă încet spre interfonul casei. Tien. Tien, a venit cineva să ne vadă. Trebuie să vii.

Trecu un moment, apoi două înainte ca o voce de femeie, ușor iritată, să răspundă:

— Sam, nu mi-am făcut meditația. Peste zece minute, o să…

El o întrerupse:

— Te rog să vii acum. Se întoarse spre dreapta, unde un brad mare și strălucitor se afla în fața ferestrelor. Poftiți aici, vă rog. Ne vom așeza. Soția mea… e… este ziua noastră liberă. Ne luăm împreună câte o zi liberă.

Se uită spre un pian mare și la fotografiile de familie aranjate pe el. Printre ele se zărea poza lui Linh pe care o dăduseră când o declaraseră dispărută.

— Familia mea… începu el, dar Peabody îl luă de braț și îl conduse spre un fotoliu supradimensionat.

— Aveți o familie minunată, domnule doctor Penbroke. Aceia sunt nepoții dumneavoastră?

— Da. Avem doi nepoți. Un băiețel de patru ani, iar cel mic are doar doi.

— Probabil că abia așteaptă Crăciunul.

— Sunt foarte entuziasmați. Ei… Tien.

Era micuță, la fel ca fiica ei, și bine făcută, dar Eve își dădu seama că avea o anumită duritate.

Avea părul scurt, așa cum Elsie își imaginase că îl avusese Linh. În ochii ei, de un verde intens, în contrast frapant cu tenul auriu, încă se citea acea ușoară iritare, cu toate că zâmbea politicos în timp ce intra în cameră.

— Îmi cer scuze. Eram în sala de gimnastică. Nu suntem îmbrăcați tocmai potrivit pentru a primi musafiri.

— Tien. Sunt de la poliție.

Se văzu din nou schimbarea de dispoziție. Tien căută mâna soțului ei.

— Linh. Ați găsit-o. Ați găsit-o pe fiica noastră.

— Îmi pare rău să vă informez… începu Eve.

— Nu. În vocea și pe chipul mamei, durerea resimțită după 15 ani era la fel de proaspătă cum trebuie să fi fost după 15 secunde. Nu!

— Liniștește-te, Tien. Liniștește-te! Samuel își trase soția în fotoliul cel mare, în brațele lui și o ținu strâns. O să ne spuneți că iluziile noastre s-au spulberat, că speranța de care ne-am agățat în tot acest timp a dispărut. Că fetița noastră n-o să se

mai întoarcă niciodată la noi.

Nu exista nici o modalitate ușoară, iar a fi scurt și la obiect era cel mai bine.

— Am descoperit câteva schelete ale unor persoane de sex feminin cu vârste cuprinse între 12 și 16 ani. Credem că am identificat-o pe una dintre ele ca fiind fiica dumneavoastră.

— Schelete, repetă Tien.

— Da, doamnă. Îmi pare foarte rău. V-am ruga să ne ajutați să-i confirmăm identitatea. Avea fiica dumneavoastră răni din copilărie? Și-a rupt vreun os?

— A căzut, spuse Samuel. Făcea airboarding în parc. A căzut urât. Și-a rupt brațul chiar deasupra cotului. Își apucă propriul braț. Avea 11 ani.

— Peabody.

La ordinul nerostit al lui Eve, Peabody scoase o fotografie printată a reconstrucției faciale.

— Am reușit să facem o reconstrucție aproximativă a chipului ei.

Samuel întinse mâna și luă poza.

— Linh, fu tot ce putu zice.

— E fetița mea. E fetița noastră, Sam. Dar nu așa avea părul. Avea părul lung, un frumos păr lung. Și… și nasul ei, vârful nasului ei era foarte puțin ridicat în sus. Avea o mică aluniță deasupra colțului drept al gurii.

— Tien.

— Trebuie să fie așa cum era! Lacrimi i se prelinseră în șiroaie tăcute pe obraji, dar ea continuă: Trebuie să fie așa cum era. Era foarte mândră de părul ei!

— O să avem grijă să corectăm, îi spuse Eve. O să facem ceea ce trebuie.

— Douăsprezece, au fost douăsprezece, murmură Sam. Azi-dimineață, în oraș, am auzit că ați găsit douăsprezece. Era una dintre ele?

— Da.

— Când? Cum? Când a murit? Cum a murit? Cine i-a făcut asta?

— Pot să vă promit amândurora că facem tot posibilul pentru a afla. Deocamdată, pot să vă spun că noi credem că a murit cam cu 15 ani în urmă.

— Tot acest timp. Tien își întoarse capul și își lipi obrazul de umărul soțului ei. În tot acest timp, am căutat-o și ne-am rugat, și am așteptat. Iar ea era moartă.

— Este foarte greu, știu, continuă Eve. Ne puteți spune de ce a plecat de acasă, ce s-a întâmplat?

— Era foarte furioasă. Fetele tinere au o perioadă când sunt furioase, o perioadă când sunt nefericite și rebele. A vrut să-și facă un tatuaj, a vrut să-și pună un cercel în sprânceană, a vrut să iasă cu băieți, să nu-și facă temele, să nu-și îndeplinească îndatoririle în casă. Am lăsat-o să-și pună un cerceluș în nas – un compromis –, dar ea a vrut mai mult. Este o perioadă, o fază prin care trec multe, rosti Tien cu voce rugătoare. Însă cresc și o depășesc.

— A vrut să se ducă la un concert, explică Samuel. Noi nu i-am dat voie deoarece

chiulise de două ori de la cursuri. Și se comporta urât acasă. A zis că suntem nedrepți și multe lucruri dure am spus cu toții atunci. Ca s-o disciplinăm, i-am restricționat accesul la dispozitivele ei electronice. A fost dificil, dar…

— A fost normal, interveni Peabody.

— Da, da. Tien izbuti să zâmbească printre lacrimi. Și fratele, și sora ei au trecut prin etapa asta. Nu la fel de dramatic ca Linh, însă ea a fost mereu mai pasională. Și era și cea mai mică. Poate că am fost mai îngăduitori cu ea.

— În dimineața zilei de 12 septembrie, continuă Samuel, n-a coborât la micul dejun. Ne-am gândit că era îmbufnată. Am trimis-o pe sora ei s-o aducă. Hoa a coborât și ne-a zis că Linh nu era sus și că unele dintre lucrurile ei dispăruseră, la fel și rucsacul.

— Întâi, am căutat-o prin casă, apoi am sunat la prieteni, la vecini. După aceea, la poliție.

— Avea prieteni în oraș? întrebă Eve. În Manhattan?

— Prietenii ei erau aici, dar ei îi plăcea să meargă în oraș. Iubea orașul. Tien făcu o pauză pentru a-și recăpăta cumpătul. Poliția a căutat-o, iar noi am angajat un detectiv particular. Am apărut la televizor, am oferit recompense. În cele din urmă, au aflat că luase metroul spre oraș, dar nu au reușit s-o găsească.

— Nu v-a contactat niciodată, pe dumneavoastră sau pe vreunul dintre prietenii ei?

— Nu. Tien își șterse lacrimile. Nu și-a luat videofonul. Era o fată foarte inteligentă. Știa că avem un program de depistare parental instalat pe el, așa că am fi aflat unde este. N-a vrut ca noi să știm.

— Probabil că și-a cumpărat altul, rosti Samuel. Avea bani, 500 de dolari. Sora ei ne-a zis, atunci când a devenit clar că Linh fugise de-acasă, că Linh economisise bani și îi ascunsese în camera ei și o pusese pe sora ei să jure că nu va spune. Am fost bucuroși că avea bani, că avea suficienți pentru a-și cumpăra mâncare. Și ne-am gândit… ne-am gândit… că va veni acasă.

— Dar n-a venit. N-a mai venit.

— O s-o aducem acasă, acum. Samuel își lipi buzele de părul soției sale. O s-o aducem acasă pe fetița noastră, acum, Tien. Trebuie s-o vedem.

— Domnule doctor Penbroke…

— Suntem medici, zise el. Înțelegem ce se întâmplă cu un corp. Înțelegem că aveți doar oasele ei. Dar trebuie s-o vedem.

— O să încerc să aranjez asta. Ne ocupăm de identificarea ei și a celorlalte. Dacă ați fi de acord să ne oferiți probe ADN, asta ar grăbi lucrurile în cazul lui Linh.

— Da. Sunt la dosar, explică Tien. Dar luați unele proaspete, pentru a nu se strecura nici o greșeală. I-a făcut cineva rău?

„Ai grijă ce spui“, se avertiză Eve.

— Cred că cineva a împiedicat-o să se întoarcă acasă. Încercăm să aflăm cine. Vă

promit că vom face tot ce putem pentru ea, pentru toate.

Se uită din nou la Peabody, iar partenera ei scoase din geantă două truse de prelevare a ADN-ului.

— Mai am doar câteva întrebări, începu Eve în vreme ce Peabody se ridică pentru a preleva probele.

---

[3] Dick – penis (în lb. engleză, în orig.)

[4] Electronic Detection Division – Divizia de Depistare Electronică (conform autorului) (n.tr.)

capitolul 5

— Du-i probele lui DeWinter, îi zise Eve lui Peabody după ce plecară de la familia Penbroke. Să obținem rapid confirmarea. Și spune-i tipei care se ocupă de reconstrucții de părul lung, de aluniță și de nasul cârn. Să facem ce trebuie.

— Așa o să fac. Așa o să facem.

— Dacă a terminat reconstrucția pentru următoarea victimă, ai grijă s-o primesc. Studiază cu mare atenție dosarul de la Persoane dispărute și notițele cercetărilor făcute. Dacă există vreo gaură, vreau s-o astupăm. Așa că ia legătura cu detectivul care s-a ocupat de caz și stai de vorbă cu el.

— Bine.

— Eu o să mă ocup de meșter și de donatoare și de nepoata ei. Dacă termini ce ți-am dat de făcut, verifică-l pe acest Jubal Craine și comunică-mi tot ce afli. O să căutăm imediat o corespondență pentru fiecare chip, pe măsură ce le primim. Indiferent ce afli, vreau să-mi transmiți de îndată.

— Același lucru să-l faci și tu.

— Același lucru o să-l fac și eu, fu Eve de acord, apoi se uită spre casă. Din câte se pare, a avut o familie bună. Înstărită, dar normală. Reguli, îndatoriri, responsabilități, airboarding, o soră care păstrează un secret.

— Cred că ar fi trecut de faza în care tot ce spuneau părinții, tot ce doreau, tot ce așteptau de la ea era – sau părea fie – exact invers decât cool. Iar la vârsta aia nu vrei decât să fii cool.

— A făcut o greșeală – o să le arăt că pot să fac ce vreau când vreau. Nu sunt un copil, nu pot să-mi tot spună ce să fac – și nu a avut ocazia s-o repare. Cam asta a fost.

— Dar o să-i verifici pe soții Penbroke oricum.

— Și-au iubit copilul și nu i-au făcut niciodată rău. Dar… vorbește cu detectivul care s-a ocupat de caz, iar eu o să sap puțin mai adânc. E mai bine să fii sigur.

O lăsă pe Peabody la două străzi de laborator, merse mai departe… apoi se răzgândi. Folosi videofonul din bord pentru a-l contacta pe Roarke. El îi răspunse

repede.

— Locotenente.

După cum bănuise, indiferent de ședința în care o fi fost, indiferent de întâlnirile pe care era posibil să le aibă după aceea, mintea lui – ca și a ei – era concentrată asupra fetelor.

— Mulțumesc pentru informațiile pe care ni le-ai transmis. Ne folosim de ele. Credem… la naiba, sunt sigură… că am identificat-o pe prima victimă.

— Cum o chema?

Era normal să întrebe asta în primul rând. Dorea să-și bage numele în memorie.

— Linh… L-i-n-h… Penbroke. Probabilitatea ca ea să fie este foarte mare. Tocmai i-am înștiințat pe părinții ei și am prelevat probe ADN de la ei pentru confirmare. Dar…

— După cum ai zis, ești deja sigură.

— Da, sunt. Acum, mă îndrept spre nord, pentru a vorbi cu un potențial martor/suspect. Am pus-o pe Peabody să se ocupe de alte aspecte, așa că, dacă te interesează să vii și tu, dacă ai timp…

— Dă-mi adresa. Ne vedem acolo.

Ajunse înaintea lui Roarke, însă preferă să nu aștepte. În schimb, își folosi cartela de acces general pentru a intra într-o solidă clădire cu patru etaje, trecu pe lângă lift și urcă pe scări până la etajul doi, apartamentul din colțul de sud-vest.

Și bătu la ușă.

Când aceasta se deschise, Eve își coborî privirea.

Copilul, un băiețel, avea cam zece ani – aprecie ea –, pistrui ca planetele sistemului solar îi erau risipiți pe fața rotundă, iar pe la colțurile gurii i se prelingea o substanță mov vâscoasă.

— Nu te cunosc, rosti el și dădu să închidă ușa.

Eve o opri cu piciorul, ceea ce îl făcu pe copil să urle din toți plămânii impresionant de puternici:

— Mamă! Mamă! O doamnă ne sparge casa!

— Nu sunt o doamnă. Vezi?

Eve își scoase insigna în vreme ce pași care fugeau se auziră la etajul a ceea ce ea văzu că era un spațios apartament pe două niveluri.

— Mamă! E o doamnă polițistă!

— Trilby, dă-te la o parte! Femeia, cu părul blond strâns în coadă, pantaloni de dulgher și o cămașă de lucru în carouri, îl îndepărtă pe copil, în timp ce se uita la insigna lui Eve. Du-te și te spală pe față. Pentru numele lui Dumnezeu, Trilby, ești plin de jeleu de struguri. Și du-te și termină-ți temele. Las-o pe sora ta în pace.

— Doamne! Eu trebuie să le fac pe *toate!*

— Da, ai o viață mizerabilă. Îmi cer scuze, îi spuse ea lui Eve, în vreme ce

băiețelul se îndepărtă îmbufnat. Pot să vă ajut cu ceva?

— Aș dori să vorbesc cu Brodie Fine.

— Tocmai am ajuns acasă, iar el mi-a luat-o înainte la duș. Se uită în jur, pentru a verifica dacă fiul ei nu e prin preajmă, apoi își coborî vocea: Este vorba de clădirea de pe Ninth? Despre cadavre? Am auzit la știri, zise ea văzând că Eve nu spune nimic. Eu și Brodie tocmai începusem să ne întâlnim ca prieteni când el meșterea pe-acolo. Am vorbit despre asta aproape toată ziua. Eu sunt unul dintre dulgherii lui, explică ea. Și soția lui. Și mama copiilor lui.

— Totuși, aș vrea să vorbesc cu el.

— Sigur. Îmi cer scuze. Nu vreau să vă fac să așteptați pe coridor. Poftiți…

Se opri văzându-l pe Roarke că se apropie de Eve.

— Consultantul meu, îi explică Eve.

— Drăguț. Dacă nu vă supărați că spun asta. Intrați. Aș prefera să nu vorbesc despre asta când copiii sunt prin preajmă, dar ce rost are? Oricum, copiii aud totul. Tocmai eram pe cale să deschid o bere. Doriți?

— Nu m-ar deranja să beau una, zise Roarke intrând în atmosfera locuinței la fel cum Eve își imagina că ar intra într-o sală de consiliu. Sunt consultant civil, îi aminti el lui Eve. Ea n-o să bea fiindcă este polițistă la datorie. Aveți o locuință minunată… doamnă Fine?

— Da, am ales calea tradițională, dar spuneți-mi Alma. Eu și Brodie ne-am amenajat singuri casa. Ne-a luat șase ani deocamdată, dar începe să iasă cum ne dorim.

— Frumoasă lucrătură. Roarke își trecu degetele peste o margine dantelată. E castan, nu-i așa?

— Vă pricepeți la lemn. Îl studie cu atenție. Bunicul a avut o fermă în Virginia. Avea niște lemn de castan, așa că eu și Brodie l-am luat, l-am curățat și l-am făcut scânduri. Credem că a meritat efortul. Nu prea ai ocazia să lucrezi cu lemn adevărat. Este o adevărată plăcere.

— Îmi imaginez.

— Luați loc. Eu mă duc să aduc berea. Doriți altceva? o întrebă pe Eve. Am apă, desigur, dar pot face o cafea sau am niște cola pusă bine – ascunsă de copii.

— De fapt, o cola ar fi minunată.

— S-a făcut.

Eve se uită în jur. Roarke avea dreptate: era o locuință impresionantă. Poate că era dezordine de familie cu copii, dar asta făcea atmosfera și mai plăcută. Compartimentaseră un spațiu deschis amplasând în mod inteligent tejghele sau dulapuri modulare pentru a separa zona de locuit de cea de luat masa, zona de luat masa de bucătărie și totul de o zonă de joacă pentru copii.

Un al doilea nivel se zărea pe trei laturi, delimitat de o balustradă decorativă, care părea solidă și care avea stâlpii suficient de apropiați pentru ca nici măcar un

căpșor mic să nu poată intra printre ei.

Observă că era mult lemn și multă culoare, totul fiind accentuat de ferestre mari, prin care pătrundea multă lumină.

Se gândi că oricine putea realiza astfel de lucruri putea cu siguranță să construiască niște pereți falși care să nu facă notă discordantă într-un anumit loc.

— Mamă! Trilby a venit pe capul meu!

— Trilby, ce ți-am spus eu ție?

— Îi fac nimic!

— *Nu-i* faci nimic, îl corectă Alma în timp ce aducea băuturile. Și potoliți-vă, fiindcă altfel nici unul dintre voi n-o să se uite la *Aventurile lui Max* diseară.

De data asta, se auzi stereo:

— Mamă!

— Vorbesc serios. Îmi cer scuze.

— Nici o problemă, îi zise Eve. Soțul dumneavoastră?

— Sigur. Mă duc sus și-i spun să tragă niște haine pe el. Scuzați-mă un minut.

— Ce-i toată zarva asta? bubui vocea bărbatului, dar fără să pară amenințătoare. Nu vedem *Aventurile lui Max* în seara asta?

— Tată! se auzi tot stereo.

— Mai bine, fiți cuminți, că altfel n-o să știm ce li se întâmplă lui Max și lui Luki pe planeta Crohn. Hei, iubito, poți să... Hei, bună. Se opri în capul scărilor când, coborându-și privirea, îi zări pe Eve și pe Roarke. N-am știut că avem musafiri.

— Sunt polițiști, Brodie.

Zâmbetul relaxat de pe fața lui păli în vreme ce el dădu din cap și începu să coboare. Părul castaniu și cârlionțat încă era ud de la duș.

Purta jeanși, un tricou maro, cu mâneci lungi și șosete groase.

— M-am întrebat dacă n-o să treceți pe-aici. Eu și Alma am discutat dacă n-ar trebui să mergem la poliție pentru a da o declarație. Urma să vorbim mai mult despre asta după ce se culcau copiii, diseară. A fost cumva o greșeală? Ce a spus presa?

— Nu, n-a fost.

— Îți aduc o bere.

Alma îi mângâie brațul.

— Mulțumesc. Cred că ar trebui să ne așezăm cu toții.

— Eu sunt locotenent Dallas, începu Eve. Răspund de acest caz. Acesta este consultantul meu.

— Roarke. V-am recunoscut, zise Brodie. Am lucrat câte ceva prin câteva dintre clădirile dumneavoastră.

— Mai lucrezi și acum?

— Da, pe ici, pe colo.

— Dacă treaba pe care o faci pentru mine este la fel de reușită precum cea pe

care ai făcut-o aici, sigur sunt foarte mulțumit de ea.

— Ei bine, m-ați plătit bine și la timp. Nu pot spune același lucru despre toată lumea.

— Ce fel de treabă ați făcut în clădirea de pe Ninth, pentru Sanctuar? îl întrebă Eve.

— În general, cârpeli. Își dădu spre spate părul umed, cu un gest care păru un obicei de care nu era conștient. Nu-și permiteau prea multe, iar eu făceam cum puteam mai bine văzând ce încercau să facă pentru copii. Tocmai mă străduiam să-mi pornesc propria afacere, abia o demarasem, așa că tot ce făceam pentru ei era în general în timpul liber și pe cheltuiala mea.

— Ați construit niște pereți?

— Nu. Am reparat vreo doi.

Alma reveni, se așeză pe brațul fotoliului pe care stătea soțul ei și îi dădu acestuia o bere.

— Am zugrăvit câțiva, dar nu le-am cerut bani pentru asta. În general, îi zugrăveau singuri, pentru a face economie, știți? Am făcut tot ce-am putut cu țevile instalațiilor sanitare. Am schimbat niște cabluri electrice. Pe vremea aceea, nu aveam licență pentru repararea instalațiilor sanitare și electrice, dar ei nu-și permiteau să angajeze pe cineva care avea. Și eu știam ce fac.

— El poate să facă orice, rosti Alma. Dumnezeu este martor.

— La fel și tu, de aia m-am însurat cu tine.

— Nu mă interesează nerespectarea normelor sau licențele, le spuse Eve. Când ați intrat ultima dată în clădire?

— O, stați să mă gândesc. Își trecu din nou mâna prin păr. A fost imediat după ce au căpătat-o pe cea nouă, și încă își mutau lucrurile. M-au rugat să fac o ultimă verificare, ca nu cumva să fie ceva care să le creeze probleme după ce banca prelua clădirea. Am mai cârpit vreo două chestii, pentru orice eventualitate. Alma a fost cu mine. Îți amintești? Ne întâlneam pe vremea aceea.

— Ne întâlneam ca amici.

— Te-am luat de nevastă, nu? În sfârșit, asta a fost. Apoi, am început să meșteresc în clădirea în care se află acum. Reușită casă. Formă bună, oase bune. Nici pe departe ca acea sărmană dărăpănătură. Cineva ar trebui s-o eviscereze să distrugă totul până la os și s-o refacă. Aș fi făcut eu asta, dacă aș fi putut. E mare păcat s-o vezi cum moare.

— Dar ați spus că n-ați mai intrat în ea de curând.

— N-am intrat, dar am văzut-o de-afară. Cu șase luni în urmă, am avut o lucrare în acea zonă. Ți se rupe inima, dacă mă întrebați pe mine, și nu e deloc bine. Ferestre acoperite cu placaj, toate sparte, plină de graffiti. Acoperișul probabil că n-o să mai reziste încă un an, din câte am văzut. Oricum, nu este treaba mea.

— Dacă Brodie ar avea bani, rosti soția lui, ar salva clădirile din toată lumea.

— Am începe cu New Yorkul.

— La un moment dat, ați avut un ajutor cu care lucrați în acea clădire.

— A, da. Clip, îi spuse el soției, care își exprimă opinia ridicându-și privirea spre tavan. Jon Clipperton. Îi dau de lucru când și când, dar nu l-am luat în echipă.

— De ce?

— Lucrează bine, când e treaz. Chiar și când este pe jumătate treaz.

— Adică din joi în Paști, interveni Alma.

— Nu este chiar așa de rău. Dar pe-aproape, recunoscu Brodie. L-am folosit mai mult când eram la început. Nu bea atât de mult, iar eu nu-mi permiteam să iau pe cineva mai bun. Însă a lucrat la Sanctuar numai de două sau de trei ori. Pentru că… spuse el văzând că Eve doar îl privește. Ei bine, pentru că a venit cam beat și… Brodie se foi de parcă ar fi stat pe ace. Ei bine, putea fi cam ticălos când avea ceva la bord.

— Brodie, e un ticălos chiar și atunci când doar respiră. Când are ceva la bord, e o adevărată jigodie.

— Ați încetat să-i dați de lucru la Sanctuar pentru că venea beat și se purta ca un ticălos. Ce-ar fi să-mi spuneți în ce fel era ticălos?

Brodie tresări privind-o pe Eve.

— Știți, doi tipi care lucrează fac, câteodată, comentarii răutăcioase despre femeile frumoase care trec pe lângă ei. S-ar putea zice că, uneori, comentariile sunt cam răutăcioase.

— Te rog. Alma îi dădu un pumn în umăr și râse. Toți facem asta. Depinde de ce parte a gardului te afli. Dacă vezi niște tipi mișto, îi remarci. Ridică din umeri. O tradiție a meseriei păstrată în timp.

— Mda, bine, treaba este că el le remarca, dar era vorba de niște copile. Da, eram mai tineri atunci, dar suficient de în vârstă pentru a nu face… remarci despre fete de anii aceia. I-am spus să se potolească. Era nepotrivit, știți? S-a potolit în mare parte, dar tot l-am prins uitându-se sau vorbind cu unele din ele prea… apropiat bănuiesc, atunci când se afla în pauză. Nu am considerat normal, așa că i-am dat de lucru în altă parte.

— Ce fel de remarci?

— Nu-mi amintesc exact, martor mi-e Dumnezeu, îi zise el lui Eve. Știu doar că nu mi-au plăcut și nu mi-a plăcut nici ideea că se dădea la adolescente.

— S-a dat și la mine, anunță Alma, iar soțului ei îi căzu fața.

— Poftim? Ce? Când?

— Pe vremea aceea de două ori și de alte două ori de-atunci.

— Nenorocitul!

— Iubitule, crezi că nu mă pot descurca singură?

— Ba da, te poți descurca singură. Dar… nenorocitul!

— A fost întotdeauna un bețiv ordinar. La naiba, s-a dat și la Lidia. Are 83 de ani,

explică Alma. Ne face contabilitatea. E o javră, fără îndoială, și îl văd încercând să pipăie orice persoană de sex feminin. Vârsta nu contează. Dar nu-l văd să facă rău cuiva. Niciodată.

— Nu, nu, n-ar face niciodată rău cuiva. E un ticălos, dar... să pipăie? A încercat să te pipăie?

— Mai știi ce gură avea după un 4 Iulie de acum șase, șapte ani? Cine crezi că l-a pocnit?

De data aceasta, el își băgă ambele mâini în păr.

— Alma, Iisuse! De ce nu-mi *spui* astfel de lucruri?

— Pentru că l-ai fi pocnit și deja o făcusem eu. Și a fost ultima oară când a încercat să se ia de mine. Și-a cerut scuze după ce s-a trezit din beție. Ceea ce vreau să zic, doamnă locotenent, e că este ca și cum ai sta la un bar, așteptând pe cineva sau încercând să bei ceva în liniște. El e genul care te sâcâie imaginându-și că este spiritual sau sexy, sau cumva, când ce e de fapt? Bețiv și prost, și enervant. Dar nu este genul care să te urmărească atunci când ieși din bar și să te atace sau să se înfurie și să devină violent când îi zici să se ducă dracului. Știți ce spun?

— Da, dar vreau să vorbesc cu el. Aș aprecia dacă mi-ați da datele de contact.

— Sigur. Da. La naiba! Brodie își săltă un șold, scoase din buzunar videofonul, apoi citi datele. În clipa asta, aș vrea să-i trag un pumn în mutră, dar trebuie să vă zic că n-ar face niciodată așa ceva. Nu le-ar fi făcut nimic acelor fete. Adică, da, e posibil ca, pe vremea aceea, să se fi îmbătat suficient de tare încât să încerce să le pipăie, însă n-ar fi ucis pe nimeni.

— În regulă. Ați văzut vreodată pe cineva dând târcoale sau cineva care lucra pe-acolo v-a creat o senzație neplăcută?

— N-aș putea spune asta, nu-mi amintesc. Aveam o grămadă de lucrări mici pe vremea aceea, încercând să mă pun pe picioare. Nu mă duceam acolo în fiecare zi. Uneori, mă duceam câteva zile la rând, dar în cea mai mare parte a timpului nu eram acolo. Mă chemau pentru chestii mici pe care nu puteau să le repare ei sau pe care încercaseră să le repare, dar le stricaseră și mai tare. Aveam mai mult de lucru pentru personalul de-acolo, pentru persoane cărora le eram recomandat de Nash și de Philly.

— Ce părere v-ați format despre membrii personalului, inclusiv Nash și Philly?

— Făceau o treabă bună, încă mai fac, și, din câte văd, e mult de muncă. Treabă care nu se termină niciodată.

— Încă un lucru. Eve afișă imaginea lui Lihn pe ecran. Vi se pare cunoscută?

— Uau, ce copilă drăguță. Nu. Se uită la soția lui, care clătină din cap. Este una dintre...?

— Da.

— Dumnezeule! Își frecă fața cu mâinile, se aplecă și se uită din nou, de data asta mai îndelung. Nu-mi spune nimic. Nu știu dacă mi-aș aminti-o după atâta vreme,

dar are un chip cu adevărat deosebit, nu? O frumusețe în devenire.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat. Eve se ridică în picioare. Dacă vă mai amintiți ceva, vă rog să mă contactați.

— Așa o să fac… o să facem, o asigură Brodie. Mi-e groază să mă gândesc la fetele acelea.

Eve își zise că ea va face și altceva decât doar să se gândească la ele, mai ales că primi fotografia reconstrucției chipului celei de-a doua victime în vreme ce părăsea blocul de apartamente.

— Am primit poza altei fete.

Roarke se uită la ecranul ei, studiind chipul îngust și cu ochi triști.

— Vrei să încep căutarea?

— Peabody face deja asta cu fotografia preliminară pe care am primit-o mai devreme, iar acum o va folosi pe aceasta. Dar stai puțin. Așteaptă aici, mă întorc imediat.

Se repezi înapoi în clădire, lăsându-l pe Roarke pe trotuar. Pentru ca timpul să treacă mai ușor, el își scoase PPC-ul și se apucă să facă niște cercetări pe cont propriu.

Ea stătu înăuntru cinci minute.

— A recunoscut-o pe aceasta. Părea destul de sigur, ba chiar a adăugat în sprânceană un cercel care nu apare în poză. Și a spus că avea un păr aiurit – mov, roz și verde. Avea tatuaje pe brațe, de sus până jos, și nu crede că avea mai mult de 12, 13 ani. Își amintește toate astea pentru că lucra acolo când ea s-a luat la bătaie cu alt copil. Nu-și aduce aminte motivul, ci doar că a fost nevoie de câțiva membri ai personalului ca să-i despartă.

— Ceea ce îți spune că locuia în acea clădire, că a avut cel puțin o altercație fizică și, conform descrierii, nu era genul liniștit, retras.

— Nu poți să-ți faci tatuaje la vârsta aia fără a avea semnătura unui tutore care să prezinte un act de identitate și care să fie prezent. Iar rămășițele ei indică faptul că a fost brutalizată în mod regulat, așa că nu-l văd pe cel care o avea legal în grijă făcând un lucru atât de stupid cu ea. Și asta îmi zice că e posibil ca ea să se fi aflat pe străzi de ceva vreme, să fi avut legături. Poate chiar a fost arestată de câteva ori. O să-i aflăm identitatea. O să-i aflăm numele.

— În timp ce Peabody se ocupă de găsirea ei, mergem să stăm de vorbă cu acel ticălos care e rar treaz?

— Nu încă. O să ajung și la el, însă cel care a făcut asta probabil că nu era un bețiv. Probabil că *nu este* un bețiv, pentru că astfel de oameni au tendința de a da din gură și de a face greșeli prostești, cum ar fi să se dea la nevasta șefului.

— Unele neveste ale șefilor, rosti Roarke lovind ușor cu degetul semnul din bărbia ei, se descurcă singure.

— Mda. Dacă vreunul din miliardul de angajați pe care îi ai se dă la mine, o să

mătur pe jos cu el. Nu-ți face griji!

— Nu-mi fac absolut nici o grijă în privința asta.

— În clipa asta, sunt mai interesată de o fostă rezidentă care actualmente face parte din personal și care este nepoata femeii care a donat noua clădire. Seraphim Brigham, nepoata lui Tiffany Brigham Bittmore.

— O cunosc pe Tiffany Bittmore. Cum ea nu dorea ca el să facă o căutare, Roarke ocoli mașina, îndreptându-se spre scaunul șoferului. Filantroapă pe care o interesează în special copiii și dependențele. Face diverse treburi pentru o organizație politică unde l-a cunoscut pe Brigham, cu care s-a căsătorit când erau foarte tineri – abia împliniseră 20 de ani. A avut doi copii cu el înainte ca acesta să moară – un accident de avion, cam 15 ani mai târziu. El era bogat – moștenise banii familiei – și avea înclinații liberale în politică.

În timp ce vorbea, intră într-un șuvoi de mașini care se îndreptau spre nord.

— La câțiva ani după moartea lui, s-a măritat din nou. Familia Bittmore era chiar și mai bogată. A avut și cu el doi copii, cred, înainte să moară cu ocazia unui cutremur din Indonezia, unde se dusese ca ambasador al unei organizații mondiale a sănătății.

— Știi multe despre ea.

— De azi-dimineață mi-am îmbogățit cunoștințele. E cunoscută ca fiind generoasă cu timpul, cu banii și cu influența ei atunci când o interesează o cauză. A pierdut un fiu – tatăl acestei nepoate – din cauza unei supradoze. Se pare că fiica lui a fost hotărâtă să pășească pe urmele tatălui, până a ajuns la Sanctuar. Bittmore și-a arătat recunoștința donând acea clădire și constituind un fond pentru cheltuieli curente.

— Iar acum, Seraphim lucrează cu domnișoara și domnul Jones.

— Și este o terapeută respectată, cu o reputație solidă. Și, de curând, s-a logodit.

— Hm. Mă gândesc că trebuie să mă asigur că și următorul meu soț e un ticălos bogat. Dar nu sunt sigură că pot găsi un ticălos mai bogat decât tine. Balta e destul de mică.

— Poate că o să fie mai mare peste vreo 80 sau 90 de ani.

— Ei bine, e de avut în vedere. De unde știi încotro mergem?

— Ai zis că vrei să vorbești cu Seraphim Brigham. Anticipând asta când m-ai sunat, am tras câteva sfori și am aflat că are de gând să ia masa acasă la bunica – în casa din New York a acesteia. Nu este prea departe de a noastră.

— Am mai spus-o și o repet. Poți fi foarte util la casa omului.

El îi aruncă o privire.

— În caz că reușești să pescuiești unul din baltă, ar trebui să ai în vedere ca ticălosul mai bogat decât mine să înțeleagă cum gândește o polițistă și să aibă și legăturile potrivite.

— Chestiile astea sunt pe lista mea. Se uită și ea la el. După 80 sau 90 de ani, o să-

ți iei tot o polițistă?

— Categoric nu. Data viitoare, voi alege o femeie drăguță, liniștită, poate una care pictează cu acuarele sau face brioșe.

— Ticălosul meu mai bogat face plăcinte. Îmi plac plăcintele.

— Și mie îmi plac plăcintele. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Așteaptă câteva decenii. Ce-a făcut în ultimii 15 ani?

Roarke presupuse că nu se mai gândea la fictivul ei ticălos mai bogat. Îl fascina modul cum funcționa mintea ei.

— Cum de a încetat să ucidă? A încetat? A găsit o altă modalitate de a scăpa de cadavre? A murit, a ajuns după gratii, l-a găsit pe Dumnezeu? A omorât douăsprezece fete. Probabil că în decurs de câteva săptămâni sau luni. Nu te oprești pur și simplu. Mă tot întreb unde se află. Ce face? Am căutat crime asemănătoare și, firește, apar ici și colo fete de vârsta asta, învelitori din plastic și alte elemente. Dar nici una nu se potrivește întru totul. Crime multiple, timpul și efortul necesare pentru a le ascunde cadavrele, lipsa urmelor de violență. Cum naiba le-a omorât?

— Cred că trebuie să-i acorzi lui DeWinter un scurt răgaz.

— Da, da. Ea și Morris se ocupă amândoi de asta.

E frustrată, concluzionă Roarke, că n-are aceste informații, că nu poate începe să le folosească pentru a găsi pista care duce spre criminal.

— I-am înștiințat pe părinții primei victime pe care am identificat-o. Aparțin părții superioare a clasei de mijloc, chiar mai sus. Amândoi sunt doctori, la prima căsătorie, care durează de mult, mai au doi copii – adulți acum. O casă frumoasă, stabilitate, prosperitate. Scheletul nu prezintă urme de abuz, în schimb se vede că a fost bine îngrijită medical și fizic.

— A fost răpită?

— Nu. Cel puțin, nu de-acasă. S-a supărat că n-a fost lăsată să meargă la un concert. A plecat în oraș – din Brooklyn – și avea bani, așa încât bănuiesc că a reușit să se descurce câteva zile, a încercat să facă pe rebela și i-a plăcut. Nu era precum fata alături de care el a înfășurat-o în plastic. Dacă nu s-ar fi drogat, nu ar fi acceptat acel mod de viață. S-ar fi întors acasă. Cealaltă? Ultimul loc unde s-ar fi dus ar fi fost acasă, pentru că acolo avea parte de rău.

Roarke îi acoperi mâna cu a lui. Era tot ce putea să facă.

— Nu a fost ca în cazul meu, murmură Eve. În primul rând, n-am avut niciodată o casă, iar ăsta poate că a fost un avantaj. Nu m-am așteptat să mă caute cineva. Și, până n-a murit, n-am știut că pot fugi. Nici chiar după aceea, n-am reușit să fug prea departe. Fuga este ceea ce a ucis-o sau a pus-o în situația de a fi o victimă.

Își scoase videofonul, când acesta scoase câteva bipuri, și citi mesajul de la Peabody.

— Shelby Ann Stubacker. Are un nume acum.

— Spune-mi ce date sunt despre ea.

— Avea 13 ani. Tatăl execută o pedeapsă la Sing-Sing – a doua, pentru atac. Mama are cazier, în general pentru consum de droguri. N-au declarat dispariția, așa că n-am fi găsit-o acolo. A fost arestată de câteva ori. Pentru vagabondaj, furt din magazine, a petrecut un timp la școala de corecție și a fost trimisă prin ordin judecătoresc la dezintoxicare, când a fost prinsă drogată și deținând droguri. Prima dată când a fost arestată, avea nouă ani. S-a născut aici, a murit aici. Ar fi trebuit să se afle în evidența Serviciului de protecție a copiilor, dar ce rost mai are? Sistemul a lăsat-o baltă, toată lumea a lăsat-o baltă.

— Tu n-o s-o lași.

Roarke opri mașina în fața unei clădiri albe cu auriu și plină de geamuri uriașe strălucitoare. Având în vedere aspectul ponosit al mașinii, pentru Eve nu fu o surpriză să vadă bărbia portarului zvâcnind în sus, buzele strângându-i-se și picioarele grăbindu-se să străbată covorul de un albastru regal, care se întindea de la ușile de sticlă sclipitoare până la bordură.

„Acum, Roarke o să aibă parte de o mostră a situațiilor neplăcute cărora trebuie să le fac eu față.“ Abia așteptând spectacolul, coborî din mașină și se duse pe trotuar.

În clipa în care Roarke puse piciorul pe trotuar, portarul se transformă dintr-un terier protector într-un ogar bucuros că ai venit.

— Domnule! Vizitați pe cineva de la The Metropolitan, în seara aceasta?

— De fapt, o însoțesc pe doamna locotenent Dallas înăuntru. Sunt sigur că va aprecia dacă te vei ocupa de mașina dumneaei până când își termină treaba.

— O să am grijă personal. Pot să anunț pe cineva că ați sosit?

— Te rog să-i comunici doamnei Bittmore că doamna locotenent Dallas dorește s-o vadă în legătură cu o problemă a NYPSD.

— Îi transmit. Aveți la dispoziție primul șir de lifturi din partea stângă a holului. Intrarea principală în apartamentul doamnei Bittmore se află la etajul 53, numărul 5300.

— Mulțumesc.

Eve se încruntă în timp ce intră.

— Cât i-ai dat?

— O bancnotă de 50.

— Eu nu-i mituiesc pe portari, spuse ea cu o anumită superioritate.

— Nu, dragă, tu îi transformi în pudeli care tremură de frică și de venerație, dar așa mi s-a părut mai rapid și mai curat.

— Oricum, te-a recunoscut. Am văzut. Nu ești proprietarul acestei clădiri afurisite, nu?

— Nu, nu sunt. Se uită în jur, admirând holul spațios alb și auriu spațios, apoi coti către lifturi. Păcat! Este foarte drăguță.

— Data viitoare, vreau să văd tremuratul și venerația.

O lăsă să intre prima în lift, pentru a o lovi ușor peste fund.

— Data viitoare.

capitolul 6

O androidă care se ocupa de casă îi întâmpină la intrarea într-un mic hol elegant, cu o viță-de-vie luxuriantă și bănci de piatră rustice inteligent pictate pe pereți și tavan. Androida, sobră într-o rochie cenușie și pantofi fără toc, le ceru să se identifice.

Eve își scoase insigna și o privi pe androidă scanând-o.

— Intrați, vă rog. Domnișoara Bittmore și doamna Brigham se află în living.

Nu se putea afirma că livingul era spațios, dar avea aceleași note elegante, cu un joc de țesături în culori deschise și pereți în nuanța unui vin de Burgundia bun. Tablourile înclinau spre lumea veche, reprezentând păduri învăluite în ceață, lacuri liniștite și pajiști înflorite.

Două femei se ridicară de pe o canapea de două locuri în spatele căreia se aflau două uși de sticlă prin care se zărea o terasă mică și, dincolo de ea, panorama marelui parc.

Femeia mai în vârstă se apropie de ei. Tiffany Bittmore îngăduise părului ei să albească, însă Eve decise că această hotărâre conținea și ceva vanitate, deoarece onduleurile perfecte aveau aceeași eleganță de clasă ca și decorul.

Ochii ei or fi avut o nuanță visătoare de albastru, dar privirea era foarte pătrunzătoare. Chipul, fraged și neted în ciuda anilor, nu putea fi numit frumos, ci frapant. Arcuirea buzelor nu îndulcea cu nimic pomeții ca niște lame de stilet.

— Locotenent Dallas, mă bucur să te cunosc. Și pe dumneata, Roarke, mă bucur să te cunosc. Reputația și faptele vă preced.

— La fel stau lucrurile și în cazul dumneavoastră, replică Roarke cu un farmec pe care îl putea afișa ca pe o cravată. Este o adevărată onoare, doamnă Bittmore.

— Zeii te-au dăruit cu o înfățișare menită a face inima femeilor să stea în loc. Pe vremuri, aș fi salivat după el, îi spuse lui Eve.

— Am învățat să ocolesc băltoacele.

Râzând, doamna Bittmore o bătu amical pe Eve pe braț.

— Cred că o să-mi placă de dumneata. Veniți să faceți cunoștință cu lumina vieții

mele, iar apoi, vom bea niște cafea. Am citit *Cazul Icove* și am văzut și filmul, lucru pe care îl fac rar, așa că știu cât de mult îți place cafeaua adevărată. Clarissa?

— Da, doamnă, mă ocup imediat.

Androida ieși din cameră.

— Nepoata mea, Seraphim.

— Îmi face plăcere. Mi-ar fi făcut și mai mare plăcere dacă n-am fi auzit știrile. Întinse mâna – o femeie care avea ochii bunicii ei, dar pe un chip mai moale, mai puțin dramatic. Am luat legătura cu cei de la CPSPT imediat după aceea și am vorbit puțin cu Philadelphia. Mi-a spus că le-ați făcut o vizită ei și lui Nash.

— Lucrați la CPSPT și ați locuit la Sanctuar, începu Eve.

— Vă rog, luați loc, rosti doamna Bittmore arătând spre fotolii. Este un lucru oribil și e foarte supărător pentru Seraphim.

— Este posibil să le fi cunoscut pe unele dintre ele, rosti Seraphim înainte de a se așeza pe canapea. Sunt aproape sigură că le-am cunoscut pe unele dintre ele. În cadrul știrii n-au fost menționate numele lor.

— Încă nu erau cunoscute. Eve se gândi o clipă cu ce să înceapă. Își scoase videofonul și deschise una dintre fotografii. O cunoașteți?

— O, Dumnezeule! Seraphim trase adânc aer în piept, apoi întinse mâna spre videofon și poza lui Linh Penbroke. S-a întâmplat cu ani în urmă, dar cred că mi-aș aminti-o. E atât de drăguță. Nu. Nu cred că am văzut-o vreodată pe fata aceasta. Însă eu am locuit la Sanctuar doar câteva luni. Atât de multe au venit și au plecat… Totuși, cred că mi-aș aminti acest chip.

— În regulă. Eve își luă înapoi videofonul și deschise cealaltă fotografie. Dar pe ea?

— O! E Shelby. Da, mi-o amintesc pe această fată. Shelby… Nu cred că i-am știut numele de familie. Și ea a locuit acolo. Era cu un an sau doi mai mică decât mine, cred, dar era mult mai dură. Îmi procura zoner. Îmi pare rău, Gamma.

— S-a întâmplat demult.

— În primele câteva săptămâni petrecute acolo, nu-mi doream decât un loc unde să dorm. Nu aveam nici o intenție să mă las de droguri sau să-mi schimb atitudinea, doar spuneam că vreau s-o fac.

— Erai atât de furioasă, adăugă bunica ei.

— O, mă *enervau* toți și toate. Scoate un râs ușor, aproape gânditor, și o sărută pe Tiffany pe obraz. Mai ales tu, pentru că nu voiai să mă lași baltă.

— Niciodată.

— Așa că m-am dus la ședințe și mi-am îndeplinit sarcinile – fiindcă asta însemna să capăt un pat și mâncare. Mi-am imaginat că ei, frații Jones, erau niște fraieri și că puteam strecura acolo droguri, alcool și orice voiam, oricând doream. Dar n-a fost atât de ușor cum mi-am închipuit, pentru că ei nu erau fraieri. Am dat o brățară cu mărgele, pe care o aveam, pentru zoner. Toată lumea știa că Shelby

putea face rost de orice îți doreai, că poate să le bage în clădire dacă aveai ceva ce ea își dorea și puțină răbdare.

Seraphim se opri când androida aduse cafeaua, iar apoi plecă la fel de tăcută precum venise.

— Personalul nu știa? o întrebă Eve pe Seraphim.

— Era foarte deșteaptă. Nu, „șmecheră“ e un cuvânt mai bun. Shelby era foarte șmecheră. O dată sau de două ori, a fost prinsă cu fleacuri – și privind în urmă, nu numai ca adult, ci și ca terapeut, cred că este foarte posibil să se fi lăsat prinsă. Scăpările minore erau de așteptat, iar pedepsele, ușoare. Pe vremea aceea, probabil că eram de zece ori mai mulți copii decât personal. Ei făceau tot ce puteau ca noi să fim în siguranță, să nu stăm pe străzi, să nu ne vindem trupurile, să ne ajute. Dar pentru noi, pentru majoritatea? Erau doar niște fraieri.

— Ce vă amintiți despre un ajutor al tâmplarului? Jon Clipperton.

— Nu-mi amintesc numele lui și poate că nici nu l-am știut vreodată, dar îmi aduc aminte de bărbatul pe care Brodie l-a adus cu el de câteva ori, în ultimele săptămâni petrecute în vechea clădire. Unii bărbați se uită la tine, îi spuse ea lui Eve, și știi că te dezbracă din priviri. Uneori, e în regulă, și tu îi vezi goi. Dar alteori este insultător. Sau mai rău. Eram foarte tânără, dar deja stătusem pe străzi o vreme. Cunoșteam felul în care se uita la mine și la alte fete. Și nu era în regulă.

— A făcut și altceva decât să se uite?

— Nu știu. Cred că i-a dus niște bere lui Shelby, dar ea n-a zis niciodată. Nu eram apropiate. Pentru ea, eu eram o clientă ocazională. Cum au murit?

— Deocamdată, nu pot răspunde la asta. Ați mai intrat vreodată în clădirea veche, după ce v-ați mutat?

— Nu. Nu mi-am dorit niciodată să mă întorc acolo. M-am schimbat înainte de a ne muta. Lucrurile se schimbaseră pentru mine, avusese loc o tranziție. Terapia prin discuții, pe care mă prefăcusem că o accept pentru a avea un pat și mâncare, începea să-și facă efectul cu toate că mă opuneam. Philadelphia a lucrat cu mine direct… indiferent că eu am dorit sau nu s-o facă și, în ciuda zidurilor pe care le ridicam, a reușit să răzbată prin furia și ura de sine pe care le simțeam. În cele din urmă, m-a convins să stau de vorbă cu Gamma – bunica mea.

— Iar dumneavoastră le-ați donat o clădire și ați creat un fond pentru frații Jones.

— Da, asta am făcut, confirmă doamna Bittmore. Nu pot spune că i-au salvat viața lui Seraphim, dar au ajutat-o să se întoarcă acasă, au ajutat-o să descopere cine este cu adevărat. În timp ce Seraphim sorbea din cafeaua ei, Tiffany îi mângâie genunchiul. Își desfășurau activitatea într-un spațiu inadecvat, într-o clădire dărăpănată și nu-și puteau permite să plătească ipoteca la acea clădire, darămite o întreținere corespunzătoare, reparații, un personal corespunzător. Ei i-au oferit o șansă lui Seraphim. Eu le-am oferit lor una.

— Domnișoară Brigham, ați spus că acel Clipperton v-a dat o senzație neplăcută. A mai existat și altcineva care v-a creat o impresie asemănătoare sau în preajma căruia nu vă simțeați în largul dumneavoastră?

— Câțiva dintre băieții care au venit și au plecat. Înveți pe cine să eviți. Doamnă locotenent, eram un cămin de copii cu dependențe și probleme psihice. Unii dintre noi, așa cum a fost și cazul meu o vreme, nu doream decât pomană și o modalitate de a obține ce doream. Dacă personalul găsea droguri, alcool sau arme, acestea erau confiscate. Nimănui nu i s-a cerut vreodată să plece, nu cât timp am locuit eu acolo. Asta era ideea. Era un sanctuar, așa că exista riscul de a oferi teren de desfășurare celor care căutau necazuri. Dar beneficiile compensau riscul. Pe mine, m-au salvat, ori cel puțin m-au pus pe o traiectorie de unde m-am putut salva. Nu sunt nici pe departe singura în această situație.

— Vă vine cineva în minte? Cineva care credeți că ar fi avut motiv să-i facă rău lui Shelby?

— Ea mă speria din cale-afară, la fel și pe mulți alții, spuse Seraphim, pe buzele ei apărând umbra unui zâmbet. Am crezut că mă pot descurca singură. Aroganța tinereții. În cele câteva luni pe care le-am petrecut pe stradă, am fost în general drogată. Dar nici când eram în cel mai rău hal, n-aș fi putut s-o întrec. Avea dușmani, fără îndoială, dar aceștia se țineau cât mai departe de ea. Știa să se bată. Odată, am văzut-o punând la pământ o fată care avea cu zece kilograme mai mult decât ea și nici nu era vreo molâie. Însă Shelby era pur și simplu sălbatică. Se opri câteva clipe. Furia mea, rosti ea încet, îmi dau seama acum, iarăși ca adult și ca terapeut, era nimic pe lângă a ei.

— Cu cine era prietenă?

— A... erau două fete și un băiat. Stați să mă gândesc. În vreme ce sorbi din cafea, Seraphim își masă tâmpla de parcă ar fi vrut să-și stimuleze memoria. DeLonna... o negresă slabă, continuă Seraphim închizând ochii. Știa să cânte. Da, da, mi-o amintesc. Avea o voce incredibilă, un adevărat dar. Iar pe cealaltă fată o chema Missy sau Mikki. Cred că Mikki. Puțin cam durdulie, cu ochi duri. Și un băiat căruia toată lumea îi zicea T-Bone. Deștept, puțin cam înfricoșător. Bântuia pe-acolo ca fumul. Era în stare să-ți fure molarii fără să-ți dai seama. Avea pe brațe urme vechi de arsură – le acoperise cu niște tatuaje, dar tot se vedeau – și o cicatrice pe obraz. Nu erau tot timpul împreună, dar deseori, și în orice caz petreceau mai multă vreme împreună decât cu alții.

— A avut vreunul dintre membrii personalului probleme cu Shelby sau cu vreunul din ceilalți doi? Din câte știți, i-a amenințat cineva?

— Aveau adesea probleme, și aș spune că Shelby mai ales ducea o luptă permanentă cu personalul. Este frustrant și dificil de lucrat, doamnă locotenent, când te afli în plin conflict. Dar ai și niște satisfacții incredibile. Îmi imaginez că și dumneavoastră simțiți adesea același lucru în meseria pe care o aveți.

— Bănuiesc că da. Știți ceva despre un anume Jubal Craine? Fiica lui, Leah, a locuit acolo.

— Am cunoscut-o pe Leah. Era tăcută, își ținea capul aplecat, nu doar că se ținea departe de necazuri, dar încerca să fie invizibilă, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Da, înțeleg.

— Mi-o amintesc foarte bine deoarece, în esență, a reprezentat tranziția mea.

— Cum așa? întrebă Eve.

— Eram la o oră de curs. Nu-mi amintesc ce anume, dar, săptămânal, aveam un număr de ore dedicate educației. Eram la o oră când l-am auzit pe tatăl lui Leah. Țipa, răgea de fapt, îi striga numele zicând că ar fi bine să-și scoată de-acolo fundul cel leneș. A urlat la personal. Ea s-a făcut albă ca o coală de hârtie – îmi amintesc bine. Încă îi mai pot vedea expresia de pe chip. Întâi a fost teroare, o teroare cum eu n-am simțit niciodată, apoi resemnare, care aproape că a fost și mai cumplită. Îmi amintesc toate astea și felul în care s-a ridicat pur și simplu, fără proteste, fără rugăminți, și a ieșit afară. Seraphim își puse cafeaua pe masă și își încleștă mâinile în poală. A fost cel mai trist lucru pe care l-am văzut vreodată – felul în care s-a ridicat și s-a îndepărtat. Îmi amintesc acest moment pentru că m-am gândit la lucrurile pe care eu și Philadelphia le discutam în ședințele noastre particulare. M-am gândit cât de înfricoșător era pe stradă, când n-ai nici un ban și ți-e foame, ți-e frig și auzi povești despre bătăi și violuri. Și apoi am început să mă gândesc că Leah nu avea pe nimeni în afara Sanctuarului, doar pe bărbatul care țipa că o s-o biciuiască până o să scoată obrăznicia din ea și alte asemenea lucruri. M-am gândit la Gamma și la faptul că ea nu mi-ar face rău niciodată. Absolut niciodată. Și am început să mă gândesc că vreau să am pe cineva care să aibă grijă de mine, care să mă protejeze. Și că eu *chiar aveam* pe cineva. Leah nu avea.

— Au trebuit să-l lase s-o ia fiindcă era tutorele ei legal, iar ea n-a vrut să spună că el o bătea. A zis doar că o să se ducă acasă cu el.

— Sărmana copilă, murmură doamna Bittmore.

— Câteva luni mai târziu, am văzut-o din nou.

— S-a întors? a vrut Eve să știe.

— De fapt, nu știu. Am văzut-o pe stradă. Făceam cumpărături cu o prietenă. Gamma avea încredere în mine – *eu* aveam încredere în mine deja. Sau începusem să am. Am văzut-o pe Leah urcând într-un autobuz. Aproape că am strigat-o, dar, mi-e rușine să spun, n-am vrut ca prietena mea să știe că o cunoșteam pe fata cu haina ruptă și fața învinețită. Așa că n-am strigat-o. Dar ea s-a uitat la mine. Pentru o clipă, ne-am uitat una la alta. Lacrimi se iviră în ochii lui Seraphim. Mi-a zâmbit. Apoi, s-a urcat în autobuz și n-am mai văzut-o niciodată. Dar m-am gândit, chiar atunci m-am gândit: „A scăpat. În sfârșit, a scăpat iarăși de el“.

— Mi s-a zis că el a revenit.

— N-am știut asta. Probabil că ajunsesem acasă deja. N-ar fi găsit-o la Sanctuar.

Nu s-a întors acolo, cel puțin nu cât am mai stat eu, și, sincer, cred că era suficient de deșteaptă și de înspăimântată pentru a nu se întoarce într-un loc unde ar fi găsit-o. Nu mult după ce m-am dus acasă, la bunica, ei s-au mutat.

— Aveam acea clădire, explică doamna Bittmore. Iar când m-am dus să le mulțumesc Philadelphiei, lui Nash și celorlalți, deja făcusem aranjamentele pentru a le-o dona, dacă o doreau. Îmi făcusem lecțiile, rosti ea cu un zâmbet șiret. Așa încât știam că erau corecți. I-am întrebat dacă sunt dispuși să-i lase pe avocații și pe contabilii mei să le studieze actele, iar ei au fost de acord. Am fost satisfăcuți. Eu îmi recăpătasem nepoata. Eram mai mult decât încântată. Nu mi-ai zis niciodată despre această fată. Această Leah.

— Nu. Mi-a fost rușine, presupun, că nu mă apropiasem de ea, că nu vorbisem cu ea.

— Am putea s-o căutăm, să aflăm unde e acum.

— Lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta, le sfătui Eve. Mulțumesc, rosti ea în vreme ce se ridică. Mi-ați fost de mare ajutor.

— Chiar v-am fost? Seraphim se ridică și ea. Probabil că știați deja numele lui Shelby.

— M-ați ajutat să-mi formez o imagine mai bună despre ea.

— Oricare dintre ele aș fi putut să fiu eu. Oricare dintre cele douăsprezece. O să fac tot ce pot pentru a vă ajuta.

— S-ar putea să profit de asta.

În vreme ce coborau spre holul de la intrare, Eve zise:

— Are noroc că a avut pe cineva la care să se ducă acasă. Nu e vorba de bani și de privilegii, ci de faptul că a avut pe cineva care să nu o lase baltă, care s-o dorească.

— Prea mulți nu au acest noroc.

Roarke se gândi că el avusese. Summerset îl luase la el – un vagabond plin de sânge – și, pentru un motiv care nu-i era clar nici până în ziua de azi, îl dorise.

— S-o caut pe Leah Craine?

Eve se uită la el.

— Nu m-ar deranja să știu unde se află. Să sperăm că nu e în laboratorul lui DeWinter.

— A scăpat, spuse Roarke și, pentru că își putea închipui prea bine acea resemnare, își dori să creadă că ea se ținuse departe. Și în siguranță. Să avem încredere că și-a croit o viață bună.

— Informațiile sunt mai bune decât încrederea.

— Cât de polițistă ești.

— Mda, și, fiindcă tot sunt, vreau să-l scutur puțin pe Clipperton, înainte de a încheia pe ziua de azi.

Anticipând ce avea să urmeze, Roarke îi luă mâna și i-o legănă jucăuș.

— Îmi place să intimidez bețivi seara.

— Dacă Brigham are dreptate, a furnizat băutură unei minore și poate că, drept răsplată, a făcut sex cu acea minoră. E posibil să nu o fi făcut doar o dată, poate că au avut o mică relație bolnavă.

— Ceea ce l-a făcut s-o omoare pe ea și pe alte 11 fete.

Eve își verifică notițele și găsi adresa înainte de a se urca în mașină.

— Era o luptătoare, o dură. Avea o reputație în privința asta și avea ceea ce pare a fi o mică echipă. Dar examinarea oaselor nu indică nici o urmă de violență imediat înaintea morții. Toate au avut loc cu mult înainte. Nu poți omorî o bătăușă fără să-i lași niște urme.

— Decât dacă bătăușa avea încredere în tine.

— Corect. Poate că ai îmbătat-o pe acea bătăușă și ai ucis-o în timp ce ea te răsplătea. Poate că ai strangulat-o sau poate că i-ai dat ceva mai tare decât niște bere, iar ea și-a pierdut cunoștința. Acum, ce naiba facem?

— Construim un perete pentru a ascunde cadavrul?

— E stupid, extrem, dar… de unde au apărut celelalte fete? Asta-i o întrebare.

— De ce să le ucizi pe celelalte? Dacă a început cu această Shelby, de ce să ucidă alte 11?

— Fiecare ucigaș în serie trebuie să înceapă de undeva. Întotdeauna o să fie o primă victimă. A ucis-o și s-a gândit: „Uau, a fost amuzant, hai s-o fac din nou“.

În vreme ce Roarke conducea, ea bătu darabana pe picior.

— O cunoștea pe această victimă și probabil că le-a cunoscut și pe unele dintre celelalte. Trebuia să aibă acces la această victimă pentru a-i da berea. Cunoștea clădirea, avea uneltele necesare și știa cum să construiască pereți. Degeaba spun soții Fine: „Da, e un nemernic, dar n-ar omorî pe nimeni“. Oamenii care cunosc ucigași rar cred că aceștia sunt ucigași. Își scoase PPC-ul. A fost arestat de câteva ori – în general, probleme legate de alcool. Beție și comportament turbulent, tulburarea liniștii publice, vandalism, distrugere de bunuri. Și, de două ori, pentru comportament indecent. A pledat vinovat pentru toate, a făcut puțină pușcărie ușoară, ceva muncă în folosul comunității, niște terapie impusă prin ordin judecătoresc.

— Cazierul unui nemernic.

— Nemernicii pot ucide la fel ca oricine altcineva.

— Eu încerc să nu fiu violent.

Zâmbetul superior care trecu peste chipul ei îi făcu plăcere.

— E oarecum liniștitor.

— Mulțumesc, iubito. Mi-ar face mare plăcere să te „liniștesc“ mai târziu.

— Tu mereu vrei să mă „liniștești“.

— Asta pentru că te iubesc.

Amuzată, își înclină capul și îl studie.

— Poate că o să te „liniștesc“ și eu pe tine.

— Iată speranța.

— Și mai iată ceva despre nemernic – nu tu, ajutorul dulgherului. Adresa lui se află la mai puțin de trei străzi de locul faptei. Ceea ce mă face să te întreb ce dracu’ plănuiești să faci cu dărăpănătura aia.

— N-o să mai fie o dărăpănătură când va fi gata.

— În regulă, ce plănuiești să faci cu chestia aia care n-o să mai fie o dărăpănătură?

— M-am gândit să creăm ceva care să aibă legătură cu Dochas[5].

„Adăpostul pentru femei și copii abuzați construit de el“, se gândi ea. „Și locul unde a aflat ce s-a întâmplat cu mama lui.“

— În ce fel să aibă legătură?

— Este un ciclu, nu-i așa? Foarte adesea e un ciclu. Copiii pierduți sau abuzați ajung să fie cu cineva care le face rău. Sau devin ei înșiși abuzatori. Am vorbit despre asta cu personalul de la Dochas și puțin cu Mira.

— Nu zău?

— Îmi place să știu în ce mă bag. Planurile sunt să construiesc o instituție așa cum se cuvine pentru copii, pentru aceia care sunt absorbiți de sistem fără să aibă vreo vină, dar sunt prost tratați sau neglijați de cei care ar trebui să le poarte de grijă.

„Așa cum am fost eu“, se gândi Eve.

— Și pentru ceilalți – cei pierduți, i-ai putea numi –, care ajung pe străzi și încearcă să găsească o modalitate de a supraviețui.

Așa cum făcuse ea.

— O să lucrăm cu Serviciul de protecție a copiilor, cu educatori, terapeuți și alții asemenea. Presupun că n-o să fie prea diferit față de ce era pe vremea când Seraphim s-a aflat acolo. Poate că e soarta clădirii să-i adăpostească pe cei chinuiți și pierduți, să le ofere un refugiu, o șansă. Noi doi n-am avut așa ceva.

— Nu, n-am avut.

— Ei o să aibă un loc unde să fie în siguranță, dar vor exista niște granițe, o structură. Reguli, dacă tot îți plac regulile atât de mult. O să aibă parte de terapie, de tratamente medicale, de recreere – cred că distracția este importantă, dar prea adesea, ignorată. Educație, firește, cu oportunitatea de a căpăta deprinderi practice. Summerset mi-a dat ideea asta.

— El te-a învățat și să furi.

— Nu el m-a învățat, știam deja. Însă, e posibil să fi deprins ceva finețe de la el. Rânji. Totuși, este un soi de deprindere practică. N-o să avem ore de spart broaște sau de șterpelit portofele, locotenente.

— E bine de știut. Se gândi câteva clipe. Te înhami la o treabă foarte grea.

— Ei bine, o să am oameni de meserie în toate domeniile, odată ce clădirea va

deveni funcțională.

„Dar tu te vei implica în tot“, se gândi Eve. „N-o să le trântești pur și simplu banii în poală și să-ți vezi de drum.“

— Te-ai gândit cum o să se numească?

— Nu, încă nu.

— Ar trebui s-o numești „Refugiul“ pentru că așa ai gândit-o. Și ar trebui să folosești tot cuvântul irlandez, cum ai făcut cu Dochas. Care este cuvântul irlandez pentru „refugiu“?

— *An Didean*.

— Așa ar trebui s-o numești.

El își luă o mână de pe volan și o puse peste ale ei.

— Atunci, așa vom face.

Ea își răsuci o mână sub palma lui și își împleti degetele cu ale sale.

— Cred că în mod cert o să te „liniștesc“ mai târziu.

— Mulțumesc, Iisuse!

Găsi un loc liber pe stradă, la o jumătate de stradă distanță de blocul în care locuia Clipperton. Eve deduse că nu mulți oameni își parcau mașinile pe această stradă sau pe următoarea, dacă voiau să le găsească întregi la întoarcere. Ea însă nu-și făcea griji având în vedere scutul de protecție și antifurtul de pe mașina ei de serviciu.

— Ar trebui să cumperi clădirea asta, spuse ea în vreme ce se apropiau.

— E mai dărăpănată decât cealaltă.

— O să țin minte.

— Numai să nu… Bine, avem noroc. Ăla-i el. Iese dintr-o speluncă și se îndreaptă spre maghernița lui.

Roarke văzu un bărbat într-o geacă de lucru căptușită, care ieși împleticindu-se pe ușa unui local numit Bud’s și coti nesigur în direcția lor.

— Se pare că și-a făcut de cap în speluncă, comentă Roarke.

Era evident turmentat, iar echilibrul îi era precar, dar se pare că vederea și radarul de polițiști nu-i fuseseră afectate. Îi zări când ajunse la jumătatea drumului dintre speluncă și maghernița și se răsuci rapid, dar clătinându-se, la 180 de grade. Apoi, o rupse la fugă.

— Serios?

Eve clătină din cap și sprintă după el.

Acesta se înghesui printre trecători, reușind să trântească o femeie și punga ei cu cumpărături pe trotuar. Trei portocale anemice se rostogoliră din ea. Eve sări pentru ele.

— Ai grijă de ea, îi strigă lui Roarke. Mă ocup eu de el.

Ținta ei decise să cotească la dreapta – de fapt, jumătatea superioară a trupului viră în timp ce partea de jos încercă s-o ajungă din urmă.

Se împiedică de propriile picioare și căzu pe trotuar, dărâmând un alt trecător.

Eve își apăsă cizma pe ceafa lui Clipperton și se uită la trecătorul care ședea în fund, strângând la piept o servietă ponosită.

— Sunteți teafăr? Își scoase insigna. Sunteți rănit?

— Eu… nu cred.

— Pot să chem o ambulanță, dacă doriți.

— Eu sunt rănit! țipă Clipperton.

— Taci! Domnule?

— Sunt în regulă. Bărbatul se ridică în picioare și își trecu o mână înmănușată prin păr. Trebuie să dau o declarație? Sincer, nu sunt sigur ce s-a petrecut. Cred că a căzut peste mine, iar eu mi-am pierdut echilibrul.

— E-n regulă. Poftim. Reuși să scoată o carte de vizită și își apăsă mai tare cizma, când Clipperton se zvârcoli sub piciorul ei ca un șarpe. Dacă aveți nevoie să luați legătura cu mine în urma acestui incident, mă puteți găsi aici.

— O, mulțumesc. Bine. Ăăă. Atunci, pot pleca?

— Da, domnule.

Își scoase cătușele, se aplecă și i le puse lui Clipperton.

— Fugea de dumneavoastră?

— Mai degrabă, se împleticea.

— Este un criminal?

Eve îi aruncă trecătorului o ultimă privire.

— Vom afla. Hopa sus, Clip!

— N-am făcut nimic.

Respirația îi mirosea a bere ieftină și a alune străvechi. Pentru a evita să primească duhoarea în față, Eve se dădu puțin într-o parte.

— De ce ai fugit?

— Nu fugeam. Doar că… mergeam repede. Am o întâlnire.

— Acum, ai o întâlnire cu mine. La Centru.

— Pen' ce? Lăsați-mă în pace.

— Ai trântit doi oameni și, chiar în clipa asta, încerci să dobori un ofițer de poliție cu respirația ta cumplită.

— Hă?

— Beție și tulburarea ordinii publice, amice. Ai mai trecut prin asta.

— N-am făcut nimic!

— El este! Femeia cu portocalele ridică un deget acuzator. El m-a trântit.

— Nu-i adevărat.

— Vreți să depuneți o plângere, doamnă?

— O, zău așa!

Femeia îl privi încruntată pe Clipperton.

— Presupun că nu. Acest domn drăguț m-a ajutat să mă ridic, să-mi culeg

cumpărăturile. Și a spus că o să-l faceți pe ăsta să-și ceară scuze.

Eve îi aruncă o privire lui Roarke, apoi își înfipse cotul în coastele lui Clipperton.

— Cere-ți scuze! Cere-ți scuze, zise ea pe un ton sumbru, sau o să adaug și atac la acuzații.

— Dumnezeule, bine. Scuze, cucoană. Nu te-am văzut, asta-i tot.

— Ești beat, rosti femeia cu severitate. Și ești și prost, și nepoliticos. Dumneavoastră sunteți un domn, îi spuse ea lui Roarke. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați ajutat.

— Cu mare plăcere. Aș fi încântat să vă conduc acasă.

— Vezi ce înseamnă un domn? Se uită urât la Clipperton, apoi se însenină când îl privi din nou pe Roarke. Mulțumesc, dar locuiesc în blocul următor.

Îi zâmbi pentru ultima oară lui Roarke, apoi se îndepărtă cu punga în care se aflau portocalele anemice și celelalte cumpărături.

— Să mergem, Clip.

— Nu vreau.

— Nu mai pot eu de asta. Îl împinse repede spre mașină și îl băgă în spate. Dacă vomiți în mașina asta, o să te pun să înghiți ce-ai vărsat.

Nu vomită – norocul lui –, dar se văicări tot drumul și murmură cu amărăciune ceva despre o anume Mook. Văicăreala dădu în panică atunci când Roarke intră în garajul de la Centru.

— Ascultați, stați așa, nimic nu-i adevărat. Țâțele ei erau chiar acolo.

— Serios?

Eve îl smulse din mașină.

— Al dracu' de serios, o asigură el clătinându-se în vreme ce ea îl târa spre lift. Și avea un cur mare, care se legăna, știți? Erau chiar în fața mea.

Eve îl trase în lift și rosti numerele etajului și sectorului.

— Hai, omule! Se întoarse rugător spre Roarke. Dacă o târfă își flutură țâțele grozave în fața ta, nu le guști?

— Apelez la al cincilea amendament.

— Și eu aș lua o cinzeacă, dacă aș avea bani de una. Haide!

— Iar Mook a obiectat când ai gustat din țâțele ei grozave? sugeră Eve.

— S-a enervat tare rău, a început să dea din gură, să spună că a fost ca un fel de viol sau ceva. Dar eu nu mi-am scos scula. Am martori. Nu mi-am scos sabia din teacă, dar ea a zis că o să cheme poliția. Și imediat după aia, voi v-ați luat de mine. Cum ați ajuns acolo atât de repede?

— Sunt rapidă ca vântul.

Alți polițiști, alți indivizi de genul lui Clip se îngrămădiră în liftul care urca, însă Eve rămase acolo, luându-și răgaz pentru a-și pune la punct planul de joc.

Intenționa să intre într-o sală de conferințe dacă sălile de interogatoriu erau ocupate, dar, în timp ce îl ducea pe coridor, văzu că sala A era goală. Îl băgă

înăuntru și îl împinse pe un scaun.

— Stai aici! îi ordonă ea și ieși.

— Ăsta-i suspectul tău principal? întrebă Roarke.

— Se potrivește în anumite privințe și, da, pare foarte prost. Dar e un bețiv. Oricum, trebuie să văd ce-i de capul lui.

— Eu o să-mi ocup timpul cu ceva și o să aranjez ca mașina ta să fie supusă unei fumigații.

— Mereu îți ocupi timpul cu ceva – și e o idee bună. Este prea beat pentru a-mi pierde prea multă vreme cu el.

— Am înțeles. Anunță-mă când termini.

— Înainte de a face altceva, ce-ar fi să-mi aduci o doză de pepsi? Și, da, încă boicotez automatul. Mașinăriile alea sunt afurisite, dar nu se compară cu mine.

El îi făcu pe plac aducându-i doza de suc.

— Dacă te porți frumos cu ele, și ele se poartă frumos cu tine.

— Nu din câte am constatat eu.

Își scoase cardul și ocupă oficial sala de interogatorii A, în timp ce Roarke se îndepărtă.

Se decise că individul putea să mai asude acolo câteva minute, așa că se îndreptă spre biroul ei pentru a întocmi un dosar.

Până să se întoarcă în sala de interogatorii, Clipperton își pusese capul pe masă. Sforăitul lui desprindea vopseaua urâtă de pe pereți.

— Începe înregistrarea. Dallas, locotenent Eve, interogatoriul lui Clipperton, Jon. Trezește-te! Se așează vizavi de el, își puse dosarele pe masă și îi zgâlțâi cu putere brațul. Trezește-te, Clipperton!

— Hă?

Își înălță capul și se uită la ea cu ochi adormiți, injectați.

— Ai nevoie sau dorești să iei un sober-up[6] înainte de a începe interogatoriul?

Zăngăni cutiuța pe care o adusese cu ea.

— Nu sunt beat. Încercă să-și scoată pieptul în față, într-un gest de revoltă. Sunt doar obosit. Un om care muncește toată ziua, așa cum fac eu, obosește.

— Mda. Înțelegi că refuzarea medicamentului care ți-a fost oferit nu-ți va permite să faci o reclamație ulterioară că acest interogatoriu ți-a fost luat în timp ce erai beat?

— Nu sunt beat, bine? Nu poate un om să tragă un pui de somn după o zi obositoare?

— E decizia ta. Puse cutiuța deoparte. Pentru protecția ta, o să-ți citesc drepturile pe care le ai. Ai mai trecut prin asta. Ai dreptul să nu spui nimic… începu ea.

— N-am făcut nimic, pretinse Clipperton.

— O să vorbim despre asta. Înțelegi care îți sunt drepturile și obligațiile?

— Da, da, dar…

— Ai fost angajat ca ajutor de dulgher, de către Brodie Fine, cu 15 ani în urmă?

— Am făcut niște treabă pentru Brodie, sigur. Am lucrat pentru el și cu două săptămâni în urmă.

— Și treaba pe care ai făcut-o cu 15 ani în urmă a inclus și lucrul într-o clădire de pe Ninth Avenue cunoscută ca Sanctuarul?

— Hă?

— Sanctuarul, un adăpost pentru copii cu probleme.

— A, dărăpănătura de pe Ninth. Sigur, am făcut niște reparații acolo. Și ce?

— De câte ori te-ai dus acolo fără domnul Fine?

Fața lui pământie, flască – poate, cândva, destul de atrăgătoare – deveni dură în vreme ce se gândea.

— De ce-aș fi făcut asta?

— Pentru a vedea fete drăguțe, Clip. Precum Shelby, puștoaica de 13 ani căreia i-ai oferit bere în schimbul sexului.

— Nu știu despre ce vorbiți. Dacă a spus așa ceva, este o mincinoasă.

— Așa cum e și Mook?

— Da. Exact așa.

Eve se aplecă în față.

— Am martori în ambele cazuri, Clip. Faptul că mă minți n-o să te ajute și, având în vedere cazierul pe care îl ai, pot să te trimit după gratii mult și bine.

— Stați așa. Stați! V-am spus că Mook și-a scos țâțele acolo. A fost o neînțelegere. Atâta tot.

— Dar Shelby?

— Nu-mi amintesc numele ei.

— Deci nu doar unei minore i-ai dat bere în schimbul sexului.

— Nu. Dumnezeule! Și n-a fost sex. A fost un supt. Ăsta nu-i sex.

— Afirmi că ai practicat felația cu o persoană de sex feminin minoră, care a locuit la Sanctuar cu 15 ani în urmă, în schimbul alcoolului?

— A fost un supt. Pentru un moment, păru sincer îngrozit. N-am făcut nimic ciudat cum ziceți dumneavoastră. A fost un simplu supt.

— În schimbul alcoolului.

— Nu era alcool. Au fost doar două beri.

Eve se întrebă de ce această discuție ocolită o amuza pe jumătate, dar încercă s-o ia pe scurtătură pentru a ajunge la obiect.

— Hai s-o luăm altfel. Minora ți-a supt-o pentru două beri.

— Da. Asta a fost tot. Se lăsă pe spate, evident ușurat că totul se lămurise. Și stați. S-a petrecut cu atât de mult timp în urmă, nu? Există o scriere a faptei, nu?

— Adică, o prescriere a faptei. Împinse pe masă fotografia lui Shelby Stubacker. Aceasta este minora?

— Nu știu cum aș putea să țin minte… A, da! Da, ea este. Era o bețivă. Și ea mi-a

propus treaba cu suptul și cu berea.

— Avea 13 ani.

— A zis că are 15. Încrucișându-și brațele peste pieptul slab, dădu satisfăcut din cap. V-am spus că era o mincinoasă.

— Și diferența e atât de mare că i-ai solicitat sex oral unei fete despre care ai presupus că are 15 ani.

— Deja avea niște balconașe drăguțe.

Eve îl privi fix, până când el clipi.

— De câte ori i-ai dat două beri ca să ți-o sugă?

— De două ori. Poate, de trei.

Felul în care își ferea privirea o făcu pe Eve să se aplece din nou spre el.

— Câte alte fete au mai fost, Clip? Ea n-a fost singura.

— A mai fost doar una, iar asta a fost cea care a adus-o. Plus că nu se pricepea deloc la asta. Era cam grăsană – genul voinic. Chicotea întruna. Abia am reușit să termin.

— Și unde se petreceau aceste faimoase supturi?

— Chiar acolo. Vreau să zic, chiar lângă clădire. Copiii știau cum să intre și să iasă, cum să ocolească sistemul de securitate. Era o beție, cum v-am spus. Și dacă încearcă să mă acuze acum de asta, e o porcărie. Ea mi-a cerut, și există o prescriere.

— Unele lucruri nu se prescriu, Clip. Gen a fi un gunoi oribil, așa cum ești tu.

— Hei!

— Și gen așa ceva.

Împinse peste masă fotografia rămășițelor lui Shelby.

— Ce dracu' e asta?

— Asta este Shelby Stubacker.

— Nu, nu. Asta este. Dădu din cap spre prima poză. Ăsta pare un schelet vechi, ca alea de Halloween sau așa ceva.

— Așa arată Shelby acum, după ce a fost ucisă, apoi învelită în plastic și ascunsă vreme de 15 ani în spatele peretelui pe care tu l-ai construit.

— Vă bateți joc de mine, noi n-am construit nici un perete în clădirea aia. Am cârpit câțiva, am zugrăvit câțiva, dar n-am construit nici unul. Iar dacă am fi făcut-o, ceea ce nu e cazul, sigur am fi văzut așa ceva. Întrebați-l pe Brodie. N-am văzut așa ceva. Întrebați-l!

— N-am spus că tu și Brodie ați construit peretele. Am spus că tu l-ai construit după ce ai ucis-o pe fata aceasta și pe alte 11.

— Vă bateți joc de mine. Fața lui trecu de la pământiu la cenușiu păstos. Ce dracu'? N-am omorât-o pe fata aia. N-am omorât niciodată pe nimeni. Doar mi-a supt-o de două ori, atâta tot. Doar mi-a supt-o de două ori.

— De câte ori te-ai întors în clădirea aia, de câte ori te-ai întâlnit cu fata asta după ce s-au mutat?

— Nu m-am întors niciodată acolo, nu după ce Brodie nu mi-a mai dat de lucru acolo. N-am avut nici un motiv să mă întorc. Poți să te alegi cu un supt într-o grămadă de alte locuri. Uneori, pe gratis chiar.

„Dumnezeule“, se gândi ea, „un idiot autentic“. Dar insistă:

— Totuși, e convenabil. La doar două străzi distanță.

— N-aș fi putut intra nici dacă aș fi vrut. Fetele ieșeau ca să ne întâlnim. Luni de zile, nici măcar n-am știut că au plecat de-acolo, până n-am trecut pe strada aia, într-o noapte. Toate geamurile erau acoperite cu placaje și era întuneric, iar eu m-am gândit: „La naiba, fata cu suptul a dispărut“. N-am intrat, jur pe Dumnezeu. După ce Brodie nu mi-a mai dat de lucru acolo, n-am mai văzut-o niciodată pe fata aia. N-am omorât pe nimeni, niciodată.

---

[5] Speranță (în lb. gaelică, în orig.)

[6] Medicament pentru trezirea din beție (conform autorului) (n.tr.)

capitolul 7

Eve îl găsi pe Roarke în biroul ei. Trânti dosarele pe birou și se duse direct la cafetieră pentru a-și lua o cafea, apoi se lăsă să cadă în fotoliul ei.

Așteptând până se așeză, Roarke își băgă PPC-ul în buzunar.

— Cum a fost?

— Cel mai bun lucru pe care am putut să-l fac a fost să-l bag la arest pentru beție și tulburarea ordinii publice. Merită mult mai mult de-atât, dar nu cred că el le-a omorât pe fetele alea. În primul rând, e prea al naibii de prost pentru asta. Vreau să spun extrem, iremediabil de prost.

Roarke se mulțumi să dea din cap.

— Ai terminat aici? La Centru, continuă el. Mai ai ceva de făcut ce nu poți face acasă?

— Cred că nu.

— Atunci, hai să mergem acasă și îmi spui pe drum ce-ai vorbit cu el.

El ascultă. Ea se obișnuise să aibă pe cineva care s-o asculte și, mai mult, care să înțeleagă fiecare aspect important.

— Nenorocitul dracului. Chiar crede că nu-i nimic greșit în a-i fi suptă scula de o copilă afurisită. Că nu-i nimic greșit în a-i da două beri unei fete de 13 ani pentru asta – și, hei, a fost ideea ei.

— Dar tu nu crezi că nenorocitul a omorât-o pe ea sau pe celelalte, nu-i așa?

— Nu, nu cred. Merită să-i fie înnodată scula și acoperită cu acid, iar apoi să i se dea foc în ovațiile mulțimii, dar…

— Chiar știi să creezi imagini.

— Dar nu el le-a ucis. Tipul e un furuncul pe fundul omenirii, dar nu este un ucigaș. Și e un idiot desăvârșit. Nu un idiot a făcut asta. L-am luat pe toate părțile și în toate felurile. Nu știe absolut nimic. O să-l supraveghem, nu doar în caz că greșesc, însă, până la urmă, o să-și pună labele pe altcineva, probabil o altă minoră. Iar apoi poate să se smiorcăie într-o cușcă, vreme de câțiva ani. Se lăsă pe spate și șuieră: N-am obținut nimic.

— Știi că nu-i adevărat, ești doar dezamăgită că n-ai putut să dai foc sculei ticălosului. Ai eliminat, de tot sau parțial, câțiva oameni de pe lista suspecților. Mai mult, ai aflat numele a două fete.

— N-am avut nici o contribuție la ultima parte.

— Despre asta-i vorba?

Roarke îi aruncă o privire în timp ce cotea pe porțile care dădeau spre casă.

— Nu știu. Își trecu degetele prin păr. N-o pot face, spuse ea. Pur și simplu, n-o pot face. Nu sunt om de știință. Nu pot să mă uit la oase și să-mi dau seama cine a fost persoana aceea. Este o prostie să fii iritat că primești informații din altă sursă. De la un expert.

— Și tu nu ești proastă, doar superficială și nesinceră.

Asta o făcu să râdă puțin.

— Nu sunt proastă, iar fetele alea merită toate resursele la care pot apela în acest caz.

Ea privi casa, minunata fațadă, turnurile și turnulețele, nenumăratele ferestre. Și se gândi la fetele – inclusiv la ea – care locuiau sau locuiseră în dormitoare ticsite, care împărțiseră băi împuțite, care tânjeau după libertate și visau să o obțină cumva.

Prea multe nu reușiseră.

— Prea multe n-au reușit, rosti ea cu voce tare.

— Dă-mi voie să-ți povestesc despre una care a reușit.

El opri mașina, iar ea îl privi.

— Poftim? Cine?

— Leah Craine. Acum, este Leah Lorenzo. S-a măritat cu 19 luni în urmă, cu un pompier care are o familie italiană numeroasă. Așteaptă primul copil, care urmează să se nască în primăvară. Este profesoară – la o școală elementară. Locuiesc în Queens.

— Ai găsit-o în timp ce eu mă ocupam de idiot.

— Da. A reușit și, din câte se pare, are o viață bună și fericită. O să stai de vorbă cu ea?

Ea rămase locului câteva clipe, pur și simplu rămase locului.

— Dacă o să am nevoie. Altminteri, aș prefera s-o las în pace. Dar… ai putea să-i comunici asta lui Seraphim Brigham.

— Am făcut-o deja.

— Bine.

Își dădu seama că el așteptase să-i dea vestea cea bună după ce ea își isprăvea litania frustrată. Bravo lui! De două ori bravo!

— Îmi arăți planurile pentru dărăpănătura pe care ai cumpărat-o? Cum ai de gând s-o transformi?

— Da, desigur.

După ce ieșiră din mașină, el o luă de mână.

— Astăzi, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi cumpărat clădirea aceea. Probabil că fetele alea ar mai fi rămas acolo cine știe câți ani. Apoi, m-am gândit că nu, deloc. A fost menit să fie acum și să fim noi doi.

— Ești al naibii de irlandez uneori.

— Așa am fost menit să fiu, spuse el ridicând din umeri. Le cunoaștem pe acele copile și n-a lipsit mult să nu ajungem ca ele, cândva. Așa că nu vom avea odihnă până nu vom afla cine sunt, ce s-a întâmplat cu ele și cine le-a luat viața.

— Cine a făcut-o a scăpat nepedepsit vreme de 15 ani.

— Iar acum?

— Acum o să-i distrugem noi viața băgându-l într-o cușcă.

Intră în casă, unde Summerset, sperietoarea de ciori în costum negru, și Galahad, motanul lor gras, îi așteptau.

În acea dimineață, ieșise din holul mare și aerisit. Acum, intră în plin Crăciun. Cu parfum de brad și de scorțișoară, cu acele drăguțe luminițe înfășurate în jurul balustradei scărilor, cu acel reușit aranjament de plante mari – ce erau? Steaua Crăciunului – într-un frumos brad alb.

Și sclipirea – acum, că era atentă – din salonul din față, unde, aruncând repede o privire, văzu un brad uriaș complet îmbrăcat în lumini și scânteieri.

— Unde sunt elfii?

— Bănuiesc că și-au terminat programul pe ziua de azi, îi spuse Roarke. O să se întoarcă mâine, să se ocupe și de exterior.

— Poate că i-ați fi văzut pe unii dintre ei dacă ați fi ajuns acasă la o oră cât de cât potrivită.

Eve îi aruncă lui Summerset o privire inexpresivă.

— Am fost să ne dăm cu sania și să bem brandy, și să discutăm ce să nu-ți luăm de Crăciun. Ne-am distrat de n-am mai putut.

— Însă toată distracția nu te-a ajutat să-ți îmbunătățești starea de spirit sau manierele.

— O, ce plăcută e căldura care te întâmpină acasă. Roarke clătină din cap și se apucă să-și dea jos haina în timp ce motanul se freca de picioarele lui și ale lui Eve. Este întotdeauna o mare plăcere.

— Nu eu am început… Eve se întrerupse și își scoase din buzunar videofonul care suna. Au obținut o altă față, spuse ea repezindu-se pe scări în timp ce deschidea imaginea.

— Presa a zis că sunt douăsprezece.

Roarke dădu din cap spre Summerset.

— Da. Erau doar niște copile.

— În puzzle-ul lumii există și piese urâte.

— Ea o să le găsească și o să le pună acolo unde le este locul.

— Nu mă îndoiesc. Este o noapte friguroasă. Aveți vită Bourguignon în meniu. Niște carne roșie o să vă facă mai bine decât pizza la care o să se gândească ea întâi.

— O să am grijă. Mulțumesc.

Când intră în biroul lui Eve, Roarke văzu că deja avea imaginea reconstituită pe ecran.

„E mai mică“, se gândi el. Această fată părea mai mică decât celelalte două.

— O s-o caut în lista pe care o am de la Centrul Puterii Superioare. Dacă a fost înregistrată acolo, o s-o găsesc mai repede decât în lista persoanelor dispărute.

— Dă-i drumul. Pot să-ți instalez planșa. Știu cum preferi să fie, spuse el înainte ca ea să poată obiecta.

— Bine, mulțumesc. O să câștig niște timp așa.

Amândoi se apucară de treabă. „Cina va trebui să mai aștepte puțin“, se gândi el.

Observă că puseseră bradul mic la fereastra ei. Cel pe care îl comandase el era simplu și tradițional, așa cum se considera soția lui adesea – cu toate că nu era nici pe departe așa, în cele mai multe privințe. O femeie simplă și tradițională nu și-ar petrece serile căutând numele unor fete moarte. Nu ar munci până la epuizare – cu trup, minte și suflet – pentru a afla cine le ucisese.

Indiferent cât de dificil, frustrant și dureros era uneori, el îi mulțumea lui Dumnezeu că nu se îndrăgostise de o femeie simplă și tradițională.

— Am găsit-o.

Roarke se opri din treabă pentru a se uita la ecranul de pe perete. Ea îl împărtise, afișând imaginea reconstituită alături de fotografia de identificare a unei fete.

— Da, ai găsit-o. Are doar 12 ani?

— Conform datelor de identificare. Îi verific trecutul și informațiile din raportul de dispariție.

„Lupa Dison“, citi el. Era trecută o adresă din New York, aflată la numai câteva străzi la nord de clădirea în care fusese găsită, iar tutore îi fusese mătușa ei, Rosetta Vega. „Ochi tragici“, se gândi el. „Cum putea avea cineva atât de tânăr ochi atât de tragici?“

— A fost declarată dispărută de mătușa ei. Se pare că amândoi părinții au fost uciși într-un accident, iar sora mamei – singura rudă în viață din State – a fost numită tutore.

— Mai multe rude din partea mamei risipite în Mexic.

În vreme ce ea continuă să citească informațiile, Roarke se îndreptă spre un dulap din perete, pentru a lua o sticlă cu vin.

— Bine, bine, mătușa lucra pe post de cameristă la Faremont Hotel, în West Side. A fost atacată când se întorcea acasă de la serviciu, a fost bătută rău și tăiată. A trebuit să stea câteva săptămâni într-un spital și într-un centru de recuperare. Ea a cerut ca fetița să fie primită la Sanctuar – cunoștea pe cineva al cărui copil era acolo. Tribunalul a permis șederea temporară. A intrat, a ieșit, s-a întors acasă. Iar trei

săptămâni mai târziu, a dispărut. A dispărut pe 17 septembrie. La cinci zile după Linh Penbroke.

— A fost ademenită să se întoarcă.

— Posibil. A dispărut la 15 zile după ce Sanctuarul și-a schimbat locația. Clădirea era goală. N-a avut niciodată probleme, și nici mătușa ei. O verific pe mătușă acum, pentru a afla informații actuale.

— Nu era o fugară, spuse Roarke. Era chinuită, da, dar de pierderea părinților.

„Iată motivul pentru care avea ochi tragici“, se gândi el.

— Mătușa s-a căsătorit. Cu zece ani în urmă, cu un anume Juan Delagio. Acum, este menajeră-șefă în tura de zi la Antoine Hotel, în elegantul East Side. Și stă în East Side, nu neapărat într-o zonă elegantă, dar este decentă.

— Ăsta-i al meu – hotelul.

— Ei bine, era de așteptat să dăm peste o clădire de-a ta. Eve își ridică privirea. O cunoști?

— N-o cunosc, dar pot să obțin dosarul ei de cadre de la manager.

— Încă nu. Ea și Juan au trei copii. El lucrează în schimburi.

Dădu să-și ia videofonul, apoi se încruntă când văzu paharul pus de Roarke în fața ei.

— Mă ocup de cină, spuse el.

— Dar eu...

— O să mâncăm, iar în timp ce o facem, vom trece în revistă ceea ce știm.

— Bine, în regulă. Bine. Sunt locotenent Dallas de la Centru, începu ea în vreme ce Roarke coborî la bucătărie pentru a programa AutoChef-ul să încălzească mâncarea.

Când se întoarse, ea discuta cu cineva – presupuse că era vorba de persoana care se ocupase de cazul de dispariție – și lua notițe. O lăsă să-și vadă de treabă, iar el puse mâncarea pe masa cea mică.

— Mulțumesc, spuse ea. Și da, o să te țin la curent cu ce aflu în privința ei.

Închise și se încruntă din nou la paharul cu vin. Dar, de data asta, îl ridică și gustă din el.

— L-am prins pe detectivul care s-a ocupat de caz. Tipa are o memorie bună. A spus că își amintește de acest caz în mod deosebit pentru că, la vremea aceea, fiica ei avea aceeași vârstă.

— Vino să mănânci și povestește-mi.

Ea se gândi că o felie de pizza ar fi fost mult mai simplu de mâncat, putând să lucreze în timpul ăsta. Totuși, având în vedere relația cu el, nu putea fi considerată o pierdere de vreme. Se apropie și se așeză vizavi de el.

— Un alt motiv pentru care își amintește de ea este că a păstrat legătura cu mătușa fetei. Cel puțin o dată pe an, una dintre ele o caută pe cealaltă doar pentru a sta de vorbă. Am aflat că fetița a suferit foarte tare când părinții ei au fost uciși, dar

faptul că era apropiată de mătușa ei a ajutat-o întru câtva. S-au dus împreună la consiliere, iar copila părea că începe să-și revină.

— Trebuie să fii devastat să-ți pierzi ambii părinți, chiar dacă există un membru apropiat al familiei capabil și dispus să aibă grijă de tine.

— Plus că a trebuit să se ducă la altă școală, fiindcă mătușa nu a avut destui bani ca să se mute, astfel ca ea să rămână la vechea școală. Dar, din spusele mătușii ei, iar detectivul a crezut-o, încă o crede, fata se simțea mai bine. Apoi, cam cu o săptămână înainte de dispariție, a început să vină târziu de la școală. Mătușa trebuia să muncească, dar avea o vecină care o mai supraveghea pe Lupa, iar aceasta începuse să ajungă acasă chiar înainte de sosirea mătușii.

— Este foarte bună, rosti ea după ce mai luă o îmbucătură.

— Mulțumesc. Am robotit la AutoChef câteva minute bune.

Ea rânji și mai mâncă puțin.

— Când mătușa a luat-o la întrebări, copila a pretins că își petrece vremea cu noii ei prieteni, că își face temele cu ei. Dar a fost evazivă, iar mătușa nu a insistat. A simțit că fata avea nevoie de ceva spațiu. Apoi, într-o zi, n-a mai venit acasă deloc.

— Din ce spui, nu pare că a fugit de-acasă.

— Nu cred că a fugit. Cred că a fost convinsă să intre sau a fost ademenită în clădirea aceea și ucisă acolo. Cred că, foarte probabil, în cele câteva zile de dinaintea dispariției, l-a cunoscut pe ucigaș sau pe cineva care avea vreo legătură cu el. Ea, copila, a început să pună multe întrebări despre Dumnezeu.

— Poftim?

— Știi tu, gen cum se face că Dumnezeu poate aia sau de ce nu face ailaltă. După spusele detectivului, erau catolice serioase, dar, în timpul investigației, au descoperit că ea citea despre religiile alternative și – cum se cheamă? Filosofii? Folosea computerul din casă, pentru că nu-și permiteau decât unul, noaptea târziu, după ce mătușa se ducea la culcare.

— Nu pare deloc un comportament neobișnuit pentru o fată, mai ales pentru una care a suferit o pierdere majoră.

— Nu, dar mă gândesc la acea putere superioară și îmi vine în minte o întrebare. Să fie o altă posibilă legătură cu CPSPT?

Gesticulă cu lingura, apoi o băgă din nou în tocană.

— Să zicem că fata se întâlnea cu cineva de la Sanctuar – rezident sau un membru al personalului. Cineva pe care îl cunoștea de când a stat acolo, cu care avea o legătură. N-au reușit niciodată să afle unde își petrecea timpul de când pleca de la școală și până ajungea acasă. E posibil să fi folosit cineva o abordare spirituală pentru a o atrage? De ce a făcut Dumnezeu ceva atât de cumplit? Iată niște răspunsuri.

— Poate că trecea pe lângă clădire când se ducea la școală, sugeră Roarke.

— Ea este a doua victimă care a stat acolo. Nu poate fi o coincidență, nu poate fi

o întâmplare. Nu consuma droguri, nu există nici un indiciu în acest sens.

— O fată bună, spuse Roarke, căreia i s-au întâmplat lucruri rele și triste.

— Da. S-a dus la școală în fiecare zi, iar notele ei erau bune. A avut parte de consiliere, atât cu mătușa, cât și împreună, și nimeni n-a considerat că ar putea să fugă de-acasă. Nu s-a certat cu mătușa. În plus, nu a luat nimic cu ea. Doar lucrurile pentru școală și hainele cu care era îmbrăcată. Un copil nu pleacă de-acasă fără să-și ia niște lucruri. „Nu. Un copil face ce a făcut Linh, își ia niște lucruri“, se gândi Eve. Avea niște bani puși de-o parte – niște mărunțiș primit pentru cumpărături, pentru treburi făcute în casă. N-a luat nici acești bani. Odată ce s-au apucat de acest caz, nimeni n-a considerat că este vorba de un copil fugit de-acasă. Și nici n-a apărut cineva care să afirme că ar fi văzut-o pe undeva. Urmează să primesc dosarul de caz, dar impresia mea este că acest detectiv a investit mult timp și efort în rezolvarea lui, poate mai mult decât ar fi făcut majoritatea.

— Dar ai două victime care au locuit la Sanctuar în aceeași perioadă.

Eve sorbi puțin vin în timp ce se gândi la asta.

— Dintre cele trei pe care le-am identificat, avem un copil al străzii cu experiență, o fată de familie bună care a fugit de-acasă în urma unui impuls și o copilă din clasa muncitoare care era, după toate informațiile, cuminte și încerca să facă față unei pierderi. Ceea ce au în comun sunt vârsta, înălțimea și, în cazul a două dintre ele, o legătură confirmată cu locul faptei.

— Din câte știi, vârsta și înălțimea vor rămâne elemente comune.

— Deci, ar trebui ca și celălalt element să fie comun pentru toate cele douăsprezece victime. Ceea ce susține legătura ucigașului cu Sanctuarul și, probabil, cu CPSPT.

— Altcineva care a locuit acolo? sugeră Roarke. Te-ai gândit că e posibil ca un alt copil să fi făcut asta?

— Cochetez cu ideea. Un copil mai mare. Se presupune că le oferă adăpost până la 18 ani, dar poate că au existat câțiva care au depășit această vârstă.

— Au închis ochii puțin, fu Roarke de acord. Poate că au existat copii care au atins vârsta-limită, dar nu au avut posibilitatea să plece, așa că le-au oferit casă și masă în schimbul unor treburi făcute pentru ei.

— Ar fi genul care să facă asta, confirmă Eve gândindu-se la impresia pe care i-o făcuseră frații Jones. Un băiat. Fetele de vârsta asta ar putea avea încredere într-o fată mai mare, dar sunt de-a dreptul proaste când e vorba de un băiat, la anii ăștia, nu?

— N-am fost niciodată adolescentă, așa că n-aș putea spune cu certitudine. În schimb, tu ai fost.

— Eu? La naiba, pe mine nu m-au prostit niciodată băieții. Până la tine, în orice caz.

El râse dând să soarbă din vin.

— Ce drăguț.

— Aveam prea multe altele pe cap pentru a mă interesa băieții. Nici măcar n-aș fi făcut sex dacă n-aș fi fost curioasă de ce se face atâta caz. Și s-a dovedit, cel puțin pe vremea aceea, că nu era nici o brânză.

El râse din nou, pur și simplu bucuros să fie cu ea.

— Câți ani aveai? Nu-mi vine să cred că nu te-am întrebat niciodată.

— Nu știu, vreo 17, probabil. Toți ceilalți, sau aproape toți, și-o trăgeau ca iepurii, așa că m-am gândit că ar trebui să aflu de ce. Dar tu?

El își ridică paharul cu vin.

— Cred că o să invoc al cincilea amendament, din nou.

— A, nu, nici vorbă. Trebuie să fie una dintre regulile căsniciei. Eu îți spun ție, tu îmi spui mie.

— Regulile sunt atât de… restrictive, dar în regulă. Aveam vreo 14 ani. Străzile și aleile din Dublin erau atât de pline de culoare, am putea zice.

— Fac pariu. Stai! Ridică un deget. Ați ținut cont de faptul că ai descoperit că ești cu un an mai tânăr decât credeai?

Ea îi văzu chipul devenind inexpresiv pentru o clipă – lucru rar.

— A, bine. Ha.

Se ridică și începu să adune farfuriile.

— 13. Serios?

— În circumstanțele acelea, fie te maturizai repede, fie plăteai prețul. În orice caz, draga mea, gândește-te cât de mult am exersat înainte să ne întâlnim.

Ea își înclină capul.

— Chiar vrei să mă gândesc la asta?

— Poate că nu. În schimb, gândește-te că ești singura cu care vreau să fiu pentru tot restul vieții mele.

Se aplecă și îi sărută degetele.

— Ai dat-o bine la întors.

— Chiar așa, plus că e purul adevăr. Mă ocup eu de vase, ca tu să te poți întoarce la treabă.

— Apreciez.

Se uită la planșa începută de el. Da, îi cunoștea sistemul. Mai avea un chip de adăugat acum, așa că se ridică pentru a pune fotografia Lupei Dison alături de celelalte. O adăugă și pe a mătușii, Rosetta Vega Delagio, ca legătură, informațiile anchetatorului de caz și data – data aproximativă pe care o avea.

Apoi începu să-i pună sistematic pe membrii personalului de la Sanctuar.

— Oho, sunt destui, spuse Roarke când reveni.

— Toți trebuie verificați. Probabil că Peabody s-a apucat deja s-o facă. Îi aruncă o privire. Tu n-ai treabă?

— Una, alta, nimic presant.

Ceea ce, probabil, însemna mai mult de-atât și mult mai mult decât majoritatea oamenilor reușeau să facă într-o săptămână.

— Dacă ai timp și chef, nu vrei s-o suni și să afli ce informații a găsit până acum?

— Și să-i dau o mână de ajutor?

— Probabil că oficial n-ar trebui, dar am economisi niște timp.

— Iar mie îmi place teribil să-mi bag nasul în treburile altora. Așa că am ceva vreme pentru asta.

— Îmi doresc foarte tare o listă a rezidentelor care se potrivesc tiparului. Aș putea să le elimin pe cele care trăiesc bine mersi și pe cele cunoscute a fi decedate.

— Și să-ți faci o idee mai clară în legătură cu cine ar putea fi celelalte nouă. Atinse cu un deget fotografia Lupei. Ochii triști. O s-o anunți pe mătușa ei?

— Mâine. Lucrurile n-o să se schimbe peste noapte pentru nimeni. Și o să-i verific și pe rezidenți – pe băieții mai mari. Poate își amintesc ceva.

— Atunci, o s-o ajut pe Peabody. Dar, înainte de asta, o trase pe Eve spre el și o strânse în brațe. Noi doi deja ne amintim ceva.

— Da. Închise ochii pentru câteva clipe. Și rămase în brațele lui. Puteam să fiu eu. Și, dincolo de ocean, în vreo clădire, puteai să fii tu.

— Eram prea deștepți? Sau doar prea răi?

— Puțin din amândouă, dar chiar și cei deștepți și răi pot cădea într-o capcană. Totuși. Își înălță capul și îl sărută. Hai să rămânem deștepți și răi.

— Nici n-am putea fi altfel.

El se duse în biroul alăturat și lăsă ușa deschisă.

Eve se întoarse la biroul ei și își frecă fața cu mâinile. Și se apucă de treabă.

Într-o oră, reuși să restrângă lista la 18 fete. Unele ajunseseră să ducă o viață normală, chiar productivă. Altele trecuseră prin închisoare sau se aflau în clipa aceea în diverse închisori de stat ori federale. Unele nu mai trăiau, iar toate cele care decedaseră avuseseră parte de o moarte violentă.

Se gândi că unele dintre cele 18 își schimbaseră numele, aveau acte de identitate false, iar altele dispăruseră pur și simplu din evidențe.

Va trebui să apeleze la EDD sau, poate, la Roarke dacă va trebui să dea de ele. Dar, deocamdată, va lucra cu ce avea.

Pe spatele planșei, le trecu pe cele considerate potențiale victime.

Se decise să le transmită copii lui DeWinter și celei care se ocupa de reconstrucții – în ideea că poate grăbea puțin lucrurile. Apoi, se apucă să-i verifice cu atenție pe rezidenții de sex masculin.

„Copiii ucid“, gândi ea. „Poate că nu atât de des ca adulții și rareori la fel de inteligent ca aceștia. Dar ucid.“

Și ea făcuse asta, la opt ani.

„Nu a fost același lucru“, își atrase singură atenția. „Încetează să tot amesteci ce a fost atunci cu ce e acum.“

Alungă amintirea și se apucă să-i verifice pe rezidenții de sex masculin.

Era la a doua cafea și reușise să taie primul nume de pe listă când Roarke reveni.

— Peabody a început bine, rosti el, așa că am terminat în mare parte. Puse un disc pe biroul ei. O să-ți trimită o copie pe adresa de la serviciu, dar m-am gândit că o să vrei și asta pentru dosar.

— Spune-mi.

— Există 24 de oameni angajați sau care lucrează pentru CPSPT, fie plătiți, fie ca voluntari, cu normă întreagă sau cu jumătate de normă. Șase dintre ei au lucrat acolo de când s-a deschis, cu 15 ani în urmă, iar patru au venit la CPSPT de la Sanctuar.

— Lucrau mai puțini oameni la Sanctuar. Nu prea aveau de unde alege.

— Da, iar majoritatea membrilor „personalului“ erau voluntari, nu primeau bani. Dintre aceștia – angajați sau voluntari care au lucrat pentru Sanctuar și lucrează și pentru CPSPT sau și-au dat demisia –, cu excepția a cinci, toți au caziere curate. Aceștia s-au ales cu arestări pentru fapte comise când aveau între 8 și 26 de ani.

— Spune-mi ce-i cu cei cinci.

— M-am gândit eu că o să vrei să știi. Trei arestări pentru deținere de droguri, cu internare în centre de dezintoxicare. Unul pentru beție și tulburarea liniștii publice, tot cu dezintoxicare, iar alta pentru vandalism. O soție despărțită de soț a scris cu vopsea obscenități pe mașina acestuia – acuzațiile au fost retrase. Nici unul dintre ei nu a făcut ceva care să indice violență împotriva copiilor sau a fetelor.

— Asta nu înseamnă că nu-i posibil.

— Așa e, fu el de acord. O mare parte dintre cei care au lucrat la Sanctuar și care lucrează la CPSPT au cazier. Toate arestările sunt legate de consum sau distribuire de droguri. Foarte puțini au fost acuzați și de atacuri, dar nu e nimic legat de copii. Sunt și câteva furturi de lucruri mărunte și furturi din magazine – din nou, toate legate de droguri. Iar toți cei care au fost angajați sau acceptați ca voluntari își terminaseră stagiul la dezintoxicare, nu se mai drogaseră de cel puțin doi ani și trecuseră examenele fizice și psihiatrice.

— Lucrurile au fost făcute așa cum trebuie.

— Da. Se așeză pe un colț al biroului. Ceea ce vreau să spun este că, la suprafață cel puțin, se pare că șefii fostei organizații și a celei actuale au făcut exact ceea ce trebuia făcut când și-au angajat oamenii. Și noi o să facem în mare același lucru la An Didean.

— Verificările tale n-o să fie doar de suprafață.

— Nu, n-o să fie. Se uită la spatele planșei ei. Cine sunt astea?

— 18 fete care nu apar în evidențe ca trăind pe undeva și făcând ceva sau ca fiind decedate. Probabil că unele folosesc o identitate falsă, scăpându-ne din colimator, iar altele e posibil să fie moarte, dar n-au fost găsite sau identificate. Cam

astea-s probabilitățile. Își luă din nou cafeaua. 11 din 18 proveneau din case în care se comiteau abuzuri. Trei erau fugare în mod repetat. Celelalte erau la dezintoxicare pentru consum de droguri și/sau alcool.

Motanul se frecă de piciorul lui Roarke, iar acesta ridică animalul deloc ușor pentru a-l mângâia.

— 11 din 18. Acest procentaj nu este deloc măgulitor pentru starea în care se află lumea.

— Anumitor oameni n-ar trebui să li se îngăduie să procreeze. Cel puțin câteva dintre celelalte nouă victime ale noastre se află aici. Este logic. În ceea ce-i privește pe ceilalți rezidenți, am dat peste mulți băieți răi. Am verificat 28. 19 din 28 au fost închiși ca adulți. Șapte din acei 19 fie își ispășesc prima pedeapsă, fie o alta – unul e la a treia condamnare. E posibil ca restul de 12 fie să-și fi învățat lecția, fie să fi devenit mai deștepți.

— Ce polițistă ești.

Ea se mulțumi să ridice din umeri.

— Unul dintre cei 12 a scris o carte despre ce înseamnă să fii rău, despre durerea încarcerării și bucuria de a trăi o viață fără dependențe, și ceea ce trebuie să faci pentru asta. Este într-un turneu de conferințe acum. Primește onorarii ridicol de mari. Nu-mi place de el.

— Ca ucigaș?

— În general.

Când Roarke puse motanul pe birou, Galahad se lăbărță de parcă se afla pe un petic de iarbă verde în plin soare.

Eve îl lăsă în pace – deocamdată.

— M-am uitat peste câteva dintre interviurile date de el, continuă Eve. Dă senzația de netrebnic pompos cu un pospai de slugărnicie lipicioasă. Lemont Frester. O să-l caut. Are o locuință în New York. O numește „pied-à-terre[7]“ a lui și chiar numai asta mă face să-l consider o jigodie pompoasă.

— O să am grijă să nu folosesc niciodată această expresie.

— Bine. Dintre cei nouă care nu au fost niciodată închiși. Unul este polițist în Denver – are un dosar solid, dar am de gând să-l cercetez mai în amănunt. Doi lucrează pentru serviciile sociale, altul este avocat, unul este paramedic, altul deține un bar în Tucson, iar ceilalți au ceea ce s-ar putea numi slujbe de nivel mediu. Cei 28 au dat naștere la… Verifică informația. 13 copii – din 20 care au procreat. Dintre aceștia, zece locuiesc în aceeași casă cu copiii menționați. Iar din cei 28 – încarcerați sau nu –, 19 au adresa principală în New York.

— Câți mai ai de verificat?

— De trei ori pe-atâția.

— Pune pe automat. Nu, nu este atât de târziu, rosti el înainte ca ea să poată protesta. Cel puțin, nu în lumea noastră, dar mâine-dimineață vei putea parcurge

odihnită noile informații. Te ocupi de asta de douăsprezece ore deja.

— Fără să fi obținut nici măcar o singură pistă solidă.

— Dar ai aflat o mulțime de informații, ai trei fete identificate, plus câteva persoane eliminate fie ca victime, fie ca posibili criminali.

— În regulă. Își frecă fața din nou. Am impresia că n-am decât o aglomerare de informații.

„Trebuie să aflu mai multe, să elimin mai multe“, gândi în timp ce îi ceru computerului să continue pe modul automat sarcinile curente. „Trebuie să stau de vorbă cu mai mulți oameni, să-i privesc în ochi“, își spuse pe când ieșea împreună cu Roarke din cameră. „Să mă întorc la locul faptei, să mă întorc în sanctuarul lui DeWinter, să discut cu mătușa Lupei, să dau de netrebnicul pompos. Și să-l verific cu atenție pe oricare rezident care a început executarea unei sentințe pe termen lung imediat după comiterea crimelor.“

Din spatele gratiilor, nu poți continua să ucizi fete.

Începu să analizeze în minte această teorie, în vreme ce motanul ieși din biroul ei.

„Un băiat“, speculă ea, „cu câțiva ani mai mare, charismatic. Nu așa trebuia să fie? Ademenind fete într-o clădire goală. Cum?“

„Unele, cel puțin unele, trebuiau să-l cunoască, să aibă încredere în el, poate chiar să fie atrase de el.“

„Le duce acolo, le supune.“

„Cum?“

„Cu ajutorul drogurilor? Atât de multe dintre ele aveau probleme cu consumul de droguri și inteligența câștigată pe străzi pentru a și le procura. Poate că le droga, iar apoi, le ucidea.“

„Cum?“

Oricât de mult detesta asta, trebuia să aștepte ca DeWinter să-i dea răspunsul la întrebare.

Frustrată, intră în dormitor.

Bradul se înălța în fața geamului, acolo unde îi era locul de trei Crăciunuri încoace. Camera mirosea a brad și a lemn de măr ars în șemineu.

Motanul zăcea ca mortul, încovrigat în mijlocul patului – de parcă s-ar fi aflat acolo de ore bune.

— Nu trebuie s-o facem în seara asta, îi spuse Roarke.

Ea se uită la maldărul de cutii cu decorațiuni și clătină din cap. Mai împodobiseră acest brad de două ori împreună. Și aveau să continue această tradiție încă un miliard de ani, dacă era după ea.

— În seara asta, e bine. E-n regulă în seara asta. Îi luă mâna și i-o strânse. Ce-ar fi să ne mai turnă niște vin și să-l împodobim pe ticălosul ăsta?

— Ce-ar fi să desfacem o șampanie?

— Și mai bine.

---

[7] Locuință temporară sau secundară (în lb. franceză, în orig.)

capitolul 8

Prima dată când intrase în dormitor și văzuse un brad de Crăciun fusese puțin cam copleșitor. Acum, era o simplă tradiție. Elfii puteau să se ocupe de restul casei, s-o drapeze cu lumini și beteală, să împodobească o duzină de brazi – nu era sigură că-i numărase vreodată pe toți –, dar acesta era al lor.

Așa că, în acompaniamentul focului care trosnea, al șampaniei care susura și al colindelor de Crăciun din fundal, își decorară bradul personal.

Motanul se descovrigă, se ridică și îi privi o clipă sau două. Cu o categorică lipsă de interes, se întinse – de la urechi până la coadă –, descrise obișnuitele sale trei cercuri și se cuibări pentru a trage un alt pui de somn.

— Tot orașul e ca o sărbătoare de drogați cu Zeus, comentă Eve. Și o să fie și mai rău. Mai târziu, o să avem marijuana și ecstasy, plus, la fel de tradițional ca Moș Crăciun, Hoțul de Crăciun va coborî pe hornuri, va fura toate cadourile de sub brad și le va dosi până în zori.

— Trosc, pleosc!

— Da, asta-i versiunea lui pentru ho, ho, ho. Apoi, mai sunt furturile din magazine, furturile din buzunare, fiindcă turiștii vin în turme, practic aruncându-și portofelele în mâinile hoților de buzunare.

— Ah, ce amintiri fericite, spuse Roarke. Decembrie a fost mereu o lună aglomerată pe vremea când eram un copil care vâna acele portofele.

— Sunt convinsă. Pe vremea când eram polițistă în uniformă, în decembrie nu puteam ține pasul cu plângerile în privința jafurilor, a furturilor de genți și de portofele. Atârnă un Moș Crăciun vesel, cu o desagă care dădea pe dinafară. Apoi, pe măsură ce se apropie Crăciunul, începi să ai de-a face cu dispute domestice, cu beție și tulburarea liniștii publice, sinucideri nereușite, crime și, ce-i mai grozav la această sărbătoare, crime urmate de sinucideri.

— Polițista mea, rosti el pe un ton afectuos. Ce gânduri vesele are ea cu această ocazie festivă.

— Îmi place.

— Crima urmată de sinucidere? Scuză-mă, dragă, dar va trebui să te dezamăgesc. Poate, la anul.

— Nu, Crăciunul. Înainte, nu-mi plăcea. Pe vremea când eram copil... după Richard Troy, precizează ea. Pleca de-acasă, se îmbăta și, probabil, și-o trăgea. Era un dar, dacă mă gândesc bine. Oricum, după aceea era întotdeauna ciudat dacă mă aflam într-o casă a unor părinți sociali și afurisit de deprimant dacă eram într-un centru de plasament, așa că această sărbătoare nu era printre preferatele mele.

— Nici în amintirile mele nu există gâște fripte și budincă de prune. De obicei, mă duceam la un coleg sau ne adunam câțiva și ieșeam pe străzi.

— În căutare de portofele.

El îi aruncă o privire veselă.

— La urma urmelor, trebuia sărbătorit cumva.

— Mda, așa e. Eu obișnuiam să-mi iau ture suplimentare, astfel încât polițiștii care aveau familii să poată fi liberi. Iar după ce m-am împrietenit cu Mavis, făceam câte ceva. Studie un strălucitor ren de argint. De ce se cheamă „reni“? Ce fel de nume e ăsta?

— A fost nevoie de reni pentru a trage sania lui Moș Crăciun.

Îl privi pieziș.

— Mda. În sfârșit, eu, Mavis și Crăciunul însemna de obicei foarte mult alcool.

— Putem păstra acea tradiție.

Îi umplu paharul.

— O dată, m-a târât la patinaj. Își aduse aminte, râse și – la naiba, de ce nu? – mai bău niște șampanie. Eram deja amețite bine, fiindcă altfel nu m-ar fi convins.

— Aș fi dat bani buni ca să văd asta.

— Patina foarte bine. Dumnezeule, avea o haină roz plină toată de flori mov și își vopsise părul în culorile Crăciunului, roșu și verde.

— Asta nu s-a schimbat. M-am întrebat cum de a ajuns Mavis să aibă acea urâtă haină cenușie pe care ai împrumutat-o.

Scoase din buzunar nasturele pe care îl avea mereu la el, cel care căzuse de pe nefericita haină pe care ea o purtase când se cunoscuseră.

— A rămas de pe vremea când își câștiga existența prin mijloace necinstite. O numea „haina pierde-te în mulțime și fii anostă“.

— Asta explică lucrurile. Băgă nasturele la loc în buzunar. Dar tu cum te descurcai pe gheață, locotenente?

— E vorba doar de echilibru și de mișcare. M-am ținut pe picioare. Și ea ar fi rămas pe picioare, dar tot încerca să facă piruetele alea complicate și cădea în nas sau în fund. Avea vânătăi peste tot, dar tot a trebuit s-o iau pe sus de pe gheața aia blestemată, după vreo oră. Gheața e al naibii de rece.

— Da, am auzit și eu asta. Ar trebui să încercăm și noi cândva.

— Să patinăm? Îl privi sincer șocată. Tu? Eu?

— Ceea ce înseamnă noi. Eu și Brian, și alți câțiva am șterpelit niște patine, într-o iarnă. Cred că aveam 14 sau 15 ani, cam pe-acolo. Am jucat hochei pe gheață după regulile din Dublin, adică fără nici o regulă. Și, da, Dumnezeule, am avut niște vânătăi fabuloase.

— Hochei, poate. Se gândi în timp ce atârnă un alt ornament. Măcar, ăsta are un scop. Altminteri, îți legi niște patine de picioare și faci cercuri pe o apă înghețată. Vreau să zic, care-i rostul?

— Relaxare, exercițiu, distracție?

— Bănuiesc că ne-am distrat, dar eram bete. Sau aproape bete. Îmi amintesc că ne-am îmbătat de-a binelea după ce ne-am întors la mine acasă. La ea acasă acum, la ea și la Leonardo, și la Bella. E destul de ciudat dacă stai să te gândești la asta.

— Viața se schimbă. Făcu o pauză, pentru a-și ciocni paharul de al ei. Sau noi o schimbăm.

— Bănuiesc că da. Își dădu seama că era puțin amețită, dar se simțea foarte bine. Iată-ne decorând bradul. Probabil că și ei au unul în casa lor, casa care a fost a mea. În fiecare an, obișnuia să aducă un brad artificial mic și jigărit și mă cicălea până acceptam să-l împodobim. După aceea, îl lua mereu înapoi, fiindcă era suficient de deșteaptă ca să știe că l-aș fi aruncat dacă mi-l lăsa. Dar cred că avea dreptate. Schimba ceva în atmosferă.

Roarke îi cuprinse umerii cu un braț.

— Ar trebui să-i invităm la noi, să bem ceva în avanpremiera sărbătorilor. Doar noi patru. Cinci, dacă punem la socoteală și copilul.

— Ar fi bine. Sprijinindu-se de el, studie luminițele, strălucirea, simbolul. Și bradu-i bine. Suntem la fel de pricepuți ca elfii. O să avem o petrecere, nu? Adică, mă refer la unul dintre acele evenimente la care vin o jumătate de milion dintre cei mai apropiați prieteni pentru a se ospăta cu mâncare simandicoasă și a bea până încep să danseze ca nebunii.

— Da, o să avem. E trecută în calendarul tău, acela căruia nu-i acorzi nici cea mai mică atenție.

— Atunci, de unde știam că dăm o petrecere?

— Ai presupus corect.

Pentru că așa era, ea râse și se răsuci cu fața la el, cuprinzându-i talia cu brațele.

— Știi ce mă fac toate astea să vreau să fac? Împodobirea bradului, strada amintirilor…

— Aleea. Aleea amintirilor.

— Stradă, drum, alee, toate duc undeva. Toate astea și gândul de a da o mare petrecere? Mă face să vreau să te „liniștesc“, și să te „liniștesc“ foarte tare.

Îi agăță piciorul cu al ei și îl dezechilibră astfel încât amândoi se prăbușiră pe pat. Galahad se trezi, le aruncă o privire enervată și sări jos.

— Cât de tare? întrebă Roarke.

— Foarte, foarte tare. Să spui când începe să te doară.

Îi luă gura – un loc neobișnuit pentru a începe – o ciupitură, o atingere ușoară cu dinții înainte de a pune stăpânire pe ea, de a-i atinge limba cu a ei.

Asta era tot ce își dorea mai mult din lume.

Așa putea să se lepede de mizeriile și de frustrările zile, chiar și de durerea căreia nu-și permitea să-i îngăduie a răzbate la suprafață și a-i perturba munca. Aici, cu el, dispărea oboseala sufletească stârnită de când văzuse douăsprezece vieți tinere cărora le fuseseră răpite toate posibilitățile și tot potențialul. Aici, era fericită și putea să accepte fericirea, s-o păstreze, s-o simtă înflorind precum trandafirii.

Liniile dure ale trupului lui sub ea, mâinile lui repezi și iscusite mângâind-o deja. Și un sărut lung, care îi lumină sufletul.

El simți cum dispar tensiunea din ea, grijile care o măcinaseră în ciuda plăcerii de a împodobi bradul. Încordarea slăbi, se prelinse din ea, o eliberă.

Acum era doar Eve a lui, femeia lui, caldă și nerăbdătoare deasupra lui.

Absorbind iubire, revărsând iubire.

Îi scoase cămașa din pantaloni, dorind să-i simtă pielea sub palmele lui – pielea aceea fină de pe spinarea lungă și subțire.

Și descoperi ceea ce nici unul dintre ei nu observase – că ea nu-și scosese hamul pistolului.

— La naiba! murmură el schimbându-și poziția pentru a-l desprinde.

— Rahat! Am uitat. Stai. Îl dau eu jos.

— Am reușit. I-l trase peste umeri. Ignoră tresărirea ei când acesta căzu cu o bufnitură pe dușumea. Ești dezarmat, locotenente.

— Ar fi bine ca tu să nu fii.

El râse și se rostogoli pentru a inversa pozițiile.

— Niciodată, atâta vreme cât te afli prin preajmă. Polițista mea.

Acum, el îi sărută buzele, cât timp degetele lui erau ocupate cu cămașa ei.

— Tu încă mai ești îmbrăcat cu costumul, se plânse ea și se luptă să-i dea jos sacoul. Are prea multe piese.

— Nu-i nici o grabă.

— Vorbește pentru tine.

— Așa stau lucrurile?

Dornic să-i facă pe plac, își strecură mâna în pantalonii pe care îi desfăcuse și o duse direct pe culmi. Când ea țipă de șoc și de satisfacție, el își coborî buzele pe gâtul ei.

— N-are rost să ne grăbim.

Zăbovi acolo unde îi bătea pulsul, apoi pe sânii atât de fermi, de fini, după aceea în locul unde i se simțeau bătăile inimii.

Trupul ei era o permanentă bucurie și minunare pentru el. Atât de zvelt, atât de bine făcut. Piele de satin peste mușchi duri. Știa unde s-o atingă pentru a o face să

tremure, unde s-o sărute pentru a o face să suspine.

Făcu ambele lucruri în vreme ce amândoi se luptau să scape de hainele proprii și de ale celuilalt.

Iată-l, gândi ea, iată-l gol și tare, și înfometat de ea. Totul la el îi era atât de familiar și, de aceea, cu atât mai excitant. Tot acel păr nemaipomenit mângâindu-i pielea, acei umeri puternici, șoldurile înguste.

Îl cuprinse cu degetele – pentru că era încinsă, gata să-l primească – și l-ar fi băgat în ea, însă el o ridică spre el. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele pentru a-l trage mai aproape.

Și se contopi cu el.

Cutremurându-se, își îngropă fața în umărul lui. Era imposibil să simtă atât de mult, era incredibil să știe că avea și mai mult de dat, și mai mult de primit.

Focul trosni, aruncând umbre și o lumină subtilă. Bradul scânteia, aruncând bucurie.

Din nou, buzele lor se întâlniră, se încleștară.

Ea se mișcă în același ritm cu el, cuprinzându-l, și palmele ei îi încadrară chipul într-un gest care îi făcu lui inima să zvâcnească.

Numai cu ea iubirea și dorința fizică erau atât de perfect îngemănate. Numai ea era răspunsul la toate nevoile, la toate dorurile, la toate dorințele pe care și le pusese vreodată, la toate dorințele la care nu se gândise niciodată.

Ea se arcui spre spate, prinsă în avântarea finală. Părul ei scânteia în lumina focului, iar pielea îi strălucea.

El își lipi încă o dată buzele de gâtul ei – pentru a lua gustul cu el pe culmile extazului. Și capitulă în fața ei.

*

Toate acele fete drăguțe ședeau în cerc pe podea, cu picioarele încrucișate. Le recunoscu pe trei dintre ele – Linh, Lupa, Shelby. Toate celelalte purtau măști. Toate măștile reprezentau chipul lui Eve.

— Suntem la fel, oricum, spuse una dintre Eve. Sub măști. Suntem la fel până vei ști.

— O să aflăm numele voastre, cum arătați, cine ați fost. O să aflăm cine v-a ucis.

— Eu am vrut doar să mă distrez puțin. Părinții mei sunt atât de stricți, atât de ridicoli când vine vorba de diverse chestii. Linh se bosumflă și ridică din umeri. Trebuia să le arăt că nu mai pot să mă trateze ca pe un copil. Asta nu trebuia să se întâmple. Nu e cinstit.

— Treaba cu ce-i cinstit e un rahat. Shelby râse cu amărăciune. Viața e împuțită. Moartea e și mai împuțită. Nu poți să ai încredere în nimeni, îi spuse ea lui Eve. Așa stau lucrurile. Tu știi cum stau lucrurile.

— În cine ați avut încredere? vru Eve să știe.

— Trebuie să ai încredere în oameni, insistă Lupa. Lucruri rele se întâmplă chiar dacă tu ești bun. Majoritatea oamenilor sunt buni.

— Majoritatea oamenilor sunt niște ticăloși și interesați doar de ei înșiși. Dar, în timp ce vorbea, o lacrimă se rostogoli pe chipul lui Shelby. Dacă aș fi avut un cuțit, așa cum ai avut tu, nu m-aș fi aflat aici. Tu ai avut noroc. Eu n-am avut niciodată nici o șansă, niciodată. Nimeni nu dă doi bani pe mine.

— Eu dau, rosti Eve. Mie îmi pasă.

— E o meserie. Asta-i meseria ta.

— Sunt bună în meseria mea pentru că-mi pasă. Cu mine te-ai ales, copilă.

— Tu ești ca noi. Nici măcar nu ești la fel de grozavă ca noi, replică Shelby. Cu amărăciune, cu mare amărăciune. Nici măcar nu ți-au dat un nume. Cel pe care-l ai este o invenție.

— Nu mai este. Mă reprezintă pe mine, pe cea de-acum. Eu m-am făcut ceea ce sunt acum.

Și toate fetele drăguțe care ședeau în cerc o priviră fix. Și toate spuseră:

— Noi n-o să mai avem niciodată șansa de a fi cineva.

Se trezi tresărind. Complet îmbrăcat, Roarke ședea pe marginea patului, cu mâna pe obrazul ei.

— Trezește-te!

— M-am trezit. Sunt trează. Se ridică în fund, simțindu-se prostește de ușurată că el i se afla alături, în timp ce ea se scutura de tristețea visului. Nu a fost un coșmar. Dar totuși o alina prezența lui și a motanului care încetă să-și frece capul de șoldul ei pentru a i se strecura în poală. Doar că subconștientul îmi dă un mic imbold să-mi încep ziua. Mă simt bine.

El îi cuprinse bărbia în palmă, mângâindu-i ușor cu degetul mare gropița din bărbie, în vreme ce îi studie chipul. Apoi, după ce se convinse că ea chiar se simțea bine, dădu din cap.

— Deci, vrei cafea.

— La fel de mult cum îmi doresc să respir.

Roarke se ridică pentru a i-o aduce și pentru a-i oferi un răgaz să-și revină. Ea se așeză mai bine și revăzu visul în minte, în timp ce mângâia motanul.

— Toate victimele stăteau într-un cerc, îi spuse când el se întoarse. Cele neidentificate aveau chipul meu.

— Neplăcut.

— Ciudat, dar… potrivit, bănuiesc. Pierdute și fără nume. Așa am fost eu. Luă cafeaua adusă de el și sorbi – era tare și neagră. Mai ales Shelby Stubacker a avut lucruri de spus, și anume că este cu adevărat furioasă. În cine a avut încredere? În cine a avut suficientă încredere, încât el sau ea, sau ei să o prindă cu garda jos, fiindcă îmi închipui că instinctele ei de apărare, de supraviețuire trebuie să fi fost

foarte puternice.

— Cineva în care a avut încredere sau cineva pe care a crezut că-l poate manipula. Așa cum a făcut cu Clipperton.

— Încercând să obțină ceva. Mda, e posibil. Se uită spre salonașul în care pe ecran se derulau știrile financiare, fără sonor. Ești treaz de multă vreme?

— Cam.

— Ar fi cazul să mă ridic și eu. Mulțumesc pentru cafea.

Îl rostogoli pe Galahad, îi scărpină burta dolofană, apoi se dădu jos din pat.

Când ieși de la duș, încălzită de aerul fierbinte al uscătorului și de halatul de cașmir, îl găsi pe Roarke la videofonul lui, cu două farfurii acoperite și un vas de cafea pe masă – iar șirul de numere și simboluri încă se derula pe ecran.

„Omul e un zeu al sarcinilor multiple“, gândi ea.

Se așeză lângă el și ridică precaută capacul de pe farfurie. Apoi se foi fericită pe scaun când descoperi felii groase de pâine prăjită în ou și un bol cu fructe de pădure amestecate, în loc de fulgii de ovăz de care se temuse.

Luă o zmeură, își mai turnă cafea – iar el termină cu videofonul.

— M-am gândit că o minte tulburată de dimineață merită pâine prăjită în ou.

— S-ar putea să merite să mă scol așa în fiecare dimineață. Tocmai ai cumpărat un sistem solar?

— Doar o mică planetă. Îi dădu siropul și o privi turnându-l pe pâine. De fapt, a fost doar o conferință rapidă cu Caro, o mică jonglerie cu programul.

Extrem de eficienta lui asistentă administrativă era în stare să jongleze cu programul lui chiar și în timp ce își ținea echilibrul pe o minge în flăcări.

— Nu trebuie să-ți schimbi programul pentru mine.

— Am vrut să am ceva mai mult timp în această dimineață. Presupun că te apuci de treabă în biroul de-acasă.

— Așa intenționez.

— Și eu intenționez să fac același lucru. Pot reprograma și alte treburi dacă îți pot fi de folos. Nu putem relua lucrul la clădire până nu rezolvi cazul. Aceste fete nu sunt ale mele, Eve, în măsura în care sunt ale tale. Dar…

— Tu le-ai găsit.

— Și, la fel de mult ca tine, trebuie să le aflu numele, să știu cum arătau, să văd criminalul prins. Ceea ce sperăm să realizăm acolo este să le oferim un loc sigur copiilor vulnerabili, care au avut parte de suferințe. Cele douăsprezece fete reprezintă un exemplu al acestui scop.

Ea își dădu seama că dorea să-i ofere lui Roarke o finalitate aproape la fel de mult cum și apropiații fetelor moarte doreau o finalitate.

El voia să construiască un lucru bun și solid, și de care era nevoie. Ea dorea să-i ofere acele nume pentru ca el s-o poată face.

— E cineva care a locuit sau care a lucrat acolo. Este o presupunere, dar o

presupunere bună. Nu e chiar un iaz atât de mare în care să pescuim. În plus, s-a oprit – dacă DeWinter și Dickhead au dreptate în privința estimărilor, iar rămășițele au fost ascunse cu 15 ani în urmă. Așa că trebuie să începem prin a ne concentra asupra cuiva care a locuit sau a lucrat acolo și care a murit, s-a mutat sau a fost închis la scurt timp după aceea.

— Sau care și-a mutat cimitirul.

— M-am gândit la asta. Mâncă în vreme ce motanul o urmărea cu un amestec de speranță și invidie. Dar de ce? Ăla e bun. Este închis, nu există cumpărători, nici planuri de renovare. Și le simbolizează pe fete. Acela e locul unde au venit fetele vulnerabile și care au suferit. Știe cum să intre acolo, îi este familiar. De ce să găsească un alt loc, care nu se potrivește atât de bine?

— Sper că ai dreptate în privința asta.

— Dacă, pentru un motiv oarecare, a trebuit să se mute, firesc era să găsească un loc în noua lui zonă. Dar, până acum, nu am descoperit crime asemănătoare. Și a naibii să fiu dacă eu cred că a creat un alt mausoleu. „Nu, nu a repetat asta încă o dată“, își zise. Acest loc practic i-a căzut în poală, sublinie ea. Nu se poate să fi avut prea multe oportunități ca asta. Totuși, această teorie are niște goluri, recunoscu ea după ce înghiți o bucată de pâine stropită cu sirop. Uită-te, de pildă, Lemont Frester. A făcut niște bani, călătorește peste tot. Dacă este un prădător dement, își poate desfășura activitățile de prădător dement în toată lumea – și în afara ei.

— Ce gând plăcut.

— O să-l verific, dar mă îndoiesc că cineva poate avea asemenea îndeletniciri o vreme atât de îndelungată fără să fie prins. Mai ales cineva ca el, care se pune singur în vizorul publicului. E greu de înghițit. Nu imposibil, dar nu se duce ușor pe gât.

— O să stai de vorbă cu el astăzi?

— E pe lista mea. Alături de cicălirea lui DeWinter și a echipei sale, de înștiințarea rudei Lupei Dison și de aflarea a tot ce pot de la ea, poate o altă vizită la CPSPT și multe altele. În fruntea listei se află identificarea celorlalte nouă care au mai rămas. Așa că mai bine mă apuc de treabă.

Se ridică și se îndreptă spre dulapul ei.

— Pantalonii negri stil jeanși. Cei strâmți, adăugă el, cu geacă neagră, cea scurtă, cu tivuri din piele și fermoare la mâneci, un tricou negru, decoltat și cizme negre, de motociclist. Să-ți bagi pantalonii în cizme.

Ea se opri în fața dulapului, ascultându-l în timp ce el îi alcătuia ținuta.

— Îmi spui să mă îmbrac toată în negru? De obicei, încerci să mă umpli de culori.

— În acest caz, e vorba de linii și de texturi, și de negrul neîntrerupt. O să pari primejdioasă, puțin.

— Da? Se lumină imediat. Îmi convine de minune.

— Mă găsești la mine în birou, după ce termini.

Ea luă lucrurile indicate de el, se îmbrăcă, apoi, curioasă, se uită în oglindă. „Al naibii să fie dacă n-a nimerit-o din nou“, gândi ea. Chiar părea primejdioasă, numai puțin.

Pe jumătate sperând că se va putea folosi de această înfățișare, se duse în biroul ei.

Se așeză la birou și solicită rezultatele căutării automate. Cercetă cele 63 de nume rămase, găsi patru decedați în interval de un an după comiterea crimelor și îi puse deoparte ca posibili ucigași.

Îi puse deoparte și pe cei care făcuseră închisoare, cu o subgrupă care îi cuprindea pe cei condamnați pentru infracțiuni cu violență.

Pentru fiecare dintre ei, căută indicii că s-ar fi priceput sau că ar fi avut vreo legătură cu construcțiile, apoi compară lista cu cea a personalului, pe care o întocmiseră Peabody și Roarke.

— E posibil să fi fost o echipă, îi spuse ea lui Roarke, când acesta intră. Unul care să ucidă, altul care să facă apoi curat, sau amândoi făceau curat. Nu mă încântă prea mult ipoteza asta, pentru că este prea mult timp în care doi oameni să-și înfrângă nevoia de a ucide și în care să-și țină gura în legătură cu faptele lor.

— Unul sau amândoi e posibil să fi murit ori să fi ajuns în închisoare.

— Mda, e o posibilitate. În astfel de perechi, de obicei unul este individul dominant, iar celălalt e supus. Bătu darabana cu degetele. Un membru al personalului mai în vârstă, de încredere, care exploatează latura întunecată a unui băiat. Poate. Poate, dar tot înseamnă păstrarea unui secret vreme îndelungată și este regulă că, dacă sunt doi, secretul nu e prea bine ținut, mai ales dacă unul dintre ei se află după gratii. Cu toate astea, munca în echipă este eficientă. Trebuie să pui mâna pe fete, să le ucizi pe fete, să le ascunzi. E multă muncă.

— Nu este muncă dacă îți face plăcere.

Ea privi planșa.

— Nu, nu este, iar lui trebuie să-i fi plăcut. Dacă nu-ți place – sau dacă nu ești obligat –, nu continui să faci ceva până nu te oprește cineva ori ceva. Arătă spre ecranul ei, pe care afișase trei chipuri, trei nume. Acestea sunt fugare înrăite. Cel puțin, una dintre ele. E tot o presupunere, dar cel puțin una dintre ele se află probabil în laboratorul lui DeWinter. O să trimit pozele tipei care se ocupă de reconstrucții, în caz că îi sunt de folos.

— De ce nu-mi dai o parte din rezidenții masculini pentru a-i verifica mai îndeaproape? Pot să mă ocup de asta în cursul zilei, când am timp.

— Bine. O să-ți trimit câțiva. Dacă nu dai de ei, să-mi comunici. Trebuie să plec. Am luat legătura cu Peabody și am stabilit să ne întâlnim acasă la Rosetta Vega. O s-o înștiințăm că i-am găsit nepoata și să vedem dacă ne poate spune ceva util.

— Frester va vorbi în sala de bal principală de la Roarke Palace Hotel, după prânz.

Eve îi aruncă o privire speculativă.

— Nu, zău?

— Excelentă sincronizare, nu-i așa? Va ține un discurs, iar evenimentul e programat să aibă loc de la prânz până la ora două. Habar n-am avut. Nu mă preocupă planificarea evenimentelor, dar m-am gândit să verific cu ce se ocupă câtă vreme se află în New York și am dat peste asta. După discurs, va fi o sesiune de întrebări și răspunsuri care va dura 20 de minute.

— Convenabil, fiindcă și eu am niște întrebări. Mulțumesc. Trebuie să plec.

— Trimite-mi numele fetelor de îndată ce le afli, bine?

— Bine. Își puse mâinile pe umerii lui. Du-te și cumpără sistemul ăla solar.

— Să văd dacă-mi găsesc puțin timp.

— Corect.

Îl sărută și se duse să-i spună unei femei că speranța de care probabil că se agățase nu mai exista.

„Un cartier de oameni cu venituri mari“, gândi Eve în timp ce opri mașina la bordură. Vile drăguțe, îngrijite, bloculețe cu apartamente, magazine elegante, restaurante. Persoane care plimbau câini, dădace, servitoare care se grăbeau să-și îndeplinească obligațiile matinale și câțiva oameni în haine de calitate, cu încălțăminte de calitate, care se duceau la serviciu.

Adulmecă mirosul de zahăr și cocă venit dinspre o brutărie atunci când unul dintre oamenii bine îmbrăcați intră acolo și ascultă flecăreala copiilor, mulți dintre ei în uniforme dichisite, care se îndreptau spre școală.

Apoi, o văzu pe Peabody, în haina ei mare și mov și cu cizme de cowboy, apărând cu pași mari de după colț.

— Nu cred că-i așa de frig, fu primul lucru pe care îl zise. Poate. Mai degrabă rece, nu al dracului de rece. Nu cred… Făcu o pauză, adulmecând aerul ca un retriever. Simți mirosul? E brutăria aia. O, Dumnezeule, simți mirosul ăsta? Ar trebui să…

— N-o să te duci să anunți un om că i-a murit cineva și să-i pui întrebări în timp ce respirația îți miroase a prăjituri.

— Mai degrabă, fundul meu amintește de prăjituri. Cred că am pus pe mine câteva kilograme doar stând aici și simțind mirosul ăsta.

— Atunci, hai să-ți salvăm fundul și să ne facem treaba.

Eve se apropie de ușa unei vile drăguțe și apăsă pe sonerie.

În loc de clasica verificare computerizată, ușa se deschise aproape imediat și apăru o femeie drăguță, atrăgătoare, într-un costum cenușiu.

— Ți-ai uitat…? O, îmi cer scuze. Își dădu pe spate părul negru și cârlionțat. Am crezut că e fiica mea. Mereu uită câte ceva când pleacă la școală, așa că eu… îmi cer scuze, spuse ea din nou și râse. Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunteți Rosetta Delagio?

— Da. De fapt, trebuie să plec la serviciu în câteva minute, așa că…

— Eu sunt locotenent Dallas, iar dânsa este detectiv Peabody. Eve își scoase insigna. NYPSD.

Femeia se uită la insignă și își ridică încet privirea spre chipul lui Eve. Râsul din ochii ei pieri și fu înlocuit de o durere veche, proaspătă acum.

— O! O, Lupa! Își duse o mână la inimă. E vorba de Lupa, nu-i așa?

— Da, doamnă. Îmi pare rău să…

— Vă rog, nu. Nu-mi spuneți aici. Intrați. Vă rog, intrați. Ne vom așeza. Vreau să-l chem pe soțul meu și să ne așezăm. Și o să-mi ziceți ce s-a întâmplat cu Lupa.

capitolul 9

— Tot acest timp.

Rosetta ședea într-un salonaș drăguț și aglomerat, cu mâna în mâna soțului ei.

Uniforma de iarnă a lui Juan Delagio era îngrijită, iar pantofii de polițist, lustruiți. Avea o față frapantă, cu unghiuri ascuțite bine definite, în contrast cu ochii adânci, cu pleoape grele.

— Cred că știam, începu Rosetta. Am știut pentru că ea n-ar fi fugit niciodată, așa cum au crezut unii. Ne iubeam una pe alta și, la vremea aceea, nu ne aveam decât una pe cealaltă.

— A stat un timp într-un cămin numit Sanctuarul.

— Da. A fost foarte greu pentru amândouă. Când eu am fost rănită, n-a avut cine să aibă grijă de ea. Știam de acel loc de la o prietenă, așa că am aranjat ca ea să stea acolo. Au fost foarte amabili și au avut grijă de ea în schimbul doar a unei mici donații, pentru că nu mi-am permis mai mult. Iar unul dintre consilieri o aducea să mă vadă la spital, în fiecare zi. Totuși, a fost dificil. Știam că acolo se aflau copii cu probleme, iar Lupa era atât de inocentă – mică pentru vârsta ei, înțelegeți? Dar mi-a fost teamă că, dacă o las în grija celor de la Protecția copilului, n-o să mi-o mai dea înapoi.

— A fost vreo problemă legată de tutelă?

— Nu, nu, dar… Eram eu însămi foarte tânără și încă nu obținusem cetățenia. Așa că mi-a fost frică, dar m-am gândit că va fi în siguranță la Sanctuar, și chiar a fost. I-a fost bine acolo, cu toate că domnișoara Jones mi-a spus că și Lupa avea niște temeri, și anume că o voi lăsa acolo. Am vorbit despre asta la consiliere.

— Raportul menționează că, după ce s-a întors, a început să vină târziu acasă și că nu era clar unde își petrece vremea.

— Nu era genul ei să lipsească de-acasă. Era o fetiță foarte cuminte. Mă gândeam chiar că poate era prea cuminte – că se temea să nu facă vreo greșeală sau măcar ceva puțin greșit și să fie alungată de-acasă. Așa că n-am pedepsit-o. Ar fi trebuit să fiu mai fermă, zise ea și își privi disperată soțul.

Acesta clătină din cap și duse la buze mâinile ei împreunate.

— I-am spus că vreau să le cunosc pe noile ei prietene și că le-am putea invita la o pizza sau la ceva gătit de mine. A fost evazivă, a zis că poate o să le invite cândva. Era iubitoare față de mine, și dulce, așa că am trecut peste asta. M-am gândit că vrea ceva doar al ei pentru scurt timp și de ce să stea singură în apartament, până mă întorceam eu de la muncă? Era o fată bună și își făcea prieteni. Și poate că asta o ajuta să-și mai uite durerea. Era atât de îndurerată și încă mai întreba de ce mama și tatăl ei trebuiseră să moară. Din vina ei? Făcuse ea ceva? Nu fusese suficient de bună? *Ei* nu fuseseră suficient de buni?

Se uită spre o măsuță acoperită cu fotografii. Eve luă una a surorii ei – asemănarea era puternică –, tânără și zâmbitoare.

— O vreme, Lupa a stat de vorbă cu preotul nostru, dar ea tot își punea întrebări, mai ales după ce-am fost atacată.

— A fost jefuită, spuse Juan. De doi bărbați care au rănit-o. Cu toate că ea le-a dat tot ce avea fără să se împotrivească, ei tot i-au făcut rău. Au tăiat-o. Știi cum poate fi, locotenente.

— Da, știu.

— O doamnă a văzut de la fereastră și a chemat poliția, continuă Rosetta. Apoi, pentru că eram rănită și nu m-am putut întoarce acasă, să am grijă de Lupa, ei au trebuit s-o ia. Atunci, am cerut să fie trimisă la Sanctuar, iar acest lucru a fost aranjat. Lupa… Se întrerupse câteva clipe, apoi se controlă din nou. S-a speriat foarte tare când am fost rănită. Și a făcut-o să-și pună și mai multe întrebări. Ce făcuse sau ce nu făcuse? De ce li se întâmplau lucruri cumplite celor pe care îi iubea și care o iubeau?

— E ceva obișnuit, spuse Peabody, ca, la vârsta asta, copiii să se considere elementele centrale. Adică, lucrurile bune se întâmplă pentru că ei sunt buni, lucrurile rele se întâmplă pentru că ei sunt răi.

— Da, așa era Lupa. Așa încât m-am gândit că prietenele – fete de vârsta ei, care n-au cunoscut o asemenea suferință – o să-i prindă bine. Apoi, în seara aceea, m-am întors de la serviciu, iar ea nu era acasă. Am sunat-o, dar nu mi-a răspuns. Am așteptat și am tot așteptat, i-am întrebat pe vecini, pe colegii ei, pe toți cei la care m-am putut gândi. Nimeni nu știa unde se dusese, unde era. Și m-am dus la poliție.

— Doamnă Delagio. Peabody vorbi cu blândețe atunci când vocea Rosettei începu să tremure. A fost bine tot ce-ați făcut și ați făcut totul bine din cele mai bune motive.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru asta. Poliția a dat-o în urmărire și a căutat-o. Și eu am căutat-o. Vecinii au căutat-o, oamenii au fost drăguți. Însă zilele au trecut, nopțile au trecut. Și ea nu s-a mai întors acasă. N-am mai văzut-o niciodată. Ar fi venit acasă dacă ar fi putut. Probabil că i-a fost teamă. Mi-e groază să mă gândesc că i-a fost teamă, că a avut nevoie de mine, că a vrut să vină acasă.

— Vă mai amintiți ceva de când ați căutat-o, din ce-ați vorbit cu oamenii. Ceva care v-a atras atenția?

— Unii oameni spuneau că au văzut-o într-un loc, alții că au văzut-o în altul. Oamenii sunau la… cum se cheamă?

— Numărul de telefon pentru informații, o ajută Eve.

— Da, iar poliția verifica, însă nu era Lupa. Doamna detectiv Handy a fost atât de cumsecade. Încă mai vorbim uneori. Ar trebui să-i spun…

— Am vorbit cu ea, zise Eve.

— O să vorbesc și eu cu ea. N-a încetat niciodată s-o caute. Ea a fost speranța mea, deși știam amândouă că, dacă o găsește pe Lupa, va fi… va fi așa. Am scris totul, în fiecare seară, luni de zile. Încă mai am micile jurnale pe care le-am ținut.

— Ni le puteți da? O să vi le aducem înapoi.

— Da, desigur.

— Vi le aduc eu. Juan se ridică. Știu unde le ții. O să sun la tine la serviciu să anunț că nu te duci, și o să sun și la mine. Vom sta acasă astăzi. O să facem aranjamentele necesare.

Ea îi murmură ceva în spaniolă și, pentru prima dată, ochii i se umplură de lacrimi care i se prelinseră pe obraji. El îi răspunse încet, în aceeași limbă, apoi părăsi încăperea.

— Nu-l cunoscusem pe Juan când am pierdut-o pe Lupa. S-ar fi îndrăgit unul pe celălalt. O iubește pentru că eu o iubesc și a căutat-o și el, la mult timp după ce-a dispărut. Știe că va fi necesar să-i facem o slujbă. E posibil să… pot s-o iau ca să-i facem o slujbă și s-o înmormântăm?

— S-ar putea să mai dureze o vreme, dar voi avea grijă s-o puteți lua.

Ea dădu din cap și își șterse lacrimile.

— Celelalte fete, fetele care erau cu ea, au familii?

— Încercăm să aflăm.

— Eu și Juan suntem norocoși. Vrem să vă ajutăm cu oricare dintre fetele care sunt… singure. E posibil?

După ce ajunseră pe trotuar, Peabody scotoci în buzunarele cavernoase ale hainei și scoase un șervețel.

— Scuze. Își șterse ochii și își suflă nasul. Am reușit să mă stăpânesc până a întrebat dacă ne pot ajuta cu înmormântarea celorlalte victime.

Eve nu spuse până nu ajunseră la mașină și nu urcară în ea.

— Oamenii sunt în general mizerabili – este legea mediilor, bănuiesc, mai ales în meseria noastră. Apoi, dai peste astfel de oameni. Li se întâmplă lucruri rele, cu adevărat rele, dar ei au în continuare un comportament frumos.

Îi dădu jurnalele lui Peabody. Se gândi că erau de modă veche. Carnețele mici în care scrii cu pixul sau cu creionul.

— O să ne uităm prin astea. Poate că a scris ceva despre care nu a realizat, la momentul respectiv, că era important.

— Eu și McNab ne-am putea ocupa de una dintre victime. Am putea face asta.

— Peabody.

— Nu înseamnă că mă implic personal sau că-mi pierd obiectivitatea, insistă Peabody, deși știa că nu-i chiar așa. E doar decent.

Eve o lăsă baltă văzând că Peabody își căuta un alt șervețel.

— O să trecem pe la DeWinter. Apoi o să mergem la ultima adresă cunoscută a lui Stubacker, să vedem dacă cineva de-acolo își amintește de ea sau dacă are informații noi.

A fost ca și cum ar fi trecut granița dintr-o țară în alta. Cartierul în care locuise Shelby Ann Stubacker era plin de case ieftine, construite după Războaiele Urbane și de ruinele în curs de prăbușire ale celor de dinainte. Case de amanet și graffiti abundau alături de saloane de tatuaj și piercing, sex-cluburi și baruri cu aspect dubios. Aici, oamenii nu angajau persoane care să le plimbe câinii, ci mai degrabă aveau androizi-dobermani programați să atace. În loc să aibă genți diplomat, aveau șișuri.

Eve își folosi cartela de acces general pentru a descuia ușa ranforsată a unei clădiri cu opt etaje situată în centrul zonei sordide.

Holul duhnea a urină și a vomă învechite, miros care răzbătea de sub cel chimic de pin al detergentului industrial pe care vreun om hotărât îl folosise în încercarea de a-l elimina.

„Nici o șansă“, gândi Eve începând să urce scările. Duhoarea era impregnată în oasele clădirii.

— Stătea la 305, locuia cu mama ei și, conform datelor oficiale, cu o serie de prieteni ai acesteia, atunci când tribunalul a decis să fie luată. O să începem de-acolo.

Televizoare urlau dincolo de ușile cu trei broaște și de pereții de grosimea unei foi de hârtie, prin care Eve își imagină că un drogat mai decis putea să răzbată dacă le dădea un pumn.

Acum, îi mirosi a ceea ce identifică a fi – datorită faptului că avusese de-a face cu Bella – scutece murdare în amestec cu aroma micului dejun ars de cineva.

— Aș avea nevoie de un filtru de aer portabil ca să locuiesc aici, comentă Peabody. Evită cu grijă să atingă peretele și balustrada lipicioasă. Și de o cameră de decontaminare.

Un bebeluș, probabil cel responsabil pentru mirosul de scutec împuțit, urlă de parcă i-ar fi luat foc picioarele. Un suflet milostiv răspunse la nefericirea copilului bătând într-unul dintre pereții subțiri.

— Fă-l pe mucosul ăla să tacă!

— Drăguț. Peabody aruncă o privire urâtă în holul de la primul etaj. Și eu aș

plânge dacă aș locui aici. Probabil că e iadul absolut să crești într-un astfel de loc.

Eve locuise în astfel de locuri – și chiar mai rele –, așa că putea confirma. Era iadul absolut.

La etajul al doilea, bătu cu partea laterală a pumnului în ușa vechiului apartament al familiei Stubacker. Nu exista nici un sistem de securitate electronică, ci doar un vizor și o pereche de broaște murdare.

Văzu o mișcare în vizor și bătu din nou.

— NYPSD. Ridică insigna pentru a fi văzută. Deschide ușa.

Auzi un clanc și alunecarea zgomotoasă a unui zăvor ruginit, apoi o serie de clicuri sonore înainte ca ușa să se deschidă câțiva centimetri, ținută de un lanț de siguranță.

— Ce dracu' vreți?

Ceea ce putu zări din fața femeii nu părea foarte promițător. Încă avea machiajul din ziua precedentă serios întins în timpul somnului. Eve își imagină că perna femeii semăna cu una dintre acele ciudate picturi abstracte pe care ea nu le va înțelege niciodată.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Am vrea să-ți punem niște întrebări.

— Nu trebuie să vorbesc cu voi dacă nu aveți mandat. Îmi cunosc drepturile.

— Vrem doar să-ți punem câteva întrebări despre fosta chiriașă a acestui apartament.

O ușoară viclenie apăru în ochii ca de raton ai femeii.

— Plătiți?

— Depinde ce-ai de vânzare. Ai cunoscut-o pe fosta chiriașă?

— Sigur. Am lucrat cu Tracy la club, la VaVoom, pe vremea când eram dansatoare. Și ce-i cu asta?

— Știi unde o putem găsi?

— N-am mai văzut-o de când a plecat din oraș. Au trecut pe puțin zece ani de-atunci. Eu am subînchiriat mizeria asta cu acte în regulă. Plătesc chirie.

— Ai cunoscut-o pe fiica ei?

— Pe mucoasă? Da. A plecat cu mult înaintea lui Tracy. Avea gura mare puștoaica, și obișnuia să fure. Șparlea lucruri din camera în care ne îmbrăcam la club. Tracy o bătea ca să se potolească, dar n-a ținut. Unii copii se nasc răi și asta e. Tracy a ajuns să ascundă băutura și berea pentru ca fata să nu bea. Mi-a zis că, într-o noapte când a ajuns acasă, a găsit-o beată turtă – probabil că nu avea mai mult de 10, 11 ani atunci – și călare pe prietenul lui Tracy. Puștoaica a încercat să-i spună că el i-a dat berea și că el s-a dat la *ea*. Fata mințea ori de câte ori deschidea gura.

— Tracy pare a fi mama anului, rosti Eve cu răceală.

— S-a descurcat cum a putut. Fata nu era bună de nimic. Într-o zi, Tracy a venit la lucru cu buza plesnită și ochiul vânăt. Ea îi făcuse asta. Și ce s-a întâmplat? Ați venit voi și, pentru că fata avea niște vânătăi, ați zis că Tracy o abuzează pe

mucoasă. O femeie trebuie să se apere și are dreptul să-și disciplineze copiii.

— După ce-a fost luată de-acasă, Shelby s-a mai întors vreodată?

— Cine…? A, da, așa o chema. Din câte știu eu, nu, iar Tracy mi-ar fi spus. Fata îi era ca un afurisit de ghimpe în coastă. Ei au luat-o, au dus-o într-un soi de cămin și asta a fost tot. Câțiva ani mai târziu, Tracy a plecat cu tipul ăsta. El paria la cursele de cai și a nimerit-o cu o trifectă[8], sau cum se cheamă. Au plecat, au zis că o să locuiască în Miami, sau așa ceva. N-am mai auzit niciodată de ea. Dar plătesc chirie legal.

— Norocul tău. L-ai cunoscut pe vreunul dintre prietenii lui Shelby?

— De ce l-aș fi cunoscut? Nici nu știu dacă avea vreunul. Mare figură, fata asta. Dacă apare pe-aici, să-și caute mama, așa cum ați făcut voi, o să-i zic exact ce gândesc.

Eve îi mai puse câteva întrebări, apoi, dându-și seama că puțul a secat, îi strecură femeii o bancnotă de 20 de dolari prin ușa întredeschisă.

Mai bătu la câteva uși, dar, până la urmă, ieși din clădire știind doar cu puțin mai multe decât știa când intrase.

— Ce creatură mizerabilă. Peabody se lăsă să cadă pe scaunul din mașină și smuci centura de siguranță. Nu doar că era de trei ori jigodie, dar se pare că era și mama victimei. Pur și simplu, nu pricep cum poate o femeie să se poarte în felul ăsta cu propriul copil. S-o bată, s-o neglijeze și s-o lase baltă când…

Gândul o șocă în mod evident și vizibil, făcând-o să bată în retragere.

— Scuze. Scuze, Dallas.

Eve ridică din umeri.

— Cel puțin, eu n-am avut de petrecut vreo 12 ani cu a mea.

— Oricum, îmi cer scuze.

— Întrebarea este: dacă Shelby nu s-a întors la maică-sa – jigodia aia de martoră s-ar putea înșela în privința asta, deci verifică dacă nu există vreo consemnare a întoarcerii ei acolo –, de ce Jones și Jones nu au declarat-o dispărută?

— Nu m-am gândit la asta.

— Acesta e motivul pentru care nu tu ești locotenentul. Fă săpături și, în timp ce le faci, o să mergem să-i punem lui DeWinter fundul pe jar.

— Are un fund foarte reușit.

— Iisuse, Peabody! Surprinsă, Eve intră în trafic. I-ai studiat fundul?

— Studiez fundurile tuturor. E un hobby.

— Alege-ți altul. Cum ar fi… privitul păsărilor sau ceva.

— Privitul păsărilor? În New York?

— Ai putea să numeri porumbei. Ar dura tot restul vieții.

— Îmi place să privesc funduri. Peabody își găsi o poziție mai comodă. Dacă văd unul mai mare decât al meu, mă face să mă simt bine. Când văd unul mai mic, mă ajută să mă abțin de la a mânca o tavă întreagă de prăjituri. Privitul fundurilor e un

hobby util. Și nu există nici o revocare a ordinului judecătoresc de a o lua pe Shelby Ann Stubacker din casa mamei sale. Nici vreo înregistrare a unei cereri prin care mama ei să solicite recăpătarea fetei.

— Ceea ce înseamnă că, în ciuda consemnării revenirii ei în casa mamei, a dispărut fie de la Sanctuar, fie din noua clădire. Interesant.

— Bănuiesc că Jones și Jones revin pe lista suspecților.

— N-au fost tăiați niciodată de pe ea. Dar acum revin în frunte. În vreme ce își croia drum prin trafic, se gândi la noi unghiuri de abordare. Ia legătura cu CPSPT și transmite-le că avem nevoie de documentația legată de ordinul judecătoresc prin care Shelby a ajuns acolo. Ne trebuie documentele de la Protecția copilului și de recomandarea de a fi trimisă înapoi acasă.

— Mă ocup.

În vreme ce Peabody îndeplinea ordinul, Eve parcă mașina.

— Domnișoara Jones zice că o să scoată dosarul de la arhivă, spuse Peabody în timp ce intrară și porniră să străbată labirintul din sectorul lui DeWinter. Întreabă dacă am mai identificat pe cineva.

— Zi-i că va primi în curând informațiile.

O găsi pe DeWinter – astăzi, într-un halat de laborator de un verde smarald, purtat deschis peste o rochie mulată, în pătrățele albe și roz aprins.

Stătea alături de Morris, la fel de elegant îmbrăcat într-un costum de culoarea prunei. Împreună, studiau un ecran pe care erau afișate forme indescifrabile – pentru ea – și în culori la fel de îndrăznețe ca ale ținutelor lor.

— Aceasta este cauza morții, spuse DeWinter. Ești de acord?

— Sunt.

— Care este cauza morții? vru Eve să știe.

Amândoi se răsuciră spre ea, între ei aflându-se trei mese, trei schelete.

— S-au înecat, rosti DeWinter.

— S-au înecat? Eve se apropie, își coborî privirea spre rămășițe, apoi și-o ridică spre ecran. Puteți stabili asta categoric după oase?

— Eu pot. Ceea ce vezi pe ecran sunt diatomee pe care le-am extras din măduva oaselor celei de-a treia victime identificate. Și anume…

— Lupa Dison.

— Da. Și am probe similare și de la primele două victime, și de la a patra. Voi repeta procedura în cazul tuturor rămășițelor. Dar pot concluziona că aceste patru victime testate au murit înecate. Diatomeele au ajuns în plămâni și au penetrat peretele alveolar, după care au ajuns în măduvă. Comparând aceste probe cu probele de apă pe care le-am luat de la locul faptei…

Eve ridică o mână pentru a opri potopul de cuvinte.

— Te-ai întors la locul faptei? Fără să-l anunți pe anchetatorul-șef?

— N-am considerat că este necesar până nu ajungeam la o concluzie, lucru pe

care l-am și făcut – consultându-mă cu doctorul Morris. În sfârșit, aceste organisme unicelulare au un înveliș din siliciu, cu forme absolut superbe, după cum poți vedea. Diatomeele acvati…

— Oprește-te. Eve ridică iarăși o mână, apoi și pe cealaltă și, cu coada ochiului, îl văzu pe Morris rânjind. Nu-mi trebuie o lecție de știință. Vreau să știu dacă ai aflat cauza morții.

DeWinter se încruntă la ea.

— După cum tocmai am spus, s-au înecat în apă din sistemul orășenesc de alimentare. Cu toate că, în ultimii 15 ani, anumiți aditivi au fost modificați sau eliminați din această apă, biologia elementară a rămas aceeași. Cum ar fi…

— Oprește-te. Apă din sistemul orășenesc de alimentare? Nici o șansă să fie, să zicem, apă dintr-o piscină, din fluviu sau din mare?

— Nu, diatomeele acvati…

— Nu e suficient. Atunci, e o cadă. Nu este imposibil să îneci o fetiță într-o chiuvetă sau să-i torni apă pe gât, sau să-i bagi capul într-o toaletă. Dar, având în vedere lipsa rănilor provocate în timpul ori imediat anterior morții, cada pare mai logică. În plus, e la îndemână dacă vrei să omori mai multe fete. Ocoli mesele în timp ce vorbea. S-ar fi luptat dacă ar fi putut. Înecul este o moarte urâtă. Te zbați, lovești, dai din coate, încerci să îndepărtezi mâinile celui care te ține sub apă. Însă ele n-au făcut asta, din ce-ai văzut tu.

— Nu, nu există fracturi sau deteriorări ale oaselor produse în timpul ori imediat anterior morții, la rămășițele pe care le-am examinat până acum. Cu toate astea…

— Deci, le-a tranchilizat înainte. Doar atât cât să le poată îneca ușor. Atât cât să le lege eventual mâinile și picioarele pentru a-i fi și mai ușor. Le-a tranchilizat, poate că le-a legat, apoi le-a băgat în cadă și le-a ținut capul sub apă. Una câte una. Studie din nou rămășițele și își aminti configurația băilor de la locul faptei. N-o poți lăsa pe vreuna dintre celelalte să vadă ce faci. Așa că una câte una. Poate că vrei s-o îneci pe una, dar nu poți să riști ca ea să-și revină suficient cât să înceapă a face gălăgie. După ce nu mai știe de ea, o dezbraci. Este practic așa, fiindcă hainele cântăresc mult când sunt ude. Și este mai incitant așa, să vezi gol acel trup fraged. Dacă e suficient de inconștientă, poate că o violezi întâi. Dacă îi dai puțin Whore ori Rabbit, sau chiar ceva mai slab, n-o să ți se opună.

Dădu ocol uneia dintre mese în timp ce vorbea, studiind oasele, văzând carnea și sângele care le acoperiseră cândva.

— După ce termini, după ce ai privit-o cum moare, o scoți din cadă și o pui pe plastic. Îi scoți legăturile, ca să le poți folosi pe următoarea fată. Și o înveleși.

Eve se uită la Morris și dădu aprobator din cap.

— Așa văd eu lucrurile. Probabil că începuse deja să construiască peretele fals. I-ar fi fost mai ușor astfel. Să lase doar o porțiune neterminată. O băga acolo, în

întuneric, ascunsă, și probabil că acoperea golul cu rigips. Nimeni nu avea să intre acolo, cu excepția lui și a următoarei fete.

Își îndreptă privirea spre DeWinter.

— Ești de acord, se potrivește cu concluziile tale?

— Da. Da, se potrivește. Totuși, n-am cum să fiu sigură că au fost legate fiindcă nu există urme care să fi apărut în urma efortului de a se elibera din legăturile de la încheieturi sau de la glezne. Și pur și simplu nu este posibil să stabilesc dacă au fost violate sau nu.

— E o teorie. Anunță-mă când termini de verificat dioramele de la celelalte.

— Diatomeele.

— Bine. Și dă-mi de veste dacă mai plănuiești să vizitezi locul faptei. Faptul că un criminal se întoarce la locul faptei nu a devenit degeaba clișeu. Ne mai vedem, Morris.

DeWinter trase adânc aer în piept după plecarea lui Eve și a lui Peabody.

— A fost tulburător. E tulburător să ți se prezinte crima în acest fel, de parcă ar face-o ucigașul.

— Este unul dintre talentele ei.

— Le pot vedea. Pe victime, pe cei morți, cu ajutorul oaselor lor. Pot spune cum au trăit, cum au murit. Dar nu mi-ar plăcea să-l am în capul meu pe ucigașul lor.

— Această abordare o ajută să-i prindă.

— Sunt foarte bucuroasă că asta nu e treaba mea.

— Și ea îi vede, Garnet. Îi vede pe cei morți, la fel ca tine și ca mine.

Eve îi vedea în timp ce ieșea din labirint, vedea chipurile victimelor deja cunoscute.

— Sper că ai dreptate în privința tranchilizării, spuse Peabody. În felul acesta, nu a fost atât de dureros și de înfricoșător.

— Locotenente!

Eve se opri, se uită în spate și o văzu pe Elsie Kendrick rostogolindu-se – era singurul cuvânt potrivit – pe scările largi, care coborau spre laboratorul de jos.

— Mă bucur că te-am prins. Am mai făcut două. Îi întinse și un disc, și fotografiile. Cred că mai termin cel puțin alte două până la sfârșitul zilei.

— Ai lucrat repede.

— Am lăsat computerul pe automat câteva ore noaptea trecută. Am dormit aici. Își masă cu mișcări circulare abdomenul cu adevărat enorm. N-am avut niciodată de făcut atât de multe reconstrucții la un singur caz. Îmi trimiți numele lor, așa cum ai făcut cu celelalte? Vreau să le știu numele.

— O să le capeți după ce le aflăm. Ai făcut treabă bună. Mulțumesc.

În vreme ce își continuară drumul, Eve îi dădu lui Peabody discul, iar ea studie desenele generate pe calculator.

— Le știu pe acestea două, se află pe lista cu persoane dispărute întocmită de mine. Deschide fișierul pe care ți l-am trimis. Amândouă sunt acolo.

Și alte două fete drăguțe își recăpătară chipurile și numele.

---

[8] Pariu pe primii trei clasați (n.tr.)

capitolul 10

Se întoarse la Centru, în biroul ei, pentru a pune acele chipuri și acele nume pe planșa ei. Amândouă erau fugare. LaRue Freeman tocmai ieșise de la școala de corecție după ce ispășise o condamnare pentru furt, iar Carlie Bowen trecea de la un părinte adoptiv la altul, după ce fusese luată din casa părintească unde era abuzată.

Studiindu-le dosarele, Eve se gândi că povestea lor era tipică. O viață scurtă și dură, cu o perioadă prea mare petrecută pe străzi.

Nici una dintre ele nu fusese înregistrată la Sanctuar sau la CPSPT.

Totuși, asta nu însemna că nu exista o legătură între ele. „Copiii străzii au rețele“, gândi ea în vreme ce începu să facă o verificare încrucișată. Rețelele se puteau transforma în bande. Dar, chiar și la nivel mai mic, copiii străzii, ca majoritatea copiilor, aveau tendința să formeze grupuri.

Atât Shelby, cât și LaRue fuseseră la școala de corecție – nu în același timp, remarcă ea, dar… iată.

De amândouă se ocupase aceeași asistentă socială. Odelle Horwitz nu mai lucra în prezent pentru Protecția copilului. „Lucru deloc neobișnuit“, gândi Eve luându-și o cafea în timp ce computerul căuta informațiile actualizate. Asistenții sociali se consumau mai repede decât un chibrit aprins.

Horwitz, 42 de ani, a doua căsătorie, un copil, acum avea o florărie în Upper East Side.

Poate că își amintea ceva, poate că nu, dar merita să ia legătura cu ea. Își luă videofonul.

Tocmai terminase discuția și își luase haina când Baxter bătu în tocul ușii.

— Ai un minut, șefa?

— Cam atât.

Păși înăuntru, încălțat cu pantofi lucioși. Detectivul avea o garderobă mai potrivită pentru Wall Street decât pentru Criminalistică, dar ea l-ar fi vrut alături, cu tot cu costumele lui pretențioase, oriunde și oricând.

— Eu și Trueheart am avut ieri un caz în cartierul teatrelor, o crimă dublă.

— Audițiile alea sunt o baie de sânge.

El râse.

— E nostim că spui asta deoarece cam așa a fost.

Îi relată pe scurt despre doi actori care concurau pentru același rol într-o piesă nouă. Acum, unul dintre ei și colegul lui de apartament se aflau la morgă.

— Tipul celălalt are un alibi solid. Se afla pe scenă, interpretându-l pe Gino într-o repunere în scenă a *Povești din Cartierul de Vest*. Cronicile sunt amestecate, dar în sală se aflau câteva sute de oameni, plus actorii și echipa, care toți pot confirma că, la momentul morții el dansa cu Sharks[9].

— Există rechini care dansează?

El începu să râdă din nou, apoi își dădu seama că ea nu glumea.

— Sharks – și Jets. Sunt două bande rivale, locotenente. Piesa e cam ca o imitație după *Romeo și Julieta,* dar acțiunea se petrece în New York. Bande rivale, prima dragoste, violență, prietenie și loialitate, cântec și dans.

— Mda, bandele de pe străzi mereu cântă și dansează în drum spre următoarea lovitură.

— Cred că trebuie s-o vedeți ca să înțelegeți.

— Bine. Deci, actorul rival a fost eliminat ca suspect. A avut pur și simplu noroc?

— Îl suspectăm pe iubitul lui. Acesta pretinde că se afla în culise în timpul spectacolului, ceea ce ar reprezenta un alibi. Și e susținut de niște oameni care spun că l-au văzut. Dar spectacolul ține două ore, așa că ar fi putut pleca. Am stabilit timpii. Locul faptei se află la cinci minute de mers pe jos de teatru. Jumătate dacă alergi. El nu are antecedente, noi nu avem arma crimei și nici martori. Clădirea nu are un sistem de securitate. Este, pe jumătate, o dărăpănătură. Dar instinctul, nasul – la naiba, fundul meu lucrat și bărbătesc – îmi zic că el a făcut-o.

— Adu-l aici și fă-l să nădușească.

— Asta plănuiesc. Vreau ca Trueheart să-l aducă.

Ea îl respecta mult pe ofițerul Trueheart, în ciuda faptului că nu era chiar pe deplin copt.

— Nu tu martori, nu tu arma crimei, un alibi rezonabil, iar tu vrei ca Trueheart să-l facă pe tip să spună că a tăiat doi oameni pentru ca iubitul lui să obțină un rol într-o piesă?

— Rolul principal. Baxter zâmbi. Și treaba este că tipul îl privea într-un anume fel pe Trueheart, cât am stat de vorbă cu el.

— Cum îl privea?

— Gen „Aș vrea să te scot la prânz, să mănânc felul principal de pe pântecul tău dur, dar totuși fin, iar tu să-mi fii desertul“.

— Baxter, chiar n-aveam nevoie să-mi creezi imaginea asta în minte.

— Tu mi-ai cerut.

„Ei bine, presupun că eu i-am cerut.“

— Dacă tu crezi că Trueheart îl poate face să vorbească – și nu fiindcă ești de părere că ar da bine când Trueheart își va da examenul pentru a deveni detectiv, luna viitoare –, fă-o.

— Îl poate face să vorbească și va da și bine. Iar asta îl va face să fie mai încrezător în sine la examen. Se opri un moment și privi planșa. Ai mai identificat două?

— În dimineața asta, da. Ții socoteala?

— Toți o facem. Și cu toții suntem gata să facem ore suplimentare pentru a te ajuta la acest caz, dacă ai nevoie.

— Apreciez. Puteți fi siguri că o să vă anunț. Acum, du-te și pune mâna pe tipul ăsta.

Ieși împreună cu el și îi făcu semn lui Peabody.

— Vino cu mine.

— Am dat de rudele ultimelor două victime. Freeman, tată necunoscut, mama execută o a doua condamnare pentru atac, cu un supliment pentru droguri. E închisă la Joliet. Mai există o mătușă în Queens, ea fiind cea care a declarat-o pe fată dispărută.

— Da, îmi amintesc.

— Sora mai mare a dat-o dispărută pe Bowen, adăugă Peabody în timp ce se lupta să intre în pufoaică.

— Amândoi părinții au fost oaspeți ai statului, continuă Eve în timp ce se îndreptau spre garaj. Sora cea mare a solicitat custodia când avea doar 18 ani. Cererea își urma cursul prin sistem, copila fiind în grija asistenților maternali.

— Sora are acum un magazin de sendvișuri împreună cu soțul ei. Acum, Peabody își puse eșarfa – un kilometru de verde strălucitor –, pe care o înfășură în jurul gâtului, după care îi făcu un nod complicat. În apropiere de centru. Au doi copii. Ea are un cazier juvenil secretizat, iar el a comis o infracțiune minoră. N-au mai încălcat legea de aproape 15 ani.

— Când sora ei mai mică a dispărut. O să stăm de vorbă cu ei și cu mătușa din Queens.

— Ar fi eficient să trecem pe la magazinul de sendvișuri – stăm de vorbă cu ea, luăm prânzul, facem două lucruri o dată.

Eve calculă timpul.

— O să faci tu asta. O să te las la magazinul surorii, iar eu mă duc să vorbesc cu acest Frester. Poți să iei legătura cu mătușa, apoi vom decide dacă luăm legătura cu mama. După care ne vom întoarce la locul faptei. Vreau să-l vedem din nou.

— O să-ți iau ceva de mâncare. Ce vrei?

— Fă-mi o surpriză.

Portarul de la hotel era clar că fusese anunțat. Poate că s-ar fi luat de polițistă că și-a lăsat mașina în fața mărețului edificiu al hotelului de lux, dar pentru soția lui

Roarke merita așternut covorul roșu.

Era puțin cam enervant.

Cu toate astea, îi permitea să facă economie de timp, așa cum se întâmplă și la recepție, unde fu evident că și acolo fusese anunțată sosirea ei. Escortată de un gardian, trecu prin punctele de verificare de la intrarea în sala de bal unde avea loc evenimentul și pătrunse înăuntru.

Apropo de măreț. Pretutindeni se zărea scânteierea cristalelor care atârnau de candelabre ce reușeau să pară și retro, și futuriste, strălucirea marmurei albe cu firicele argintii, pereții de un cenușiu ca fumul, care contrasta cu negrul plintelor și al cornișelor.

Conform estimării, cam 500 de oameni ședeau la marile mese rotunde drapate cu fețe de masă de un cenușiu-închis cu bordură bleumarin. Ospătarii se mișcau ca niște umbre, îndepărtând farfuriile în care fusese desertul, servind cafea sau turnând apă minerală în pahare.

Lemont Frester stătea în picioare pe o scenă mare, un uriaș ecran din spatele lui înfățișându-l alături de diverse celebrități de la Hollywood, din lumea muzicii sau a politicii. Amestecate printre aceste fotografii erau imagini în care el se adresa deținuților, dependenților, unor grupuri de tineri. Și poze cu el în ținută de alpinist, înconjurat de munți împăduriți, îngândurat și pios în timp ce privea întinderea mărilor albastre și în șaua unui cal alb, într-un deșert auriu.

Toate aveau o caracteristică în comun. Lemont Frester era personajul central.

Vocea lui se rostogolea plină și dulce ca un coș cu portocale. Eve se gândi că își exersase ritmul, cuvintele cu impact, gesturile, expresiile, pauzele pentru mici râsete sau aplauze aprobatoare.

Purta un costum din trei piese, nuanța fiind exact între cea a pereților încăperii și cea a fețelor de masă. Se întrebă dacă și-l făcuse tocmai în acest scop, împreună cu cravata cu model de un gri palid pe bleumarin.

Era prea perfect pentru a fi o potrivire întâmplătoare, ceea ce, oricum, de obicei era o prostie. Iar un om care își comanda ținuta pentru a se potrivi cu un loc în care vorbea, sau viceversa, avea un ego uriaș, o vanitate tsunamică.

Nu-i plăcea individul. Nu-i plăcea felul în care îi străluceau ochii, felul în care îi răsuna vocea, felul în care îi era asortat costumul. Nu-i plăcea sentimentul că era la fel ca unul dintre acei evangheliști plătește-în-timp-ce-te-rogi, care, pe de-o parte, afișau o expresie evlavioasă, iar pe de alta, le jecmăneau de bani pe bătrânele impresionabile.

Dar faptul că nu-l plăcea nu făcea din el un criminal.

Ascultă cu jumătate de ureche. Spunea că nu doar și-a învins dependențele – „punctele slabe“, cum le numea el –, dar că a triumfat asupra lor. Și cei din public puteau face același lucru. Cu toții puteau să aibă vieți bune, rodnice („Inclusiv călătorii în toată lumea și costume elegante“, presupuse Eve), îi puteau consilia pe

alții, chiar și cei al căror copil interior era extrem de întunecat, pentru a câștiga disperata bătălie personală.

Răspunsurile, soluțiile, listele cu pașii de urmat, toate erau la îndemână, în ultima lui carte, care includea un disc ce conținea o compilație a discursurilor moralizatoare și a ideilor principale. Și toate astea la un preț de chilipir: 138 de dolari, cartea cu autograf costând cu 20 mai mult.

„Jaf la drumul mare“, gândi Eve. O, da, Frester îi jefuia fățiș pe oameni, dar nici unuia dintre ei nu părea să-i pese.

Îi sună videofonul. Îl scoase și văzu că are un mesaj vocal de la Roarke, dar îl trecu pe text.

Am puțin timp între două ședințe și presupun că și tu ești ocupată. Mavis și familia ei vor veni diseară să bem ceva și să luăm o cină simplă. O să ne prindă bine tuturor. Ți-am trecut vizita asta în calendar, dar amândoi știm că puteam la fel de bine să scriu în aer.

Ai grijă de polițista mea până ne vedem, iar apoi, mă voi ocupa eu de ea.

Se întrebă pentru o clipă de ce îi invitase pe prietenii lor când știa foarte bine că era ocupată cu un caz foarte urât, dar își aminti ce vorbiseră cu o seară în urmă.

Dar asta fusese atunci, în amețeala stârnită de atmosfera Crăciunului și de șampanie.

Decise însă că totuși i-ar putea face bine. Mai ales fiindcă Mavis fusese un copil al străzii, câștigându-și existența prin mijloace necinstite vreme de câțiva ani. Se gândi că era un consultant-expert și, imediat, îi trimise un mesaj prietenei sale, întrebând-o dacă puteau să vină cu o jumătate de oră mai devreme, pentru a putea vorbi cu Mavis în biroul ei.

Am câteva întrebări legate de un caz în lucru. E vorba de copii ai străzii. Vreau să apelez la memoria ta pentru niște informații. Ne vedem diseară. Dallas.

Așa că va combina întâlnirea cu prietenii cu munca. Compromisul perfect pentru ea.

Se mai ocupă de câteva lucruri cât timp Frester răspunse la întrebări, trimițându-i lui Mira un e-mail având în atașament descoperirile lui DeWinter privind cauza morții.

Aștept să interoghez un posibil suspect. Întrebare. Ucidere prin înec, cazuri multiple – cel mai probabil, în cada din baia dormitoarelor de la Sanctuar. Prin comparație, nu este o metodă practică. Posibil, fiorul de plăcere dat de crimă – direct cu mâinile, față în față. Dar e posibil să fie simbolic? Spălare, poate. Cufundare. Ascultând-o pe jigodie vorbind despre scufundarea în neant a copilului interior întunecat, mă întreb dacă nu este o variantă de abordare.

Poate, un fel de ritual?

Vrei, te rog, să analizezi această perspectivă sau sunt pe lângă?

Dallas

Înainte de a lăsa videofonul, Eve începu procesul laborios, pentru ea, de a folosi aparatul pentru a cere computerului de la birou să înceapă căutarea înecurilor și cufundărilor ritualice.

Apoi, se îndreptă spre laterala sălii de bal pentru a-și croi drum către scenă, deoarece timpul alocat întrebărilor și răspunsurilor se terminase.

O femeie cu ochi duri de la securitate, într-un costum mulat, care sublinia niște sâni impresionanți, se postă în fața ei. Eve se mulțumi să-i arate insigna, privind-o la fel de dur.

— Nu aveți permisiunea să vorbiți cu el. Domnul Frester este ocupat după acest eveniment. Va trebui să luați legătura cu primul lui asistent sau cu avocatul său.

— Sau aș putea să fac o scenă polițienească exact aici, în mijlocul numitului eveniment. Fac pariu că asta va afecta vânzarea pachetelor inspiraționale.

— Va trebui să vorbesc direct cu superiorul dumitale.

— Aici și acum, eu sunt superiorul. Dă-te la o parte sau te arestez pentru obstrucționarea unui ofițer de poliție în îndeplinirea îndatoririlor sale, plus obstrucționarea justiției și faptul că îmi ești un ghimpe în coastă.

Ochii duri deveniră și mai duri.

— Să ieșim de-aici.

O apucă pe Eve de braț.

Eve rânji.

— Acum, chiar că ai încurcat-o. Ai completat lista infracțiunilor cu atacarea unui ofițer.

Cu mâna liberă, Eve o îmbrânci pe femeie în perete și o lovi cu cotul în plex, suficient de tare pentru a o face să geamă. Și pentru a o face să-și dea seama cât de mult i-ar plăcea s-o bage după gratii pe Cățeaua Țâțoasă de la Pază.

— Ești oficial arestată.

Eve împinse cu putere fața femeii în perete, apoi îi înșfăcă mâna care cobora spre pistolul cu electroșocuri de la brâu.

— Și văd că devine din ce în ce mai bine, rosti ea în vreme ce oamenii de la mesele învecinate începură să reacționeze alarmați. Poliția! spuse Eve cu voce clară și fermă în vreme ce îi smuci femeii mâinile la spate. Ar fi bine să rămâneți la locurile voastre.

Femeia era oarecum pricepută, sau cel puțin asta gândi Eve când aceasta reuși să-și elibereze un braț și să-i tragă un pumn spre spate, pe care nu reuși să-l evite cu totul.

O izbi în pomete, iar durerea iradie furioasă.

— Tu ai vrut asta.

Îi cosi femeii picioarele, își propti un genunchi pe noada acesteia și îi încătușă

mâinile la spate.

Își ridică privirea și văzu un paznic masiv apropiindu-se în fugă.

— Poliția! repetă ea și, pentru că așa era cel mai ușor și ceva mai demn, se ridică, înlocui genunchiul cu cizma și își flutură insigna.

Atitudinea bărbatului se schimbă instantaneu. Ea se gândi că și echipa de securitate fusese anunțată.

— Doamnă locotenent Dallas. Cu ce vă pot ajuta?

— Ești de la paza hotelului?

— Da, *sir*.

— Aș zice că evenimentul s-a terminat. Ai grijă, te rog, ca domnul Frester să-mi fie adus în orice cameră sau zonă convenabilă și ocupă-te de evacuarea acestei încăperi în timp ce eu voi aranja ca prizoniera să fie transportată la Centru.

— Ea m-a atacat, se agită Țâțoasa sub cizma lui Eve. Eu îmi făceam treaba, iar ea m-a atacat.

Eve se mulțumi să arate spre obrazul ei, apoi scoase pistolul cu electroșocuri pe care reușise să și-l bage în buzunarul hainei în timpul altercației.

— Este al ei și a încercat să tragă în mine. Presupun că aveți camere de supraveghere aici. Motivul arestării va fi confirmat.

— Mă ocup imediat.

Dând din cap, Eve își scoase stația și chemă cel mai apropiat echipaj pentru a o transporta pe prizonieră.

Și decise că, una peste alta, era o completare plăcută a tratamentului cu covor roșu oferit de portar.

Îi puseseră la dispoziție o cameră de ședințe în care se afla o masă rotundă, cu șase scaune, o canapea cu două locuri și un uriaș ecran, ferestrele oferind o plăcută priveliște spre marele parc și măreția lui înghețată.

Îi aduseseră un serviciu de cafea, așa că – la naiba, de ce nu? – își turnă într-o ceașcă și bău în timp ce își revăzu notițele.

Frester intră semeț, flancat de o femeie și de un bărbat în costume. Toți trei erau foarte eleganți – el fiind cel mai cel.

Era tot numai zâmbete și bunăvoință, ceea ce nu făcu decât să-i stârnească sila.

— Faimosul locotenent Dallas!

Întinse o mână pe al cărei deget mic ea zări un inel de aur cu un rubin mare.

Ei nu-i plăceau inelele puse pe degetul mic și nici oamenii care le purtau.

El îi legănă mâna de trei ori – avea o strânsoare fermă și palma moale.

— Nu mă aflam în oraș când a avut loc premiera filmului, dar mi-a plăcut cartea și am văzut documentarul cu ocazia unei vizionări particulare, luna trecută. Minunat! Clone. Își ridică mâinile spre tavan, cu palmele în sus. Aș fi jurat că e ficțiune, dar dumneavoastră chiar ați trăit toate întâmplările acelea.

— O simplă zi de muncă la serviciu. Luați loc, domnule Frester, rosti ea după ce el scoase un hohot de râs ca un lătrat. Eve le aruncă o privire celor doi însoțitori. Simțiți nevoia să aveți bodyguarzi la această discuție?

— Mă tem că asta este procedura standard. Ridică din nou mâna, apoi trase un scaun. Cei aflați în vizorul publicului, după cum știți, pot stârni un entuziasm nepotrivit. Iar Greta este și avocată, așa că…

Eve se mulțumi doar să-și ridice sprâncenele în vreme ce el lăsă propoziția neterminată.

— Minunat, e mai simplu așa. Din moment ce aveți o avocată aici, o să vă citesc drepturile și astfel suntem cu toții acoperiți.

— Să-mi citiți drepturile? De ce…?

— Așa că… îl imită ea, apoi recită codul Miranda revizuit. Înțelegeți ce drepturi și ce obligații aveți, domnule Frester?

— Sigur, sigur. Am presupus că asta are legătură cu dorința exagerată a lui Ingrid de a mă proteja. Mi s-a zis că ați pus să fie arestată. Dați-mi voie să-mi cer scuze. Mă simt responsabil pentru că ea doar își făcea treaba.

— Este treaba ei să scoată arma la un ofițer de poliție?

— Firește că nu! Categoric, nu.

Foarte discret, le aruncă o privire însoțitorilor săi. Unul dintre ei ieși fără zgomot din încăpere.

— Sunt sigur că a fost doar o neînțelegere.

— Imaginile camerelor de supraveghere vor dovedi acest lucru foarte clar, după cum va descoperi băiatul pe care tocmai l-ați trimis să se ocupe de asta. Sunteți liber să-i plătiți cauțiunea, dacă i se va admite o cauțiune. Între timp, mă aflu aici pentru a discuta despre Sanctuar.

— A, răscrucea din viața mea.

Își încrucișă mâinile, inelul de pe degetul mic strălucind, apoi se aplecă puțin în față – doar atât cât să transmită onestitate.

O, da, tipul exersase.

— Acolo am început să văd că mi se deschidea în față un alt drum – nu numai mie, tuturor. Trebuia doar să accept o putere, o entitate, o mână în toate privințele superioară – și, cu siguranță, mai inteligentă decât mine, și să fac primul pas pe această cale.

— Felicitări! Eve deschise dosarul și scoase fotografiile. O recunoașteți pe vreuna dintre aceste fete?

— N-aș putea spune că o recunosc pe vreuna. Își mușcă buza de jos în vreme ce studia pozele. Ar trebui?

— Unele dintre ele au locuit la Sanctuar în aceeași perioadă în care și dumneavoastră ați stat acolo.

— O! Ei bine, știind asta, lăsați-mă să le privesc din nou. S-a întâmplat cu atât de

mult timp în urmă, murmură el. Dar a fost o parte atât de importantă a vieții mele, încât ar trebui… Fata aceasta… Atinse cu un deget fotografia lui Shelby Stubacker. Îmi amintesc de ea. Un exterior dur, și era deșteaptă – totuși, nu într-un mod pozitiv, dar noi, cei care ne aflam acolo, majoritatea în orice caz, aveam atât de multe probleme, eram atât furioși. Shelly, nu-i așa?

— Shelby.

— Shelby. Da, îmi amintesc de ea și, cred, de această fată. Mi-a rămas în memorie. O fată tăcută, cred, studioasă, ceea ce era la fel de rar ca părul pe broască, așa că îmi amintesc de ea. Nu știu dacă i-am cunoscut vreodată numele, dar sunt aproape sigur că a stat acolo foarte scurt timp. Apoi, a avut loc mutarea în noua clădire. V-am fost de ajutor cu ceva? Nu văd de ce…

Se opri din nou, apoi se lăsă pe spate, curiozitatea de pe chip fiindu-i înlocuită de o expresie îngrijorată.

— Am auzit că au fost găsite niște cadavre în clădirea goală, în vechea clădire. N-am făcut legătura cu noi, cu Sanctuarul. Sunt aceste fete… ale lor sunt cadavrele găsite?

— Scheletele, îl corectă Eve. Am stabilit că aceste fete identificate oficial, precum și alte șapte încă neidentificate au fost ucise cu aproximativ 15 ani în urmă, iar trupurile lor au fost ascunse în clădirea unde se afla Sanctuarul.

— Dar asta... asta pur și simplu e imposibil. Ucise? Ascunse? Doamnă locotenent Dallas, vă jur că acestor fete li s-ar fi constatat lipsa. Philadelphia și Nashville Jones erau foarte dedicați, conștiincioși. S-ar fi constatat că fetele lipsesc și ar fi fost căutate. Era o clădire mare, dar pur și simplu n-ar fi fost posibil să ascunzi douăsprezece cadavre.

— Ocupanții s-au mutat, clădirea era goală.

— Eu nu… O! O, Dumnezeule! Împreunându-și mâinile, își înclină capul preț de câteva clipe, ca pentru o rugăciune. A existat o oarecare confuzie în timpul mutării, desigur, dar, dacă vreunul dintre noi ar fi dispărut, s-ar fi întocmit un raport. Presupun că ați vorbit cu Philadelphia și cu Nashville.

Ea îi ignoră comentariul.

— V-ați întors vreodată în vechea clădire?

— Da. Când scriam prima mea carte, am vrut să o revăd, să-mi împrospătez amintirile pentru a le putea folosi în carte. Cam cu opt… nu, nouă ani în urmă, cred. Am luat legătura cu proprietarii. Mărturisesc că am fost cam echivoc – i-am lăsat să creadă că aș fi interesat să cumpăr clădirea sau să închiriez o parte din spațiu. M-am plimbat prin ea împreună cu reprezentanta lor, dar m-a lăsat să stau cât vreau și nu m-a deranjat. Și chiar mi-a redeșteptat amintirile.

— Ați observat ceva modificat?

— Mi s-a părut mai mare – fără oameni și fără toată mobila, echipamentele, proviziile. Totuși, în același timp, părea mai mică. Fusese lăsată de izbeliște, dacă

înțelegeți ce vreau să spun. Se dăduseră spargeri – reprezentanta proprietarilor mi-a dezvăluit totul. Băile fuseseră jefuite de tot ce putea fi util sau se putea vinde. Se vedea că fusese locuită de oamenii străzii. Își strânse buzele. Era un miros stătut cumplit, pe care Philadelphia nu l-ar fi îngăduit niciodată. Am auzit șoareci mișunând în spatele pereților. Sau se poate să fi fost șobolani. Am umblat prin ea de sus până jos și înapoi. Ar fi fost imposibil să nu descopăr cadavrele. Probabil că au fost puse acolo mai târziu.

— Ați lucrat vreodată la ceva acolo? Ați făcut reparații?

El râse din nou și își mișcă degetele.

— Sunt total neîndemânatice. Îmi amintesc că, odată, a trebuit să zugrăvesc, iar eu uram asta. L-am plătit pe un băiat să-mi îndeplinească sarcina. Ni se cerea să facem diverse treburi prin clădire. Să facem curat, să zugrăvim – după cum am spus – și eram încurajați să lucrăm cu meșterul… Cum îl chema? Brady… nu, Brodie. Și cu Montclair.

— Fratele care a murit în Africa?

— Da, a fost un sfârșit cumplit și tragic al unei vieți tăcute și simple. Se opri o clipă, parcă în semn de respect pentru cel decedat. După cum am zis, eram încurajați să le fim de ajutor, iar dacă dădeam dovadă de aptitudini ca instalatori sau tâmplari, aveam parte de pregătire suplimentară pentru respectiva meserie. Eu, cu certitudine, n-am avut nici un fel e aptitudini în acest sens.

Gândindu-se la asta, scoase un alt râset ca un lătrat.

— Una dintre membrele personalului cânta la pian și a adus o claviatură. Domnișoara Glenbrook – am fost teribil de îndrăgostit de ea, rosti el cu un zâmbet visător. Ea ne învăța să cântăm, iar eu am luat lecții fiindcă eram îndrăgostit, că talent n-avem deloc. Altcineva dădea lecții de artă elementară sau mai serioasă pentru cei interesați. Doi dintre membrii personalului se pricepeau foarte bine la electronică, așa că am învățat și așa ceva. Chiar și în acea clădire tristă și veche, învățam multe lucruri. Chiar dacă voiam sau nu, iar mulți dintre noi – inclusiv eu, o vreme mult prea îndelungată – nu voiau. Nu doream decât să ne drogăm. Acesta era scopul unora dintre noi.

— Și reușeați?

— Găseam modalități. Dependenții reușesc mereu. Eram prinși – aproape întotdeauna –, dar pentru noi nu conta, nu pe vremea aceea. Pentru unii n-o să conteze niciodată.

— Dar personalul? Consuma droguri?

— Nu. Cu siguranță nu, din câte știu eu, și aș fi știut. Nu exista nici o toleranță. Orice membru al personalului, orice voluntar sau oricine lucra acolo ar fi fost dat afară imediat, iar poliția ar fi fost anunțată.

— Dar sex se făcea?

— Eram adolescenți, doamnă locotenent. Își descrucișă brațele și le întinse într-

un gest care exprima „Ce poți să faci?“ Sexul este un alt soi de drog, o altă posibilitate de-a te ameți. Iar lucrurile interzise sunt întotdeauna cele mai incitante.

— Ați avut o relație cu vreuna dintre aceste fete?

— Nu e nevoie să răspundeți la asta, domnule, rosti bodyguardul care era și avocată, pe chipul ei citindu-se indiferența.

— E-n regulă. De multă vreme, mi-am acceptat și m-am căit pentru numeroasele mele păcate. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată relații cu vreuna dintre aceste fete, dar, dacă am fost drogat, e posibil să nu-mi aduc aminte. Totuși, ele par mici. Mai mici decât eram eu. Există o ierarhie… dacă vreți.

Însă Eve îi văzu privirea zăbovind asupra fotografiei lui Shelby și se gândi că își amintea destul de bine de ea și de sexul oral oferit pentru a obține ceva.

— Vreun membru al personalului s-a dat la copii?

— N-am auzit niciodată de așa ceva, și ăsta-i un lucru care s-ar fi aflat. Știu că la mine nu s-a dat nimeni, iar eu, unul, mi-aș fi cedat porția de zoner dacă domnișoara Glenbrook mi-ar fi făcut un semn cu degetul.

Se aplecă iarăși în față, puțin mai mult de această dată, și își întinse mâinile.

— La Sanctuar, ni se oferea ce ne trebuia. Adăpost, mâncare, limite, disciplină, educație. Cuiva îi păsa suficient pentru a ne oferi lucrurile de care aveam nevoie. Iar când ne-am mutat și a devenit Centrul Puterii Superioare de Purificare pentru Tineri, ni s-a oferit și mai mult într-un loc mai bun, pentru că aveau mai mulți bani. Dacă n-aș fi primit ce mi s-a dat, dacă nu mi s-ar fi oferit șansa de a vedea calea, de a accepta puterea superioară, nu mi-aș fi descoperit niciodată propriul potențial, n-aș fi putut să mă folosesc de el și n-aș fi avut curajul să le ofer altora o nouă cale de urmat.

— Aceste fete n-au avut niciodată șansa de a descoperi ce potențial e posibil să fi avut, îi aminti Eve. Cineva le-a răpit-o, cineva le-a curmat viețile.

El înclină ușor capul, în semn de respect.

— Nu pot decât să cred că se află într-un loc mai bun.

— Eu nu consider că moartea e mai bună. Lăsați-o cu puterea superioară, îi spuse Eve înainte ca el să apuce să vorbească. Este vorba de crimă. Indiferent unde se află acum, nimeni nu a avut dreptul să le trimită acolo.

— Firește că nu, desigur că nu. Să iei viața cuiva este păcatul suprem împotriva vieții în sine. Am vrut doar să zic că, după atâta durere și necazuri de care au avut parte aceste fete, acum și-au găsit pacea.

Eve se lăsă pe spate.

— Asta v-au învățat la Sanctuar, la CPSPT? Că să fii mort în pace e mai bine decât să trăiești o viață dură?

— Ați înțeles greșit.

Își lipi palmele, își îndreptă vârfurile degetelor spre ea și vorbi cu convingere:

— Găsirea vieții, a luminii din ea, pacea și bogăția din ea, indiferent cât de greu

ar fi, este ceea ce ne face să fim mai presus decât animalele. Întinderea unei mâini celor aflați în nevoie, un cuvânt bun, un adăpost, o șansă de a împrăștia lumina și de a ne ghida pe drumul nostru, iar când drumul se sfârșește există o lumină și mai puternică, o pace și mai profundă. Asta este ceea ce le doresc acestor nefericite fete. Voi spera același lucru și pentru ucigașul lor. Că acceptă ceea ce a făcut, că se căiește, că își mărturisește remușcările.

— Mă mulțumesc cu mărturisirea, n-are decât să-și păstreze remușcările.

El se lăsă pe spate și suspină, un suspin nuanțat cu compătimire.

— Serviciul dumneavoastră vă duce în locuri întunecate. Greta, adu-i doamnei locotenent Dallas un pachet gratuit.

— Mulțumesc, nu. În timp ce se ridica, Eve se gândi că, mai degrabă, ar prefera un băț ascuțit și aprins înfipt în ureche. Nu ni se permite să acceptăm nici un fel de cadouri. Mulțumesc pentru timpul acordat. Dacă o să mai am întrebări, știu unde să vă găsesc.

Pentru o clipă, el fu pus în încurcătură de acea concediere bruscă.

— Sper că v-am fost întru câtva de ajutor. Se ridică în picioare. Vă doresc clarviziune pe drumul dumneavoastră.

Ieși la fel de semeț cum intrase, dar ea se gândi că îi diminuase ceva din strălucire.

Se decise că era meschină dacă își găsea plăcere în așa ceva, dar, din partea ei, era în regulă.

---

[9] Rechini

capitolul 11

Eve stătea pe trotuar și studia scena crimei, imaginându-și cum arătase clădirea cu 15 ani în urmă. „Nu atât de dărăpănată fără plăci care să acopere geamurile“, gândi ea. Din câte știa despre frații Jones, aceștia i-ar fi pus pe membrii personalului, pe copii sau chiar ei înșiși s-ar fi ocupat de repararea stricăciunilor.

Poate că, în această perioadă a anului, pe ușă s-ar fi aflat o coroniță festivă, nu sigiliul poliției.

Clădirile din jur probabil că se schimbaseră puțin, pe ici, pe colo. Proprietari care vindeau, chiriași care plecau, care veneau.

Studie salonul de tatuaje și magazinul de electronice la preț mic pe care se afla un afiș cu „Magazinul se închide“, anunț care era posibil să se fi aflat acolo încă de la deschidere. Apoi se uită la mica și anemica băcănie de vizavi.

Conform informațiilor pe care le avea, salonul de tatuaje se afla acolo de doar șapte ani, dar prăvălia se lupta să supraviețuiască de peste douăzeci.

Polițiștii în uniformă pe care ea îi trimisese să strângă informații nu aflaseră prea multe de la proprietar… Dae Pak, își confirmă ea privindu-și notițele.

Traversă și intră. Mirosea a pământ, așa cum își imagina ea că miroase la ferme. Un tip pe la 20 de ani, cu părul negru ca smoala lovi cu satârul într-un cotlet aflat pe tejghea. Un dragon, pe care probabil că și-l făcuse la două uși depărtare, îi încercuia încheietura stângă. Văzându-i chipul posac, ea deduse că nu era încântat de munca lui.

Îl ignoră și se apropie de bătrânul a cărui față avea culoarea și textura unei nuci și care aranja metodic pe un raft pungi cu tăieței instant.

— Îl caut pe domnul Pak, rosti Eve ridicându-și insigna.

— Am vorbit deja cu polițiștii. Cu o expresie la fel de posacă precum a băiatului de la tejghea, îndreptă un deget noduros spre ea. De ce nu veniți atunci când copiii mă fură pe față? Ai? Ai? De ce nu veniți atunci?

— Eu sunt de la Criminalistică, domnule Pak. Mă ocup de crime.

El își ridică brațele, cuprinzând în gest întreaga prăvălie.

— Nimeni nu-i mort aici.

— Mă bucur să aud asta, dar douăsprezece fete au fost ucise în clădirea de alături.

— Am auzit de asta, nu știu nimic. Ați intrat aici, cumpărați ceva.

Ea se străduia să-și păstreze răbdarea pentru că el arăta de parcă ar fi avut un milion de ani, iar băiatul de la tejghea chicotea pe seama lui. Se apropie de dulapul frigorific, scoase o cutie de pepsi, luă o ciocolată la întâmplare, apoi le trânti pe tejghea, în fața râzătorului.

El le scană și, văzând privirea ei dură, încetă să mai chicotească. Eve plăti, băgă ciocolata în buzunar și desfăcu doza de pepsi.

— Sunt un client care plătește, îi spuse ea lui Pak.

— Ați cumpărat, ați plătit, plecați.

— Sunt surprinsă că magazinul nu e ticsit de clienți având în vedere acest serviciu amabil și personalizat. Douăsprezece fete moarte, cea mai mare pe care am identificat-o din ce a rămas din ea avea 14 ani, cea mai mică, 12. Vă aflați în acest loc de mult timp. Unele dintre ele probabil că v-au călcat pragul. Probabil că le-ați văzut trecând prin fața magazinului, le-ați auzit vocile. Cel care le-a ucis le-a lăsat să putrezească, fără urmă de respect, iar familiile lor le-au căutat de-atunci.

El doar se încruntă și continuă să îndese pachetele pe raft.

— În fiecare zi în care ați închis și ați deschis magazinul, în care v-ați umplut rafturile, în care v-ați măturat podeaua, ele se aflau acolo, în întuneric. Singure.

Chipul care arăta ca o nucă se crispă.

— Nu e treaba mea.

— O fac eu să fie treaba dumneavoastră. Se uită prin magazin. Probabil că aș găsi câteva nereguli pe-aici, dacă aș vrea să fac pe dura, așa cum faceți dumneavoastră. Sau aș putea să solicit un polițist în plus care să patruleze în această zonă. Cum preferați?

— Nu știu nimic de fetele moarte.

Eve îi făcu semn să se apropie de tejghea, scoase fotografiile și le înșiră alături de cutiile cu gumă de mestecat și pastilele mentolate de lângă casa de marcat.

— Vă este cunoscută vreuna?

— Voi arătați toate la fel. Dar, pentru prima dată, zâmbi puțin. Vin aici tot timpul, fetele, băieții, fură de la mine, fac gălăgie, fac dezordine. Fete rele, băieți răi. Credeam că, după ce pleacă de-aici, încetează. Dar vin mereu alții. Eu muncesc, familia mea muncește, iar ei fură.

— Îmi pare rău de asta, dar e al naibii de sigur că aceste fete nu vor fura de la dumneavoastră. Sunt moarte. Uitați-vă la ele, domnule Pak. Vă amintiți de vreuna dintre ele?

El pufni, se apropie și se aplecă până când chipul lui se află la doar câțiva centimetri de poze.

— Nu și-a mai controlat ochii de peste un an, spuse băiatul.

— De auzit, aud. Du-te și termină de pus marfa. Asta. Belea mare.

Împunse cu degetul noduros fața lui Shelby.

— Fură. Eu îi spun că nu mai are voie aici, dar ea se furișează. Mă duc să vorbesc cu doamna, iar ea e politicoasă. Îmi dă 50 de dolari și zice că îi pare rău, că va vorbi cu fata și cu celelalte. Ea e binevoitoare și, o vreme, este mai bine. Fata asta.

Ochii lui Eve se îngustară când el arătă spre poza lui Linh Penbroke.

— Sunteți sigur?

— Este îmbrăcată ca o fată rea, dar e de familie bună. Se vede. Mi-o amintesc pentru că ea n-a furat și a plătit pentru ce a luat asta, cea rea.

— Erau împreună? Acestea două?

— Târziu, aproape când să închid.

— S-a întâmplat înainte sau după ce grupul de alături s-a mutat din clădire?

— După, dar nu mult după. Știu asta fiindcă m-am gândit că asta n-o să mă mai deranjeze, dar s-a întors. Eu îi spun să iasă, dar ea îmi arată degetul. Dar cealaltă fată plătește și zice „scuzați“ în limba noastră. Aceasta este politicoasă, e respectuoasă. Îmi amintesc de ea. Este moartă?

— Da, amândouă sunt.

— Are o familie bună?

Eve observă că pentru el conta că fata era politicoasă, că familia era bună. Și se folosi de asta.

— Da, are. Părinți buni, un frate și o soră care au căutat-o și care, în toți acești ani, au sperat s-o găsească. A făcut o greșeală, domnule Pak, și n-ar fi trebuit să moară pentru asta. Era cineva cu ele?

— N-aș putea zice. Îmi amintesc doar că au intrat înainte să închid. Îmi amintesc doar pentru că asta mi-a făcut multe necazuri, iar aceasta era coreeancă și era respectuoasă.

— Au vorbit între ele? Vă amintiți ceva ce și-au spus, dacă urmau să se vadă cu cineva, să se ducă undeva?

— Flecăreala fetelor e precum ciripitul păsărelelor. Își flutură degetele lângă urechi. Auzi doar notele.

— În regulă, dar pe celelalte vi le amintiți? Au venit pe-aici?

— N-aș putea zice, repetă el. Veneau, plecau. Pe astea două doar mi le amintesc.

— Aceasta. Își puse degetul pe fotografia lui Shelby. Cu cine altcineva a mai venit aici? Cu cine ați văzut-o împreună?

— De cele mai multe ori, era cu fata neagră mică și cu fata albă mare – întinse mâinile pentru a indica un trup dolofan. Și cu un băiat slab, maroniu. Negresa cânta cu o voce ca a…

Se strădui să găsească acel cuvânt pe care îl dorea, apoi îi spuse ceva în coreeană băiatului acum îmbufnat de la tejghea.

— Îngerilor.

— Da, ca a îngerilor. Dar fură. Toate fură. Sunt moarte toate?

— Nu știu. Mulțumesc pentru ajutor.

— Să faceți ce-ați spus. Încă un polițist?

— Da, o să fac ce-am spus.

Ieși din prăvălie, se îndreptă spre clădire și dădu la o parte sigiliul poliției.

Făcuse legătura între două dintre victime, primele găsite împreună. Se întrebă dacă fuseseră și ucise împreună. Una locuise în clădire, cealaltă nu. Una provenise dintr-o familie bună, cealaltă, dintr-un cămin abuziv și își croise cu dificultate drum prin sistem.

Dar fuseseră împreună înainte de a muri și chiar în magazinul aflat alături de locul unde fuseseră ascunse.

Intră. Și rămase pe loc.

Linh se împrietenește cu Shelby *după* ce Sanctuarul se mută. O fată fugită de-acasă dornică să facă lucruri incitante înainte de a se întoarce și un copil al străzii care știe unde să găsească distracția. Iar cele două sfârșesc aici.

„Deoarece clădirea era goală“, gândi Eve.

Copila străzii îi spune fugarei: „Știu un loc unde poți dormi. Putem sta împreună, ne putem distra“.

Era suficient de ușor să intri. Poate că fata de pe stradă avea chei sau cunoștea codurile de acces, sau găsise înainte o cale de a intra și de a ieși din clădire.

„Poate că Shelby încerca să obțină ceva“, presupuse Eve. Să ofere sex oral contra ceva bun. Poate că Linh este doar o victimă ușoară pentru ea – o fraieră cu bani – sau poate că nu. Eve se îndoia că oricare dintre ele trăise suficient de mult pentru a decide.

Oare ucigașul se afla deja aici sau a venit după aceea? Fusese o întâlnire sau doar ghinion?

Probabil, a știut că Shelby, cel puțin, avea să se întoarcă. Așa că a pândit, a așteptat. A aranjat?

Au fost ele primele? Magia lui DeWinter se putea să nu fie suficient de puternică pentru a afla care dintre cele douăsprezece a murit prima și care ultima.

Auzi ușa în spatele ei, se răsuci și o deschise. Dezechilibrată, Peabody intră împleticindu-se.

— Ups. Bună. Cu obrajii rozalii datorită mersului pe jos de la metrou, Peabody ridică punga cu mâncare. Am un sendviș cu curcan condimentat. Am mâncat și eu unul, și e foarte bun. Hei, ce-ai pățit?

— Cu ce?

— Cu vânătaia de pe fața ta.

— A, aia. O mică încăierare cu o tipă exagerat de zeloasă de la pază. Eu am câștigat.

— Felicitări. Am o trusă medicală în geanta de teren.

— N-am nimic.

— Ei bine, să știi c-o am dacă vrei. Ai ceva de băut? Bine, pentru că eu am uitat, iar ei n-au mințit când au zis că-i picant.

— Mersi. Mai ai și altceva?

— Voiai chipsuri sau ceva? A, da, înștiințările și interviurile. Nu prea multe. Întâi, mătușa – LaRue Freeman. Peabody își scoase carnețelul. Nu cred că știe ceva. Fata nu locuia cu ea, dar a dat-o dispărută când a aflat – de la vecina surorii ei – că aceasta fugise din nou. În general, părea obosită și resemnată.

— Bine. Nu mă așteptam la prea multe de la ea.

— Carlie Bowen, continuă Peabody. Sora a fost puțin cam zguduită, dar mi s-a părut că se resemnase deja că n-o va mai vedea pe Carlie în viață. Între ele era o legătură strânsă, gen ele-două-împotriva-lumii. Când Carlie a dispărut, a știut că a pățit ceva. Victima nu prea avea prieteni, nu putea avea fiindcă era jenată că mai tot timpul era plină de vânătăi sau avea buza spartă și tot pendula între centrele de plasament și casă. Stătea la sora ei ori de câte ori avea ocazia. Se ducea la școală, se ducea la biserică, își ținea capul aplecat.

— Care biserică?

— Ăăă… Își răsfoi carnețelul. La diferite biserici, după spusele surorii ei. N-a vrut să atragă atenția, așa că nu mergea doar la una singură. Familia socială la care stătea avea o reputație bună, nu încălca regulile. Aceștia au declarat că fetei îi mergea bine și, cu puțină încurajare, intrase în trupa școlii. Învăța să cânte la flaut. S-a dus să exerseze, a plecat pe la 17.15, a mers la biblioteca școlii pentru a studia împreună cu grupul de pregătire de după ore, fapte confirmate.

Lăsând jos carnețelul, Peabody se uită la Eve.

— În esență, Carlie făcea tot posibilul pentru a duce o viață normală, stabilă, până reușea să se mute permanent la sora ei. A luat legătura cu aceasta în seara în care a dispărut și a întrebat-o dacă poate să treacă pe la ea. A plecat de la bibliotecă imediat după ora 19 în seara de 18 septembrie, conform condicii și martorilor. Și asta a fost tot.

— La doar două zile după ce Lupa nu s-a mai întors acasă. Această Carlie trebuia să treacă pe-aici în drum spre locuința surorii ei?

— Este cel mai logic traseu, da.

Eve dădu din cap, scoase absentă sendvișul din pungă și mușcă din el.

— O să-ți povestesc mai târziu despre Frester. Tipul care are băcănia de alături le-a văzut pe Shelby și pe Linh împreună.

— Serios? Și-a amintit după 15 ani?

— Shelby îi făcea mereu probleme. Și-a amintit de ea. Când au venit împreună, Linh a reprezentat un contrast față de ea. A fost politicoasă, i-a vorbit în coreeană. Și asta s-a întâmplat imediat după ce Sanctuarul a fost închis.

Mușcă din nou, savură iuțeala, apoi o domoli cu pepsi.

— Shelby a adus-o pe Linh aici, așa s-au petrecut lucrurile. S-au întâlnit pe stradă, s-au împrietenit. Au luat niște lucruri de la băcănie. Linh a plătit, așa că, poate, Shelby urmărea să pună mâna pe niște bani, dar ea a adus-o aici.

Făcu câțiva pași gândind cu voce tare.

— Este pustiu. E incitant. Shelby cunoaște locul, i-l poate arăta, îi poate spune povești. Clădirea este plină de ecouri, e întuneric. Trebuie că ea a avut o lanternă sau un băț luminos. N-avea nici un rost să se împiedice pe întuneric. Probabil că ea stă aici, și-a făcut culcuș aici după ce a fugit din noua clădire. Este un adăpost decent, mai ales că nimeni altcineva nu se află aici, este gol. Probabil că îi face plăcere s-o aibă drept companie pe fata asta nouă, care habar n-are de nimic. Probabil că are niște pături, niște așternuturi. Știe cum să fure, cum să aibă grijă de ea.

— La început, ar fi cam neplăcut, aprecie Peabody. Precum campatul în natură.

— Așa e totul la început, totul este acum. Ziua de mâine e pentru adulți. Linh nu a făcut vreo scenă în băcănie. Poate că începea să-i fie dor de casă. E plăcut să ai o prietenă în clipa asta și un loc unde să te adăpostești. Poate că se va duce acasă mâine. O să vină s-o ia, s-o ducă acasă. O să plângă și o să țipe, dar o să vină. Însă ea nu vrea să pară jalnică în fața noii sale prietene. O să stea o scurtă vreme în sinistra clădire veche.

Eve porni să urce scările.

— Poate că el era deja aici. Shelby îl cunoaște. Nu se teme de el. Poate că îi oferea sex în schimbul drogurilor. Poate că s-au drogat. Este o modalitate de a-ți petrece timpul, de a te distra, de a te da mare în fața noii fete.

— Este o modalitate de a le tranchiliza.

— Adaugă ceva în zoner sau în orice drog le-o fi dat. Doar puțin. Apoi, ele devin ascultătoare. Nu inconștiente, ce rost ar avea? N-ar fi nimic palpitant în asta. Doar ametite, inerte, prostite. Le dezbracă… pe rând… face ce vrea să facă. Umple cada. Apa caldă, fiindcă apa rece le-ar putea trezi suficient pentru a le face să se lupte cu el. Și le scufundă. Poate că ele se luptă puțin, intervine instinctul, dar nu suficient. Așază-te acolo, ca și cum încă ar mai exista o cadă.

— Ce? Ochii lui Peabody se lărgiră, apoi clipiră de două ori. Poftim?

— În cada imaginară. Vreau să încerc ceva.

— Nu vreau să intru în cada imaginară.

— Intră, îi ordonă Eve, după care își băgă sendvișul în pungă și îl puse deoparte împreună cu doza de pepsi.

— Of! Să știi că nu mă dezbrac. Nici dacă mă bați.

— Nu vreau să te dezbraci, vreau doar să intri în afurisita de cadă.

Bombănind, Peabody se așeză între vechile țevi ruginite.

— Cred că le-a legat mâinile și picioarele, dar nu strâns. Doar cât să le împiedice să-l lovească. Apoi, tot ce are de făcut este să… Cu o mână, apucă încheieturile lui

Peabody, iar cu cealaltă, îi apăsă capul. Te-ai scufunda imediat, fără a avea posibilitatea reală să te mai împingi în sus. Ținându-ți brațele în felul acesta, te scufunzi. Ești prea ametită pentru a te împinge suficient de tare în picioarele legate ca să te ridici la suprafață. De aici, el poate urmări cum pe chipul tău apare panica. Poți să țipi, dar, de aici, nu se aude decât un sunet slab, aproape muzical. Apoi, ochii îți devin ficși, și acela e momentul, momentul în care el știe că s-a terminat.

Dădu drumul brațelor lui Peabody și își luă iarăși sendvișul și sucul.

— E sinistru. Foarte sinistru.

Peabody se ridică oarecum grăbită în picioare.

— Carlie se ducea la biserici. Lupa se ducea la biserică. Acesta era un loc care se baza cumva pe religie, nu? Frester nu vorbește decât despre supunerea în fața unei puteri superioare și de chestii de genul ăsta. Fete rele.

— Cine, victimele?

— Așa le-a numit Pak – tipul de la băcănie. Fete rele, băieți răi. Nu cumva e vorba despre spălarea păcatelor?

— Adică, așa cum e botezul?

— Poate. Încruntându-se, studie dușumeaua zgâriată, țevile rupte, își imaginează vechea cadă albă. Te-au scufundat în apă, nu-i așa?

— Cred că da, în unele religii se practică asta. *Free-ager*-ii nu fac așa ceva. Te gândești la vreun ritual dement?

— E o posibilitate. Dacă tot ai de gând să ascunzi cadavrele, există multe moduri de a ucide. Din câte se vede, nu experimentează. Nu sunt oase rupte, nici lovituri violente, nici strangulări. Doar le-a scufundat în apă. Aproape că a fost blând. Mușcă încă o dată din sendviș și păși prin încăpere. Nu pare să le țină prea mult. Are alternative. Putea să le drogheze, să le lege, să le țină zile în șir, să se joace cu ele, să le tortureze, să se distreze. Amintește-ți de McQueen.

— Prefer să nu. Jigodie dementă.

— Le-a ținut pe toate fetele alea legate în lanțuri, săptămâni, luni, pe unele chiar mai mult. S-a distrat de minune cu ele. Dar tipul ăsta nici vorbă să facă așa ceva. Acesta este locul lui. Sunt ele fetele lui atunci când vin aici? Ale lui să le purifice și să le ucidă?

— Cred că se obișnuia ca vrăjitoarele să fie înecate.

Nedumerită, Eve se opri locului.

— Vrăjitoare?

— Adică, femeile pe care le considerau vrăjitoare, în Evul Mediu, chestii de-astea. Și în Salem, cam așa ceva. Cred că le spânzurau, le dădeau foc – depinde. Dar le înecau. Legau pietre de ele și le aruncau în apă. Dacă se scufundau, nu erau vrăjitoare – erau doar moarte. Dacă nu se scufundau, erau vrăjitoare și bănuiesc că le ucideau în alt fel – le spânzurau sau le dădeau foc. Numai că femeile se înecau.

— Ghinion. Interesant. Era un fel de test?

— Bănuiesc. Ceva dement, plin de ignoranță, dar, da, un fel de test.

— Interesant, repetă Eve. Și o altă posibilitate. Dacă erau diabolice – să spunem vrăjitoare –, nu s-ar fi înecat când el le ținea sub apă. Sau, alternativa, dacă erau suficient de pure, nu s-ar fi înecat. Hm. Tot felul de variante. Hai să mai stăm o dată de vorbă cu frații Jones.

Eve își băgă jumătatea de sendviș în pungă.

— Nu-l mănânci.

— E mare. Este bun, dar e mare. Eve îi întinse punga. Îl vrei?

Ca o femeie apărându-se de ispită, Peabody întoarse capul și își ridică mâna în dreptul lui.

— Încetează. Ia-l de-aici. Altminteri, o să-l mănânc. Găsește un coș de reciclat înainte s-o fac.

— Sora victimei face sendvișuri bune. În drum spre parter, Eve își termină pepsiul. Hai să-ți spun despre Lemont Frester… începu ea.

Shivitz, supraveghetoarea-șefă, era îmbrăcată în negru și își tampona ochii obosiți.

— N-am putut să dorm, n-am pus geană pe geană toată noaptea trecută. Își trase nasul și își tamponă din nou ochii. M-am gândit la fetele acelea, la acele sărmane fete. Ați aflat cine sunt… cine erau?

— Am început să le identificăm. Am dori să stăm de vorbă cu domnul Jones și cu domnișoara Jones.

— Domnișoara Jones nu este aici. Unul dintre băieți s-a tăiat când își făcea treaba în bucătărie, așa că l-a dus la Urgențe. N-ar trebui să mai întârzie mult. Domnul Jones conduce o masă rotundă. Mă tem că o să mai dureze vreo 20 de minute. Dacă este ceva urgent…

— Putem aștepta. Cât de bine o cunoșteați pe Shelby Ann Stubacker?

— Shelby Ann, Shelby Ann… O! Shelby, da, da. Shivitz își ridică mâinile și le flutură în aer. O adevărată provocare. Era o permanentă provocare, mereu testa limitele. Cu toate astea, era o fată atrăgătoare atunci când voia, și foarte deșteaptă. Îmi amintesc că m-am simțit ușurată – nu mi-e rușine să spun – când am reușit să-i găsim o familie socială.

— Vreau să văd documentația legată de asta. Când, și unde, și cine. Am luat legătura cu domnișoara Jones și i-am comunicat acest lucru.

— O, Doamne, probabil că a uitat să-mi zică fiindcă Zeek s-a tăiat și a mai fost și cearta aceea. Două dintre fete au trebuit să fie despărțite și…

— Doamnă Shivitz. Hai să rămânem la Shelby Stubacker, familia socială și când, cum și unde.

— Da, da. Dumnezeule, a trecut atât de mult timp de-atunci. Își trecu mâna peste păr. Parcă îmi amintesc, da, sunt sigură că a fost în timpul mutării noastre. Ne

instalam aici când am primit actele legate de ea. Nu mi-aș aminti unde a fost plasată nici dacă aș fi știut la vremea aceea. Este important?

— Este important pentru că nu există nici o consemnare a faptului că ar fi fost plasată undeva.

— Dar cu siguranță a fost. Shivitz zâmbi răbdătoare, așa cum Eve își imagină că făcea în cazul copiilor care aveau nevoie de explicații atente. Îmi amintesc clar că am vorbit cu domnișoara Jones despre asta și am ajutat-o eu însămi să pregătească tot ce a fost necesar pentru Shelby. Când copiii pleacă, le dăm mereu un pachet de cărți, o insignă cu simbolul casei, un disc cu mesaje de susținere și diverse altele. Eu le-am pregătit. Mereu, am încercat să fac eu asta și mereu am adăugat și o cutie cu fursecuri. Doar o mică tratație.

— Cine a luat-o?

— Eu… Cineva de la Protecția copilului, sunt sigură. Sau cineva de la noi a dus-o la noua ei familie. Nu știu. Nu sunt sigură că eram aici, adică în clădire, când a plecat. Nu înțeleg.

— Vreau să văd copia dumneavoastră după hotărârea judecătorească, documentele de transfer.

— O, Doamne, asta o să-mi ia ceva vreme. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, după cum am spus, și a fost chiar în debandada mutării. Va trebui să le caut.

— Da, va trebui.

Zâmbetul se transformă într-o linie fermă, dreaptă.

— Nu e nevoie să fiți țâfnoasă, tânără doamnă. Noi păstrăm toate actele, dar sunt arhivate. Documente de acum 15 ani nu sunt ceva ce ținem la îndemână. De ce am face-o când…

Eve urmări cum pune lucrurile cap la cap, văzu cum ușoara insultă se transformă în cumplită realizare.

— Shelby? A fost una dintre…? Una dintre ele?

— Trebuie să văd hârtiile.

— O să le găsesc!

Se îndepărtă grăbită, mișcând repede picioarele încălțate cu pantofi comozi și strigând la un asistent să vină la arhivă.

— Ai auzit tot, Quilla? întrebă Eve.

Tăcută ca un șarpe, Quilla coborî scările.

— Și eu sunt o provocare.

— Bravo ție.

— Hei, cineva ți-a tras un pumn în față.

— Așa este. Acum, tipa se află în spatele gratiilor și se gândește cât timp va sta acolo pentru că a atacat un polițist.

— În față, e nasol, comentă Quilla pe tonul relaxat al cuiva care o încasase de suficiente ori pentru a ști. În sfârșit, toată lumea vorbește despre fetele moarte.

Gardienii s-au închis în birou cam vreo oră.

— Gardienii?

— Se poartă de parcă ar fi. Toată lumea a luat-o razna aici – supraveghetoarea care plânge, toți trebuie să purtăm banderole negre pe braț, deși n-o cunoșteam pe nici una dintre fetele moarte și oricum sunt moarte de când hăul. Apoi, trebuie să medităm și mai mult, pentru a le ajuta spiritele să treacă dincolo.

— Dincolo unde?

Quilla desenă o spirală cu degetul spre tavan.

— Oriunde o fi. Urăsc al dracului meditația. E plictisitoare. Plus că l-am auzit pe domnul Jones spunând…

Se întrerupse și se uită în susul scărilor.

— Spunând ce?

— Bună ziua, doamnă Brigham, rosti Quilla.

— Bună, Quilla. Seraphim apăru în capul scărilor. Bună ziua, doamnă locotenent, doamnă detectiv, zise ea coborând. Se ocupă cineva de dumneavoastră?

— Doamna Shivitz ne aduce niște dosare.

— Ne-am ieșit puțin din ritm, astăzi. Mângâie umărul Quillei. Quilla, n-ar trebui să fii în clasă?

— Poate. Le-am văzut stând aici și n-am vrut să le las singure.

— Asta-i foarte politicos și amabil din partea ta. Mă ocup eu în continuare, tu du-te la clasă.

— Bine.

Îi aruncă o privire piezișă lui Eve înainte de a se îndepărta.

— E curioasă, începu Seraphim. Majoritatea copiilor sunt așa. Pentru ei, e mai degrabă misterios și incitant decât tragic. Este o reacție normală la această vârstă. Totuși, mi s-a zis că două fete mai sensibile au avut coșmaruri noaptea trecută.

— Nu i-ați spus supraveghetoarei-șefe că Shelby a fost identificată.

— Nu. N-am zis nimănui. Trebuia? Îmi pare rău, continuă ea înainte că Eve să apuce a spune ceva. Sunt atât de obișnuită să păstrez lucrurile pentru mine, încât am păstrat secretul.

— E-n regulă. Nu este treaba dumneavoastră să înștiințați pe nimeni. Eram doar curioasă să știu de ce n-ați făcut-o.

— Ați venit să mă vedeți în casa bunicii. Pentru mine, asta a însemnat că discuția era confidențială.

— Am priceput.

— Și din același motiv – o circumspecție învățată –, am ezitat să vă întreb dacă nu doriți niște gheață pentru obraz. Pare dureros.

— E-n regulă. Mulțumesc oricum.

— Bine. Doamnă locotenent, am vrut să vă mulțumesc că ați căutat-o pe Leah Craine, că ați găsit-o.

— Roarke a găsit-o.

— Știu, dar a însemnat foarte mult pentru mine să aflu că e bine, că este fericită. Am luat legătura cu ea. Nu m-am putut decide dacă s-o fac, dar Gamma și Jack, logodnicul meu, m-au convins. Sunt atât de fericită că au făcut-o. O să luăm prânzul săptămâna viitoare.

— Foarte frumos.

— Îmi face mare plăcere. Zâmbetul înflori cuprinzându-i ochii. Ar trebui să vă spun că am vorbit despre fete. Doar puțin, dar și ea auzise de ele. Mi-a zis că nu s-ar fi întors la Sanctuar, când a fugit din nou. Se temea să se apropie de el, în caz că taică-său ar fi căutat-o acolo.

Se opri o clipă și privi în susul scărilor, pentru orice eventualitate.

— Cred că știam – dar nici una dintre noi n-a spus – că, dacă s-ar fi întors, e posibil să se fi aflat printre acele fete. În schimb, acum face o treabă care îi place, are un bărbat pe care îl iubește, iar primul ei copil e pe drum.

— Ziceți-i, vă rog, să mă contacteze dacă își amintește ceva util din perioada petrecută acolo.

— Am vorbit și despre asta, puțin. I-am dat datele dumneavoastră, dar cred că v-am spus că era foarte retrasă atunci.

— Bine. Dacă aveți un minut acum, aș vrea să vă arătăm fotografiile altor fete identificate.

— Haideți să stăm jos. La ora asta, ar trebui să fie cu toții la ore sau să se ocupe de activitățile impuse – inclusiv Quilla.

Se uită din nou în susul scărilor și în lungul ambelor coridoare, înainte de a se așeza pe unul dintre scaunele de lângă biroul lui Shivitz, după care luă fotografiile.

— Dumnezeule, sunt atât de mici. Erau atât de mici. Nu mi le amintesc pe aceste fete. Nu mi se par cunoscute. Știți ce s-a întâmplat cu ele, cu toate?

— Investigația este în curs de derulare. Eve își scoase videofonul care sună și studie imaginea și textul. Lăsând doar imaginea, i-o arătă lui Seraphim. Dar pe fata aceasta, o recunoașteți?

— Alta? Mi-e groază să mă gândesc… Da! O, e Mikki – v-am vorbit ieri de ea. Shelby, Mikki, T-Bone. Mikki… nu-mi amintesc numele complet.

— Mikki Wendall.

— Da, așa este. Dar ea a fost trimisă înapoi în casa părintească. Îmi amintesc acest lucru. Îmi aduc aminte pentru că a fost imediat după ce ne-am mutat aici – cam la o săptămână după aceea, nu știu exact. Îmi aduc aminte pentru că am venit cu bunica să vedem această clădire nouă. Eram atât de nervoasă, murmură ea zâmbind ușor. Să-i văd pe toți din nou, și am auzit – DeLonna mi-a spus – că Shelby și Mikki plecaseră. Shelby, la o familie socială, Mikki, acasă.

Eve se gândi că văzuse actele legate de Wendall, dar nu apărea nici un raport de dispariție completat de părintele care o avea pe Mikki în custodie.

— Peabody, află toate informațiile despre Mikki Wendall. Aveți idee dacă a luat legătura cu Shelby după ce-au plecat de la Sanctuar?

— Îmi pare rău, nu știu. Făceam eforturi să mă schimb, să mă redefinesc, să mă mențin pe calea cea bună pentru a putea să stau cu bunica. N-am păstrat legătura cu nici una dintre fetele de-aici.

Uitându-se pentru ultima dată la fotografii, i le dădu înapoi lui Peabody.

— Cu Shelby, în nici un caz n-aș fi păstrat-o. Era, și știu că sună urât acum, o adevărată pacoste. Iar eu mă săturasem de probleme. Mikki era – e mai ușor să vezi adevărul acum, cu experiența adultului – dornică să se integreze. Ar fi făcut orice pentru a căpăta aprobarea lui Shelby, și chiar a făcut. Nu sunt sigură dacă a avut vreun prieten înainte de Shelby, de DeLonna și de T-Bone.

— Am găsit! Shivitz se întoarse grăbită, fluturând un disc și un dosar. O, Seraphim, sunt atât de supărată. Parcă e prea mult.

— Este o perioadă dificilă. Seraphim se ridică și o cuprinse pe Shivitz într-o îmbrățișare. Dificilă și de neînțeles. Dar copiii depind de noi.

— Știu, știu. Una dintre ele era Shelby Stubacker. Probabil că îți amintești de ea. Era greu de uitat.

— Da, știu.

— Dar *plecase,* insistă Shivitz și îi întinse actele lui Eve. Fusese dată în grija unei familii sociale. S-a întâmplat după ce-ai plecat tu, Seraphim, chiar când ne mutam. De fapt, documentele încă poartă sigla Sanctuarului.

— Mda. Eve studie hârtiile și clătină din cap. Este un fals pe jumătate decent.

— Fals! Shivitz clocotea de furie. Cum adică fals? Asta-i absurd.

— La fel cum e să scrii, în loc de administrativ, a-m-i-d-n-i-s-t-r-a-t-i-v. Bănuiesc că e o greșeală frecventă. Și mai sunt și altele, dar asta este evidentă.

— Dați-mi să văd. Shivitz înșfăcă hârtia, o citi și deveni palidă ca moartea. O, dragă Doamne! O, Dumnezeule! Nu înțeleg. Nu știu cum s-a putut întâmpla așa ceva.

— Stai jos. Stai jos și trage-ți sufletul.

Seraphim o ajută să se așeze pe un scaun.

— Cum v-au parvenit documentele? vru Eve să afle.

— Nu știu. Sincer, nu știu. Trebuie să fie o greșeală. Nu e posibil să fie greșeala unui funcționar?

— Nu cred.

Seraphim se uită în spate, în vreme ce ușile începură să se deschidă, sunetul vocilor să fie purtat în jos pe scări, iar tropăieli să răsune deasupra.

— Putem să intrăm în biroul domnului Jones? Mă duc să-l caut. Trebuie să afle, poate că își amintește ceva.

— Hai să mergem.

Îi făcu un semn lui Peabody. Partenera ei dădu din cap și se îndreptă spre birou

în timp ce continuă să vorbească la videofon.

— Ce vă amintiți? o întrebă Eve pe Shivitz.

— Pur și simplu, nu-mi amintesc, nu prea. Căram cutii, și mese, și scaune, și atât de multe lucruri. Înăuntru, sus, jos. Cineva mi-a spus – nu sunt sigură cine – că Shelby o să se ducă la o familie socială. Îmi amintesc cum am gândit că, în condițiile astea, am putea avea parte de un început mai pașnic în noua *noastră* casă.

— Care-i problema?

Foarte oficial, Nash Jones intră în încăpere și închise ușa.

— Hârtiile de preluare a lui Shelby Ann Stubacker din grija dumneavoastră și de trimitere la o familie socială sunt false.

— Sunt sigur că e imposibil. Luă documentele, se îndreptă spre biroul lui și se așeză. Categoric, par să fie în regulă. Nu sunt sigur ce…

— V-ați dat seama?

Se aplecă și își trecu mâna prin păr în vreme ce le studie din nou.

— Cum a fost posibil așa ceva? Asta nu-i semnătura mea. Doamnă Shivitz, Seraphim, asta nu-i semnătura mea.

Seraphim se apropie și privi peste umărul lui.

— Nu este. Seamănă, dar nu este semnătura dumitale.

— Vom pune să fie verificate actele, îi zise Eve, dar, deocamdată, spuneți-ne ce naiba s-a întâmplat.

— Habar n-am. Lăsați-mă să mă gândesc. Lăsați-mă să mă gândesc.

Închise ochii și începu să respire încet și adânc – ceea ce Eve presupuse a fi o formă de meditație. Știa că, dacă povestea mai dura un minut, avea să se enerveze. Dar el se opri și deschise ochii.

— Îmi amintesc. Supraveghetoarea-șefă… Nu dumneata, dragă, îi zise el lui Shivitz. Doamna Orwin mi-a spus că actele lui Shelby sunt pe biroul meu, care încă nu fusese aranjat. Încă ne mutam – scurtasem orele și ședințele de grup, îi împărțisem pe membrii personalului și pe copii în echipe, pentru ca toată lume să contribuie la amenajarea noii noastre case. Cu toții eram entuziasmați – de noutate, de faptul că aveam un spațiu mai mare. Eram entuziasmați și recunoscători.

— Chiar eram. Shivitz își împleti degetele în vreme ce dădu din cap. Foarte entuziasmați și recunoscători.

— Și eram și foarte ocupați, continuă Nash, dar era o confuzie plăcută, dacă înțelegeți ce vreau să spun. I-am zis ceva lui Philly despre asta – despre Shelby adică. Am discutat în timp ce munceam. Amândoi aveam unele griji, dar, la urma urmelor, ne aflăm doar într-un rai temporar. Mai târziu, eu și Philly am mâncat ceva în noul nostru apartament – era o harababură, dar era al nostru. Ea mi-a povestit că a găsit-o pe Mikki Wendall – ea și Shelby erau prietene – plângând în camera ei. Din cauză că Shelby plecase. Am vorbit despre cum am putea să facem ca tranziția să fie mai ușoară pentru Mikki. Am presupus că Philly se ocupase de

transfer, dar acum văd că semnătura mea a fost falsificată, nu a ei.

— N-ați văzut-o plecând, n-ați vorbit cu persoana de la Protecția copilului care ar fi trebuit s-o însoțească?

— Nu. Am presupus că Philly făcuse asta, sau supraveghetoarea-șefă. Sau Montclair. Fratele nostru era cu noi, pe vremea aia. Dacă am întrebat despre acte la un moment dat? Încă palid, își masă tâmplele. Probabil că am făcut-o.

— Cred că supraveghetoarea-șefă mi le-a dat mie să le îndosariez, îi zise Shivitz. Asta ar fi fost procedura uzuală. Tocmai încercam să punem dosarele în ordine și să instalăm computerele, așa că probabil eu m-am ocupat de ele. Nu m-am uitat cu atenție.

— Trebuie să vorbim cu sora dumneavoastră.

— Da, da. O să iau legătura cu ea și o să-i zic să se întoarcă imediat. Erau atât de mulți oameni, murmură Jones întorcându-se să-și ia videofonul. Membrii personalului, voluntarii, cei de la firma care se ocupa cu instalarea echipamentelor, copiii. Era atâta forfotă, fericire. Speranță.

Eve își imaginează că și Shelby avusese propriile speranțe, iar faptul că încercase să și le îndeplinească le pusese capăt.

capitolul 12

Eve își petrecu aproape o oră întreagă revăzând cu toții cele petrecute atunci. Cu Nashville, cu Philadelphia, când sosi grăbită, cu Shivitz și cu doi membri ai personalului care se aflaseră acolo atunci când Shelby ieșise pentru ultima dată pe ușă.

Plecă nemulțumită, lăsându-i pe toți serios tulburați.

— Nu mă pot decide dacă își fac griji că vor fi dați în judecată – deși cine s-ar deranja? –, că vor fi penalizați sau că vor primi o citație – și nu-mi pot imagina cum s-ar petrece asta exact – ori dacă se simt vinovați că s-ar putea să fi facilitat comiterea unei crime.

— Cred că este câte ceva din toate astea, rosti Peabody și se instală în mașină. Vrei informațiile despre Mikki Wendall?

— Da.

— Mama a avut o problemă cu consumul de substanțe interzise, ceea ce a condus la neglijarea copilului, pierderea serviciului și, în cele din urmă, la evacuarea pentru neplata chiriei. Au ajuns în stradă, unde mama a practicat prostituția, fără licență, pentru a face rost de mâncare, adăpost și, cel mai adesea, droguri. A fost bătută rău de câteva ori, iar copila a fost reținută pentru furt. Protecția copilului a intervenit în cele din urmă, iar Mikki a ajuns la Sanctuar în timp ce mama s-a ales cu o restricție temporară și a fost internată la dezintoxicare.

— De unde ai aflat toate astea?

— De la sursă, mama. Nu a încercat să înfrumusețeze lucrurile, Dallas. A fost o drogată, s-a prostituat, a lăsat copila vraiște pe străzi, a încurajat-o să fure tot ce putea. A renunțat la dezintoxicare prima dată, a fost arestată din nou, a fost bătută măr în închisoare și a avut o revelație personală. A intrat la dezintoxicare, a stat toate cele 90 de zile, a participat la toate întrunirile ulterioare, și-a găsit o slujbă de noapte, curățenie în birouri, iar ziua, muncea la negru într-un magazin de dulciuri. A strâns bani pentru un apartament și a făcut cerere să-i fie dat copilul înapoi.

— Cât de repede i-au dat copilul înapoi?

— A durat aproape un an, în care mama a fost supusă regulat la teste, a avut parte de consiliere regulată și de vizite de la Protecția copilului. Se pare că ea a fost una dintre poveștile de succes.

— Sunt rare.

— Da, așa se pare. În anul în care a făcut economii, a muncit, a fost supravegheată și s-a dus la întruniri, a cunoscut un tip. Se ocupa de întreținere în clădirea de birouri în care ea făcea curat. Un tip dintr-o bucată, cu care a ajuns să coabiteze.

Își schimbă poziția.

— L-am verificat, ca să nu rămână nimic în aer, și e curat. A trecut de inspecția celor de la Protecția copilului, a tribunalului, așa că ea a primit custodia copilului. Fata vine acasă.

— Dar nu se sfârșește totul cu o mică familie fericită.

— Nu. Fata nu vrea să meargă la școală, nu vrea să facă nimic. Este obraznică, iese noaptea pe furiș, fură de la ei. Mama găsește droguri – pe care le-a aruncat la toaletă – și un cuțit ascuns în camera copilei. Cuțitul o sperie, dar intenționează s-o scoată la capăt, să meargă mai des la consiliere.

„Însă fata s-a săturat de asta, gândi Eve. S-a săturat de toate astea.“

— Iar mama descoperă că e însărcinată. Consideră asta o nouă șansă. De data asta, va fi o mamă bună. Nu se mai droghează și nici nu se va mai droga. Într-o noapte, o prinde pe fată venind drogată acasă și încă având la ea zoner. Se ceartă, copila fuge, iar mama aleargă după ea. Încearcă s-o tragă înapoi pe scări, dar copila o împinge pe trepte.

— Fata o împinge pe scări pe mama ei însărcinată?

— Nu știa că era însărcinată, dar da. O lasă acolo și pleacă. A fost rănită destul de rău. Am verificat dosarul medical și am constatat că mi-a spus adevărul. Viața copilului a fost pe muchie de cuțit vreo două zile, totul a fost pe muchie de cuțit. Iar ea a zis că a preferat s-o lase pe Mikki să plece. S-a urât pentru asta, dar se temea de propriul copil. N-a declarat-o dispărută și nici n-a depus o plângere împotriva ei deoarece nu vroia ca fiica ei să fie trimisă din nou la școala de corecție. A spus că Mikki a zis că ei nu formau o familie și că nu era fericită cu ei, așa că s-o lase dracului în pace.

— Iar ea asta a făcut.

— Da, asta a făcut. Și-a petrecut două săptămâni în spital și alte patru în patul de acasă, la indicațiile medicului. Tipul s-a dus s-o caute pe Mikki când avea timp, dar n-au mai văzut-o niciodată. Au doi copii acum – un băiat cam de vârsta lui Mikki și o fetiță cu doi ani mai mică.

— Ea a distrus viața copilei.

— Și o știe. A încercat să repare lucrurile, Dallas, dar n-a putut. Acum, trebuie să trăiască știind că fiica ei a fost moartă în tot acest timp.

— Mikki nu s-a întors la noul cămin, CPSPT, deci nu ei erau familia de care ea vorbea. Bănuiesc că Shelby era. Iar ei în vechea clădire au format familia. Shelby, DeLonna și T-Bone. Trebuie să-i găsim pe ceilalți doi – morți sau vii.

— Au dispărut din evidențe. Nu reușesc să dau de nici unul dintre ei. Datele arată că au fost la Sanctuar, apoi la CPSPT. DeLonna a intrat într-un program de lucru/studii la 16 ani, apoi a dispărut. Deci, dacă informația asta nu este falsă, nu se află printre rămășițele noastre. T-Bone a rămas acolo până a împlinit 18 ani, apoi a dispărut în oraș. Nu există nici un fel de date despre el, după ce a plecat de-acolo.

— Spune-i lui McNab să se ocupe de ei, îi ordonă Eve. Dacă nici el nu-i poate găsi, să-i zică lui Roarke.

— Imediat. Înghiți povestea încurcăturii cu Shelby?

— Nu m-am decis. Îmi dau seama cum s-a putut întâmpla – de calitate proastă, dar puștoaica nu era proastă. A ales bine momentul punerii planului în aplicare, când totul era vraiște, iar actele păreau în regulă dacă nu te uitai cu atenție. Vreau să verific semnătura. Dacă nu este a lui, Jones va fi mai puțin suspect.

— E curios de ce ea a vrut brusc să plece tocmai când aveau condiții de trai mai bune și toate alea.

— Condiții de trai mai bune, dar nu ale ei. Nu erau regulile ei.

Eve își aminti că avusese condiții de trai decente în instituțiile statului. În general, trei mese pe zi. Cu toate astea își dorise să scape la fel de mult cum își dorise să trăiască.

— Cineva i-a oferit ceva ce-și dorea mai mult. Sau a văzut ocazia de a căpăta ce-și dorea mai mult. Libertatea. Doar regulile ei, să facă doar ce vrea, când vrea. Să mănânce ce vrea, când vrea. Nu e ca în familie, Peabody – majoritatea locurilor unde ajungi dacă ești un copil fără o plasă de siguranță sunt în regulă, sunt decente, iar oamenii încearcă să te ajute. Dar nu este ca într-o familie. E ceva la o distanță de doi pași pe gheață de închisoare.

— Tu ai fugit vreodată?

— La început, da. Și știu că am avut noroc că m-au prins. Sunt norocoasă că mi-am dat seama foarte repede că o casă de corecție e doar la jumătate de pas pe gheață de închisoare. Așa că de ce să nu fac nici pași în plus, să nu-mi ispășesc pedeapsa și să nu obțin cât pot mai mult din ce am?

Eve clătină din cap pentru a-și alunga gândurile.

— Dar ea a riscat să fie prinsă și băgată la casa de corecție, în loc să stea într-un cămin de copii, fiindcă pentru ea era o mizerie. Cunosc mulți ca ea, iar majoritatea, îți garantez, au sfârșit prin a aluneca pe acea scurtă distanță de o jumătate de pas și a ajunge în închisoare.

— Cred că unele cămine sunt o mizerie, fu de părere Peabody. Doar că asta-i tot ce avem.

— A vrut să scape, și știa cum să se tocmească, probabil și cum să șantajeze, să

înșele, să fure – orice era nevoie. Dar cineva a ajutat-o să plece, iar eu îndrăznesc să afirm că există o mare probabilitate ca persoana care a ajutat-o să fugă să o fi omorât.

— Ei bine, iată o posibilitate. Dacă Jones și sora lui sunt niște psihopați care ucid copii, au avut de unde alege, ani de zile. Dacă nu cumva acele fete anume n-au reprezentat ținte anume sau dacă numărul 12 n-are o anumită semnificație.

— Mda, și eu mă gândesc la asta. Fratele se afla acolo.

— Fratele mort? Cel mâncat de un leu?

— Acela. Gândește-te la varianta asta, rosti Eve aruncându-i o privire lui Peabody. Să zicem că el este un psihopat care ucide copii. Are acces la victime, sau cel puțin putem fi sigure că a avut acces la cele care au avut legătură cu căminul. A avut acces în clădire și o cunoștea. Ei au spus că îi ajuta cu anumite reparații din când în când, așa că, poate, era în stare să construiască niște pereți.

— Atunci, de ce a plecat în Africa? Voia să devină un psihopat ucigaș de copii internațional? Ar trebui să verificăm dacă n-au dispărut și acolo copii, înainte ca el să fie mâncat.

— O să facem asta. Cât privește motivul plecării – dacă l-au prins? Frații lui, făcătorii de bine. Sau poate că n-au descoperit întreg adevărul, dar l-au prins comportându-se inadecvat față de una ori de mai multe fete. Nu puteau accepta așa ceva. Deci, l-au expediat, l-au trimis în misionariat. Iar regele animalelor s-a ocupat de el.

Lui Eve nu-i plăcu finalul.

— Suntem sigure că el și leul chiar au avut o confruntare?

— Am verificat raportul, certificatul de deces, de incinerare și documentația de transport a cenușii în New York.

— Aș fi preferat un cadavru, murmură Eve. Sau, și mai bine, aș fi preferat un ucigaș în viață, pentru a-l putea face să plătească. Dar o să mai zăbovim puțin asupra ideii cu fratele psihopat care a murit.

— Este greu de imaginat că vreunul dintre ei l-a acoperit dacă a aflat că el le-a ucis pe acele fete.

— Sângele apă nu se face.

— Bine, poate. Dar nu mi s-a părut că ei ar fi proști sau dispuși să rișt e. Ar fi lăsat pur și simplu cadavrele acolo?

— Nu, dacă ar fi știut de ele. Și mie mi se pare neverosimilă chestia asta, recunoscu ea. Deci, după cum am spus, poate că n-au descoperit întreg adevărul. Și poate că asta este o fundătură, iar fratele mort era și el un alt făcător de bine care a reprezentat o masă gustoasă pentru un leu.

— Precum creștinii. Știi că romanii îi aruncau la lei, în ovațiile mulțimii?

— De ce făceau asta?

— Fiindcă erau însetați de sânge?

— Nu mă refer la romani, asta înțeleg.

Peabody clipi nedumerită.

— Pricepi?

— Setea de sânge, repetă Eve. Mai bine tu decât eu. Puterea. Dar nu-i înțeleg pe creștini. De ce nu ziceau: „Vai, da, jigodie romană care mă poți arunca la lei, Luigi sau cum l-o chema e un zeu grozav“.

— Luigi?

— Cum o fi, iar apoi, să dea fuga în – cum le spune? – grote.

— Catacombe?

— Da, alea. Să dea fuga acolo, să bea niște vin și să pună la cale o răscoală, să le-o tragă romanilor.

— Încă sunt cam blocată pe treaba cu zeul Luigi, dar cred că ei erau oameni pașnici.

— Mda, și la ce le-a folosit asta? I-a dus direct în bârlogul leilor.

— Brrr!

— Exact. Își întoarse capul spre videofonul din bord, care suna. Dallas, pe ecran.

Chipul altei fete îi zâmbi.

— A fost declarată dispărută, zise Eve. Verific-o. Îmi amintesc că am văzut-o undeva.

— O verific. Kim Terrance, 13 ani. Fugită din Jersey City, New Jersey. Mama a dat-o dispărută. Tatăl era la închisoare pe vremea aceea, pentru atac.

— Află datele actuale.

— Imediat. Mama s-a recăsătorit cu doi ani în urmă, s-a mutat împreună cu soțul ei în Vermont, unde au un mic hotel. Soțul are doi copii mari. Pe scurt, a fost abuzată de primul soț și a solicitat un ordin de restricție împotriva lui. Acesta execută o altă pedeapsă acum – pentru lovirea și violarea celei de-a doua soții. Mama se interesează regulat de cazul dispariției fetei, iar la dosar apar periodic fotografii generate de calculator cu modificările survenite ca urmare a înaintării în vârstă.

Peabody o deschise pe ultima, ce înfățișa o femeie care se apropia de 30 de ani.

— Ea încă o caută, Dallas.

— O s-o anunț. Hai să vedem dacă putem găsi vreo legătură cu Sanctuarul, CPSPT, cu vreunul dintre membrii personalului sau rezidenți.

— Asta înseamnă că avem șapte victime identificate, spuse Peabody în timp ce Eve băga mașina în garajul de la Centru. Au mai rămas cinci. Nu devine deloc mai ușor.

Eve adăugă noile chipuri pe planșa ei. Ultima fată, Terrance, nu avusese șansa să ajungă la vârsta la care să arate precum în poza generată de computer. Rămăsese pentru totdeauna blocată în acea ciudată perioadă între vârste, când dinții și ochii par prea mari.

Nu se afla pe lista rezidenților pe care i-o dăduse Philadelphia. Pentru a fi sigură, luă legătura cu Protecția copilului, apoi o linguși, o amenință și o sâcâi pe suprasolicitata și ghinionista lucrătoare socială care răspunsese, până o determină să scotocească în arhivă.

Existase un dosar despre Kim Terrance – ceva vagabondaj, ceva furt din magazine. Consiliere pentru ea și pentru mama ei în cele două ocazii când mama se refugiase împreună cu fata la un adăpost pentru femei.

Și tot în ambele ocazii, mama se întorsese acasă, târându-și copilul în iadul care trebuie să fi fost viața lor. Eve se gândi că era un tipar care se repeta prea des. Cel puțin, mama victimei rupsese lanțul în cele din urmă, dar nu înainte ca fata să-i dispară pe străzi, reușise să se ridice din mocirla personală.

Dar fusese prea târziu pentru ca fata să mai aibă încredere în femeia care se întorsese la bărbatul care o bătea și care o lovea și pe copila pe care o făcuseră împreună. Prea târziu pentru ca fetei să-i pese de frica și de disprețul față de sine care o ținea pe femeie legată de un bărbat abuziv, prea târziu ca să-i pese de ieșirea din tipar, de pornirea pe alt drum.

Prea târziu pentru a mai crește.

Își isprăvi notițele. Nu frecventase biserica, așa cum făcuseră Lupa și Carlie. Nu fusese o fată care își dorise o independență rebelă, precum Linh. Și, din câte se părea, nici nu ajunsese atât de dură ca Shelby.

Eve presupuse că fusese mai degrabă ca Mikki. Sătulă de toate.

Își petrecu o vreme la videofon, verificând niște piste, eliminând altele. Apoi, pentru că o sâcâia gândul, studie datele obținute de Peabody despre Montclair Jones.

Cel mai tânăr dintre patru frați, abia ajunsese la 33 de ani. Eve observă că era o diferență de șapte ani între el și Philadelphia. Făcuse școala acasă, la fel ca frații lui, dar, spre deosebire de Nash și Philadelphia, nu se îndreptase spre sectorul public pentru a obține o certificare pentru muncă socială.

Spre deosebire de sora Selma, cu aproape 13 ani mai mare decât el, care nu călătorise, dar, mai târziu, se stabilise undeva departe și își întemeiase o familie.

Îl verifică pe toate părțile.

Când Peabody intră, Eve ridică un deget, cerându-i să aștepte, în timp ce continuă să vorbească la videofon.

— Mulțumesc pentru ajutor, doamnă sergent Owusu.

— Mă bucur să vă fiu de ajutor cu tot ce pot.

Peabody își înclină capul pentru a vedea chipul asociat acelei voci vioaie și muzicale.

— O să vorbesc cu bunicul și cu unchiul meu. Dacă mai aflu ceva, vă sun. Bună seara, doamnă locotenent.

— Bună seara, doamnă sergent.

— Ce-a fost asta? Cine era tipa?

— Sergentul Alika Owusu, de la Poliția și Departamentul de securitate al Republicii Zimbabwe.

— Hai, pe bune? Vorbeai cu Africa?

— N-am vorbit mult.

— Ce oră e acolo? Ai auzit lei sau elefanți, sau ceva?

— Era în tura de noapte, ceea ce a fost un noroc având în vedere că habar n-am ce oră e acolo din moment ce eu mă aflu aici. N-am auzit nici un răget și nici țipătul cuiva sfârtecat de sălbăticiunile locului.

— Mi-ar plăcea să văd un elefant, rosti Peabody gânditoare. Nu într-un refugiu pentru animale sălbatice, ci în habitatul lor natural. Și mi-ar plăcea să aud o hienă, deși se spune că sunt rele și demente. Mi-ar plăcea să… În cele din urmă, zări privirea dură a lui Eve. În sfârșit, destul cu asta. L-ai verificat pe Montclair Jones.

— Vreau doar niște informații mai detaliate în privința lui, asta-i tot. Am reușit să dau de sergent. Era copil pe vremea când s-a petrecut povestea cu leul care a mâncat omul. Și-l amintește puțin pe Jones – de fapt, își amintește mai bine ce a lăsat din el leul pe care l-a împușcat bunicul ei.

— Au. Romanticul safari care tocmai prindea contur în mintea lui Peabody se spulberă. Știu că a mâncat un om, dar totuși. Este în firea sălbăticiunii, nu-i așa?

— Leul cel rău care a mâncat un om, un mic sat plin de copilași micuți de tot, doamne în vârstă care se mișcă încet și animăluțe de companie neajutorate. Leul nu poate decât să piardă.

— Bănuiesc că da. Dar ți-a confirmat că leul l-a mâncat pe Jones?

— A confirmat că a existat un incident și că un misionar pe nume Montclair Jones, care lucra în zonă, a fost atacat și ucis.

— Ceea ce se potrivește cu povestea fraților săi și cu datele oficiale.

— Da, da. Bătu darabana în birou. Mă nedumerește, asta-i tot. Sora cea mare, Selma, face misionariat, își găsește locul în Australia, se mărită cu un oier. De ce cresc oamenii oi?

— Porți un sacou de lână.

— Serios?

— Moale, rosti Peabody cu reverență mângâindu-i mâneca.

— Ia-ți mâinile de pe mine. În sfârșit, femeia crește oi, face copii, iar fratele și sora mai mici fac facultăți, fac misionariat, iar în cele din urmă, își investesc toate resursele în cumpărarea clădirii de pe Ninth și înființează Sanctuarul.

— O parte din resurse, ca să știi, a provenit dintr-o mică moștenire și o parte din banii încasați pe vânzarea casei părintești după sinuciderea mamei, când tatăl s-a hotărât să devină misionar.

— Am citit despre sinucidere în dosar, comentă Peabody. Din câte am văzut, se pare că, după ultima naștere, a avut episoade depresive.

— Să mai torni unul când deja ai trei – unul fiind deja adolescent – și ești pe cale să faci 50 de ani, mi se pare și mie deprimant.

— Eu nu… Dacă mă gândesc mai bine, reconsideră Peabody lucrurile, cam este.

— Așa că atât mama, cât și fiul cel mic au făcut tratamente pentru depresie, anxietate. Iar frățiorul cel mic a stat acasă până când mama și-a tăiat venele. După aceea, a locuit cu Jones și Jones. Nu l-a interesat să capete o educație superioară sau să învețe o meserie – la 18 ani, a participat la o acțiune de misionariat într-un grup de tineri, în Haiti. Iar după aceea, n-a mai ieșit din țară.

— Și asta pare deprimant.

— Probabil, dar mama a avut un istoric de probleme emoționale și psihice care au culminat cu faptul că și-a pus capăt zilelor prin clasica metodă a tăierii venelor în cadă.

— Este mai puțin murdar, iar apa fierbinte te amețește. Dar în cadă? Un mic licăr apăru în ochii lui Peabody. N-am căutat atât de mult în urmă.

— E o metodă clasică de sinucidere, mai ales în rândul femeilor, dar cada îmi ridică un mic semn de întrebare. Din câte am înțeles, făcea mai ales treburi mărunte pentru Sanctuar. Gătea uneori, făcea curat, repara diverse, asista la orele de curs și la activitățile de grup. Nu avea cu adevărat autoritate.

Se ridică și atinse vechea fotografie de identificare a lui Montclair Jones, pe care o pusese pe planșă.

— Apoi, cam în perioada în care cele douăsprezece fete au fost ucise și înghesuite între pereți clădirii Sanctuarului, frații lui l-au trimis în Africa. Înainte de asta, a mai călătorit o singură dată, cu grupul de tineri misionari, dar, după aceea, n-a mai ieșit din State, niciodată singur, niciodată fără vreunul dintre frați sau fără cineva cu experiență. Eve clătină din cap. Cu siguranță, sincronizarea este interesantă.

— Dar, dacă ei ar fi știut, ar fi scăpat de cadavre, insistă Peabody. Și nu știu cum ar fi putut să păstreze tăcerea în tot acest timp sau să-și vadă de viață știind că fetele alea erau în acea clădire.

— Da, și pe mine mă nedumerește puțin. Dar sincronizarea… Dacă s-ar afla aici, dacă încă ar trăi și ar lucra aici, ar fi numărul unu pe lista mea. Așa că, deocamdată, e numărul unul pe lista celor care trebuie verificați cu puțin mai multă atenție. Tu ce-ai găsit?

— Un mare nimic. N-am găsit nimic care să le lege pe ultimele două victime de Sanctuar, CPSPT, Nash sau Philadelphia.

Eve clătină din cap fiindcă nici ea nu găsise nimic.

— Avem băcănia coreeană care face legătura între Shelby și Linh. O să mai găsim și alte legături la fel de nebuloase. Mă duc să-mi continui treaba acasă. Am nevoie să le pun pe toate cap la cap în tihnă, să le privesc din diferite unghiuri.

— Ai anunțat-o pe ruda cea mai apropiată a ultimei?

— Am vorbit cu mama ei. N-o cunoștea pe nici una dintre celelalte victime, nu auzise niciodată de Sanctuar.

— Cum a primit vestea?

— A plâns puțin, spuse Eve în vreme ce-și aduna cele trebuincioase. Dar și-a recăpătat cumpătul. O să ia rămășițele după ce terminăm cu ele. A, și am găsit informații despre Jubal Craine. Nevastă-sa l-a omorât – a dat foc hambarului în timp ce el se afla înăuntru.

— Probabil că era foarte supărată.

— Se pare că i-a sărit țandăra când el a bătut-o încă o dată. Dar, conform datelor pe care le-am găsit, în septembrie 2045 trăia bine mersi în nenorocirea aia de Nebraska. Și, din moment ce fiică-sa nu a scăpat a doua oară din lesă până în luna noiembrie a acelui an, nu avea nici un motiv să se întoarcă aici.

— N-ai crezut cu adevărat că el le-a ucis.

— Nu, mai ales fiindcă nu cred că el și-ar fi petrecut atâta vreme în acest New York fără Dumnezeu sau, dacă a făcut-o, nici una dintre fete nu l-ar fi urmat fără o luptă serioasă. Își puse paltonul. Dar voiam să lămuresc lucrurile.

— McNab îi caută pe DeLonna și pe T-Bone. Probabil că și noi o să ne ducem acasă să ne ocupăm de asta.

— Dacă îi găsește, pe oricare dintre ei, vreau să aflu imediat.

Își luă discurile și ieși.

Intenționat, în drum spre casă trecu prin circul dement care era Times Square. Studie grupurile de adolescenți, grupurile de fete aflate spre sfârșitul adolescenței sau puțin peste.

Ea nu căutase niciodată să facă parte din vreo gașcă, preferase să fie singură. În orice caz, chiar dacă ar fi avut vreo înclinație spre mentalitatea de grup, la început fusese prea multă trambalare dintr-un loc în altul.

Însă era conștientă că ea reprezenta excepția.

Observă că toate arătau la fel, plimbându-se pe sub potopul de lumini tremurătoare care țineau întunericul la distanță și care invitau pe toată lumea la o petrecere nesfârșită. Hainele, căciulile, fularele lor or fi fost de culori diferite, dar stilul era în general același. Ghete butucănoase, care probabil aveau greutatea unor ancore, pantaloni strâmți, în culori deschise, haine supradimensionate, tot în culori deschise, căciuli cu lungi urechi care fluturau.

Sorbeau din cutii cu băuturi acidulate, vorbeau mult și tare la videofoane, mestecau covrigi calzi și moi, pe care îi rupeau și îi împărțeau.

Și rămâneau împreună de parcă erau legate de niște fire invizibile.

Băieți erau amestecați prin unele grupuri de fete mai mari, dar printre fetele mai mici – de vârsta victimelor – nu se zărea nici o prezență masculină. Observă că exista o împărțire nu doar pe vârstă, ci și pe clasă.

Văzu grupuri de fete cu ghete ieftine, haine subțiri, majoritatea fără căciuli,

având culori mai degrabă în păr decât în ținută.

O zări pe una șterpelind niște fulare, în vreme ce cele două tovarășe ale ei îl țineau pe vânzător ocupat în partea cealaltă a tarabei. Observă cum i le pasează altei fete, care trecea pe lângă ea în vreme ce hoața se apropia de prietenele ei, toată numai inocență și cu buzunarele goale.

Aveau să le poarte sau le vor vinde?

Apoi, culoarea semaforului se schimbă, iar ea o luă din loc.

Nu puteai să le culegi pe toate, nu puteai să le urmărești pe toate, nu le puteai vârî pe toate în sistem, pentru a deveni persoane mai bune.

Unele, așa cum făcuse Roarke, doar supraviețuiau, luând de pe străzi ce puteau pentru a avea ce să mănânce sau suficient pentru a vedea un film. Altele erau doar dornice de puțină aventură, de ceva zgomot, agitație în jurul lor.

Și toate credeau că vor trăi o veșnicie.

Lăsă în urmă mulțimea, zgomotul, luminile tremurătoare și se îndreptă spre casă.

„E clar că elfii au făcut o altă vizită“, gândi ea în timp ce studia vila. Cu luminițele sale înstelate, cu nenumăratele coronițe și verdeața care se revărsa peste tot, arăta ca un cadou elegant împachetat.

„O cale lungă, o cale foarte lungă de la brăduțul fusiform pe care Mavis mi-l impunea în fiecare an“, medită ea.

— Mavis! Îi rosti numele cu voce tare. Rahat, rahat! Am uitat.

Se uită la ceas, se cutremură, apoi înșfăcă geanta cu dosare.

Dacă deja veniseră, Summerset avea să facă un comentariu meschin. La naiba, oricum va avea ceva neplăcut de spus, dar o merita – puțin – dacă ei sosiseră deja.

Plus că avea nevoie de câteva minute pentru a urca și a-și completa planșa cu ultimele date. Și de câteva minute în care pur și simplu să stea jos și să se gândească.

Se abținu să dea năvală înăuntru – ar fi fost o dovadă că știa că întârziase, că îi *păsa* că întârziase. În schimb, intră agale.

El stătea acolo, desigur, pândind în întuneric – dar ea nu auzi voci.

— Din fericire pentru tine, oaspeții voștri întârzie puțin, îi zise Summerset. Și au avut politețea să mă contacteze pentru a-mi da de veste.

— Eu nu sunt un oaspete. Își scoase paltonul și îl trânti peste stâlpul de la baza scării, ca să-i dea motiv să se încrunte. N-am de ce să-ți dau explicații.

Recunoscătoare că ei urmau să întârzie mai mult decât ea, păstră pentru altă dată insulta legată de aspectul lui cadaveric și urcă scările în fugă, cu motanul pe urmele ei.

Se duse direct în biroul ei și porni monitorul casei.

— Unde-i Roarke?

„Roarke nu a sosit încă.“

— Și mai bine.

Cu puțin noroc, va putea să-și pună planșa la zi, să bea o gură de cafea în timp ce o studia și să-și lase creierul să lucreze în voie.

Încercă un nou sistem: pozele fetelor vii în față, ale rămășițelor în spate.

În fața lor puse fotografiile părinților, ale tutorilor, ale membrilor de la Sanctuar.

Trasă legături între Shelby și Linh, Shelby și Mikki. Shelby, Mikki și Lupa, fiindcă toate locuiseră la cămin în același timp, fie că interacționaseră sau nu.

Puse două poze ale lui Seraphim, copil și adult. O altă legătură.

Își luă cafeaua și sorbi din ea în vreme ce încercui anumite elemente, schimbă fotografiile între ele, mai privi o dată cu atenție locurile unde fuseseră căzile, zona băilor unde ea credea că fetele muriseră.

Se așeză la birou, își ridică picioarele încălțate în cizme și studie în continuare planșa.

Mikki s-a dus s-o caute pe Shelby, asta era plauzibil. Oare Shelby era deja moartă? Nu muriseră împreună și nici nu fuseseră ascunse împreună. Nu, Shelby și Linh muriseră împreună și, foarte probabil, în seara sau în preajma serii când trecuseră pe la băcănia de alături. Oare le ucisese pe toate într-o singură noapte? De ce atâta grabă? Și ar fi fost foarte multe de rezolvat.

Însă acesta este sanctuarul lui, așa că nu *este* nici o grabă.

Cronologia. Dispariția Lupei avusese loc cu trei zile înainte de a lui Carlie Bowen. Nu fuseseră ucise împreună, ci ascunse împreună. Iar LaRue probabil că fusese omorâtă între ele. Era notată ca victima patru. După Lupa, înainte de Carlie.

Dar nici o altă legătură între ele nu fusese încă descoperită.

Ce făcea el…?

Își ridică privirea când motanul sări de pe biroul ei și îl privi îndreptându-se durduliu către Roarke.

— Ai întârziat mai mult decât mine.

— Da, am fost anunțat. Îi studie chipul în timp ce se apropia de ea, apoi, delicat, îi mângâie cu vârful degetului obrazul învinețit. Și mi s-a spus și despre asta.

— Hm? Cine? A, paznicul de la hotelul tău?

— Da. A fost una dintre gărzile lui Frester?

— Tipa a avut ceva de obiectat împotriva prezenței mele. Iar eu am obiectat când și-a pus mâinile pe mine și a încercat să-și scoată pistolul cu electroșocuri. Ea a obiectat când eu am lipit-o cu fața de perete, iar apoi a reușit să-mi dea un pumn spre spate, care mi-a atins pometele.

— Văd.

Își trecu buzele peste vânătaia ei.

— A obiectat însă foarte tare când am pus-o la podea și am încătușat-o. Așa că eu am câștigat.

— Există și o parte pozitivă, rosti el. Totuși, cred că ți-ar prinde bine niște gheață.

— Poate, mai târziu. Mavis ar trebui să sosească în curând. Vreau să vorbesc cu

ea despre copiii străzii, despre găștile de fete. O să-mi pun mai târziu niște gheață.

— Hm. Văd că ați mai identificat câteva.

— Da. Am vrut să-ți spun, dar cred că va trebui s-o lăsăm pe mai târziu. Încă mai sunt cinci de identificat. Am stabilit niște legături și studiez noi perspective.

— Cum ar fi asta. Atinse cu degetul fotografia lui Montclair Jones. Hrana leului.

— Da. Mi se pare curioasă sincronizarea, așa că vreau să analizez puțin lucrurile. Sincronizarea, lipsa unei slujbe sau aparentul dezinteres față de un serviciu. Sinuciderea mamei lui – care și-a tăiat venele în cadă. Faptul că a fost tratat pentru depresie, la fel ca mama lui.

— Este principalul tău suspect. Îmi dau seama din vocea ta.

„La naiba, chiar este“, gândi ea vârându-și mâinile în buzunare.

— Pur și simplu, se potrivește. Dar nu-l pot interoga, nu mă pot uita în ochii lui. N-am cum să știu. Însă pot să-ți zic că Shelby Stubacker a falsificat niște documente pentru a fugi de la cămin. Jones pretinde că nu el a semnat actele alea, iar eu am pus să fie verificată semnătura. Nimeni nu știe cine a luat-o pe fată, dacă a plecat singură sau cum s-au petrecut lucrurile. S-a întâmplat în perioada mutării și domnea haosul.

— Crezi că a fost ajutată de cineva?

— Cred că era foarte vicleană, dar de unde să obțină un copil hârtiile cu antet, fiindcă, la prima vedere, păreau oficiale. De unde să știe ea ce documente erau necesare? Numele judecătorului din acte era real. Cel al asistentului social, la fel. Cred că o fată care știe cum să ofere sex oral pentru bere știe cum să-l ofere și pentru a obține informații și documente. Montclair Jones avea puțin peste 20 de ani, adică era suficient de tânăr pentru a fi prost. Ei bine, bărbații sunt în general proști când e vorba de sex oral.

— Este greu să rezist a te provoca să dovedești adevărul afirmației tale. Coeficientul meu de inteligență cred că poate trece testul.

— Chiar și tu, amice, îți pierzi din celulele cenușii atunci când îți este implicată scula. Dar hai să rămânem la Jones cel tânăr. Ea îi oferă sex oral în schimbul unor favoruri. El îi putea face rost de hârtiile cu antet, de nume. Nimănui nu i s-ar fi părut ciudat dacă ar fi intrat în biroul fratelui său, nu?

— Îmi pare rău, mi-e greu să înțeleg. Mă gândeam la penisul meu.

— Amuzant. Și, probabil, adevărat. Se ridică din nou și dădu roată planșei din nou. Faci parte dintr-o gașcă. Ai părăsi-o pur și simplu, ai pleca pe cont propriu?

Roarke se gândi că, până la urmă, el asta făcuse.

— Unii sunt mai loiali decât alții.

— Da, mă gândesc și la asta, dar instinctul, dacă tu ai format o gașcă, este s-o păstrezi. Mă întreb dacă nu cumva plănuise să-i scoată și pe ceilalți din cămin. Este posibil să-i fi venit ideea că ar fi putut să locuiască toți în vechea clădire? Era un loc familiar, dar fără reguli, fără supraveghere. Însă, înainte de a-și duce planul la bun sfârșit, e ucisă. Aceasta a fost trimisă înapoi la mama ei, care a renunțat la droguri.

Eve atinse fotografia lui Mikki. Ceea ce era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit dacă avea planuri să stea undeva cu prietenii. Nu la mult timp după aceea, a plecat de-acasă, în urma unei scene violente.

— Iar dacă stabilise să se întâlnească sau intenționa să o întâlnească pe Shelby în clădirea aceea…

— S-a dus acolo și a fost ucisă.

Ocoli iarăși planșa.

— Totuși…

— Am întârziat!

Cocoțată pe cizme cu platforme foarte înalte și la fel de roșii ca nasul lui Rudolph, Mavis se năpusti în cameră. Părul ei, o coamă de păr răsucit, buclat, spiralat, strălucind auriu cu o poleială argintie, încadra un chip ale cărui zâmbete erau ca niște raze laser.

Se apropie de ei cu un mers de parcă ar fi dansat, îmbrăcată cu o fustă scurtă, în culoarea verde a Crăciunului și presărată cu steluțe argintii care licăriră când îl cuprinse în brațe pe Roarke, iar apoi, pe Eve.

— Să știi că sunt absolut încântată că v-ați gândit să ne vedem, fiindcă nu ne-am mai întâlnit – doar noi – de ceva vreme. Leonardo este jos, cu Bella, dar ai zis că vrei să urc, Dallas. Casa arată supermagnific cu decorațiunile de Crăciun. Bellamina este absolut fascinată. Și…

Se întrerupse și se încruntă privind planșa lui Eve.

— Un caz. Tocmai îmi terminam treaba. Am vrut să-ți pun câteva întrebări despre viața pe străzi, găștile de fete, găștile de pe străzi, adăposturi, ierarhie. Tot ce-mi poți spune.

— Un caz, rosti Mavis încet, pe un ton nefiresc. Fetele găsite în clădirea din West Side. Cadavrele lor găsite în vechea clădire. Am oprit televizorul fiindcă n-am vrut să aud despre asta.

— Îmi pare rău, dar am vrut să obțin niște informații de la tine, spuse Eve.

— Aceste fete sunt toate moarte? Toate?

— Da. Lui Eve nu-i plăcu felul cum strălucirea trandafirie din obrajii lui Mavis se transformă într-un alb bolnăvicios. Hai să coborâm și vom discuta acolo despre asta.

— Un caz. Cazul tău. Dar eu le cunoșteam. Pe aceasta și pe aceasta. Și pe aceasta.

— Poftim? Eve îi strânse umărul. Ce vrei să zici?

— O cunoșteam. Arătă spre Shelby. Și pe ea, adăugă arătând-o pe Mikki. Și pe ea. O indică pe LaRue Freeman. Le cunoșteam, Dallas. Înainte de a te întâlni pe tine. Le-am cunoscut înainte de a te cunoaște pe tine.

Își întoarse ochii înlăcrimați spre Eve.

— Au fost prietenele mele.

capitolul 13

— Ești sigură?

— Da. Nu uiți… Sunt moarte. Au fost moarte în tot acest timp. Ăsta este motivul pentru care nu s-au întors.

— Unde să se întoarcă?

— La Club. Așa îl numeam. Nu s-au mai întors.

— Mavis. Eve o apucă de umeri și se postă astfel încât să acopere planșa, pentru ca Mavis s-o privească pe ea. Când le-ai cunoscut?

— Înainte. Înainte să te întâlnesc pe tine. Ți-am spus cum a fost înainte.

— Da.

Însă nu insistase ca Mavis să-i dea toate detaliile. Nu avea rost să le afle pentru a nu fi nevoită să se întrebe de câte ori și-ar fi putut aresta cea mai bună prietenă pentru fapte reprobabile comise anterior.

— Dar acum am nevoie să-mi spui mai multe.

— Lasă-mă… un minut. Totul este încă acolo. Crezi că nu mai este. Îți imaginezi că ai șters trecutul cu buretele sau măcar că ai dat totul uitării. Dar este încă acolo. Se sprijini de Eve câteva clipe, toată numai haine strălucitoare și păr strălucitor. Știi cum este.

— Da, știu.

— Eram doar niște copii, Dallas. Ele erau doar niște copii. Se cutremură și se dădu îndărăt. O vreau pe Bella pentru câteva momente. Îi vreau pe Bella și pe Leonardo.

— Hai să coborâm, spuse Roarke. Reteză protestul lui Eve înainte ca aceasta să apuce a-l formula, strângând-o pur și simplu de braț în vreme ce o trăgea pe Mavis spre ieșirea din încăpere. Ți-ar prinde bine niște vin, dragă, și un răgaz pentru a-ți aduna gândurile.

— Bănuiesc că da. Sunt întoarsă pe dos, sau pe față. Poate amândouă. Am crezut că ele au plecat. Se sprijini de el în timp ce coborâră scările. Mulți dintre noi făceau asta ori erau reținuți de poliție și băgați în sistem. Dar mulți plecau pur și simplu.

Oamenii nu rămân întotdeauna, nici chiar dacă tu vrei asta.

— Nu, nu rămân.

O conduse în salonul unde Leonardo și Summerset, cu zâmbete la fel încântate, priveau cum Bella lovea entuziasmată un soi de cub de plastic colorat. O lovitură făcea cubul să scoată o rapidă secvență muzicală la chitară, o alta stârnea un bubuit de trompete ce amintea de o petrecere de Revelion a unor drogați cu Zeus.

În vreme ce cubul răpăia, bubuia, piuia și zăngănea, Bella râdea ca nebuna și dădea din fundulețul acoperit cu volănașe de un roz aprins.

— Uitați ce i-a dat Summerset Bellei. Zâmbind pe deasupra vacarmului, Leonardo, într-o strălucitoare vestă argintie care cădea lejer peste o cămașă de culoarea safirului, se ridică de pe sofa. Are talentul nostru muzical, raza mea de lună.

Zâmbetul îi păli când văzu strălucirea din ochii ei.

— Ce s-a întâmplat?

Porni spre ea, dar Mavis clătină din cap și își coborî privirea spre Bella.

— O, e doar emoția revederii. Mavis se așează lângă Bella și lovi imaginea unei claviaturi. A absolut grozav. Poți s-o acompaniezi pe mami! Mulțumesc, Summerset.

— M-am gândit că îi va face plăcere. Are muzica în sânge.

Cu toate că vocea îi era pe cât de plină de veselie putea fi vocea lui Summerset, amuzamentul dispăruse din ochii lui.

Dar pentru Bella, care încă nu împlinise un an, lumea însemna lumini strălucitoare și muzică.

Îi zări pe Eve și pe Roarke și țipă cu o bucurie nemărginită:

— Das! Se împletici spre Eve cu toată viteza de care erau în stare piciorușele ei dolofane și, cu fețișoara ei drăguță strălucind de dragoste pătimașă, își ridică mânuțele. Sus!

— O, ei bine, eu…

— Sus, sus, sus! Das.

— Bine, bine.

Tulburată, Eve se aplecă. Bella preluă inițiativa cățărându-se în brațele ei, apoi își lipi mânuțele de obrajii lui Eve în timp ce gângurea în limba ciudată a copilașilor foarte mici.

— Ine? Ine?

Reuși să scoată un „Mmm!“ exagerat în vreme ce-și lipi buzele de ale lui Eve.

— Da, sigur.

Era greu să nu zâmbești când te aflai în preajma unui copil atât de drăguț și de fericit, dar sincronizarea… Însă când Eve încercă s-o lase jos, Bella se agăță de ea ca scaiul, iar gânguritul se transformă într-o șoaptă șuierată la urechea ei. Apoi, râse din tot sufletul de o glumă știută doar de ea.

Și, cu un zvâcnet, se răsuci în brațele lui Eve, făcând-o pe aceasta să treacă

printr-un moment de panică aprigă, înainte de a încerca să zboare spre Roarke.

— Ork!

— Bună idee. Grozavă idee.

Ștergându-și în minte sudoarea de pe frunte, Eve o puse pe Bella în brațele lui Roarke.

Acesta avu parte de un tratament similar – mâini, gângurit, sărut –, iar reacția lui fu similară cu a lui Eve, asta până când Bella își înclină capul într-o parte și dădu din gene ca o profesionistă.

În ciuda situației, el râse și aprecie că părea mai puțin probabil ca ea să scape din strânsoarea lui dacă o sprijinea pe șold.

— Ia te uită la tine, deja ești gata să flirtezi.

Ea zâmbi, doar puțin ironic, și începu să se joace cu părul lui.

— Bărbații sunt jucăriile ei.

Vocea lui Mavis tremură puțin înainte de a sorbi din vinul oferit de Summerset.

— Poate că ar fi bine să-mi țină tovărășie o vreme, rosti Summerset și se aplecă să ia jucăria.

— I-ar face plăcere, începu Mavis. Dacă te deranjează…

— Fetele drăguțe nu mă deranjează niciodată.

Delicat, Summerset o desprinse din brațele lui Roarke și o puse pe șoldul lui osos cu o mișcare sigură, care o uimi pe Eve. Bella începu din nou să sporovăiască, dând veselă din piciorușele încălțate în pufoase cizmulițe roz.

— Cred că se poate aranja, îi spuse Summerset fetiței scoțând-o din încăpere.

Ea îi mângâie obrajii și zise ceva care semănă cu „some shit[10]“. Eve se pomeni că încerca să-și dea seama ce-ar fi putut însemna, dar pricepu până la urmă.

Shum shit. Summerset.

Ei bine, îi plăcea asta.

Bella zâmbi peste umărul lui și își flutură mânuța.

— Pa! Pa!

— Someshit – așa îl numește ea. N-are cum să nu-ți placă. Oare el chiar o înțelege? se întrebă Eve.

— Flirta ca să capete prăjituri, rosti Mavis, apoi se așeză și închise ochii.

— Mavis, ce s-a întâmplat? Leonardo se așeză lângă ea și o strânse în brațe ca pe un copil. Spune-mi ce-i în neregulă?

— Fetele. Am auzit știrea, îți amintești? Toate fetele alea. Clădirea lui Roarke. Au spus că e clădirea ta.

— Am cumpărat-o recent.

— Uneori, cred că poate totul e doar o mare buclă afurisită. Pe cine cunoști, ce faci, unde te afli. Leonardo, le cunoșteam pe unele dintre fetele acelea. Pe unele dintre fetele găsite în clădirea lui Roarke. Fetele de pe planșa cu morți a lui Dallas, aflată la etaj. Clădirea lui, cazul ei. Prietenele mele dintr-o altă viață.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Își lipi buzele de părul ei și o legănă.

— Nu știu de ce mă afectează în halul ăsta. S-a întâmplat cu un milion de ani în urmă și nici nu cred că m-am mai gândit la ele vreodată. Dar… să le văd și să știu, și faptul că arătau așa cum arătau…

— Ce-mi poți spune despre ele? rosti Eve, iar Roarke puse o mână pe umărul ei.

— Eve.

— Uite ce e, îmi pare rău. În loc să se instaleze într-un fotoliu, Eve se așeză la masă, chiar în fața lui Mavis. Știu că este greu, dar, dacă le-ai cunoscut, chiar și cu un milion de ani în urmă, ceva din ce știi s-ar putea să mă ajute să-l găsesc pe cel care le-a ucis și să aflu de ce a făcut-o.

— Ele nu te-ar fi înțeles. Eu am făcut-o. Te-ai întrebat vreodată de ce? Eu m-am lămurit ce-i cu tine încă de la prima întâlnire – sau de la prima arestare. Erai atât de *oficială* și atât de țâfnoasă în uniforma ta.

Eve se gândi la acei urâți pantofi negri, de polițist. Dumnezeule, cât de mult îi urâse! Probabil, chiar păruse țâfnoasă.

— Iar tu arătai ca o fetiță care se juca de-a prințesa, deși aveai mâna în buzunarul acelui hoț.

— Nici măcar nu-i luase portofelul încă.

— Și ai încercat să-mi spui că doar voiai să-i atragi atenția. Prosteală pe față.

— Mă pricepeam destul de bine la golit buzunarele, deși, cel mai adesea, mă ocupam de infractori. Dar, din când în când, vezi câte un turist care pur și simplu o cere, știi? Știi? repetă ea adresându-i-se lui Roarke.

— Știu foarte bine.

— Tu te gândești vreodată la asta, Dallas? Că soțul tău și prietena cea mai bună au fost hoți și vagabonzi?

— Zi și noapte.

Râzând printre lacrimi, pentru o clipă Mavis își sprijini capul de brațul lui Leonardo.

— Iubitul meu știe totul, toate prin câte am trecut. Când iubești pe cineva, acesta trebuie să știe cine ești, chiar dacă nu mai ești exact cine erai. Ți-a povestit despre mine – cum eram atunci?

— Nu, spuse Roarke, cred că nu totul.

— Normal. Mavis se uită la Eve și faptul că nu zise nimic confirmă că și ea păstrase secretele prietenei sale. O parte e în biografia mea. Sună bine – o fostă hoață apucă pe calea cea bună și dă lovitura în lumea muzicii. Ce nu dădea foarte bine am retușat puțin.

— Da, am remarcat.

Și în privința asta, Eve păstrase tăcerea.

— Facem ceea ce facem, nu? Dați-mi voie să spun totul, ca să știm cu toții despre

ce-i vorba. Și poate că așa nervii se vor calma.

Fiindcă Mavis începea să sune a Mavis, Eve dădu din cap, apoi se ridică pentru a se muta într-un fotoliu și luă vinul pe care i-l dădu Roarke.

— Începe de unde vrei, îi spuse Eve.

— În regulă, bine, marea intrare. Mama era o bețivă și o drogată. Bea, fuma, priza și își injecta orice când se distra. Tata nu prea era prin preajmă, iar apoi, a dispărut de tot. Nu mi-l amintesc prea bine și cred că nici ea nu prea și-l amintea. În general, am locuit pe lângă Baltimore. Uneori, lucra, alteori, nu. Uneori, fugeam în toiul nopții, ca să nu plătim chiria, pentru că o trăsese pe nas. O făcea s-o ia razna, dar, când se droga, mă lăsa mai mult singură. Era mai bine când se droga.

Făcu o pauză de câteva clipe, părând să facă eforturi să se adune.

— Dar, dacă ar fi fost arestată, poate că aș fi scăpat sau aș fi ajuns mai rău. Apoi, a urmat dezintoxicarea, iar în starea aceea, s-a apucat de religie. Iar asta a făcut-o să stea pe capul meu non-stop, vorbind despre lucruri ciudate – nu chestia voastră cu Dumnezeu, ci rahaturi despre flăcările iadului.

Suspină puțin și își frecă nasul de mâneca lui Leonardo.

— Nu înțeleg de ce unii oameni vor ca Dumnezeu să te sperie de moarte. În sfârșit, mi-a aruncat toate lucrurile – hainele, discurile, dacă am avut vreunul, rujul pe care probabil că-l furasem de prin vreun magazin. Totul. „Mătura nouă mătură bine“, a spus ea și m-a făcut să port numai rochii maro sau cenușii, pe gât și cu mâneci lungi, chiar și vara. Și…

Se opri să înghită un nod și să respire adânc.

— Îmi tăia părul – mai scurt decât al lui Dallas –, mai ales când am început să cresc. Mi-l tăia ca să nu-i tentez pe bărbați. Dacă mă prindea făcând ceva ce nu-i plăcea, mă bătea cu cureaua, ca să scoată diavolul din mine. Și trebuia să postesc, să nu mănânc nimic cât timp i se năzărea ei.

Fără să spună nimic, Leonardo o trase puțin mai aproape. Iar Eve se gândi că gestul lui zicea totul.

— Apoi a început să se drogheze din nou și a fost mai bine. Până când n-a mai fost. Starea ei de spirit se tot schimba și niciodată nu știai cum o să fie într-o anumită zi. Vorbesc prea mult? Este o alee a amintirilor cam murdară.

— Nu vorbești prea mult. Roarke îi umplu paharul cu vin, își trecu degetele peste obrazul ei, apoi se așeză din nou.

— Doar că… mi-a fost teamă mult prea mult timp, de parcă ar fi fost ceva transmisibil. Cum e treaba aia cu genele. Că n-o să pot iubi niciodată cu adevărat un bărbat sau să am copii.

Vocea i se frânse, iar în timp ce ea făcea eforturi să și-o controleze, Leonardo scoase din buzunar o batistă albastră, cu fulgi de zăpadă argintii și îi șterse ochii.

— Ca și cum aș fi putut să n-o fac, adăugă ea, după ce te-am găsit pe tine. Dar n-a fost o treabă cu genele. Ea s-a distrus singură, și-a prăjit creierul și l-a făcut complet

varză. Și, într-o noapte, m-a trezit. În mijlocul nopții, în toiul iernii. Se droga din nou, dar era altfel de data asta. A fost cel mai rău. Flăcările iadului și bătaie pentru alungarea diavolului, și acea privire moartă în ochii ei. Ea… Dallas.

— Ele locuiau într-un adăpost, continuă Eve. Într-un adăpost de drogați. I-a pus pe doi tipi s-o țină pe Mavis în timp ce i-a tăiat iarăși părul și i-a vândut hainele pentru a-și cumpăra droguri. Ceilalți au folosit-o ca sclavă, iar unii dintre bărbați au vrut s-o folosească și pentru altceva. Mamei nu i-a păsat deloc, iar când unul dintre nenorociți i-a oferit niște Zeus în schimbul lui Mavis, ea a acceptat târgul spunând că aia ar fi inițierea lui Mavis.

— Atunci mi-a fost teamă cel mai tare, murmură Mavis. Atunci am știut că trebuie să scap, să scap de tot.

— Mavis trebuia să postească, să se purifice – tot acest ritual bizar. În loc de asta, a fugit, a luat tot ce a putut și a fugit la New York.

— Am vrut mereu să fug – adică, de îndată ce lucrurile deveneau cu adevărat rele, iar condițiile din adăpost deveneau cu adevărat rele. Aveam niște bani ascunși, majoritatea furați. Așteptam doar ca vremea să se facă mai bună, dar gândul că mă vindea acelui individ… Venise timpul să plec de tot. Aveam să mă duc spre sud, pe urmele soarelui, știți? Dar am văzut doi polițiști în stație și m-am speriat. M-am urcat în autobuzul greșit și am ajuns aici.

— Poate că, la urma urmelor, a fost autobuzul bun, rosti Roarke încet, făcând-o să zâmbească.

— Da. Da, cred că a fost. Am dormit o vreme pe străzi, mi-am schimbat numele. Am făcut-o legal – oarecum –, atunci când a fost posibil, dar deja îmi alesesem numele. Cândva, am avut o vecină căreia i se spunea doamna Mavis. A fost drăguță cu mine. Zicea mereu că făcuse prea multă mâncare și că i-aș face o favoare dacă aș mânca-o, și lucruri de genul ăsta. Și îmi plăcea cum suna „Freestone“, așa că mi-am spus Mavis Freestone.

— Ți se potrivește perfect, rosti Roarke făcând-o din nou să zâmbească.

— Am vrut să mi se potrivească. Mi-a fost frică o vreme și cumplit de frig și de foame. Dar știam cum să răzbesc, și orice era mai bun. Am cerșit, am furat din buzunare în Times Square, iar apoi, am cunoscut două fete. Nu pe cele de la etaj, nu atunci. Ele m-au dus la Club. Nu ți-am spus niciodată prea multe despre asta, îi zise ea lui Eve. N-am stat acolo foarte mult timp. Un an, un an jumătate, veneam și plecam.

— Unde se afla?

— Îi tot schimbam locul. Într-o pivniță, într-o clădire părăsită, într-un apartament gol. Sebastian spunea că suntem nomazi.

— Sebastian și mai cum?

— Nu știu. Doar Sebastian, și nu ți-am zis niciodată despre el pentru că… ei bine, pentru că el conducea clubul. Era cam ca o academie de stradă, o școală, un club, un

loc unde să-ți petreci timpul. Ne învăța vicleșugurile meseriei – furtul din buzunare, pasarea obiectului furat altcuiva, cum să ne fofilăm, escrocherii simple. Copilul care plânge, fata care s-a rătăcit, rața și gâsca, chestii din astea. Avea grijă să mâncăm, să avem haine – iar el împărțea prada din care își lua partea.

— Un Fagan al tău.

Eve se încruntă la Roarke.

— Un ce?

— Fagan. Un personaj din *Oliver Twist.* Dickens, draga mea, numai că Fagan avea o gașcă de băieți în Londra.

— Sebastian s-a gândit că fetele atrag mai puțin atenția polițiștilor, iar escrocheriile le reușesc mai bine decât băieților. Atunci, le-am cunoscut pe Shelby, Mikki și LaRue. Ele n-au rămas – Sebastian le numea excursioniste de-o zi. Dar veneau cu noi, iar Shelby tot vorbea că o să înceapă ceva, că o să se ducă undeva, că o să fie cineva.

— Acest Sebastian i-a făcut vreodată rău uneia dintre voi, s-a dat la vreuna?

— Nu. Nu! Mavis flutură o mână. Avea grijă de noi – nu ca tine, Dallas, dar era în regulă. N-a atins-o niciodată pe nici una dintre noi, în nici un fel. Iar dacă vreuna dădea de bucluc afară, el dregea lucrurile.

— Falsifica documente?

— Se pricepea foarte bine la asta, aș spune că era una dintre specialitățile lui.

— O să vreau să lucrezi cu un desenator. Am nevoie de chipul lui.

— Dallas. Mavis se uită la ea și așteptă o clipă. Dacă tu crezi că el le-a făcut asta acelor fete, să știi că ești pe lângă traiectorie. N-ar fi făcut rău nici uneia dintre ele. Susținea nonviolența în toate privințele. Nu admitea armele – sub nici o formă. „Minte și viteză“, asta spunea. „Folosiți-vă creierul și picioarele.“ Chiar și după ce-am ajuns pe cont propriu, mai făceam câte o treabă pentru el, când și când.

— Trebuie să stau de vorbă cu el, Mavis.

— Rahat. De două ori rahat. Lasă-mă pe mine să vorbesc întâi cu el.

Eve se trase puțin în spate, privind-o surprinsă.

— De trei ori rahat. Dallas, el m-a ajutat atunci când am avut nevoie. M-a învățat – bine, nu lucruri cu care tu să fii de acord, dar totuși. S-a pensionat pe jumătate. Cumva. Acum știu de ce nu ți-am povestit niciodată despre el.

— Douăsprezece fete sunt moarte.

— Știu. Știu, și le cunoșteam pe trei dintre ele. Poate că se va dovedi că le-am cunoscut și pe altele. O să discut cu el și o să-l conving să stea de vorbă cu tine, dar trebuie să-mi promiți că n-o să-l duci în camera de interogatoriu. Că n-o să-l arestezi pentru… pentru ceva.

— Doamne!

— Te rog.

— Aranjează treaba, dar, dacă se dovedește chiar și pe departe că el le-a ucis pe

fetele alea, s-a terminat.

Mavis suspină ușurată.

— N-o să se dovedească, așa că ne-am înțeles.

— Mai povestește-mi despre fete.

— Shelby era vedeta spectacolului – împreună cu echipa ei. LaRue își petrecea cu ele mai mult timp decât oricine altcineva, dar era în general pe cont propriu. Mikki era toată călare pe Shelby. Cred că se îndrăgostise de ea, doar că n-o știa încă. Mai era o fată – o negresă micuță, care avea o voce grozavă. Cânta demențial.

— DeLonna.

— Da, da – n-am cunoscut-o de fapt. A venit cu Shelby doar de două ori. Și era și un tip, dar Sebastian nu îngăduia băieți în Club. Cred că acesta este motivul pentru care Shelby nu a cedat și nu a rămas cu noi. Era extrem de loială. Ele erau ale ei, la fel și tipul, așa că doar își pierdea vremea cu noi și a participat la niște lovituri uneori, dar vorbea despre faptul că o să aibă un loc al ei.

— El nu îngăduia băieți. Dar bărbați erau pe-acolo?

— Nu era decât Sebastian. De fapt, el ne-a mobilizat. A făcut să ne crească stima de sine și toate alea, explică Mavis. Spunea mereu că valoram mai mult decât ce puteam șterpeli. Mereu folosea asemenea cuvinte în loc de „a fura“. Mavis își înălță capul spre Eve. Cuvintele frumoase, rosti ea imitând-o acceptabil de bine pe Eve, nu fac infracțiunea mai puțin gravă.

— Amuzant. De ce sunt hoții atât de nostimi?

— Furtul este o treabă oarecum amuzantă, dacă stai să te gândești. În sfârșit, spunea mereu că n-ar trebui să renunțăm la ceea ce aveam – adică sex – sau să lăsăm pe cineva să ni-l ia. Și că trebuia să așteptăm până vom înțelege toată treaba asta.

Își coborî privirea spre degetele împletite cu ale lui Leonardo.

— El m-a făcut să simt că valorez ceva. Nimeni nu mai făcuse asta înainte.

Eve se gândi că nu era un scenariu prost pentru a le determina pe niște fete înfometate să fure pentru tine.

— El trebuia să transporte lucrurile furate, să aibă pe cineva care să i le cumpere, să cumpere provizii.

— În general, lucra cu doi cămătari, dar aceștia nu veneau niciodată la Club – în orice caz, nu cât timp am stat eu acolo.

— Femei?

— Nu. Avea o prostituată, dar nici pe ea n-a adus-o niciodată acolo. Uite ce e, nu era – nu este un smintit. Aveam reguli și, da, sigur, erau foarte lejere, dar existau. Trebuia chiar să studiem, ca la școală. Spunea că nu există scuză pentru prostie. Nu aveam voie să ne drogăm sau să bem. Dacă voiai să-ți bați joc de tine, o făceai afară. Asta a fost problema cu Shelby, își aminti Mavis revenind la ea. Îi plăceau drogurile, berea. Voia să aibă un loc al ei, pentru ca ea și gașca ei să facă tot ce doreau. Eu, noi

toți am presupus că acesta a fost motivul pentru care a plecat.

— Câte fete erau?

— Uneori, mai multe, alteori, mai puține. Zece, poate 15. Erau mai multe când se strica vremea. Unele stăteau două zile, altele, ani întregi.

— Am niște fotografii la care aș vrea să te uiți.

— Le-am văzut pe planșa ta. Am recunoscut doar trei.

— Încă mai avem de identificat. Am niște poze din rapoartele de la Persoane dispărute. Poți să te uiți la ele?

— O! Mavis suspină îndelung. Da, sigur. Da. Dacă îți este de ajutor. Se răsuci spre Leonardo. Vreau s-o ajut.

El îi ridică mâinile la buzele sale, apoi o sărută pe obraji.

— Mă duc să văd ce face Bella.

— Ești cel mai mare premiu din marea și strălucitoarea cutie cu premii.

— Oi fi eu cel mai mare. O sărută pe buze. Dar tu ești cel mai dulce. Mă găsești aici.

— Știu. Bine. Se ridică. Hai s-o facem. Mulțumesc că m-ai ascultat, îi spuse ea lui Roarke. Și pentru vin.

El se ridică încet și se apropie cuprinzând-o într-o îmbrățișare.

— Faci parte din familie. O strânse cu putere. Una dintre cele mai importante zece propoziții. Alături de „te iubesc“ și de „pentru tine, e gratis“.

După ce ea ieși împreună cu Eve, el se așeză și se uită la Leonardo.

— Trebuie să-l las pe Summerset să ia o pauză.

— Mai stai puțin, îl sfătui Roarke. Sunt convins că se distrează de minune.

— Bănuiesc că a fost cam zguduitor. Leonardo luă vinul pe care îl ignorase cât timp Mavis vorbise, cât timp el o ținuse în brațe pentru a o ajuta să treacă prin asta. Cunoșteam toată povestea, dar s-o aud spunând-o din nou…

— Face ca totul să pară iarăși real. Te face să-ți dorești din nou să te poți întoarce cumva în trecut și s-o salvezi de toate astea.

Leonardo scoase un suspin tremurat.

— Așa este. Exact așa este. Totul a devenit mai luminos când am cunoscut-o pe ea, și mai alert. Apoi, a rămas la fel de luminos, dar lucrurile s-au așezat. Aș fi putut foarte bine să continui cu munca mea și cu femeile, cu petrecerile. Mi se părea că e îndeajuns. Acum? Toate astea pot să dispară. Nu mă refer la femei, rosti el brusc tulburat. Am vrut să zic că nu mai există alte femei, nu după ce-am cunoscut-o pe Mavis. Am vrut să zic că *ea* este singura…

— Înțeleg. Încurcătura lui îl făcu pe Roarke să zâmbească iarăși. Perfect.

— Vreau să zic că totul poate să dispară pentru că eu le am pe fetele mele. Și mă doare când ea suferă.

— Da. Înțeleg perfect, repetă Roarke.

— Știu că îți este greu, începu Eve după ce intrară în biroul ei.

— Trebuie să-ți spun – înainte de a începe, trebuie să-ți spun că poate aș fi fost una dintre fetele alea dacă n-ar fi existat Sebastian. Sau poate că aș fi ajuns să ofer sex oral contra droguri, cum a făcut Shelby. Se cutremură la acest gând. Și poate că, dacă aș fi reușit să trec prin toate astea, poate că încă aș mai trăi din furtișaguri și n-aș fi reușit nimic în viață, mai ales dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, dacă nu m-ai fi lăsat să mă apropii de tine.

— N-am putut să nu te las să te apropii de mine.

— Ba da, ai fi putut, dar n-ai făcut-o. Și n-aș fi trăit niciodată asta. Își apăsă o mână pe inimă. N-aș fi trăit niciodată asta fără Leonardo. N-aș fi avut niciodată ceva atât de uimitor și dincolo de magia magiilor cum este Bella și n-aș fi avut șansa, șansa adevărată de a fi o mamă foarte, foarte bună. Vreau să fiu o mamă bună, Dallas, vreau atât de mult, încât mă sperie de moarte faptul că aș putea să dau greș.

— Amândouă știm cum e cu mamele denaturate. Tu nu ești așa și nici n-ai putea să fii vreodată. Nu știu multe despre celălalt soi de mame, nu prea multe, dar știu că fetița ta e nebunește de fericită. În cea mai mare parte a timpului, nu știu ce naiba gângurește, dar e la fel de fericită ca o maimuțică în fața unei lăzi cu banane. Este în siguranță, nu e o smiorcăită, și deja știe că poate conta pe tine și pe Leonardo pentru orice. Asta mi se pare că acoperă toate obligațiile din fișa postului.

— Mai vreau unul.

— Of, sfinte Iisuse!

Râzând cu poftă, Mavis o cuprinse pe Eve în brațe, făcând-o să se clatine.

— Nu imediat, dar nici foarte târziu. Mai vreau un copil, pentru mine, pentru iubitul meu și pentru Bellamina mea. Sunt bună la asta și, poate, ciudata impresie că sunt bună la asta chiar mă face să fiu bună. În sfârșit, vreau o droaie de copii.

— Definește „droaie“.

— Nu știu încă. Mai mulți. Se dădu îndărăt și își șterse cu mâinile fața pe care se citea un amestec de sentimente. Suspină privind planșa. Eu sunt atât de norocoasă, iar ele n-au fost. Noi am avut mare noroc, rosti ea luând mâna lui Eve.

— Da, am avut.

— O să mă uit la poze, iar apoi vreau să mă duc acasă cu bărbatul și cu copilul meu. Vreau să-mi bag copilul în pat și, o scurtă vreme, să-l privesc dormind. Apoi, vreau să fac sex nebun cu bărbatul meu. Pentru că am avut noroc și n-o să uit niciodată asta.

— Și ei au avut mare noroc, bărbatul și copilul tău.

— Ai perfectă dreptate. Suntem cu toții nebuni de fericire.

— Nu te pot contrazice. Dar, înainte de a te duce acasă ca să-ți culci copilul și să faci sex, vreau să iei legătura cu Sebastian și să stabilești o întâlnire.

— Rahat!

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, adăugă Eve.

După ce o conduse pe Mavis și familia ei, Roarke veni în biroul lui Eve și o găsi la birou, având în față o cană cu cafea. Și observă două fotografii noi pe planșă, lângă una aflându-se un semn de întrebare.

— A trebuit să rămân să muncesc în continuare, spuse ea. Oricum, Mavis a vrut să se ducă acasă, să-și culce copilul și apoi să sară pe Leonardo.

— Înțeleg. A zis că a mai recunoscut două.

— De una, a fost sigură, de cealaltă, aproape sigură. Le-am trimis datele lui DeWinter și lui Elsie pentru ca ele să poată confirma. Cea de care e sigură, Crystal Hugh, a petrecut ceva vreme la Sanctuar. A fost dată în grija unei familii sociale, iar de acolo a dispărut. Prea multe piste duc la acea clădire, la acel loc, la acei oameni pentru a fi ceva întâmplător.

— Sunt de acord.

— Iar acum, avem patru, poate cinci fete legate de acest Sebastian atât de apreciat de Mavis.

— El reprezintă pentru ea figura paternă, Eve. Era o fetiță înspăimântată, iar el i-a oferit adăpost, siguranță, un scop.

— Adăpost? În pivnițe și clădiri pustii? Iar scopul era să fure și să înșele.

— Și totuși.

— Da, asta ai crede, replică ea.

— Summerset mi-a oferit o casă foarte frumoasă, mobilată. Deja știam cum să fur și să escrochez, el doar a adăugat puțin stil. Luă cana ei cu cafea și sorbi. Mereu m-am întrebat de ce simt un soi e afinitate față de Mavis. Acum, îmi dau seama că am călătorit pe drumuri similare. Câți ani avea când a fugit?

— Cam 13, cred. Eve se opri și îi întâlni privirea. Faptul că nu ți-am spus toate astea nu înseamnă că am vrut să te țin la distanță. Doar că…

— Nu era povestea ta ca să o spui, nici măcar mie. După cum nici ea nu i-a zis lui Leonardo povestea ta.

— I-am spus că poate s-o facă. Eve își trecu degetele prin păr ca și cum acest gând o deranja, deși așa părea corect. Știi tu, pentru a echilibra lucrurile.

El se aplecă și își lipi buzele de părul pe care ea tocmai îl ciufulise.

— Te ador!

— Da, în regulă, bine. Va trebui s-o faci pentru că vei veni cu mine la întâlnirea cu acest Sebastian. Se uită la ceas. Peste două ore, într-o bombă amărâtă din Hell's Kitchen.

— Îmi oferi seri atât de interesante. Peste două ore? Avem timp suficient pentru cină. O să mâncăm pizza.

Cum putea ea să se opună la așa ceva?

[10] Un rahat, o prostie (în lb. engleză, în orig.)

capitolul 14

Chiar că era amărâtă.

Acea „gaură într-un perete“ numită destul de realist Burtă Mare era înghesuită între un magazin porno, în a cărui vitrină murdară erau etalate tot felul de hamuri, și ceea ce fusese cândva o prăvălie cu numele Împrumuturi rapide de la Bill.

Chiar vizavi, neonul pe moarte al unui sex club se bâlbâia DANSATORII – GOI – SEX, într-un ritm dătător de migrene.

În pâlpâitoarea lumină albastră, Eve văzu clar o tranzacție cu droguri între un dealer masiv, într-o haină neagră și grea, și clientul lui slab, care tremura.

— Tremură pentru că este în sevraj, se întrebă Eve, sau pentru că i-a înghețat fundul de drogat în trenciul ăla subțire?

— Puțin din amândouă. Dacă ai de gând să-i arestezi, te aștept.

— Durează doar un minut. PășI în stradă și strigă peste capota ciobită a unui Mini străvechi: Hei!

Și își flutură insigna.

Dealerul masiv și drogatul slab o luară la goană pe trotuar, în direcții opuse.

— Știi că vor face același lucru în altă parte.

— Da, dar e amuzant să-i văd fugind când știu că n-am de gând să-i urmăresc. Hai să ne facem burțile mari împreună cu Sebastian – dacă apare.

Se dovedi că localul era la fel de ponosit și pe dinăuntru, cu trei separeuri înghesuite și două mese zgâriate înșirate pe podeaua lipicioasă. În fața barului scurt și negru se aflau trei scaune fără spătar, ai căror ocupanți păreau să se afle acolo dintotdeauna.

Barmanul apatic nu părea deloc încântat de munca lui și, după ce le aruncă o privire lui Eve și lui Roarke, păru iritat de perspectiva de a trebui să mai servească doi clienți.

Aerul mirosea a bere ieftină și a transpirație veche de secole.

Tipul osos de la capătul barului se dădu jos de pe scaun când Eve trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă, încercând cu disperare să pară nonșalant.

Ea presupuse că adulmecase mirosul de polițist în ciuda duhorii de-acolo.

O ignoră pe prostituata ieftină care încerca să se înțeleagă cu bărbatul de pe alt scaun și se îndreptă spre separeul din spate, unde aștepta Sebastian, tipul lui Mavis.

Acesta purta un costum – lucru neașteptat – de un gri-cărbune. Nu atingea culmile calității costumului în care era îmbrăcat Roarke, dar era o ținută decentă. Pe dedesubt, avea o helancă.

Un stilou argintiu se ițea din buzunarul de la piept.

Cu părul său castaniu ciufulit artistic, cu ochii liniștiți, de un albastru pal și bărbuța îngrijită, putea fi confundat cu un profesor de liceu. Avea până și mâinile împreunate atent pe o carte jerpelită.

Ea observă că degetele îi erau lungi, grațioase – categoric, potrivite pentru șterpelirea portofelelor și ceasurilor.

Se ridică atunci când ei se apropiară. Eve reuși să-i privească și ochii, și mâinile în același timp – pentru orice eventualitate.

— Doamnă locotenent Dallas. Întinse o mână – goală – și îi adresă un zâmbet la fel de liniștit și de profesionist ca tot restul făpturii sale. Îmi face o mare plăcere să vă cunosc în sfârșit. Și pe dumneavoastră la fel, i se adresă lui Roarke. Mavis mi-a spus atât de multe despre dumneavoastră și urmăresc și știrile, desigur. Am senzația că deja vă cunosc.

— Nu ne aflăm aici ca să ne împrietenim.

— Totuși. Arătă către separeu. Dați-mi voie să vă ofer ceva de băut. Cea mai sigură aici este berea la sticlă. Orice altceva e suspect.

— Sunt în orele de program, rosti Eve sec.

— Da, înțeleg. Cu toate astea, barmanul se uită chiorâș când nu se comandă. Se poate lua și apă îmbuteliată. Dacă sunteți de acord cu asta, vă rog să mă scuzați un moment.

— Ce-i cu tipul ăsta? întrebă Eve strecurându-se în separeu, în vreme ce Sebastian se duse la bar.

— Speră să facă o impresie bună. Roarke își înclină capul pentru a citi titlul cărții. *Macbeth*. Se potrivește cu vocea educată și cu comportamentul manierat.

— Este un hoț și incită fete la delicvență.

— Da, bine, cu toții avem scăpări.

Sebastian se întoarse și puse pe masă trei sticluțe.

— N-am încredere nici în pahare. Îmi cer scuze că v-am cerut să ne întâlnim într-un astfel de loc, dar veți înțelege că mă simt puțin mai în largul meu pe propriul teritoriu, ca să spun așa.

Se așeză, părând să se simtă în largul lui, un bărbat pe la 45 de ani, care se menținea în formă – la trup și la minte.

— Shelby Stubacker, rosti Eve.

El suspină și dădu cartea la o parte.

— Am auzit știrile despre fetele pe care le-ați găsit. Este dureros pentru mine, ca om, să știu că există indivizi care le fac rău copiilor. Și este dureros și pe plan personal, fiindcă Mavis mi-a spus că trei dintre ele au fost ale mele.

— Patru.

Șocul i se zări în ochi.

— Patru? Mavis a zis trei. Shelby, Mikki și LaRue.

— Și Crystal Hugh, și, posibil, Merry Wolcovich.

— Crystal. Vocea îi tremură puțin. Mi-o amintesc foarte bine. Avea doar nouă ani când a venit la mine, încă învinețită de loviturile tatălui ei.

— Atunci, trebuia să fi chemat poliția.

— Tatăl ei era poliția, spuse Sebastian puțin răstit. Există bestii pe toate drumurile vieții. Era bătută, înfometată și singură, neavând altă alternativă decât să se întoarcă la un bărbat care își vărsa frustrările asupra unui copil și la o mamă fără coloană vertebrală. A rămas cu noi până a împlinit 13 ani. Aceasta poate fi o vârstă dificilă.

Făcu o pauză de câteva clipe.

— Crystal. Da, îmi amintesc de Crystal. Ochi căprui și blânzi și gură ca de hamal în port. Ochii mi-au plăcut, cu gura n-am fost de acord. Din câte îmi amintesc, a început să se uite la băieți, așa cum fac fetele de vârsta asta, și să se împotrivească regulilor.

Zâmbind pe jumătate, își ridică sticla.

— Avem reguli. Mi-a spus că vrea să plece și că se duce cu niște prieteni. Urmau să meargă în Florida. I-am dat niște bani, i-am urat noroc și i-am zis că poate să se întoarcă oricând poftește.

— Ai lăsat o fată de 13 ani să plece.

— Erau ale mele doar atâta vreme cât doreau să rămână. Sperasem că a ajuns în Florida și că s-a instalat pe plajă. Merita asta. Mi-o amintesc pe Shelby pentru că era obraznică, rebelă – o fată interesantă. O adevărată lideră –, dar nu întotdeauna existau alții care să fie conduși. Iar pe Mikki mi-o amintesc fiindcă ar fi urmat-o pe Shelby până în iad și înapoi. Dar cealaltă pe care ați pomenit-o?

— Merry Wolcovich.

— Nu-mi aduc aminte de ea. 15 ani sunt o perioadă lungă, iar eu am adăpostit multe fete de-a lungul timpului.

O enervă instantaneu expresia „adăpostit“, de parcă ar fi fost un erou altruist, nu un infractor care exploata copii. Se aplecă în față.

— Hai să lămurim lucrurile. Înveți minore să fure, să încalce legea, să considere asta un fel de joc sau un hobby. Așa că ele bat străzile și înșală oameni, le fură bani și bunuri pentru care acei oameni au muncit, bani cu care au de plătit chiria, de achitat facturi sau pe care vor să-i joace la ruletă într-un cazinou – pentru că sunt *ai lor*. Iar tu faci profit de pe urma școlii tale de hoațe și de escroace. Te-o fi

considerând Mavis un soi de salvator, dar pentru mine ești doar un alt infractor care ocolește legea pentru propriul câștig.

Dând din cap, Sebastian sorbi din apa lui.

— Vă înțeleg punctul de vedere. V-ați construit toată viața în slujba legii, ați jurat s-o apărați. Și, cu toate că nu sunteți nici naivă, nici rigidă, datoria este esențială. Eu sunt o îmbucătură prea tare pentru a o mesteca și a o înghiți, dar o veți face. Din motive personale, pentru Mavis, iar din motive și personale, și profesionale, pentru cele douăsprezece fete moarte.

— Fete pe care se poate să le fi ucis tu. Ai ajutat-o pe Shelby să fugă de la noul cămin CPSPT tocmai când se mutau acolo.

— Nu-mi amintesc să fi făcut așa ceva. Cum am ajutat-o să fugă de-acolo?

— Ai falsificat documente. E ceva cu care te ocupi.

— Se poate sau nu să falsific documente. N-o să insist în privința asta. Dar n-am făcut niciodată așa ceva pentru Shelby. Nici vorbă. Nici nu mi-ar fi cerut.

— De ce?

— În primul rând, fiindcă știa foarte bine că trocul ei obișnuit nu funcționa la mine. Eu nu le ating sexual pe fete, disprețuiesc orice bărbat capabil de așa ceva, iar ea știa care îmi sunt convingerile. În al doilea rând, asta ar fi implicat că avea nevoie de mine, iar ea mereu susținea sus și tare că n-are nevoie de nimeni.

— Ai învățat-o cum să falsifice documente oficiale?

— Nu direct, pentru că, după cum tocmai v-am zis, ea nu m-ar fi rugat niciodată ceva, s-o învăț ceva. Cu siguranță, e posibil să fi deprins anumite lucruri. Putea să fie atentă.

— Shelby plănuia să aibă un loc al ei și se gândea la unul anume. Era o lideră înnăscută, conform spuselor tale, așa că ar fi putut lua multe fete cu ea, punându-ți în primejdie operațiunea, afectându-ți profiturile.

El mai bău niște apă și o privi calm.

— Îmi imaginez că trebuie să verificați această posibilitate. După părerea dumneavoastră, aș fi avut motive în privința uneia și am avut de-a face cu cel puțin alte câteva dintre acele sărmane fete. Dar știți la fel de bine ca și mine că Mavis se pricepe foarte bine la evaluarea oamenilor. Știe că niciodată în viața mea n-am făcut rău vreunui copil, că n-aș putea să fac așa ceva și că n-aș face-o vreodată.

Acum, el se aplecă în față.

— N-am nici o intenție s-o spun, iar dumneavoastră nu aveți timp să ascultați lunga și trista mea poveste, doamnă locotenent. O să vă zic doar că, deși avem metode diferite, opuse chiar, scopul nostru este același. Să-i ajut pe cei bătuți sau lăsați de izbeliște. Din acest motiv, voi face tot posibilul pentru a vă ajuta să aflați cine le-a ucis pe acele fete.

Se opri câteva clipe, se lăsă iarăși pe spate și bău din nou.

— Unele dintre ele au fost ale mele, rosti el încet.

O enerva faptul că îl credea. Fără să spună nimic, băgă mâna în geantă și scoase o fotografie pe care o puse pe masă, între ei.

El o trase mai aproape și, cu sprâncenele apropiate, studie chipul.

— Da. Da. Cunosc această față. Ea a venit… a fost adusă de una dintre celelalte. De… stați puțin. Se încruntă privind fotografia, apoi închise ochii. DeLonna, cea cu vocea ca a unei sirene.

— DeLonna Jackson?

— Nu cred că am știut vreodată numele întreg al DeLonnei, fiindcă nu era cu adevărat de-a noastră. Venea și pleca, era una dintre prietenele lui Shelby. Dar sunt sigur că DeLonna a adus-o la mine, după ce a aflat că fata era hărțuită de niște băieți mai mari. Unii îi vor vâna mereu pe cei mai mici și mai slabi – dar, cu toate că DeLonna era mică, era foarte aprigă. Râse ușor, amintindu-și ceva. În orice caz, fata aceasta… da, Merry, însă nu cu ortografia tradițională. A fost foarte clară că se scria M-e-r-r-y. Din nou, nu știu numele de familie. A stat doar câteva zile.

— De ce?

— Nu-mi aduc aminte, în clipa asta, detaliile. Mi-o amintesc acum. Îmi amintesc chipul ei. Mai aveți? Mai aveți fotografii?

— Încă nu. Dar fetele care au plecat în acea perioadă. Ai spus că unele au venit și au plecat. Cine a plecat?

— De fapt, este una. După ce am vorbit cu Mavis, m-am gândit la ea. Iris Kirkwood. Stătuse cu noi cam un an. Povestea clasică. Tatăl plecat, abuzuri și neglijare din partea mamei. Tot intra și ieșea din cămine sociale, unele cu nimic mai bune decât casa părintească, apoi a ajuns din nou la mama ei, care pur și simplu a plecat într-o zi. Iris a preferat să nu intre din nou în sistem, ci a ajuns pe stradă. Era o hoață complet nepricepută, avea degete neîndemânatice. O foloseam mai ales pentru a prelua marfa furată de alta sau la schema escrocheriei Pierdut și găsit. Era… puțin cam înceată, dacă mă înțelegeți. Avea un zâmbet dulce, dar era mult prea dornică să placă. Obișnuia să stea în biserică.

Privirea lui Eve deveni pătrunzătoare.

— Care biserică?

— Nu una anume. Spunea că îi plăceau bisericile pentru că erau liniștite și frumoase, și miroseau bine. Este important?

Eve ignoră întrebarea.

— A stat cu tine un an, apoi a dispărut. Nu te-ai întrebat ce-i cu ea?

— Dimpotrivă, toți am căutat-o. Una dintre fete mi-a zis că Iris i-a mărturisit că are un secret, dar că nu i-l putea spune fiindcă altfel nu s-ar adeveri. Secretele reprezintă o marfă de schimb pentru fetele de vârsta asta, așa că nu mi-am bătut capul la vremea aia. Avea un cățel de pluș pe care îl găsise pe undeva. Îi zicea Baby. Era foarte tânără pentru vârsta și pentru situația ei. L-a luat pe Baby cu ea când a plecat, în timpul nopții, după stingere…

— Stingere?

— Există niște reguli, zise el din nou. Deoarece a plecat de bunăvoie, am presupus că fusese decizia ei. Cu toate astea, am căutat-o.

— Mă întorc într-un minut, îi spuse Eve lui Roarke și ieși grăbită din bar.

— Cred că o să beau berea aia. Sebastian ridică o sprânceană privindu-l pe Roarke. Sunteți sigur că nu vreți și dumneavoastră una?

— Da, sunt sigur, mulțumesc.

Sebastian se duse la bar și se întoarse cu o sticlă.

— O admir pe soția dumneavoastră, începu el.

— Și eu.

— Este dedicată și feroce din cele mai bune motive. O să-l găsească pe cel care a făcut asta.

— N-o să se oprească până nu-l va găsi.

— V-ați făcut amândoi o viață interesantă.

— Aș putea spune același lucru despre a dumitale.

— Este o viață care mi se potrivește. Cred că înțelegeți necesitatea unei anumite flexibilități a granițelor pe care alții, cum ar fi soția dumneavoastră, le consideră niște demarcații ferme.

— Înțeleg ajustarea granițelor atunci când este necesar.

Sebastian își coborî privirea spre berea lui, vreme de câte clipe, apoi dădu din cap pentru sine.

— Ele nu au unde să se ducă în altă parte. Majoritatea ar spune că ar trebui să intre în sistem – că sistemul va avea grijă de ele. Că a fost creat pentru a avea grijă de ele. Dar noi știm, eu, dumneavoastră și doamna locotenent, că, mult prea adesea, sistemul dă greș. Dă greș și în ciuda dedicației feroce a celor care au jurat să protejeze, care fac tot ce pot pentru a-și îndeplini acel jurământ. Iar când se întâmplă asta, cei bătuți, abuzați și inocenți au de suferit.

— Sunt de acord. Și locotenentul ar fi de acord că sistemul dă greș, iar atunci când se întâmplă asta există niște costuri. Așa că ea luptă în interiorul sistemului pentru a proteja. Iar când nu poate proteja, luptă cu ferocitate ca să se facă dreptate pentru cei care au avut de suferit.

— Chiar dacă asta însemnă să aibă de-a face cu mine.

— Chiar și așa. Se pare că unele dintre ele au fost ale dumitale o vreme. Toate sunt ale ei acum. Toate vor fi ale ei mereu.

Eve intră din nou, cu ochi inexpresivi, cu pași grăbiți. Și își ridică PPC-ul.

— Iris Kirkwood.

Sebastian privi ecranul pe care se afla imaginea unei fete cu păr drept, nisipiu, cu ochi mari, căprui și cu buzele arcuite într-un mic zâmbet dulce.

— Da, ea e Iris. Își luă berea și sorbi lent din ea. Este una dintre ele?

— Nu știu încă. Mama ei este moartă – tipul cu care trăia în Carolina de Nord a

bătut-o până a murit. În aprilie 2045.

— Asta ar însemna la vreo șase sau opt luni după ce Iris a venit la mine și cu câteva luni înainte de a ne părăsi.

— A mai plecat vreo fată în aceeași perioadă?

— Nu, cel puțin nici una care să nu se fi întors la vreun părinte ori la un tutore. Lucru pe care îl încurajez – cu tărie – când au o poveste ca a lui Merry.

— Ca a lui Merry?

— Ați verificat-o deja, așa că știți – cum știam și eu – că provenea dintr-o familie de clasă mijlocie. Nu au fost raportate abuzuri sau scandaluri… și, da, adesea, unele nu sunt raportate. Dar eu știu când o fată mă minte. Iar ce spunea ea despre teroarea și nefericirea de-acasă erau minciuni.

Făcu o pauză și își privi din nou berea.

— A plătit un preț mult prea mare pentru asta. Dacă și când veți avea și alte fotografii, o să mă uit la ele.

— A pescuit în iazul tău și al Sanctuarului. Unde aveai adăpostul în perioada aia?

— În anul acela, sau poate un an și jumătate, am avut trei prin rotație. Fiindcă am presupus că mă veți întreba, le-am notat. Scoase din buzunar o hârtie și i-o dădu. Toate cele trei clădiri au fost renovate și sunt ocupate acum, dar, la vremea respectivă, au fost bune.

— Unde ai adăpostul acum?

El zâmbi puțin.

— N-o să vă spun adevărul, dar nici nu vreau să vă mint. Ridică ușor și cu eleganță din umăr și sorbi din bere. Dacă veți dori să mai vorbim, Mavis știe cum să ia legătura cu mine.

Eve se lăsă pe spate și se gândi. Nu avea de gând să-și încalce cuvântul dat lui Mavis și să-l pună sub acuzare pentru toate lucrurile care îi treceau prin minte. Iar deocamdată, îi putea fi util.

— Ceilalți doi din gașca lui Shelby. Ce știi despre ei?

— Despre băiat, nimic. Despre DeLonna… Ezită. Este bine mersi.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Este foarte ciudat. O să iau legătura cu ea și o s-o rog să vă contacteze. Nu pot face mai mult de-atât fără s-o trădez.

— Este foarte posibil să fie martoră în cazul unor crime multiple.

— Mă îndoiesc foarte mult în legătură cu asta, fiindcă ar fi spus sau ar fi făcut ceva. Ținea la Shelby și la Mikki. Dar vă dau cuvântul meu că voi lua legătura cu ea în seara asta și o voi convinge să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Cuvântul tău.

— Este foarte bun, motiv pentru care rar mi-l dau. Cum au murit? Cum le-a…?

— Nu pot să-ți spun deocamdată. Ieși din nou din separeu și fu nemulțumită să constate durerea sinceră de pe chipul lui. Dar, când voi putea, o voi face.

— Mulțumesc.

— Dacă descopăr că ai avut ceva de-a face cu asta, mânia lui Dumnezeu va fi nimic în comparație cu a mea.

— Așa sper să fie. Sper că, atunci când îl veți găsi, mânia a o mie de zei să se reverse asupra lui.

Ea se întoarse să plece și se încruntă când Roarke îi întinse mâna bărbatului.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Și mie. Pe amândoi.

Eve păstră tăcerea până ajunseră în frigul și în vântul de afară.

— Ești al naibii de politicos.

— N-am nici un motiv să fiu altfel.

— Ți-a *plăcut* de el.

— Nu mi-a displăcut, o lămuri Roarke luându-i mâna și îndreptându-se spre mașină.

— Ascunde fete de autorități, le învață să nu aibă încredere, să nu respecte și să încalce legea, să-i înșele pe oameni, să fure de la oameni când ele ar trebui să fie… Își flutură mâna liberă. La școală și undeva.

— Ar trebui să fie la școală și undeva, fu el de acord. N-ar trebui să fie folosite ca saci de box sau mai rău de către un părinte. N-ar trebui să fie neglijate și lăsate să se descurce singure sau să fie expuse la violență, droguri, sex cu cine apucă și la toate relele la care ar fi expuse într-un cămin al naibii de cumplit.

Îi deschise portiera. După ce îi aruncă o privire nimicitoare, ea intră în mașină.

— Și cam câte fete care au trecut prin sistemul *lui*, începu ea în clipa în care Roarke se instală la volan, sunt în închisoare sau moarte, sau lucrează pe străzi din cauza stilului de viață promovat de el?

— Bănuiesc că unele așa au ajuns și probabil că așa ar fi ajuns și cu, și fără el. Și cunosc cel puțin una care este fericită, are succes, are o familie și o viață minunată.

— Doar pentru că Mavis…

— Unde crezi că ar fi ea – având în vedere cum era, unde era și vârsta ei – dacă el nu i-ar fi oferit un adăpost?

— Cred că ar fi fost ridicată, că poliția și cei de la Protecția copilului ar fi stat de vorbă cu ea și ar fi examinat-o, că ar fi băgat-o pe nenorocita de maică-sa într-o cușcă având pereții capitonați și ar fi dat-o pe Mavis unei familii sociale.

— Posibil, rosti el conducând mașina. Și la fel de posibil e că cineva cu apetit pentru fetițe ar fi putut s-o violeze, s-o vândă, s-o ucidă. Sunt multe posibilități, dar realitatea este că ea n-ar fi cine este, că voi două n-ați fi mai mult decât ca două surori dacă n-ar fi existat Sebastian. Dacă modifici ceva cât de puțin, draga mea, totul se schimbă.

— Nu este corect ce face el. Am lăsat-o baltă fiindcă am vrut ca ea să-l convingă să stea de vorbă cu mine. Și pentru că…

— I-a dat cuvântul că n-o să-l arestezi.

— Dar acum e altceva.

— Nu crezi că el le-a ucis pe acele fete.

La naiba, nu, nu credea – și spera din suflet că nu se lăsase păcălită.

— Ce cred eu nu reprezintă o dovadă, iar între el și fete există o legătură. Mincinos, hoț, escroc.

— Vorbești de el sau de mine?

Eve se lăsă pe spate în scaun, încruntându-se din nou.

— Încetează!

— Ei bine, n-am avut o bandă de fete, dar am fost într-o bandă. Am mințit, am furat și, cu siguranță, m-am ocupat ocazional de escrocherii. Ai învățat să trăiești cu asta, dar te râcâie din când în când.

— Ai renunțat.

— În parte, am renunțat pentru mine, înainte de a te cunoaște. În parte, pentru tine. Pentru ce voiam pentru amândoi. L-am avut pe Summerset, fiindcă altfel taică-meu m-ar fi bătut până m-ar fi ucis. Tu știi mai bine decât majoritatea că sistemul dă greș oricât de mult s-ar strădui cei care lucrează în el. Și nu toți cei care primesc copii în acest sistem o fac cu inima deschisă. Tu ai părerile tale, locotenente, eu le am pe ale mele. În acest caz, nu cred că diferă prea mult. Mai degrabă, cred că înclină în două direcții, dar nu prea îndepărtate. Nu în condițiile în care Mavis se află la mijloc. Întinse mâna și îi mângâie coapsa. Unde este mama ei? Presupun că te-ai interesat.

— Într-o instituție pentru demenți care taie alți demenți cu un cuțit de măcelărie. E închisă de aproape opt ani sau – înainte de asta, a tot umblat de colo-colo, a intrat într-un cult, l-a părăsit, a făcut ceva închisoare fiindcă a oferit sex pentru Zeus. A ieșit și a început să se drogheze din nou. Era drogată când a tăiat-o pe femeia cu care era – și cu care se culca. Mavis avea dreptate. Și-a prăjit creierul în timp. Acum, e mai mult sedată.

— Nu i-ai spus.

— O să-i spun dacă și când o să vrea să știe. Dacă o să vrea să știe vreodată. A lăsat toate astea în urmă, sau cel puțin o făcuse până în seara asta. Chiar le lăsase în urmă. A avut câteva momente când și-a făcut griji că nu va fi o mamă bună, dar și-a dat seama cum să alunge gândurile negre și să fie fericită. Dacă îi spun, n-o să fac decât să-i amintesc de tot ce-a fost rău. Eve își lăsă capul pe spate. Și a avut dreptate. Nici dacă maică-sa n-ar fi fost nebună de legat, n-ar fi recunoscut copilul pe care l-a chinuit în Mavis Freestone, vedeta de muzică și minunea modei… Mă minunez adesea de înclinarea ei spre modă.

— Este o reacție normală, nu-i așa? Silită să poarte haine terne, să umble cu părul tăiat. Nu e vorba doar de a lăsa trecutul în urmă, ci de a-l bate cu bâta și a-i da foc.

Imaginea o făcu pe Eve să râdă.

— Da, așa este. Mă întreb dacă ea știe.

— Bănuiesc că a știut atunci când a început să facă experimente cu vopsitul părului, culoarea ochilor și alegerea hainelor. Iar acum este cine este.

Coti spre porți, către casa mare și frumoasă.

— N-a recunoscut-o pe Iris de la Club?

— N-am avut o fotografie de identificare să-i arăt. Iris Kirkwood n-a fost dată dispărută, nimeni nu s-a interesat de ea, nici aici, nici acolo unde a murit maică-sa. A alunecat prin crăpături. Da, sistemul dă greș uneori, de multe ori se întâmplă tragedii, dar să le înveți pe niște adolescente schema „Ia ciocolata“ nu e o soluție.

— N-am auzit niciodată de escrocheria asta.

— Eu am inventat-o. Vreau niște ciocolată.

El parcă în fața intrării și îi zâmbi.

— Hai să mergem să ne luăm.

Eve intră împreună cu el și își aruncă paltonul pe stâlpul de la baza scării.

— Ce intenționezi să faci cu adresele pe care ți le-a dat Sebastian?

— Să trimit niște polițiști să-i găsească pe rezidenții și pe comercianții aflați acolo când au dispărut fetele și să le arate fotografiile. Unul curios, care pândește, își bagă nasul, continuă ea. E suficient unul singur care să fi văzut una sau mai multe dintre victime împreună cu cineva. Probabil că erau prietenoase cu el, aveau încredere în el. Ea avea un secret, murmură Eve. Iris.

— Crezi că e una dintre ele?

— Pleacă pe furiș din locul care era căminul ei, unde se simte în siguranță, își ia cățelul de pluș și nu se mai întoarce? Ei n-au găsit-o – iar eu l-am crezut când a spus că au căutat-o. Cineva a răpit-o sau a ademenit-o și/sau a ucis-o.

Când intrară în biroul ei, Eve se uită la planșă.

— Deci, ea trece pe planșă. Semnul întrebării se mută de la Merry la Iris. Dar n-o să fie mult timp un semn al întrebării.

— Mai sunt doar două.

— Da, poate că una din ultimele două deține cheia rezolvării. Sau DeLonna. Și ea a dispărut, dar când avea vreo 16 ani și e clar că a ieșit din sistem. Dar, după spusele lui Sebastian, trăiește.

— Și bine.

— O să apreciez eu asta când o să vorbesc cu ea – și voi vorbi cu ea, rosti Eve lăsându-se pe vine lângă fotoliul de la biroul ei. Dacă tipul nu dă nici un semn de viață până mâine, o să-l fac să regrete.

— Ceea ce nu te-ar deranja – așa, din principiu.

Ea scoase un baton de ciocolată din sertarul biroului.

— Aici? Serios? N-am știut că ai o ascunzătoare acasă.

— Nu este ascunsă de tine și chiar o voi împărți cu tine de data aceasta.

Rupse batonul în două.

— Noroc pentru asta, rosti el și ciocni jumătatea lui de a ei.

Ciocolata îi dădu un nou avânt – mai ales împreună cu cafeaua pe care o bău după aceea –, așa că lucră până la miezul nopții.

În general, fără rezultate, recunoscu ea. Bătând aceleași căi iarăși și iarăși. Dar, uneori, găsești ceva când treci din nou prin același loc.

Pe cineva cunoscut de ele. Și majoritatea, dacă nu toate, se cunoșteau între ele. Unele locuiau împreună sau băteau străzile împreună. În aceeași zonă.

Dacă era să-i dea crezare lui Sebastian, nu el falsificase documentele lui Shelby. „Să zicem că n-a mințit în privința asta“, gândi Eve în vreme ce își ridică picioarele pe birou și începu să studieze planșa.

Era posibil să le fi falsificat ea, după ce se prinsese cum realiza Sebastian falsurile? Învățase de la el, pentru că, după cum spusese acesta, știa să fie atentă?

Posibil. Posibil.

Eve deschise pe ecran fotografia lui Shelby și o studie cu atenție.

O fată deșteaptă, o fată dură, o fată dificilă. O lideră înnăscută – „și fac pariu că îți plăcea să fii șefa“ –, căreia nu-i plăceau regulile. Care nu vroia să aibă de-a face nici cu oamenii de bine, nici cu vagabonzii. „Ai dorit să fii pe cont propriu.“

— Și nu ți-a căzut practic în poală locul perfect atunci când Sanctuarul s-a mutat de-acolo? Asta îți convine. E convenabil. E familiar. E gol. Cunoști clădirea de sus până jos.

Se ridică și se apropie de ecran în timp ce Roarke intră.

— Mă cam așteptam să te găsesc sforăind la birou.

— Cofeina funcționează. Iar eu nu sforăi. Eve arătă spre ecran. Ea este cheia.

El se răsuci pentru a studia ecranul împreună cu ea.

— Cine este?

— Shelby.

— A, lidera, cea care a plecat din clădirea nouă folosindu-se de documente false.

— Exact. Știa cum merg lucrurile, avea un plan. Și avea o legătură cu cineva care se pricepea să falsifice acte.

— Nu văd de ce, în această etapă, Sebastian ar nega că a făcut-o.

— E posibil să le fi falsificat ea, după ce a învățat lucrurile elementare de la Sebastian, exact cum a spus el. Asta ar explica ortografia greșită și încercarea foarte neizbutită de a falsifica semnătura lui Jones. Asta a rezultat din analize, adăugă ea. Este foarte departe de semnătura lui Nashville Jones. Deci… Întorcându-se dinspre ecran, dădu ocol planșei. Învață, plănuiește, iar Bittmore își revarsă mărinimia în poala Sanctuarului. Hei, copii, ne mutăm într-o casă mare și frumoasă. Strângeți-vă lucrurile!

— Iar ea își dă seama că este momentul potrivit.

— Momentul perfect. Toată lumea o să fie ocupată, o să alerge de colo-colo, o să fie cu mintea în altă parte. Mai mult, e suficient de deșteaptă pentru a ști ce înseamnă asta, iar asta înseamnă că vechea clădire va fi goală. Cel puțin pentru o vreme, până când banca va face ceva, iar asta deja durează de câteva luni.

— O viață de om când ai 13 ani. Mă întreb dacă s-a gândit măcar la asta? rosti Roarke. Ocazia era acolo, de ce să nu profite de ea?

— Da. Executări, ipoteci. Treburi de adult. Pentru ea, e doar momentul perfect, locul perfect. Va fugi, se va duce acolo, va aranja lucrurile pentru prietenii ei până va putea să-i scoată și pe ei. Frumos și curat, cu acte, pentru ca nimeni să nu se apuce să-i vâneze.

— Pentru ea, a ținut – fuga.

— Da, a ținut. A avut pe cineva în exterior sau în interior? S-a folosit de cineva? Așa ar fi văzut lucrurile – un alt fraier. Iar fraierul se schimbă. Poate că l-a ademenit în combinație oferindu-i sex în schimbul a ceea ce avea nevoie sau își dorea. Dar nu s-a terminat bine pentru ea, fiindcă de fapt ea a fost fraiera în tot timpul ăsta.

— Dar de ce s-o ucidă?

— Nevoie, dorință sau zece alte motive. Iris avea un secret, dar eu nu cred că cineva precum Shelby s-ar apuca să-i facă totuși confidențe cuiva ca Iris.

— Ucigașul?

— Poate, doar poate. Ea nu este o lideră, dar poate fi supusă. Iris se ducea la biserică, la fel și Lupa, la fel și Carlie. Se vorbește cam mult despre biserică în preajma lui Jones și Jones. Ce semnificație are asta? Are vreuna?

Când își frecă ochii cu podul palmelor, Roarke o luă de braț.

— Ajunge deocamdată. Du-te la culcare.

— Am senzația că îi dau târcoale, că sunt aproape, dar nu suficient de aproape pentru a vedea clar adevărul.

— Dimineață, s-ar putea să-l vezi.

Îi aruncă o privire când el o scoase din birou.

— Ai putea afla unde își are Sebastian adăpostul. Poți afla, insistă ea văzându-l că nu spune nimic.

— Îmi imaginez că aș putea.

— Doar ca să știi tu, bine? N-o să te întreb de el decât dacă o să trebuiască.

— De acord, *dacă* sunt de acord cu „o să trebuiască“.

Trebuia să înghită asta, deși îi aluneca greu pe gât.

— E acceptabil.

capitolul 15

Din nou, toate fetele drăguțe stăteau în cerc.

Cele mai multe aveau chipurile lor acum, tinere și triste, în contrast cu hainele viu colorate, cu părul strălucitor.

Nu sporovăiau precum fetele din Times Square și nici nu chicoteau amuzate de glume pe care doar ele le înțelegeau. Ședeau, priveau.

Eve se gândi că așteptau.

— Mă apropii, insistă ea. E nevoie de timp și de muncă… și, poate, de ceva noroc. Sunteți atât de multe. Mai am nevoie doar de două identificări.

Iar cele două fete care aveau chipul ei se răsuciră și priviră în altă parte.

— N-are nici un rost să vă enervați în legătură cu asta.

— Nu le place să fie moarte, îi spuse Linh. Nici uneia dintre noi nu-i place. Nu e cinstit.

— Viața nu e cinstită. Și nici moartea.

— E ușor pentru tine să zici asta, rosti batjocoritoare fata care se numea Merry. Viața ta e absolut nemaipomenită. Dormi într-un pat mare și cald alături de cel mai tare tip de pe planetă și din afara ei.

— Tatăl ei a bătut-o și a violat-o când era mică, îi spuse Lupa lui Merry. Mai mică decât noi.

— Dar a supraviețuit, nu-i așa? Shelby se ridică și își încrucișă brațele la piept. Și a ajuns să ducă o viață excelentă. Iar acum, dă vina pe mine pentru tot.

— Nu dau vina pe tine pentru nimic.

— Ba da. Spui că e vina mea că noi am murit. Că doar fiindcă am vrut un loc al meu, cu prietenii mei, toate am fost ucise. De parcă aș fi știut că o să se întâmple asta.

— Ascultă…

— Ce dacă am supt câțiva imbecili? Își ridică brațele acum. Ce dacă? Am obținut ce-am vrut, nu-i așa? Plus chestii pentru prietenii mei. Nici vorbă să rămân închisă în mizeria aia de „sfântă putere superioară și meditații până vi se face creierul varză“, până când vreun nenorocit care nu știe nimic despre mine să decidă că pot scăpa

dracului de-acolo. Eu decid pentru mine. Nimeni nu avea să-mi mai dea ordine vreodată!

— Uau. Eve dădu gânditoare din cap. Chiar că erai o mică smiorcăită afurisită. Nu că ai fi meritat să mori din cauza asta. Poate, crescând, ai fi depășit faza asta sau poate că, dacă ai fi avut șansa, ai fi devenit o smiorcăită afurisită adultă. Dar n-ai avut această șansă. Așa că trebuie să mă ocup de asta.

— Nu ești cu nimic diferită de ceilalți. Nu ești mai bună decât ceilalți.

— Doar pe mine mă ai.

— Să te ia dracu'!

— Stai jos. Și taci din gură.

Mikki se ridică în picioare, ținându-și pumnii strânși.

— Nu poți vorbi cu Shelby în felul ăsta.

— Sigur că pot. Este visul meu și eu sunt șefa.

— Nu-mi place când oamenii se ceartă. Iris își acoperi urechile cu palmele și începu să se legene. Oamenii n-ar trebui să se certe.

— Unde îți este cățelul? întrebă Eve. Nu aveai un cățel?

— Nu avem de ce să te ascultăm! țipă Shelby alergând spre fiecare fată și ridicând-o în picioare. Nu avem de ce să vorbim cu tine. Nu avem de ce să facem ce spui. Pentru că suntem moarte! Și nu e vina mea.

— Iisuse! Taci din gură. Taci, ca să mă pot gândi.

— Tu ești cea care vorbește întruna.

Eve clipi și deschise ochii, privind cu ochi încețoșați prin camera slab luminată.

— Ce-i?

— Eu ar trebui să întreb asta. Roarke îi mângâie părul. Cine trebuie să tacă?

— Shelby. Fetele au revenit. Acea Shelby afurisită, văicărindu-se. Probabil că și eu aș fi la fel dacă cineva m-ar îneca într-o cadă. Cât e ceasul?

— E devreme. Se aplecă pentru a o săruta pe buze. Mai dormi.

Ea îl adulmecă.

— Tu te-ai trezit, abia ai ieșit de sub duș.

— Nu pot păcăli un detectiv de elită.

— Părul încă îți este jilav. Își trecu încet degetele prin el. Și miroși foarte bine. Iar talentele ei de detectiv îi spuseră că nu avea pe el decât un prosop. Fac pariu că ai o conferință video cu Pluto și o ședință holografică programată cu cei din Istanbul sau de prin altă parte.

— Și îmi citești și gândurile. Ce bărbat norocos sunt.

— Ai putea fi și mai norocos. Își trecu o mână peste pieptul lui, coborând-o spre pântec, apoi mai jos. Și rânji. Dar văd că știai asta.

— Și eu am puteri deductive.

Cu cealaltă mână, îl trase de păr în jos.

— Și ce altceva mai ai?

— Se pare că o soție excitată. Și mâinile lui deveniră ocupate, ridicând cămașa subțire de noapte pe care o purta și strecurându-se pe sub ea. Pluto poate aștepta.

— Ei bine, câți oameni pot spune asta?

Îl trase din nou în jos, astfel că buzele lui se lipiră de ale ei. Și, în excitarea stârnită de sărutul lung și leneș, îi cuprinse trupul cu picioarele, lipindu-l de ea și ținându-l strâns.

Pentru că era norocoasă și nu avea să uite asta. Supraviețuise relelor care i se întâmplaseră. Și era în patul mare și cald, alături de cel mai tare tip de pe planetă și din afara ei. De bărbatul care o iubea, o dorea, o tolera și o înțelegea.

Indiferent ce avea să aducă ziua care va începe, ea avea asta, îl avea pe el pentru a o începe.

— Te iubesc. Îl strânse și mai tare. Vorbesc serios.

— Te iubesc. Ea îi simți buzele pe gât. Vorbesc serios.

— Arată-mi.

Se arcui spre el. El o pătrunse.

În timp ce se ridica încet, în timp ce cobora încet, el îi privi chipul în lumina slabă. Se gândi că lui Eve i se citea fericirea în priviri, în mișcările ușoare, fluide ale trupului, în bătăile tot mai repezi ale inimii.

Indiferent ce o tulburase în vis era acum dat la o parte pentru asta, pentru el. Pentru ei.

O sărută pe un obraz, după aceea pe celălalt, pe frunte, iar apoi, pe buze. Pentru a-i arăta.

Zorii se furișau tot mai aproape în vreme ce ei ofereau plăcere și o primeau. Ea suspină, un simplu sunet de extaz, își coborî mâinile pe spinarea lui, apoi le urcă din nou, până când degetele i se încurcară în părul lui.

Totul era la fel de dulce și de minunat ca o plimbare într-o grădină de vară.

Pe măsură ce fierbințeala devenea tot mai puternică, iar dorința tot mai stringentă, el o privi cum rămâne nemișcată, văzu acea culme a plăcerii în tulburarea ochilor, în vreme ce îi simți trupul arcuindu-se în sus pentru a apuca, pentru a lua.

Cu inima bubuind acum lângă a lui, suspinul ei se transformă într-un geamăt prelung, răgușit. Iar ochii ei se întunecară și deveniră orbi în acel moment, în acel moment sublim când ea uita de sine, cedând în fața a ceea ce creaseră ei doi.

Apucând, luând, el se prăbuși în ochii ei, se prăbuși în ea.

Ea rămase sub el, inertă, ametită. Dacă ar fi fost să-și dorească un singur lucru pentru o singură zi, acela ar fi fost ca ei să stea așa cum erau, înfierbântați, îmbrățișați, satisfăcuți. Își întoarse fața și o frecă de părul lui pentru a se acoperi cu parfumul lui.

Putea să ia asta cu ea, indiferent ce altceva avea să-i ofere ziua aceea.

Când ea se răsuci, Roarke își lipi buzele de gâtul ei, apoi se ridică pentru a o privi din nou.

— Mai poți să dormi acum?

— Cred că m-am trezit. Cu atât mai bine.

Rostogolindu-se, o trase lângă el.

— Nu te așteaptă Pluto?

— Imediat.

Ea își dădu seama că el încerca s-o facă să adoarmă din nou, dar mintea ei deja începuse să lucreze.

— N-o învinovățesc pe fată pentru asta.

— Firește că nu.

— Faptul că m-am gândit că ea ar putea fi cheia nu e același lucru cu a crede că ea este de vină.

— Ți s-a strecurat pe sub piele, nu-i așa?

— Cred că o consider o parte din mine pe care o testam la vârsta aceea. Nu partea cu sexul oral și băutura.

— Mă bucur să aud asta.

— Ci partea cu afurisita dezgheță, partea cu „vreau locul meu, scopul meu“. Ea, din câte știu și din câte mi-am dat seama, declara asta sus și tare. Eu, în general, mi-am păstrat aceste gânduri pentru mine.

— Ea se afla într-un loc sigur, Eve, sau ceea ce ar fi trebuit să fie un loc sigur. Tu rar te-ai aflat într-un asemenea loc.

— Dar le uram, indiferent dacă erau sigure sau nu. Le-am urât pe toate. Cred că și ea le-a urât – sau îmi proiectez sentimentele asupra ei? Cred că le-a urât, le-a respins, credea că toate sunt o mizerie. Până și clubul lui Sebastian. Nici unul nu era al ei, așa că va avea unul al ei. Cineva pe care ea îl cunoștea s-a folosit de asta. S-a gândit – probabil că iarăși proiectez –, s-a gândit că ea se folosea de el, dar ea era doar un copil, ușor de tras pe sfoară. S-a gândit că știe cum să-l păcălească, însă era doar un copil.

— Cu ce te ajută asta?

— Încă nu sunt sigură. Încerc să-mi creez o imagine clară despre fiecare dintre ele, iar a ei este foarte clară în clipa asta. În sfârșit, ar trebui să-ți faci treaba de Împărat al Universului Cunoscut. Cred că o să fac puțină gimnastică înainte de a mă apuca de treabă.

— O să termin cam într-o oră. Ne vedem aici, să luăm micul dejun.

— Îmi convine.

Se dădură jos din pat, el pentru a se duce la dulap ca să-și ia un costum, ea pentru a se îmbrăca în ceva potrivit pentru exerciții.

În timp ce își punea un tricou, se încruntă la el.

— Nu e chiar Pluto, nu?

— Nu încă. Îi zâmbi. Dar s-ar putea să vină și ziua aceea.

Își lăsă mintea să analizeze posibilitățile, speculațiile și variantele în vreme ce își silea trupul să asude cu mișcări sănătoase, care îi întăreau mușchii.

Satisfăcută, luă liftul din sala de gimnastică spre dormitor și se duse direct la duș.

Când ieși din baie, constată că Roarke încă nu venise, așa că se distră căutând rapoartele financiare pe care el le studia regulat dimineața, înainte ca ea să deschidă ochii.

Își coborî privirea spre motanul care lovea cu capul piciorul ei. Suspicioasă, se lăsă pe vine și-l adulmecă.

— Știu că Summerset te-a hrănit. Simt mirosul de mâncare uscată în respirația ta.

El o privi cu ochii săi bicolori, apoi îi împinse ușor capul cu al lui.

În regulă, era o fraieră. Ridicându-se, ceru o farfurioară cu lapte – una mică – și o puse în fața lui. În vreme ce motanul lipăia fericit, ea își luă o pereche de pantaloni, un pulover și un sacou pe care era aproape sigură că nu-l mai văzuse niciodată. Dar îi plăceau bordurile din piele de culoare ciocolatiu-închis de la buzunare și moliciunea lui.

Dădu să și-l pună peste pulover și hamul armei când observă eticheta.

— Cașmir. Iisuse Hristoase, de ce face el asta? întrebă ea motanul care continuă să se spele delicat. Stai să vezi cum o să ajung să mă bat cu vreun dement și o să-l stric. Stai să vezi.

Cu aceste gânduri negre în minte, îl îmbrăcă pentru că – la naiba! – îi plăcea… și era vina lui dacă și-l distrugea la muncă.

Fiindcă el încă era ocupat cu Pluto sau cu cine o fi fost, ea studie AutoChef-ul și alese un mic dejun pentru doi.

Când Roarke intră, ea ședea – știrile financiare derulându-se fără sonor, cum prefera el de obicei – și își parcurgea notițele în timp ce bea cafea.

— A durat mai mult decât am crezut, începu el, apoi se opri și îi zâmbi văzând cele două farfurii acoperite cu capace calde de pe masa din salonaș. Mi-ai pregătit micul dejun. Ce avem?

Îndepărtă capacul.

— Omletă, fructe de pădure, pâine prăjită și gem. Foarte frumos.

— Mi-am imaginat că o să-mi oferi tot fulgi de ovăz. Așa că ți-am luat-o înainte.

— O omletă e foarte bună.

Se așeză lângă ea.

— Cum mai stau lucrurile în Lumea lui Roarke?

— Satisfăcător, deocamdată. Am niște ședințe mai târziu…

— Asta-i fața mea șocată.

Deschise gura, iar ochii i se lărgiră.

Amuzat, el îi aruncă o zmeură în gură.

— Pot și o să-mi fac timp dacă pot să-ți fiu de folos cu ceva.

— Credeam că deja te-am folosit în dimineața asta.

— Faci pe isteața astăzi.

— În fiecare zi. O să-ți dau de veste. Dacă Sebastian nu rezolvă cu DeLonna în dimineața asta, s-ar putea să te rog să afli unde își are adăpostul.

— Îmi place să cred că o să rezolve.

— Vom vedea.

El arătă spre PPC-ul ei.

— Cum mai stau lucrurile în Lumea lui Eve?

— Le-am mai transmis niște date lui Peabody și lui Mira. M-am gândit să lucrez aici vreo oră, dacă tot mă apuc de treabă așa devreme.

Luă cu furculița niște omletă – nu era rea deloc.

— Așa se întâmplă când ești trezită de un grup de fete nefericite, iar apoi vrei sex.

— Bănuiesc. Totuși, îmi oferă un avantaj. Era nefericită, rosti Eve după câteva clipe. Nu doar enervată și defensivă. A cules-o de undeva pe Linh, dar nu a dus-o niciodată la Sebastian. Urmează s-o ducă la locul *ei*. Ia niște provizii înainte și o duce pe noua sa prietenă în casa pe care voia s-o facă a ei. Iar el le ucide pe amândouă. Oare ea a știut? A fost suficient de conștientă pentru a ști? „Acum, o să mor. Și la fel și Linh. N-o să am niciodată ceea ce îmi doresc. Nu e cinstit.“

Își putea imagina foarte bine asta – disperarea, frustrarea, vina, furia.

— S-a potrivit foarte bine pentru el, așa că o putea face din nou. Unele, cum a fost Mikki, au venit pur și simplu acolo, probabil căutând-o pe Shelby. Pe altele, le-a ademenit. Pe Lupa și pe această Iris. În cazul lor, s-a folosit de ceva legat de biserică – în cazul lor cel puțin, dacă nu și în al altora. S-a folosit de ceva care să țină? Cu variațiuni potrivite pentru fiecare. Sau a folosit aceeași momeală?

O râcâia faptul că nu știa. Clătinând din cap, încercă să se concentreze asupra mâncării, dar gândurile continuau să nu-i dea pace.

Se ridică.

— Cățelul. Unde e cățelul?

— Nu cred că avem așa ceva. Avem o pisică.

— Nu, cățelul de jucărie. Cățelul de pluș al fetiței. L-a luat cu ea când a plecat de la Club. Nu a fost găsit alături de nici unul dintre schelete. Trebuie să-l fi luat el, așa cum a făcut și cu hainele. L-a aruncat?

— Așa aș crede.

— Poate că l-a păstrat. Un mic suvenir. Poate că are și alte lucruri. Bijuteriile pe care nu le-am găsit, obiectele electronice, rucsacurile. Da, e posibil să fi păstrat unele lucruri pentru a-și aduce aminte.

Mai luă o îmbucătură de omletă.

— Ăsta-i un alt lucru la care trebuie să mă gândesc.

Când intră în biroul ei de acasă, Eve se încruntă privind planșa, o studie, apoi, murmurând ceva pentru sine, schimbă iarăși aranjamentul fotografiilor.

Puse pozele lui Nash, Philadelphia și Shivitz într-o parte, iar pe ale victimelor care locuiseră la Sanctuar, dedesubt. Trasă o legătură între ele și Fine, Clipperton, Bittmore și Seraphim Brigham, ca grup, iar pe Linh Penbroke o puse sub Shelby și legată de ea.

Sebastian se afla în capul unei alte secțiuni, fotografiile victimelor de la club fiind înșirate sub el.

Trasă legături între victimele care se cunoșteau, aparținând ambelor grupuri.

Se gândi că prea multe linii se intersectau, iar asta însemna că ucigașul cunoștea ambele iazuri și pescuise din amândouă.

Și oricum aranja pozele, mereu reieșea că Shelby era cheia.

Gânditoare, mută fotografia lui Montclair Jones din poziția secundă în grupul de sus, alături de frații săi.

Se decise că trebuia să înceapă de acolo. Așa că o luă de la capăt, pornind din nou de sus.

Se duse la birou pentru a revedea datele despre cei trei. Studie detaliile, verifică educația fiecăruia, activitățile, relațiile, fișele medicale și informațiile financiare.

Apoi, își mai turnă cafea și început să studieze din nou totul din altă perspectivă.

În ciuda faptului că se apucase devreme de treabă, activitatea suplimentară îi consumase timpul.

Se ridică și se duse spre biroul lui Roarke, care se afla alături, oprindu-se în pragul ușii.

— Trebuie să plec.

El se opri din treaba pe care o făcea pe ecran.

— Și eu o să plec în curând.

— Căminul acesta nou, pe care vrei să-l faci după ce eliberăm clădirea, cum se va numi?

— Tu mi-ai sugerat. An Didean.

— Da, așa. O să fie o treabă caritabilă, conștiință socială și bla, bla, bla, dar, până la urmă, tot ca o afacere va trebui să fie condusă, nu? Cu state de plată, șefi, fișe ale postului, supervizori, o ierarhie.

— Așa ar trebui.

— Organizată astfel încât oamenii să aibă programe de lucru, sarcini de îndeplinit, pentru ca facturile să fie plătite, proviziile să fie cumpărate și distribuite. Și, la fel ca într-o casă, cu o astfel de dinamică vor exista și... îndatoriri să spunem. Cineva va trebui să se ocupe de rufe, de curățenie, de mâncare.

Interesat, el se lăsă pe spate.

— Ideea este ca rezidenții să contribuie și ei la asta. Vor trebui să ajute la curățenie, la gătit – se va stabili o rutină, o disciplină, se va crea un sentiment al proprietății.

— Iar când nu ai resurse nelimitate, totul trebuie să fie foarte strict. Ai un buget, iar cineva trebuie să-l țină sub control. Iar pentru menținerea în limitele unui buget, toată lumea trebuie să tragă din greu, să facă eforturi în plus când e pe sfârșite, și ajunge adesea să fie pe sfârșite atunci când nu există o finanțare solidă din exterior.

— Tu conduci un departament, îi aminti el. Și ai un buget în care să te încadrezi.

— Da, ceea ce mă face să mă gândesc. Jonglez cu el tot timpul sau încerc să folosesc ceea ce am pentru a obține ceva în plus. Iei banii dintr-o parte ca să faci altceva, iar apoi trebuie să-ți dai seama cum naibii să umpli gaura pe care ai făcut-o când ai cheltuit banii pe altceva. E un ghimpe în fund, dar trebuie făcut. Frații Jones au avut aceeași problemă: „Asta avem și trebuie să ne dăm seama cum ne descurcăm“.

Acei sălbatici ochi albaștri se aprinseră de interes.

— Iei urma banilor?

— Cumva. Și Nashville, și Philadelphia Jones au pregătirea necesară pentru muncă socială și consiliere. Sora mai mare – care e australiancă acum – avea și ea cam aceeași pregătire. Philadelphia a studiat puțin managementul afacerilor, așa încât e de presupus că ea era cea care avea bătăi de cap cu bugetul.

— N-aș spune că a făcut o treabă strălucită.

Eva întinse degetul spre el.

— Perfect adevărat. Au avut mari probleme, ba chiar erau să se ducă la fund cu totul înainte ca Bittmore să le construiască o barcă mare și frumoasă. Ei bine, mulți astfel de oameni se bazează pe bune intenții și pe speranța că o putere superioară – una cu buzunare adânci – îi va salva. Însă consider că Philadelphia este mai realistă de-atât. Când tu ești cea care adună coloanele de cifre și întinde de bani, trebuie să fii.

— În regulă. Și ce-ți spune asta?

— Vorbești ca Mira, comentă ea. În sfârșit, mă face să mă uit la toată distribuția și la fiecare în parte. Philadelphia trage din greu, fratele mai mare pare și el să facă eforturi – chiar a și muncit în afara adăpostului, a fost profesor cu jumătate de normă, a mai predicat pe ici, pe colo pentru a cârpi golurile.

— Dar cel mic? El nu poartă nici o povară?

— Se pare că el *era* povara. N-a obținut nici o diplomă, astfel că nu poate conduce ședințele de consiliere și nici nu le poate preda copiilor. A urmat un tratament pentru depresie și a luat medicamente pentru a-i face față. N-am găsit nimic că ar fi învățat vreo meserie. Din ce-am văzut în datele financiare, se pare că a avut o mică alocație după moartea mamei – numai el, nu și frații lui –, o parte din asigurare, dar nu sub formă de alocație – lucru care și el spune ceva.

— Că ea a lăsat ce-a putut celui despre care credea că are cea mai mare nevoie.

— Da. Iar frații lui i-au dat ce i-a mai trebuit. Până și sora din Australia le trimitea niște bani când și când, adăugă Eve. Îl plăteau pe fratele mai mic cu bani din bugetul alocat treburilor diverse, iar ăsta-i în general un termen de rahat pentru a ocoli detaliile atunci când acestea nu există de fapt. Toată povestea asta durează ani de zile. Apoi, bum, primesc barca aia mare și strălucitoare. Abia se îmbarcaseră când l-au trimis în Africa – și n-a fost o călătorie la clasa întâi, dar i-a costat. În sfârșit, puteau să respire puțin în privința bugetului, dar, în loc să-l strecoare în noul loc, l-au expediat.

— Iar tu te întrebi dacă au făcut-o doar ca să scape de povară sau dacă a fost o oportunitate bruscă, despre care au crezut că i-ar fi utilă, sau dacă l-au trimis cât de departe au putut pentru că misiunea lui nu era să le ajute pe fetițe, ci să le omoare.

— Exact asta mă întreb. El este cel care avea mult timp liber la dispoziție.

— Și ai nevoie de timp ca să ademenești, ca să ucizi, ca să construiești pereți.

— Da, și de unde să aibă timp cineva care lucrează cu normă întreagă și are o grămadă de treburi de făcut? Însă el are timp din belșug. Ce faci cu tot timpul ăsta? Poate că ți-l pierzi prin cartier și vezi unde se duc unii dintre copii – cum ar fi Shelby – atunci când nu sunt la cămin.

— Un fel de pândă, sugeră Roarke.

— Poate. Sau poate că le invidia. Dacă ești Montclair Jones, știi ce fac ele, fetele, și poate le lași să înțeleagă că știi și că nu te deranjează. Le faci să aibă încredere în tine – îi păcălim împreună pe făcătorii de bine.

— Dar de ce să le ucidă?

— Nu știu. Poate că a intervenit un factor de stres. Mutarea într-un loc nou, apariția acestei uriașe oportunități de a face și mai mult bine și de a o face așa cum trebuie. Dar frații îi spun verde-n față: „Trebuie să te îndrepți, frățioare. Nu te mai putem ajuta în timp ce tu plutești în derivă, așa cum am făcut până acum. Nu putem irosi acest dar primit de la puterea superioară“. Iar asta este enervant. Chiar trebuie să muncească? Să aibă responsabilități adevărate, iar ei să-l bată la cap? Și asta din vina cui?

— A copiilor.

— Este foarte posibil să fi gândit așa. Iar acele fete fac pe furiș tot ce poftesc, însă el va trebui să se conformeze regulilor.

— Și astfel revenim la invidie.

— Da, așa că la dracu’ cu asta, la dracu’ cu ele. Ceva de genul ăsta, rosti ea nu tocmai satisfăcută. Pentru că nu înghit toate coincidențele astea legate de sincronizare și de conexiunile dintre fete. Totul are un centru. Iar dacă Shelby este cheia, poate că el este broasca. Și dacă bagi cheia în broască, deschizi ușa.

— O să ai o zi aglomerată.

Ea își înclină capul.

— Serios?

— O să vrei să discuți cu Mira pentru că, stând de vorbă cu ea, vei putea să-ți pui la punct teoria. O să vrei să discuți cu frații Jones – separat. O să speri să obții datele de contacte ale DeLonnei de la Sebastian, altminteri o să mă pui să aflu unde își are cartierul general pentru a putea să-i bagi pumnul în gât până ți le va da. Și îmi imaginez că vei discuta cu cineva din Africa.

Se ridică în timp ce vorbea, se apropie de ea și își puse mâinile pe umerii ei.

— Întâlnirile mele sunt nimic pe lângă ale tale.

— Eu n-am întâlniri, insistă ea. Sunt interviuri, interogatorii, consultări. Întâlnirile sunt numai pentru cei la costum.

Îl trase de cravată.

— Poate că tu nu porți un costum, locotenente, dar ești la costum și ai o insignă.

— Faptul că mă insulți atât de curând după ce-am făcut sex s-ar putea să însemne că n-o să mai ai parte de sex pe termen nedeterminat.

El o strânse la piept acoperindu-i gura cu a lui.

— Îmi plac șansele pe care le am, îi spuse el, sărutând-o ușor încă o dată înainte de a-i da drumul.

Probabil că erau destul de bune, recunoscu ea în vreme ce cobora la parter. Își luă paltonul de pe stâlpul balustradei scării, se îmbrăcă și ieși în aerul atât de friguros al dimineții, încât îți amorțeau urechile. În timp ce pornea videofonul din bord pentru a lua legătura cu Mira, se gândi, ca de multe ori înainte, că, dacă Roarke ar fi cotit la dreapta, nu la stânga, ar fi ajuns un polițist al naibii de bun.

— Eve. Ești matinală astăzi.

— Da, am o grămadă de treabă. Sper că o să reușești să-ți faci vreme pentru mine. Am niște gânduri despre frații Jones pe care vreau să le verific cu tine. Să-mi spui ce părere ai.

— Am o oră acum, dacă poți veni la mine acasă.

— O, nu vreau să te deranjez în timpul liber.

— Nu-i nici o problemă. Tocmai voiam să studiez datele pe care mi le-ai trimis.

— Atunci, pornesc spre tine. Mulțumesc. Încheie convorbirea, după care o contactă pe Peabody, pe când ieșea pe poartă. Trec pe la Mira pentru o consultație rapidă, iar apoi vreau să discut iarăși cu Jones și Jones. Vreau să vorbesc separat cu ei.

— Dorești să ne întâlnim acolo?

— Nu. Aranjează ca sora să vină la sediu. Fii drăguță, dar fermă. O vreau pe teritoriul meu. Apoi, o să ne ocupăm de fratele ei. Cât sunt la Mira, ia legătura cu Owusu, în Zimbabwe. Vreau să…

— O să vorbesc cu Africa? Ce grozav!

— Mă bucur că pot să-ți ofer o bucurie la început de zi. Vezi dacă a vorbit deja cu oamenii ei despre fratele Jones cel mic. Și întreab-o dacă poate – în caz că n-a făcut-o

– să afle care era impresia despre el. Muncea cu seriozitate? Era bun la ce făcea? Și află detalii despre cum l-a schilodit leul. Și dacă poate găsi pe cineva care are o fotografie a lui de atunci.

— Voi fi ca o hienă. Nu nebună și rea. Ca o maimuță-urlătoare.

— Lasă urlatul și fă rost de o poză clară a lui. Vreau detalii specifice, pe care să le pot folosi când voi sta de vorbă cu frații lui.

— O să obțin tot ce e de obținut. Apoi, trebuie să-mi dai detalii despre acest Sebastian. Nu pot să cred că Mavis știa…

— Ce e important se află în notele pe care ți le-am trimis. Detaliile le discutăm mai târziu. Obține-mi ceva din Africa!

Eve închise și începu să vâneze un loc de parcare.

Găsi unul la o stradă și jumătate distanță. Merse grăbită fiindcă aerul rece făcea să-i înghețe degetele și obrajii. Observă că era prea devreme pentru copiii și părinții care se duceau la școală, dar nu și pentru personalul din case. Bone, servitoare și bucătari se revărsau din autobuze, urcau în valuri de la metrou, mergeau pe jos pe trotuar, îndreptându-se către locul de muncă.

Stăpânii sau cei plătiți de stăpâni plimbau tot felul de câini. Simți miros de pâine proaspătă, de castane coapte, de cafea și de prăjituri presărate cu zahăr.

În vreme ce urca spre ușa din față a lui Mira, se gândi că nu era un loc rău care să-ți fie cămin. Ușa se deschise înainte să apuce să sune.

Ca de fiecare dată când zărea ochii blânzi și visători ai lui Dennis Mira, inima îi zvâcni ușor. Se gândi că avea ceva deosebit, cu cardiganele lui, cu părul ciufulit și zâmbetul mirat.

— Eve! Intră repede, nu sta în frig. O luă de mână și o trase înăuntru. Unde-ți sunt mănușile? Ai mâinile ca gheața. Charlie! Găsește-i lui Eve niște mănuși.

— O, nu, am. Doar că am uitat să…

— Și o căciulă! Ar trebui să porți mereu o căciulă când e frig, îi spuse el lui Eve. Îi făcu repede cu ochiul. Încălzește creierul. Cine poate gândi cu creierul înghețat?

El era singura persoană din viața ei pe care dorea s-o îmbrățișeze în clipa în care o vedea. Doar să se lipească de el, să-și odihnească fruntea pe umărul lui încovoiat și să… stea așa.

— Poți să te așezi lângă foc, rosti el împingând-o în livingul cu un strălucitor brad de Crăciun, cu fotografiile de familie și cu minunata, absolut minunata senzație de acasă.

— O să-ți fac o ciocolată fierbinte. O să te încălzească.

— Nu… Ciocolată fierbinte? Serios?

— E rețeta mea secretă și e cea mai bună. Charlie o să-ți zică.

— Este incredibilă, confirmă Mira intrând în cameră – și nearătând deloc ca un Charlie, într-un costum albastru de gheață și cu cizme cu toc, în culoarea metalizată a safirului. Am vrea tare mult niște ciocolată, Dennis. Apoi îl trase de mâneca uzată

a cardiganului. N-am pus puloverul acesta în cutia cu haine de donat?

— Serios? îi zâmbi în stilul lui absent. Nu-i așa că-i ciudat? Mă duc să fac ciocolata. Oare unde am pus…?

— În primul dulap din stânga cuptorului, raftul al doilea.

— Desigur.

Se îndepărtă, papucii lui de casă fâșâind ușor.

— Nu reușesc să-l fac să renunțe la puloverul ăla. Probabil că într-o zi o să se destrame pe el.

— Îi stă bine cu el.

Mira zâmbi.

— Așa e, nu? Ia loc și spune-mi la ce te gândești.

Eve se așeză lângă focul care trosnea, pentru a discuta despre crime.

capitolul 16

Mira ascultă în tăcere și absorbită, chiar și atunci când Eve simți nevoia să se ridice și să se plimbe prin încăpere în timp ce își expunea teoria.

— Nici vorbă să fi fost atât de simplu, concluzionă Eve. „Hei, ne mutăm. Ascultă, frate, tu te duci în Africa să răspândești cuvântul Domnului.“ Iar între aceste două evenimente, douăsprezece fete sunt înecate într-o cadă din fostul cămin, împachetate și zidite. Trebuie să se lege cumva.

— Faptul că mama lui a suferit de o boală psihică, iar în cele din urmă, s-a sinucis în timp ce copilul cel mic încă locuia acasă.

— El n-a stat niciodată singur.

— Da, o dependență fie înnăscută, fie încurajată. Te gândești la cadă – mama a murit într-o cadă, fetele au fost ucise într-o cadă.

— Se leagă.

— Este un simbolism greșit. Mama și-a luat viața, și este un act violent. O lamă care taie carnea, sânge în apă. Fetele au fost înecate și conform legiștilor, nu au sângerat.

— E posibil ca ucigașul să le fi tăiat venele. Nu-ți dai seama după oase. Și e al naibii de enervant să nu te poți uita la un cadavru și să *vezi.*

— Sunt sigură că este enervant. Hai să vedem pista cealaltă. Acest Sebastian – un personaj fascinant din câte mi-am dat seama din notele tale –, crezi că are vreo legătură?

— Nu sunt sigură unde sau cum, deocamdată. Primul meu instinct a fost că s-ar afla în fruntea listei, indiferent ce simte Mavis față de el, pentru că acele sentimente sunt de pe vremea când era copil, iar el avea un rol central în a o feri de foame și de singurătate. Își îndesă mâinile în buzunare. Dar, după aia, am stat puțin de vorbă cu el și am avut senzația că este sincer – în felul lui denaturat. Am simțit că are un cod moral – defect, dar un cod – și că nu e capabil de ce li s-a făcut acelor fete. Apoi, distanțându-mă puțin, mi-am amintit că el trăiește și își câștigă existența din escrocherii. Nu este un simplu mincinos, este și un actor al naibii de bun. Așa că este

posibil să aibă o legătură, chiar dacă numai pe post de complice.

— Asta pentru că simți că e capabil la urma urmelor sau pentru că detești instinctiv ideea că acela care le-a ucis pe fete s-ar putea să fie deja mort și că nu mai poate plăti?

— Probabil că a doua variantă e mai corectă. Se așeză din nou. Dar…

Se opri când Dennis intră aducând o tavă încărcată cu cești, cu ceea ce părea un bol plin cu frișcă și un urcior alb și dolofan.

— Poftim. Nu vreau să vă întrerup. V-o pregătesc și plec imediat.

— Stai jos și bea împreună cu noi, îi ceru soția lui. Este foarte posibil ca frații mai mari să aibă un sentiment de datorie și de responsabilitate față de cel mic, mai ales dacă acesta nu corespunde așteptărilor. Ei provin dintr-o familie de oameni care și-au bazat viețile și munca pe credință, pe facerea de bine și pe misiunea de a munci pentru a-i atrage și pe alții spre această credință. Nu și-ar putea exclude propriul frate din această misiune.

Își schimbă poziția și își încrucișă picioarele.

— Mai ales după moartea mamei, sinuciderea care contravine credinței lor – sinuciderea îi afectează pe cei care rămân în urmă, iar fratele cel mic era adolescent când ea a murit.

— Te dă peste cap.

— Familia și cei dragi simt adesea furie și vină după o sinucidere. Și la fel de des există un sentiment de abandonare.

— Tatăl a plecat într-o misiune, la nici un an după aceea, lăsându-l pe mezin în grija fratelui și a surorii mai mari. Așa că ei sunt responsabili, nu? Așa ar sta lucrurile. Acum ei sunt responsabili pentru el. Este treaba lor să aibă grijă de el.

— Da, într-un mod foarte real, ei i-au substituit pe părinți. În același timp, dezamăgirile repetate din partea unui frate sau refuzul ori dezinteresul acelui frate de a împărți povara, de a munci încep să te afecteze. Nimeni nu te poate enerva la fel de tare ca un frate. Dar, cu toate că îl poți critica, să-l protejezi și să-l aperi de critica altora este ceva normal.

— El îi împiedica să muncească, începu Eve, apoi se uită la ceașca oferită de Dennis – și la moviliția spumoasă de frișcă presărată cu ciocolată rasă, care o vârfuia. Mulțumesc. Uau!

— O să ai nevoie de asta, rosti ei întinzându-i o linguriță.

— Din câte îmi spui, da, fu Mira de acord. Punea în pericol misiunea cărora ei își închinaseră viețile pentru a o îndeplini. E posibil ca ei să-i fi găsit acest post în Africa și să-l fi considerat o modalitate de a-l determina a face ceea ce trebuia, dar și de a-l îndepărta din zonă cât timp ei organizau noul cămin.

— E posibil ca el să fi răbufnit? vru Eve să știe. Dacă ei i-au dat un ultimatum? Te expediem de-aici dacă nu începi să muncești?

— Se știu atât de puține despre el. Dosarul medical oferă informații foarte

generale și nu prea multe. Tratamentul pentru depresie indică faptul că avea probleme psihice, firește, că suferea pentru că nu reușise ce reușiseră frații lui, că era anxios și, după cum am zis, avea probleme legate de abandonare. Dar doctorul care l-a tratat a decedat, iar tratamentul s-a sfârșit cu 15 ani în urmă, odată cu moartea pacientului.

— A fost mai izolat decât fratele și sora lui. Și trebuie să te întreb dacă e legală chestia asta.

Eve băgă din nou linguriță în frișca rece și în ciocolata fierbinte și groasă.

Dennis îi zâmbi.

— În casa asta, da.

— E absolut fantastică. Scuze, îi spuse lui Mira. Ceea ce vreau să zic este că, fiind mai izolat, având mai puține ocazii de a socializa cu copii de aceeași vârstă, spre deosebire de ceilalți, care s-au dus la școală și au avut activități și în afara școlii și a misionariatului, nu i-ar fi fost mai greu să se adapteze la viața din exteriorul casei? Mama se sinucide, tatăl pleacă în misionariat și îl lasă în grija celor doi frați mai mari. Li s-a dat o parte mică, dar decentă din banii obținuți în urma casei părintești, un fel de moștenire înainte de moarte. Dar cel mic se poate spune că a primit o alocație prin testamentul mamei. Ceea ce însemna că el căpăta lunar o sumă, spre deosebire de frații lui care au primit toți banii grămadă.

— Ceea ce indică faptul că părinții, fie împreună, fie separat, au hotărât că el nu e în stare să aibă pe mână o grămadă de bani și că are nevoie de îndrumare. Și, da, asta e posibil să-i fi stârnit anumite resentimente. Să-i fi provocat anxietate și depresie. Așa că, deprimat, anxios, sub tratament pentru amândouă și, într-un fel, încă sub papucul părinților, care acum sunt reprezentați de frații lui, este silit să facă munca pe care o fac și ei, pentru că n-are unde altundeva să se ducă, nu se pricepe la nimic anume și, din câte se pare, nici n-are vreo ambiție arzătoare.

— Tinerii fără nici o ocupație tind să o ia pe căi greșite, rosti Dennis și sorbi din ciocolată, iar Mira dădu din cap.

— Exact. Vrei să știi dacă este o teorie viabilă. Dacă acest tânăr fără ocupație, cu tulburări emoționale – tulburări care este foarte posibil să fi fost provocate de faptul că nu a socializat cu copii de vârsta lui la școală, în grupuri de joacă, puști cu puncte de vedere și credințe diferite –, acest tânăr lipsit de talentele fraților săi, de hotărârea lor și poate de vocația lor e posibil să fi ajuns atât de tulburat, atât de afectat, încât mutarea dintr-o casă – care este posibil să fi devenit căminul lui în lipsa casei părintești – în alta – dar fără a i se fi dat cu adevărat posibilitatea de a alege – să-i fi provocat o cădere nervoasă?

— Da, bănuiesc că despre asta-i vorba.

— Categoric, e posibil. Iar metoda, înecul, într-un loc care devenise casa lui? Poate că a fost o rebeliune împotriva preceptelor cu care fusese crescut sau o încercare cumplită de a le accepta.

— Un fel de botez ritualic – fie să-și bată joc de tot fundamentul lumii fraților săi, fie să încerce a dovedi că poate face cu adevărat parte din ea.

— Da. Prin movilița de frișcă, Mira sorbi din ciocolată. Înclini către prima variantă, nu? Ai prefera să fi făcut asta din răutate. Dar în acest scenariu, dacă se dovedește că despre el e vorba, eu aș înclina către a doua.

— De ce?

— Suspectul tău tragic și bătut de soartă pare trist. Viața lui a fost atât de plină de restricții – copilul cel mai mic este adesea cocoloșit prea mult, ținut prea mult pe lângă fusta mamei. Dacă au fost crescuți în mod tradițional și, așa cum bănuiesc, într-o tradiție rigidă, mama – care și ea avea probleme – a fost cea care s-a ocupat mai mult de el. E posibil să se fi agățat prea mult de el, iar pe măsură ce băiatul s-a apropiat de maturitate, a cuprins-o disperarea.

— Ți-ar părea rău pentru el chiar dacă le-a ucis pe acele fete?

— L-aș considera un om căruia nu i s-a dat ce a avut nevoie… nici psihic, nici fizic. Se lăsă gânditoare pe spate. Frații mai mari sunt apropiați ca vârstă. Apoi, după un interval mare, a apărut ultimul copil. Este foarte posibil ca mama să se fi agățat de acest ultim copil, să-l fi descurajat să-și întindă aripile.

— Rămâi cu mine? Am nevoie de tine să-mi fii alături?

— Da. A ajuns deja adolescent, continuă Mira. Instinctul este să fie rebel, să respingă, să încerce lucruri noi. Chiar și într-o familie sănătoasă poate fi o perioadă dificilă.

— Și poate că a făcut puțin mai mult decât să respingă, speculă Eve. Mama, care deja se află pe nisipuri mișcătoare, renunță, decide să pună punct.

— Oare el s-a învinovățit? Dacă el ar fi fost cuminte, oare ea ar mai trăi? Din nou e vorba de tradiția rigidă, sublinie Mira. Ea a păcătuit, s-a abătut de la calea cea dreaptă. Oare el a făcut-o să se abată? Și mă întreb dacă nu cumva acel tratament nu a amplificat problema – faptul că și el, și mama lui au avut același doctor.

— Iar pe mamă nu a ajutat-o.

— Chiar și un terapeut excelent poate să nu vadă semnele unor tendințe suicidare. Dar cred că o să-l verific pe acest doctor și poate că astfel voi înțelege mai multe. Totuși, răspunsul scurt este da, cred că e un suspect viabil. Dar vreau să știu mai multe despre Sebastian pentru a putea spune același lucru despre el.

— O să-ți transmit tot ce aflu. Dacă Montclair Jones le-a ucis pe fetele acelea, frații lui probabil că știu, nu?

— Având în vedere cât de strâns împletite erau viețile lor, cred că probabilitatea este foarte mare.

— Atunci, o să insist în direcția asta. Mulțumesc. Ar trebui s-o iau din loc.

— Termină-ți ciocolata, îi spuse Dennis. Mă întorc într-un minut.

Ieși din încăpere.

— Este atât de mult calm aici, comentă Eve.

— O, nu chiar întotdeauna.

— Da, bănuiesc că așa se întâmplă peste tot. Dar are un centru de calm – mă gândeam la centre. Iar calm înseamnă altceva decât strictețe. Mă gândesc că, poate, așa era în casa familiei Jones. În ciuda intențiilor bune, iar din câte știu despre părinți, nu erau niște fanatici sau genul „o să arzi în focul iadului“. Însă centrul era reprezentat de credințele lor, de problemele mamei, iar copiii lor erau menținuți în interiorul acelui centru, fără prea multe posibilități de a ieși din el. Poate că, în felul acesta, reușești să scoți din ei oameni buni, altruiști, cărora le pasă de alții, dar poate că nu.

— Fiecare este părinte în felul său. Și este o afacere riscantă. Încerci să faci ce-i mai bine.

— Am văzut cei mai răi oameni cu cei mai buni părinți și știu că și cei mai buni oameni pot avea cei mai răi părinți. E o loterie de rahat. Îți mulțumesc mult pentru timpul acordat, rosti ea ridicându-se. Iar asta e o adevărată magie la cană. Ar putea să-și deschidă un magazin în care să vândă doar asta și ar face o avere.

— Îi place s-o facă pentru familie și, slavă Domnului, nu foarte des, fiindcă altfel m-aș îngrășa cu 20 de kilograme în fiecare iarnă.

— Mulțumește-i din nou din partea mea, spuse Eve îmbrăcându-și paltonul. Și o să…

Se întrerupse văzându-l pe Dennis întorcându-se cu o pereche de mănuși roșii de lână și cu un fes de schi, de un albastru strălucitor.

— Poftim, zise el, pune-ți astea.

— O, ei bine… Eu chiar…

— Nu poți să umbli cu mâinile înghețate, continuă el punându-i mănușile pe mâini de parcă ea ar fi fost un copil. Și va trebui ca și creierul să-ți fie cald pentru a desluși toată povestea asta, nu? Îi puse fesul pe cap și îl aranjă. Poftim. E mai bine așa.

Fiindcă ea nu spuse nimic, incapabilă să mai vorbească, el doar zâmbi.

— Și eu îmi rătăcesc mereu mănușile. Ar trebui să aibă incorporat un dispozitiv de localizare.

— Mulțumesc mult, izbuti ea să spună. O să vi le dau înapoi.

— Nu, nu, nu-ți face griji în privința asta, te rog. Copiii își lasă mereu mănușile și căciulile, și fularele, și șosetele, și orice aici. Avem o cutie plină cu așa ceva, nu-i așa, Charlie?

— Așa e.

— Păstrează-le, rosti Dennis conducând-o spre ușă. Și ai grijă să-ți fie cald.

— Bine. A, în caz că nu ne mai vedem până atunci, Crăciun fericit!

— Crăciun? El păru derutat o clipă, apoi zâmbi. Desigur, se apropie Crăciunul, nu-i așa? Am uitat de el.

— Și eu.

Coborî treptele și porni pe trotuar, în timp ce emoția îi sugruma gâtul. Și, mergând, privi mănușile. Roarke îi dăruise nenumărate perechi din exact același motiv din care Dennis i le dăduse pe acestea. Superbe, moi, din piele călduroasă, pe care le distrusese sau le pierduse imediat.

Dar jură că va avea al naibii de multă grijă să nu piardă aceste caraghioase mănuși roșii.

Ajunse la mașină cu mâinile calde – și, poate, cu creierul cald.

Când Eve intră în biroul zumzăitor al detectivilor, simți miros de zahăr rafinat, drojdie și grăsime înainte de a o zări pe Nadine Furst. „Gogoși“, gândi Eve, „slăbiciunea dulce a detectivilor“. Nimeni nu știa asta mai bine decât excepționala reporteră și autoare de bestselleruri.

Nadine, cu nemaipomenitele ei picioare încrucișate, cu fundul tare cocoțat pe biroul lui Baxter, flecărea amical cu Trueheart și îi șterse o picătură de gem de la colțul gurii. Iar chipul tânăr și frumos al acestuia se înroși când o linse apoi de pe deget.

— Jalnic! rosti Eve suficient de tare pentru a acoperi gălăgia. Vocile tăcură, dar nu opri îndesarea în guri a grăsimii pline de zahăr. Pur și simplu, jalnic. E valabil pentru toți.

Jenkinson înghiți o ultimă îmbucătură dintr-o gogoașă.

— Sunt calde încă.

În regulă, să aducă gogoși calde însemna să joace murdar, dar totuși.

— Sánchez, ai firimituri pe cămașă. Reineke, pentru Dumnezeu, șterge-ți crema de pe față.

— E bavareză, rosti el cu un zâmbet satisfăcut.

— Peabody.

Fiindcă tocmai luase o îmbucătură zdravănă dintr-o gogoașă glazurată, Peabody și-o îndesă într-o parte a gurii, obrazul umflându-i-se ca al unui hamster, și răspunse cu greu:

— Am, ah, luat legătura cu Philadelphia Jones, locotenente. Tocmai, um, voiam să rezerv o sală de interogatorii.

— Mestecă blestemăția aia și înghite-o înainte de a face asta. Nadine, dă-ți jos fundul de pe biroul lui Baxter și mișcă-ți-l în biroul meu. Iar voi, ceilalți, rezolvați crime, pentru numele lui Dumnezeu!

Ieși cu pași mari din biroul detectivilor, ușurată că-i trecuse prin minte să-și îndese mănușile în buzunar când venise la Centru. Perdaful n-ar fi avut același efect dacă ar fi purtat mănuși de lână roșie.

Se gândi să acopere planșa cu ceva, dar știa foarte bine că – exceptând parșivele gogoși calde –, în Nadine putea avea încredere.

— Înfruntând mari riscuri, ți-am păstrat una.

Nadine intră ținând în mână o micuță cutie roz.

— Mulțumesc.

Eve se gândi s-o ascundă, dar mirosul ar fi atras nasul unui polițist direct către ascunzătoare. Iar ea nu voia să declanșeze o căutare care ar fi putut să dezvăluie actualul loc unde își ascundea ciocolata.

— Acelea sunt fetele pe care le-ați identificat?

Simțindu-se ca acasă – oare cum se întâmplase *asta?* –, Nadine își aruncă paltonul stacojiu, tivit cu blăniță, pe scaunul pentru vizitatori și se apropie de planșă. O studie cu ochii ei verzi pătrunzători.

— Toate aveau între 12 și 14 ani?

— Din ce-am aflat până acum.

Suspinând, Nadine studie celelalte chipuri și notițe de pe planșă. Arăta ea fermecătoare cu părul blond și în șuvițe, cu chipul unghiular și telegenic, dar dincolo de înfățișarea frumoasă se afla o reporteră dibace, capabilă să adune bucățelele minuscule ale unei pietre prețioase sparte și să refacă întregul strălucitor.

— Ai reușit să păstrezi toate secretele, mai ales având în vedere că Roarke a descoperit cadavrele.

— A spart un perete – în cadrul unui soi de ceremonie – și a găsit două dintre cele douăsprezece.

— Cunosc povestea în mare. Dar sunt zvonuri despre cine sunt, cum au ajuns acolo… dacă mai sunt și altele… și legătura lui Roarke cu toată povestea.

Ea ignorase mesajele trimise de cei de la presă pe videofonul ei, dar nici nu fuseseră foarte multe. Însă brusc își dădu seama că Roarke primise probabil mai multe. Mult mai multe.

— Legătura lui cu toate astea este, în cel mai bun caz, firavă. Victimele au fost ucise cu aproximativ 15 ani în urmă, cu mult înainte ca el să cumpere clădirea.

— Totuși, e vorba de Roarke, rosti Nadine simplu. Și de tine. Am aflat că lucrezi cu eleganta și strălucita DeWinter.

— Ea se ocupă de rămășițe.

Cu un mic zâmbet, Nadine se așeză pe colțul biroului lui Eve.

— Și cum te înțelegi cu ea?

Întrebarea îi stârni lui Eve o mâncărime enervantă la baza șirei spinării.

— Ea își face treaba ei. Eu mi-o fac pe a mea.

— Când ai de când să faci publice numele?

— După ce o să le aflăm pe toate douăsprezece și după ce toate rudele apropiate vor fi anunțate. Nadine, n-am de gând să le comunic pentru ca presa să fie fericită.

— Este un timp lung în care să jelești. Privirea ei se îndreptă din nou către planșă. Mă întreb dacă este mai bine să știi sigur că nu mai e nici o speranță sau să te agăți de o rază subțire și palidă de speranță. Îi suspectezi pe frații Jones, Nashville și Philadelphia? Și nu-i așa că sunt norocoși că nu s-au născut în Helsinki sau Toledo?

— Mai degrabă, gândește-te la Timbuktu, lucru pe care eu îl fac rar. Suspectez pe toată lumea, Nadine. Știi cum merg lucrurile.

— Siberia.

— Poftim?

Nadine râânji.

— Credeam că e un joc. Și, da, știu cum merg lucrurile. Și mai știu că, atunci când nu-mi spui nimic, te gândești că nu-ți pot fi de folos. Nadine ridică nepăsătoare din umăr. Destul de corect. Echipa mea a făcut unele verificări în ceea ce-i privește, pentru poveștile lor de acum și ca să pregătim fundația pentru mai târziu. Este interesantă sinuciderea mamei lor.

— Interesantă?

— Poziția intransigentă adoptată de soț. Că sinuciderea e păcatul suprem, iar ea nu merita să fie îngropată în pământ sfințit. Copiii ei au incinerat-o și i-au împrăștiat cenușa în mare.

Eve se gândi că era cu adevărat interesant. Și dovedea că Nadine era utilă chiar și atunci când Eve credea că n-are cum să se folosească de ea. Însă spuse altceva:

— Pare mai degrabă o tâmpenie decât interesant.

— Depinde cum privești lucrurile. Iar povestea cu fratele mic și cu leul este ciudată și crudă. Arătă cu capul spre fotografia lui. Dar, dacă am apreciat bine timpul, el încă era în viață și se afla în New York când au fost omorâte fetele.

Eve se decise că nu avea rost să-i ascundă adevărul.

— Faptul că a murit nu-l exclude ca suspect.

— Iar regele animalelor i-a fost călău. Ar putea fi o întorsătură drăguță. În sfârșit, noi ne-am dat osteneala și i-am verificat pe frate și pe soră. Și pe sora din Australia. Chiar și pe fostul soț al surorii din New York, deși s-au despărțit înainte de crime, dar nu ni s-a părut deloc interesant fiindcă s-a mutat în New Mexico, s-a recăsătorit și are acum o mică familie fericită. Dar știai asta.

— Noi o numim a ne face treaba.

— Și eu la fel, rosti Nadine veselă. Fratele cel mare nu a avut niciodată o relație oficială, cu toate că uneori mai are câte o prietenă. Au fost crescuți în ideea că sexul este acceptabil doar în cadrul căsătoriei, așa încât bănuiesc că acesta este motivul pentru care sora s-a măritat de tânără. Dar mă îndoiesc că au fost foarte stricți în această privință. Zâmbi când spuse asta. Iar una dintre fostele prietene ale fratelui este dispusă să confirme acest lucru.

Eve se gândi că ea nu se deranjase să facă verificări în direcția respectivă, dar trebuia să recunoască faptul că erau informații utile.

— Nu prea mă interesează viața sexuală decât dacă este a mea.

— O, mie îmi pasă de a tuturor. Și, vârându-mi nasul în zona aia, n-am reușit să dau de nimeni care să se fi întâlnit cu fratele cel mic.

„OK, asta s-ar putea să fie interesant“, gândi Eve.

— Avea doar 23 de ani când a murit, iar dacă ți-ai băgat nasul, știi că a dus o viață izolată, că a avut niște probleme afective, plus cele legate de sinuciderea mamei. Se poate să fi fost un boboc care înflorește târziu, doar că a fost smuls de pe vrej.

— Îl suspectezi.

— Îi suspectez pe toți.

— Dallas. Toată numai amuzament prietenos, Nadine întinse degetul spre ea. Știu cum merg lucrurile, îți amintești? Și știu cum gândești tu. Îl suspectezi în special pe fratele mort.

La naiba cu reținerile.

— Dacă ar fi trăit, acum s-ar fi aflat în sala de interogatorii, iar eu aș fi scos untul din el. Și nu vreau să trâmbițezi asta pe post, Nadine. Încă nu sunt gata.

— Doar stăm de vorbă. Bătu în cutia roz cu o unghie cu vârful roz. N-ai de gând să-ți mănânci gogoașa?

— Am luat micul dejun, iar apoi am băut cea mai nemaipomenită ciocolată fierbinte din lume. Gogoșile nu se compară.

Ceea ce îi aminti că încă nu-și dăduse jos paltonul.

Nash arătă cu capul spre căciulă.

— Îmi place fesul tău, spuse ea în vreme ce Eve se dezbrăca. Fulgul de zăpadă e adorabil.

— Ce? Eve își smulse fesul și se holbă la strălucitorul fulg alb din față. Rahat! E un fulg de zăpadă pe chestia asta. Unul care strălucește.

— După cum am zis, este adorabil. Dar deviez de la subiect. DeWinter este o foarte bună profesionistă, însă ar trebui să știi că îi plac conferințele de presă spumoase. Odată ce se lămurește cum stau lucrurile, o să convoace una.

— O s-o convoace când o să-i spun eu.

Dar Eve își notă în minte să-i explice acest lucru foarte clar și chiar să apeleze la comandant dacă era necesar.

— Doar o atenționare ca de la o prietenă la alta.

— Iar tu ești al naibii de prietenoasă.

— Sunt. Amândouă suntem, adăugă Nadine. Și, înainte de a trece la treburile mai puțin secrete, vreau să-ți spun cât de fantastic de bine m-am simțit la tine, de Ziua Recunoștinței, cu gașca și cu familia lui Roarke.

Se aplecă și zâmbi privind desenul înrămat de pe peretele lui Eve.

— E grozav, să știi. Nu doar faptul că fetița s-a gândit la asta sau că a scris ce-a scris pe spate, dar și faptul că l-ai pus aici.

— I-am zis că o să fac asta.

— Iar asta a însemnat mult pentru ea. Se vedea pe chipul ei. În sfârșit, știu că eram puțin beată – doar puțin –, dar când am spus că sunt îndrăgostită de familia lui Roarke vorbeam foarte serios. Dacă n-aș fi orășeancă până în măduva oaselor, dacă n-aș avea ambiții cât casa, o slujbă pe care o iubesc și așa mai departe, m-aș muta în

Irlanda, l-aș alege pe unul dintre ei și m-aș mărita cu el. Poate că pe Sean, rosti ea gânditoare, referindu-se la vărul cel mai mic al lui Roarke. Poate că voi fi pregătită să ies la pensie până se face el suficient de mare.

— Au vaci acolo, zise Eve pe un ton sumbru. Practic, în curtea din spate.

— Aș putea accepta asta, decise Nadine. Peste vreo 20 de ani. Până atunci, îmi scriu următoarea carte.

— O!

— Cât entuziasm! râse Nadine. *Cazul Icove* m-a propulsat la un nivel superior. Sunt gata să mă apuc de altă carte. Titlul este deocamdată *Călare pe un cal roib*.

— O să scrii despre Callaway, despre Menzini.

— Este un succes din start. Un cult, un lider nebun care are legături cu Războaiele Urbane, o armă letală ce îi face pe oamenii obișnuiți să aibă halucinații și să se ucidă unul pe altul în doar câteva minute. Moștenirea transmisă mai departe, polițista curajoasă care i-a anihilat.

— Rahat.

— Serios, încearcă să-ți stăpânești bucuria. Din când în când cât o să scriu, o să vă mai pun întrebări ție, lui Roarke, echipei, iar apoi, o să te rog să citești manuscrisul, pentru a vedea dacă e în regulă.

— O să facă un alt film după carte, nu-i așa?

— Poți să fii sigură. Cât timp lucrez la asta, aș vrea însă să le aduc acestor douăsprezece fete… un omagiu, rosti ea înainte ca Eve să apuce să spună ceva. Tu o să faci tot ce poți pentru a li se face dreptate. Iar eu o să fac tot ce pot pentru ca oamenii să știe că ele au existat. Să le cunoască numele și chipurile și că cineva le-a luat viețile înainte ca acestea să înceapă cu adevărat. Și asta contează.

Da, Eve știa că și asta conta. Și nimeni nu o făcea mai bine decât Nadine fiindcă și pentru ea conta.

— Scoate-ți reportofonul.

Nadine scotoci în valiza pe care ea o numea geantă și îl scoase.

— Pot să chem o echipă de filmare care să fie aici în zece minute.

— Fără filmare, fără interviuri. Doar numele. Eve i le spuse. Nu poți să le dai deocamdată publicității, dar poți să faci niște verificări – discrete. O să ți le comunic și pe celelalte după ce le vom afla. Și o să-ți zic și când vei avea undă verde. Până atunci, e roșie.

— Am înțeles.

— Acum, pleacă. Am treabă.

— Și eu. Nadine își luă paltonul. Abia aștept paranghelia voastră de sărbători.

— Ce?

— Am vorbit în treacăt cu Roarke. A zis că, dacă vorbesc cu tine despre ea, să-ți spun să-ți verifici calendarul.

Punându-și paltonul, Nadine ieși din biroul ei.

Odată cu pomenirea calendarului ei, își aminti despre ce era vorba.

— Nu abia am avut o paranghelie? Nu e Ziua Recunoștinței o paranghelie? De ce Crăciunul este atât de aproape de Ziua Recunoștinței? Cine plănuiește chestiile astea?

Fiindcă nu era nimeni acolo care să-i răspundă, își luă niște cafea.

Peabody dădu năvală în birou.

— Am vorbit cu Africa!

— Felicitări.

— Serios, a fost ceva important pentru mine. Sergentul Owusu a vorbit cu unchiul său, cu bunicul și cu alți câțiva. Tocmai scria un raport despre asta, așa că o să ai totul la dosar. O să ți-l trimită imediat ce-l termină și găsește niște fotografii.

— Bine.

— Între timp, din rezumatul pe care mi l-a făcut reiese că toată lumea a fost de acord că părintele Jones – așa îl numeau ei – era un om minunat, credincios și plin de bunăvoință. Vorbea respectuos, îi plăcea să guste din mâncărurile locale, ba chiar a învățat să prepare câteva. Le învăța limba și se amuza când greșea exprimarea. A fost cumsecade, iar ei cred că spiritul lui a rămas în Africa.

— Deci, ei l-au plăcut. Cum a ajuns să fie mâncat?

— Era foarte curios în legătură cu tot. Și îi plăcea să facă fotografii, filmulețe, pentru el. Spunea că, într-o zi, le va aduna într-o carte sau într-un documentar. S-a dus la plimbare și a ajuns mai departe decât era înțelept, pentru a face poze unui ochi de apă în zori. Leul a venit să se hrănească, iar el a fost felul principal.

Știa deja mare parte din toate astea din raportul asupra incidentului.

— Au zis dacă avea obiceiul să se ducă singur când făcea poze?

— N-am întrebat asta anume, dar Owusu mi se pare a fi meticuloasă. Tot ce știe se va afla în raportul ei.

— Nu-mi amintesc ca Montclair Jones să fi manifestat acasă vreun interes față de fotografie sau față de animale.

— Ei bine, nu mai fusese în Africa, sublinie Peabody. Dacă m-aș duce acolo, n-aș lăsa aparatul foto din mână. În esență, se pare că el decisese să profite de asta și că îi făcea plăcere. Are sens – scăpase din lesă pentru prima dată și se afla într-un loc exotic și nou.

Eve își privi calculatorul când acesta semnală primirea unui mesaj.

— S-a confirmat că Iris Kirkwood este a zecea victimă și am primit și identificarea pe baza reconstrucției faciale a celei de-a unsprezecea.

Eve studie imaginea – un amestec de rase, aprecie ea. O față îngustă, ochi imenși, pomeți ascuțiți.

— Recunosc chipul ăsta. Eve ceru afișarea pe ecran a pozelor fetelor dispărute. Uite. Iat-o! Shashona Maddox, 14 ani. Dispărută din casa bunicii ei. Bunica avea custodia ei. Mama a plecat de-acasă când copilul avea trei ani, iar tatăl e necunoscut.

Bunica avea și custodia surorii vitrege a Shashonei, aceeași mamă, tatăl a renunțat la drepturile părintești, ceea ce probabil că nu a fost greu pentru el din moment de ispășea o condamnare de 20 de ani pentru crimă.

— Înseamnă că mai trebuie să anunțăm pe cineva.

Eve verifică rapid.

— Da. Bunica încă trăiește, e încă în New York. Sora vitregă este medic, chirurg-rezident la Mount Sinai. Bunica, Teesha Maddox, locuiește de 25 de ani într-un apartament de pe Eighth Avenue. Bonă profesionistă, actualmente lucrează în Upper West Side. Când trebuie să vină Philadelphia?

Peabody se uită la ceas.

— Mai avem circa o oră.

— Hai să mergem s-o vedem pe bunică. Spune-le celorlalți că, dacă nu ne întoarcem până vine ea, să ne aștepte în hol.

În timp ce Peabody ieși grăbită, Eve îi trimise un e-mail scurt lui DeWinter – cu o copie pentru Whitney.

Mulțumesc pentru treaba rapidă și eficientă. După cum reiese și din rapoartele mele, urmărim câteva piste. Până la identificarea tuturor victimelor, până când nu vor fi înștiințate toate rudele apropiate și până nu se va discuta cu toate persoanele relevante, nu se va da nici o declarație și nu se va organiza nici o conferință de presă.

Dallas, locotenent Eve

— Păstrează secretele, murmură Eve, apoi, la fel ca Nadine, își luă paltonul și îl îmbrăcă în timp ce ieșea.

capitolul 17

O găsiră pe Teesha Maddox cu un bebeluș de vârstă și sex nedefinite, într-un apartament curat și atrăgător. Femeia se uită la Eve și la Peabody, apoi dădu din cap fără să spună nimic. Își lipi buzele de fruntea copilului, rămase așa câteva clipe, apoi se dădu în spate.

— Intrați, vă rog. Ați venit să-mi ziceți că Shashona nu mai e. Este una dintre acele sărmane fete despre care vorbeau la televizor.

— Da, doamnă. Îmi pare foarte rău.

— Am știut din clipa în care am auzit știrea. Am știut tot timpul, dar atunci am aflat unde era. Am vrut să vin la poliție, dar domnișoara Hilly – ea e doamna mea. Hilly McDonald? A spus: „Haide, Teesha, nu te chinui singură. Dacă au găsit-o, o să vină să-ți zică". Și iată-vă. O să las copilul jos. E uscată și hrănită, și a râgâit. O s-o pun în leagănul ei o vreme, cu monitorul pornit în caz că începe să se agite. Luați loc aici, iar eu mă întorc într-un minut. Nu-mi place să vorbesc despre moarte de față cu un bebeluș. Ei pricep mai multe decât ar crede unii.

— E o casă frumoasă, rosti Peabody încet. Îți dă, nu știu, o senzație plăcută, de așezat, de confortabil. Foarte elegant, dar cald în același timp.

„Și are și o priveliște frumoasă", gândi Eve așezându-se și studiind camera.

Multe fotografii – un bebeluș, nu, doi bebeluși, unul dintre ei evoluând și devenind copil. Poate, de trei sau patru ani? Nu avea de unde să știe.

Pozele unei femei – presupuse că era Hilly – alături de un tip care era, probabil, tatăl. Împreună, cu bebelușul, bebelușul, copilul. O fotografie a lui Hilly – o roșcată cu pielea albă – împreună cu Teesha, al cărei colorit o făcu pe Eve să se gândească la extraordinara ciocolată fierbinte a lui Dennis Mira.

— Nu pare atât de în vârstă, încât să fie bunica unei femei adulte, comentă Peabody.

— Are 64 de ani.

— Nu arată. Și totuși, e prea tânără pentru a avea nepoți mari.

— Aveam 17 ani când am născut-o pe fata mea. N-am vrut să trag cu urechea,

spuse Teesha întorcându-se. Am legănat mulți copii la vremea mea. Legănatul copiilor liniștește sufletul și te ferește de riduri. Pot să vă pregătesc ceva de băut, se oferi ea. Într-o zi friguroasă ca aceasta, poate un ceai sau cafea. În filmele cu polițiști, ei beau multă cafea.

— Nu vă deranjați, îi spuse Peabody. Nu dorim.

— Domnișoara Hilly nu s-ar supăra, așa că, dacă vă hotărâți că vreți ceva, ziceți-mi. Aveam 17 ani, repetă ea așezându-se, la fel de curată și de îngrijită precum încăperea. Am fost nebunește de îndrăgostită, atât de nebunește cum poți fi la vârsta aia, când de fapt nu este deloc dragoste. Dar, atunci când crezi că ești îndrăgostită, un băiat te poate convinge să faci aproape orice. Aveam 16 ani când am rămas însărcinată și am fost speriată de moarte. Nici măcar nu i-am spus mamei până când n-am mai putut să ascund. I-am zis băiatului, iar el a dispărut ca luat de vânt. Mama mi-a fost alături chiar și atunci când tata a luat-o puțin razna. Dar, până la urmă, a acceptat și el. Am învățat că, atunci când faci o prostie, uneori ajungi să-ți petreci toată viața trăgând de pe urma ei.

Suspină și privi spre fereastră.

— Mi-am iubit fata. Încă îmi iubesc fata. Mă pricep la bebeluși, la copii. Este darul meu. Am făcut tot ce-am putut pentru bebelușul meu, iar mama m-a ajutat. Am muncit, am câștigat bani, am terminat școala acasă, am avut grijă de fetița mea. Am învățat-o să facă diferența între bine și rău, să fie responsabilă și cumsecade, și bună în pielea ei.

Oftă din nou.

— Doar că nu s-a prins de Mylia. Părea să se înfurie indiferent ce făceam și ura faptul că mă ocupam de alți copii ca ea să aibă un acoperiș deasupra capului, ce să mănânce, pentru a-i oferi puțină distracție sau pentru a-i cumpăra lucruri drăguțe de îmbrăcat. În sfârșit, abia dacă era puțin mai mare decât mine când a rămas însărcinată cu Shashona. I-am fost alături. Am ajutat-o cu tot ce-am putut. A plecat o vreme, cu băiatul, dar el a părăsit-o, iar ea s-a întors acasă și, o lună mai târziu, a născut copilul. Nici asta nu i-a plăcut. Nu avea darul.

— Așa că dumneavoastră ați crescut-o pe Shashona, rosti Eve.

— Eu am crescut-o. Mylia venea și pleca – lipsea cu săptămânile, apoi se întorcea. Ca să vă spun adevărul, ne-am certat de câteva ori din pricina asta. Apoi, a apărut un alt bărbat, un alt copil. Au fost bebeluși frumoși, Shashona și Leila. Am făcut tot ce-am putut și pentru ele. A trebuit să merg la tribunal după un timp, iar ei m-au făcut tutorele lor. Cei pentru care lucram atunci – oameni drăguți, cu niște comori de copii – erau amândoi avocați și m-au ajutat.

La auzul unui scâncet foarte slab, Teesha își îndreptă privirea spre un mic ecran de pe masă, pe care Eve văzu un bebeluș dormind în așternuturi roz, într-un leagăn alb.

— Visează, rosti Teesha zâmbind. Adevărul este că Shashona seamănă cu mama

ei. Avea ceva sălbatic în ea, care părea că nu poate fi îmblânzit de nimic. Era o față isteață, o fată deșteaptă. M-am rugat, m-am rugat să crească și să depășească această etapă de sălbăticie, să devină cineva.

Suspină îndelung.

— Era deșteaptă, doamnă, după cum am spus. În inima mea, cred că, dacă ar transformat sălbăticia aceea într-o pasiune pentru ceva, poate că ar fi reușit să facă lucruri importante într-o bună zi.

Teesha își duse un pumn la inimă.

— Acea pasiune? Acele lucruri importante? Erau doar ascunse în ea, așteptând ca ea să mai crească puțin.

„În toate fetele drăguțe“, gândi Eve. Viața încă netrăită fusese ascunsă în ele.

— Ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut?

— S-a dus la școală, ca de obicei, dar nu s-a întors acasă în ziua aia, nici după ce s-au terminat orele, nici după ce s-a făcut întuneric.

— Era ceva obișnuit?

— Nu, doamnă. Teesha clătină încet din cap, ochii rămânându-i ațintiți asupra lui Eve. Mă iubea – deși era sălbatică, mă iubea. În inima mea, știu asta. Întotdeauna îmi zicea că va întârzia puțin. Indiferent dacă eram sau nu de acord să întârzie, ea îmi spunea. Dar nu și în ziua aia. N-am reușit să dau de ea. Avea un videofon, dar nu a răspuns. Prietenii ei nu știau unde este, au zis că nu știu unde este chiar și după ce s-a implicat poliția. Se vedea cu un băiat. Credea că nu știu de el, dar eu știam. Când o fată este atât de drăguță ca Shashona, rosti Teesha cu un mic zâmbet trist, trebuie să existe și un băiat. Și nu era un băiat rău. La fel de deștept ca ea. Am stat de vorbă cu el, iar el mi-a spus că urmau să se ducă la film în weekendul acela, că aveau o întâlnire. Și că, în ziua în care nu s-a întors acasă, se duseseră să mănânce o pizza după ore, cu toate că eu îi cerusem să vină direct acasă, în ziua aia. Iar el a condus-o până la colț, iar apoi s-a dus în drumul lui. Iar de-atunci, n-o mai văzuse.

— Am numele lui din raportul de la Persoane dispărute, zise Eve.

— Este ofițer de credite acum, lucrează la o bancă. Este logodit și urmează să se însoare în primăvara viitoare, cu o tânără doamnă drăguță și manierată. Am păstrat legătura. Știu că el nu i-a făcut nici un rău. Știți cine i-a făcut?

— Investigăm, rosti Eve.

— Le cunoștea pe celelalte fete? Știți?

— Poate că dumneavoastră ne-ați putea spune. Încă nu dăm publicității numele lor. Trebuie să vă rog să nu pomeniți nimănui de ele.

— Pot să vă promit asta.

Eve îi dădu o listă. Peabody îi întinse fotografiile. Teesha le studie clătinând din cap.

— Nu cunosc aceste nume și nici aceste chipuri drăguțe. Sunt doar 11 nume aici.

— Nu am identificat-o oficial pe cea de-a douăsprezecea.

— Sărmana. Shashona mea avea multe prietene. Nu știu dacă le-am cunoscut pe toate sau dacă le-a adus pe toate acasă, dar pe aceste fete nu le cunosc.

— Aveți idee dacă a fost vreodată prin preajma Sanctuarului? Clădirea în care a fost găsită.

— Se pare că se poate să fi fost. Știa de ea. Odată, când ne certam că ea nu făcea ceea ce trebuia, mi-a zis că ar putea să se ducă să stea acolo. A spus-o ca să mă rănească sau ca să mă enerveze. Bănuiesc că amândouă. Dar nu s-ar fi dus acolo să ceară să fie primită. Dacă nu pentru mine, și știu că în sufletul ei mă iubea, n-ar fi făcut-o pentru Leila. Surioara ei. Leila o venera pe Shashona. În fiecare an, în ziua în care a dispărut, rostesc o rugăciune pentru Shashona și îi mulțumesc lui Dumnezeu că Leila nu s-a dus cu ea. În ziua aceea, am ținut-o acasă și mi-am luat o zi de concediu medical.

— A fost Leila bolnavă? întrebă Peabody.

— Îi începuse ciclul. Cu o noapte înainte, îi venise ciclul pentru prima dată. Îmi las mereu fetele să rămână acasă în prima zi a primului ciclu, le răsfăț puțin, așa că Leila nu a fost cu sora ei. Acum, este medic. O să fie un chirurg bun. Este o tânără frumoasă. Este în siguranță și e fericită. Iar pe Shashona ați găsit-o acum. Va trebui să-i spun Leilei.

Pentru prima dată, ochii îi străluciră de lacrimi.

— Va trebui să-i spun. Va trebui să-i spun și mamei lor când va mai lua legătura cu mine. Mă sună din când în când.

— Doamnă Maddox, se ducea Shashona la biserică?

Ea îi zâmbi puțin lui Eve.

— În fiecare duminică, fie că voia sau nu. Atâta vreme cât au locuit sub acoperișul meu, au respectat sabatul. Pe ea n-o deranja prea mult să meargă la biserică. Se cânta mult. Îi plăcea să cânte. Și avea o voce frumoasă, limpede. Când pot s-o iau?

— O să mai dureze puțin, îi zise Eve. O să vă anunțăm. I-ați văzut vreodată pe vreunul dintre acești oameni în preajma Shashonei sau prin cartier?

La semnul lui Eve, Peabody mai scoase niște fotografii din mapă.

Teesha le studie pe rând. Nashville Jones, Montclair Jones, Philadelphia Jones, Sebastian, Clipperton.

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc de nici unul dintre ei. Sunt suspecți? Îmi place să urmăresc filme și emisiuni cu polițiști.

— Îi verificăm pe toți cei care e posibil să fi avut o legătură.

— Nu știu de ce oamenii își fac unii altora lucrurile pe care le fac. Cu toții ne aflăm aici ca să ne trăim viețile, să ne facem treaba, să ne întemeiem familiile, să-i iubim pe cei dragi. Cu toții ne aflăm aici pentru aceleași lucruri, dar unora nu le ajunge. Nu pot fi fericiți sau mulțumiți cu asta. Eu nu știu ce este asta.

Îi dădu pozele înapoi lui Peabody.

— Dumneavoastră știți?

Rămasă fără cuvinte, Eve rosti:

— Nu.

— Dacă dumneavoastră nu știți, presupun că nimeni nu știe cu adevărat.

*

— Probabil că este foarte bună în meseria ei, comentă Peabody. Felul ei de a fi. E liniștitor. Avea inima frântă – deși se resemnase cu mult timp în urmă că nepoata ei nu mai este, i-a fost greu s-o audă. Dar tot avea același fel liniștitor de-a fi.

— Fata probabil că ar fi crescut frumos. La fel ca Linh. Doar că n-a avut șansa să crească și să depășească faza obrăzniciei. Și avem încă o legătură cu biserica.

— Cam șubredă.

— Și cu cântatul. Dacă Sebastian ne dă datele de contact ale DeLonnei, poate că stabilim și în privința asta o legătură.

— Sunt multe legături, dar nici una solidă.

Eve își privi stația când aceasta se auzi.

— Philadelphia a sosit. Hai să mergem să vedem dacă putem stabili o legătură solidă.

O trimise pe Peabody s-o conducă pe Philadelphia în sala de interogatorii. Eve se gândi că era un cadru mai oficial, o presiune puțin mai mare. Mai târziu, aveau să repete scenariul cu Jones.

Își adună pe-ndelete recuzita și uneltele, apoi porni spre sala în fața ușii căreia stătea Peabody.

— I-am dus un suc de lămâie, începu Peabody. E puțin nervoasă și cam nemulțumită că a trebuit să aștepte, dar vrea să ne ajute cu tot ce poate. Și toate alea.

— Îmi convine că e nervoasă și nemulțumită. Eve intră. Pornește înregistrarea. Trebuie să înregistrăm acest interviu, domnișoară Jones, pentru dosar.

— Desigur, dar…

— Doar o clipă. Dallas, locotenent Eve, și Peabody, detectiv Delia, încep interviul cu Philadelphia Jones, referitor la cazul H-5657823. Vă mulțumim că ați venit, rosti Eve așezându-se. O să vă citim drepturile, pentru a se consemna la dosar.

— Nu înțeleg. Îmi citiți drepturile? Astăzi, Philadelphia își purta părul strâns în creștet și îl netezi cu o mână, într-un gest nervos. Sunt suspectă?

— Așa e procedura, rosti Eve grăbită și recită Miranda revizuită. Înțelegeți ce drepturi și ce obligații aveți?

— Da, desigur. Mă aflu aici pentru a vă ajuta cu tot ce pot.

— Apreciem asta. Cu excepția uneia, am identificat toate victimele ale căror rămășițe au fost găsite în clădirea care v-a aparținut la momentul stabilit al morții lor. Eve înșiră pe masă 11 fotografii. O recunoașteți pe vreuna dintre aceste fete?

— Pe Shelby, desigur, după cum am discutat. Și pe Mikki. Lupa, care a stat la noi doar pentru scurt timp. Eu… Fata asta îmi pare cunoscută, dar nu sunt sigură. Degetul ei pluti deasupra pozei lui Merry Wolcovich. Dacă îmi spuneți numele ei, pot verifica în arhiva noastră.

— Am verificat eu. S-a aflat oficial în grija dumneavoastră și a locuit în ambele clădiri.

— Dacă a fost una dintre fetele noastre, numele ei trebuie să se afle în arhiva noastră. Cu umerii țepeni, se lăsă pe spate. Ne luăm în serios responsabilitățile.

— Dar vi se pare cunoscută?

— Eu… îmi amintesc că am văzut-o puțin împreună cu Shelby, Shelby și Mikki – poate, DeLonna. Luă fotografia și se încruntă până i se formă o linie verticală între sprâncene. Ea… Nu sunt sigură. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, dar ceva la ea mi se pare foarte familiar.

— Numai la aceasta? rosti Eve.

— Da, și nu sunt sigură de aceasta. Eu… La băcănie! Se ridică foarte dreaptă. M-am dus la băcănie, iar ele erau toate acolo – împreună cu această fată. În băcănia lui Dae Pak – o, era un om *atât* de intolerant. Nu de puține ori, mi s-a plâns de copiii care intrau în magazin și furau sau făceau rele. Îmi amintesc pentru că s-a întâmplat să intru și, sincer, ele erau obraznice. Le-am ordonat fetelor – fetelor noastre – să-și ceară scuze și să vină cu mine. Îmi aduc aminte pentru că i-am cerut celeilalte fete să-mi spună cum o cheamă și unde locuiește. Ea mi-a zis să-mi văd de treabă, numai că nu doar atât de politicos, și a fugit. Îmi amintesc, repetă ea, pentru că, vreo două săptămâni, m-am uitat după ea, în caz că se întorcea. Aveam sentimentul că era posibil să fie o fugară. Începi să intuiești când lucrezi cu ele permanent.

— În regulă.

— Era? Era o fugară?

— Da.

— Și a fost una dintre fetele care au murit. Închizând ochii, Philadelphia își puse mâna pe fotografie. Ar fi trebuit să mă duc după ea, să chem Protecția copilului. Nu m-am gândit decât să le duc pe fetele noastre înapoi la cămin, și nu m-am ocupat de ea.

— Nu aveați de unde să știți, interveni Peabody.

— Este treaba mea. Trebuie să știu. Shelby și Mikki plecaseră amândouă de la mine când li s-a întâmplat asta. Dar o parte din responsabilitate îmi aparține, nu-i așa? Shelby ne-a înșelat și n-ar fi trebuit s-o poată face. Ar fi trebuit să fim mai vigilenți în privința ei, dar am fost distrași de mutare și atât de entuziasmați de norocul nostru, încât am lăsat-o să se strecoare. Acum trebuie să trăim cu această povară, cu faptul că știm. În privința lui Mikki, nu știu ce-am fi putut face, dar simt că ar fi trebuit să fim în stare să facem ceva. Acum, amândouă sunt moarte. Amândouă.

Își coborî din nou privirea spre poze, apoi o ridică repede.

— Dar nu și DeLonna. Nu se află aici. Ele trei erau atât de apropiate. Dar ea nu s-a dus cu ele. A rămas cu noi, a rămas până a împlinit 16 ani.

— Dar nu știți unde se află acum?

— Nu, însă recunosc că m-am așteptat, am sperat că va păstra legătura cu noi. Unii dintre copii o fac, alții nu.

— A întrebat vreodată de ele? A cerut să meargă să le vadă sau să ia legătura cu ele?

Philadelphia își frecă fruntea.

— Sunt multe lucruri pe care trebuie să mi le amintesc. Mi-am revăzut notițele din acea perioadă, încercând să-mi dau seama cum… Clătină din cap. Mi-am notat că DeLonna a fost retrasă o vreme, pretinzând că nu se simte bine. Lucru normal având în vedere că două dintre cele mai apropiate prietene au plecat.

— A fost bolnavă? întrebă Eve.

— Letargică mai precis, conform notelor și amintirilor mele. Plângea, deși încerca să ascundă asta. La ședințele cu ea, când reușeam s-o fac să se deschidă puțin, spunea că este una dintre fetele rele. Că toată lumea o părăsea pentru că era rea, că nu avea o casă adevărată, o familie adevărată pentru că era rea. Am încercat să-i redau stima de sine. Avea o voce atât de frumoasă, încât am reușit să mă folosesc de cântat pentru a o scoate puțin din carapace. Dar nu s-a mai apropiat la fel de mult de nici o fată. Și, după cum am zis, s-a închis în sine, a intrat într-un fel de perioadă de doliu, ceea ce era firesc, de așteptat. Își petrecea timpul liber în cameră și ajunsese, ei bine, să fie prea docilă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Pur și simplu, făcea tot ce i se cerea, apoi se închidea din nou în carapace. A trecut aproape un an până a părut să-și revină.

— Nu v-ați întrebat de ce nici una dintre prietenele ei nu a făcut nici un efort să o vadă, să-și petreacă timpul cu ea?

— Doamnă locotenent, copiii pot fi egocentrici, iar lumea lor este adesea… cea imediată. Este doar aici și acum, așa că legăturile formate la Sanctuar, sau la CPSPT acum, pot fi puternice, de-o viață ori fragile, conjuncturale, care se dizolvă odată cu schimbarea situației.

— Iar dumneavoastră nu urmăriți ce se întâmplă după aceea?

Ea își ridică mâinile – cu unghii scurte, îngrijite, lustruite, fără inele, fără brățări.

— Este un cămin tranzitoriu și, cel mai adesea, copiii stau la noi foarte puțin. Adesea, copiii și tutorii lor preferă să lase totul în urmă și să înceapă o viață nouă. Noi nu ne amestecăm.

— Deci după ce ies pe ușă se termină totul?

Din felul în care umerii Philadelphiei deveniră țepeni, își dădu seama că mica aluzie răutăcioasă atinsese un punct sensibil.

— Le oferim tot ce putem copiilor aflați în grija noastră – fizic, spiritual,

emoțional. Facem tot ce ne stă în puteri pentru ca, atunci când pleacă de la noi, să fie într-o stare mai bună din toate punctele de vedere și să fie pregătiți să ducă o viață productivă, de care să fie mulțumiți. Ținem foarte mult la ei, doamnă locotenent, și, profesional vorbind, înțelegem că sunt ai noștri doar pentru scurt timp, așa că trebuie să-i lăsăm să plece. Pentru binele lor și pentru al nostru.

— Dar interacționați cu ei în fiecare zi, în fond locuiți cu ei.

— Așa este.

— Cine răspunde?

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți. Eu și fratele meu împărțim între noi îndatoririle, responsabilitățile. Am pus împreună bazele Sanctuarului și ale CPSPT.

— Deci sunteți parteneri într-un fel.

— Da, în toate privințele.

— Dar dumneavoastră sunteți cea care are o diplomă în afaceri, pregătire în managementul afacerilor.

— Da, așa este.

— Așa că dumneavoastră vă ocupați de partea financiară.

— La CPSPT, da, în cea mai mare parte.

— Cum de ați lăsat să se alegă praful de celălalt cămin în asemenea hal, încât literalmente ați dat bir cu fugiții?

O vagă roșeață îi cuprinse obrajii.

— Nu sunt sigură ce importanță are asta.

— Totul are importanță.

— Ne-am întins prea mult, rosti sec Philadelphia. Emoțional și financiar. Pur și simplu, credeam în ce făceam și am vrut să facem atât de multe, încât am neglijat aspectele practice. De fapt, am urmat cursurile de management în ultimul an petrecut la Sanctuar, după ce ne-am dat seama că aveam probleme în zona aceea.

— Deci, înainte de asta, bâjbâiați. Ce, sperați într-un miracol?

Atât ochii, cât și vocea îi deveniră foarte, foarte reci.

— Înțeleg că nu toată lumea crede în puterea rugăciunilor. Noi credem, chiar și atunci când răspunsul la o rugăciune nu este clar sau pare greu de acceptat. În cele din urmă, miracolul nostru s-a întâmplat. Am putut să ajutăm mult mai mulți copii, să-i îngrijim mai bine tocmai pentru că, inițial, am eșuat din punct de vedere practic, al afacerii.

— Cine se ocupa de partea financiară la Sanctuar – înainte de a face acele cursuri?

Philadelphia scoase un sunet nerăbdător.

— Din nou, nu înțeleg rostul acestor întrebări. În general, Nash. Am crescut într-o casă foarte tradiționalistă. Tata muncea pentru pâinea de zi cu zi, se ocupa de bani, plătea facturile. Mama se ocupa de casă. Așa că, inițial, am păstrat aceeași dinamică

și la Sanctuar. Asta știam. Dar ne-a devenit clar că Nash nu era dăruit cu minte pentru afaceri. Eu eram. Și amândoi considerăm că este bine ca fiecare să-și folosească darurile pe care le are, așa că m-am pregătit în acest domeniu. Era prea târziu pentru a salva Sanctuarul, dar am acceptat că acesta era planul.

— Al cui plan?

— Al puterii superioare. Am învățat, am pierdut, ni s-a oferit o altă șansă și am reușit.

— Convenabil. Deci dumneavoastră vă ocupați de finanțe acum.

— Pentru CPSPT, da, împreună cu contabilul nostru.

— Fiecare se ocupă de finanțele personale?

— Firește. Doamnă locotenent…

— Doar încercam să-mi fac o imagine, o întrerupse Eve. Dar celălalt frate?

— Monty? Monty a murit.

— În Africa. Luna trecută s-au împlinit 15 ani. Mă refeream la perioada de dinainte de a muri. Care era rolul lui? Ce îndatoriri, ce responsabilități avea? Care era contribuția lui?

— El… ne ajuta cu tot ce putea. Îi plăcea să ajute la pregătirea meselor, făcea mici reparații. Îl ajuta pe Brodie, când și când.

— Astea sunt treburi mărunte.

Sprâncenele Philadelphiei se uniră, formând acel rid adânc între ele.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Nu avea cu adevărat responsabilități, nu avea cu adevărat o slujbă. Se ocupa doar de fleacuri.

— Monty nu a fost pregătit să…

— De ce nu? De ce nu a fost pregătit să vă devină partener dumneavoastră și fratelui mai mare?

— Nu înțeleg ce importanță are asta. Viețile noastre personale…

— Sunt treaba mea acum, se răsti Eve cu atâta asprime, încât Philadelphia tresări pe scaunul ei. Douăsprezece fete sunt moarte. Nu contează că nu înțelegeți întrebarea. Răspundeți!

— Haide, Dallas, interveni Peabody făcând pe polițistul bun. Trebuie să știm, îi spuse ea Philadelphiei, tot ce e de știut pentru a încerca să punem totul cap la cap. Pentru fete, adăugă ea împingând unele fotografii puțin mai aproape de Philadelphia.

— Vreau să vă ajut, doar că… este foarte dureros să vorbesc despre Monty. El era frățiorul cel mic. Suspină și se înmuie. Cel mai mic dintre noi, și presupun că l-am răsfățat puțin. Puțin mai mult după ce mama a murit.

— S-a sinucis.

— Da. E dureros acum și a fost și mai dureros atunci, pentru noi toți. Pur și simplu, nu se simțea bine – mintea, spiritul. Și-a pierdut credința și și-a luat viața.

— E un lucru cumplit prin care să treacă o familie, rosti Peabody cu mare blândețe. Cred că este chiar și mai greu pentru o familie credincioasă. Faptul că mama dumneavoastră și-a pierdut credința.

— Cred că și-a pierdut voința de a păstra credința. Era bolnavă la minte și la suflet.

— Tatăl dumneavoastră a fost intransigent în privința asta, interveni Eve.

Roșeața reveni, de data aceasta mai mult de enervare decât de rușine.

— Aceasta a fost, și este, o tragedie foarte personală. Dacă a fost intransigent, după cum ziceți, a fost din cauza durerii, a marii sale dezamăgiri. Credința tatălui meu este absolută.

— Iar a mamei nu a fost.

— Era bolnavă.

— S-a îmbolnăvit, sau și-a început tratamentul, la scurt timp după ce l-a născut pe fratele cel mic.

— A fost o sarcină neașteptată și dificilă. Și, da, i-a afectat sănătatea.

— Dificilă și neașteptată, repetă Eve. Dar a dus-o până la capăt.

Cu mâinile încleștate pe masă, Philadelphia vorbi cu răceală:

— Cu toate că respectăm alegerile fiecăruia, avortul, cu excepția unor situații extreme, nu era o variantă pentru mama, pentru nimeni dintre cei care ne împărtășesc credința.

— În regulă. Deci, o sarcină neașteptată și dificilă, urmată de o depresie clinică, anxietate și, în cele din urmă, sinucidere.

— De ce trebuie să faceți să sune atât de rece?

— Acestea sunt faptele, domnișoară Jones.

— Nu vrem să ne scape nimic. Peabody atinse foarte ușor umărul Philadelphiei. Fratele cel mic încă locuia acasă atunci când mama dumneavoastră a murit?

— Da, avea doar 16 ani. A venit la noi – la mine și la Nash –, câteva luni mai târziu, după ce tata a vândut casa și a plecat să facă misionariat. La scurt timp după aceea, am putut să cumpărăm clădirea de pe Ninth, cu partea noastră de bani, și am pus bazele Sanctuarului.

— Și-a pierdut mama la o vârstă atât de fragedă, rosti Peabody, toată numai compătimire. Era suficient de mare pentru a se gândi la un colegiu sau să deprindă o meserie atunci când ați pus bazele Sanctuarului. Dar nu văd nimic în privința asta, în dosarul lui.

— Nu. Monty nu avea nici o chemare pentru colegiu sau pentru vreo meserie și, sincer, nici un talent real – nici pentru consiliere sau organizare. Era bun la lucrul manual – acesta era darul lui.

— Dar n-a învățat vreo meserie în care să se folosească de asta.

— A vrut să stea aproape de noi, iar noi i-am îngăduit.

— A urmat un tratament pentru depresie, adăugă Eve.

— Da, a urmat. Resentimentele se citiră din nou pe chipul ei când se uită iarăși la Eve. Și ce dacă? Nu este o crimă. Monty era genul închis în sine, mai introvertit decât mine sau Nash. Când noi am fost suficient de mari pentru a face muncă de misionariat sau pentru a ne completa educația, iar mama noastră a murit, el a devenit singuratic și deprimat. Așa că a trebuit să primească ajutor.

— Introvertit. Deci nu prea interacționa cu rezidenții și personalul atunci când vi s-a alăturat la Sanctuar.

— După cum am spus, când tata a plecat, l-am luat pe Monty la noi, l-am ajutat să-și găsească un scop. Era oarecum timid, dar îi plăcea să stea cu copiii. În anumite privințe, și el era unul dintre copii. Sanctuarul a fost și casa lui.

— Cum s-a simțit când ați pierdut-o?

— Sincer, a fost dificil pentru el. A fost prima lui casă după cea părintească, o considera a lui – cu toții o consideram astfel. A fost, cu toții am fost necăjiți, firește. Eșecul nu este niciodată ușor de acceptat. Dar acel eșec ne-a deschis o nouă ușă.

— Și imediat după ce-ați intrat pe noua ușă, l-ați trimis în Africa. Pe acest timid și introvertit frate mai mic.

— A apărut o oportunitate. Am simțit că Monty avea nevoie să-și extindă lumea. Să părăsească până la urmă cuibul. Ca să fiu sinceră, a fost greu pentru mine, dar era o șansă pentru el. O ușă pentru el.

— Cine a aranjat asta?

— Nu sunt sigură ce vreți să ziceți cu „a aranjat“. Misionarul din Zimbabwe dorea să iasă la pensie, să vină acasă, la familia lui. A fost o ocazie pentru Monty să vadă o parte a lumii, la fel cum am făcut și eu, și Nash, și să-și dea seama dacă, în fond, are o chemare pentru asta.

— I-a plăcut?

— Era fericit în e-mailurile trimise. Părea să se fi îndrăgostit de Africa la prima vedere. Cred că, dacă nu ar fi murit, ar fi înflorit acolo. Își găsise locul și o chemare de care eu mă îndoisem. În mesajele de condoleanțe primite după moartea lui, oamenii vorbeau despre bunătatea lui, despre compasiunea lui, despre… bucuria lui. Este și dureros, și liniștitor să știu că și-a găsit bucuria înainte să ne părăsească.

— Cât de des vorbeați cu el?

— Să vorbim? Nu vorbeam. Când te duci prima dată într-o misiune, mai ales în prima pe cont propriu, este foarte ușor să te agăți de casă, de familie sau de prieteni. În primele luni, este mai bine să ai legături oarecum sporadice, pentru a te putea concentra asupra misiunii, să consideri că aceea este casa ta, familia ta. Și să le slujești din toată inima.

— Hm. Sună a bază de instruire pentru recruți.

Ea se relaxă îndeajuns pentru a zâmbi puțin.

— Presupun că, într-un fel, așa pare.

— Ce ne puteți spune despre el și Shelby? Cum se înțelegeau?

— Cum se înțelegeau?

— Ați zis că și el era unul dintre copii.

— Da, am vrut să spun că era mai tânăr decât mine și decât Nash, mai tânăr și în, ei bine, spirit.

— Cum se înțelegea cu ei, cu Shelby în special?

— Era timid mai ales în preajma fetelor, dar se înțelegeau destul de bine. Aș zice că e posibil să fi fost intimidat puțin de Shelby. Ea avea o personalitate puternică și, uneori, dură.

— Și, pentru că el era timid și fratele mic al șefilor, fac pariu că ea s-a luat de el de câteva ori. O modalitate de a se răzbuna pe dumneavoastră dacă, să spunem, o disciplinați sau îi interziceați ceva, ar fi fost să-i facă rău celui mai vulnerabil.

— Putea fi afurisită, asta-i destul de adevărat. Monty avea tendința să se țină departe de ea. Se simțea mai bine alături de copiii mai liniștiți. Vorbea despre sport cu T-Bone. Zâmbi când își aminti. Uitasem asta. Monty iubea sporturile, pe toate. El și T-Bone vorbeau despre fotbal sau baseball. Recitau toate scorurile alea… Nu înțeleg cum reușeau să le țină minte când abia își aminteau să arunce gunoiul.

— Deci interacționa regulat cu cineva din grupul lui Shelby.

— Se simțea mai în largul lui, mai sigur în preajma băieților, a bărbaților.

— Deci nu a avut nici o iubită?

— Nu.

— Iubiți?

Se foi pe scaun.

— Cu toate că tatăl nostru nu ar fi fost de acord, nici eu, nici Nash nu am fi avut ceva împotrivă dacă el ar fi început o relație cu un tânăr. Dar nu cred că era atras fizic de bărbați. Și, în etapa aceea, era pur și simplu prea timid pentru a avea o relație cu o femeie.

— Cu fetele poate că ar fi fost mai ușor.

Trecură câteva clipe, apoi încruntarea nedumerită a Philadelphiei se transformă în focul revoltei.

— Nu-mi place ce sugerați.

— Un tip timid, cu prea puține relații sociale, sau deloc, care a făcut școala acasă, care a fost răsfățat, după cum ați zis, și, în același timp, îngrădit. Nu avea responsabilități serioase, în schimb avea mult timp liber. Și o casă plină de fete – unele dintre ele, cum era Shelby, dispuse să ofere sex în schimbul a diverse favoruri.

— Monty nu s-ar fi atins *niciodată* de vreuna dintre fete.

— Ați spus că nu era gay. Eve se aplecă în față, intrând în spațiul de confort al Philadelphiei. Este tânăr, abia a făcut 20 de ani, iar în jurul lui sunt toate aceste fete, unele abia începând să îmbobocească. Multe dintre ele cu destulă experiență a străzii. Și mai e și Shelby, gata să ofere unui tip sex oral pentru o sticlă de bere sau

pentru orice altceva ce-și dorește.

Chipul Philadelphiei fu cuprins de flăcări.

— Noi n-am știut de… activitățile lui Shelby până când Nash n-a prins-o furând din proviziile de la bucătărie, iar ea nu s-a oferit să… nu și-a oferit serviciile în schimb.

— Deci știați.

— A fost pedepsită imediat, impunându-i-se niște restricții, iar numărul ședințelor de consiliere a sporit, acestea vizând în special respectiva situație.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce s-a dat la ajutorul lui Fine, Clipperton, pentru a face rost de bere?

— N-am știut asta. Se cutremură puțin, iar focul din obraji se transformă în gheață. N-am știut de asta. Incidentul cu Nash s-a petrecut chiar înainte de a ne muta, cu doar o săptămână sau două înainte.

— Ați pedepsit-o, dar ea totuși a reușit – cum v-ați exprimat? – să se strecoare.

— Am dat greș cu ea. În toate privințele. Dar nu aveți nici un drept, nici un drept, doamnă locotenent, să încercați să-l implicați pe Monty.

— E realitatea, rosti Eve pe un ton sec. Dacă a avut suficient tupeu să se dea la fratele cel mare, fratele cel mic era floare la ureche. Fac pariu că fratele cel mic îi putea face rost de documentele pe care să le falsifice. Cine să-l bage în seamă pe tipul cel timid? Fratele cel mic o putea ajuta să intre în vechea clădire, prima lui casă ca adult. Fratele cel mic știe să mestereasc prin casă. Fratele cel mic probabil că ar fi în stare să construiască niște pereți.

— Cum îndrăzniți? Cum îndrăzniți să insinuați că fratele meu ar fi fost capabil să ucidă? Luarea unei vieți contravine tuturor credințelor noastre.

— Mama dumneavoastră și-a luat viața.

— Doar n-o să vă folosiți de tragedia noastră personală ca *probă*. Mama a fost bolnavă. Vă străduiți din răsputeri să scoateți ceva din asta pentru că habar n-aveți cine le-a omorât pe acele fete, așa că-l arătați cu degetul pe fratele meu care nu se poate apăra.

— Iată ce arată degetul meu: Fratele cel mic este băgat la cutie, iar cutia rămâne brusc fără capac când tatăl lui pleacă. Capătă un substitut de părinți și o nouă casă – a fraților lui și Sanctuarul. Este băiat mare acum, un băiat mare cu probleme psihice, care n-are nici o responsabilitate adevărată, nici o slujbă adevărată, nici un rost adevărat. Dar are hormoni. Are nevoi. Și toate fetele astea drăguțe sunt acolo, fete care știu cum să obțină ce vor. Știu cum să obțină ce vor, ca Shelby. Ea se folosește de el. Este ceea ce face de obicei. Ceea ce știe să facă. Fiindcă și ea a fost băgată la cutie și e al naibii de hotărâtă să aibă un loc al ei și să fie doar cum vrea ea, indiferent ce trebuie să facă pentru asta. Iar acum există clădirea aia mare și goală, care stă degeaba. Are nevoie de o modalitate de a ieși și de a intra. Monty o poate ajuta cu ambele. Dar, după ce o face, ea și-a încheiat socotelile cu el. Nu face parte

din gașca ei, nu este prietenul ei. A fost un mijloc de a-și atinge scopul.

— Nimic din toate astea nu e adevărat. Respirația Philadelphiei deveni precipitată, degetele se îndoiră și se întinseră pe masă. Nimic!

Eve continuă cu aceeași duritate:

— L-a făcut să se simtă bărbat, iar apoi l-a făcut să se simtă iarăși bun de nimic. Trebuie să fie pedepsită pentru asta. El știe cum să intre în clădire. Știe cum să facă rost de un tranchilizant. Trebuie s-o facă priceapă că tot ce-a fost între ei a fost special. Trebuie să îi cedeze lui și puterii superioare. Să accepte. O s-o facă să accepte.

— Nu!

— Dar ea mai este cu o fată. El nu s-a așteptat să mai fie o fată. Nu-i nimic, o să accepte și ea. Fetele nu se tem de el, de tipul cel timid și ciudat. Nu e greu să le tranchilizeze. Apoi, și restul este ușor. Poate că a mers prea departe, poate că nu a plănuit să le ucidă, dar, oricum ar fi fost, ele sunt moarte acum. Au ajuns în acel loc mai bun, spălate de păcate. Însă oamenii nu vor înțelege, așa că trebuie să le ascundă și ce e mai la îndemână decât să le ascundă chiar în casă? În sanctuarul lui. A fost atât de ușor, serios, și cum îl face asta să se simtă? Și-a găsit misiunea acum. Și-a găsit adevărata chemare. Nu trebuie decât să mai găsească și alte fete.

— Tot ce-ați spus e o minciună. Tot ce-ați spus este plin de ură.

— Se poate să fie plin de ură, fu Eve de acord, dar, cu siguranță, e plauzibil. Ceea ce nu pricep este de ce, atunci când ați aflat, ați lăsat pur și simplu cadavrele acolo unde erau. Sau, dacă nu ați știut unde le ascunsese, de ce nu l-ați făcut să vă zică, înainte de a-l expedia în Africa?

— Nu am aflat nimic pentru că el nu a făcut nimic din tot ce spuneți.

— Sau nu l-ați expediat? Eve se lăsă pe spate, clătinând gânditoare din cap. Asta-i o altă întrebare dificilă. Introvertitul timid se trezește în Africa și devine un misionar înnăscut. Mi se pare cam straniu.

— Sigur că s-a dus în Africa. Există dovezi. Oamenii de acolo l-au cunoscut.

— O să verific asta. El a ucis, a trădat toate lucrurile în care credeați, a pus în primejdie toată munca dumneavoastră de-o viață. Cine să vă mai sponsorizeze acum? Care tribunal să vă mai încredințeze copiii pentru a le purta de grijă? De toate lucrurile pentru care ați muncit s-a ales praful. Ușa care se deschisese s-a închis. O să-i găsim rămășițele, domnișoară Jones? A fost sacrificat fratele mai mic puterii dumneavoastră superioare?

— Destul! Sări în picioare. Aveți un suflet urât și o minte urâtă. Mi-am iubit fratele. În toată viața lui, n-a făcut rău nimănui, iar eu nu i-aș fi făcut niciodată rău. Lumea dumneavoastră este un loc rece și urât, doamnă locotenent, plin cu așa ceva. Arătă spre fotografiile încă aflate pe masă. Nu mai am nimic, *nimic* să vă spun. Dacă insistați să rămân în această cameră oribilă, o să-mi chem avocatul.

— Sunteți liberă să plecați, rosti Eve pe un ton lejer. Peabody, condu-o pe

domnișoara Jones.

— Văd și singură unde e ușa.

Răsucindu-se, se grăbi să iasă.

— Iisuse! Peabody suspină îndelung. A fost intens. Chiar asta crezi că s-a întâmplat? Pentru că nu e doar plauzibil, este și convingător.

— Posibil. E foarte posibil. Încă nu am pus totul cap la cap, dar este foarte posibil.

— Fratele lor le-a ucis pe fete.

— Se potrivește, și se potrivește forte bine din toate motivele pe care i le-am înșirat.

— Da, a fost convingător. Dar chiar crezi că și-au ucis fratele mai mic? Adică, totuși cine s-a dus în Africa, dacă nu el? Pentru că ea are dreptate – există dovezi.

— Nu știu, dar o să aflăm.

— *De aia* mi-ai cerut s-o pun pe Owusu să vadă dacă n-are cineva din sat o fotografie cu Jones – cel mic – din perioada cât a stat acolo.

— Orice altă modalitate de identificare e imposibilă din moment ce a fost incinerat, iar cenușa, risipită. El – indiferent cine a fost – făcea fotografii. Așa că fac pariu că există niște poze cu el. De un lucru sunt sigură după meciul ăsta. Indiferent cum s-a terminat, indiferent cum s-a întâmplat, ea n-a știut.

— Și eu cred asta, dar tu ai zis…

— Am reușit s-o scot din sărite, nu-i așa? Am șocat-o și am făcut-o să se revolte și să-mi ofere frânturi de informații care umplu niște goluri. Ceea ce n-am obținut odată ce lucrurile au luat-o la vale a fost teamă sau nervi. Vină, da, vină legată de fete, și aș fi suspectat-o serios dacă n-aș fi văzut asta. Dar, dacă am dreptate și fratele ei mic s-a combinat cu Shelby, iar de aici a pornit totul, ea n-a știut.

— Dar… atunci, treaba cu Africa? Vrei să spui că a fost doar o coincidență?

— La naiba, nu. Ea mai are un frate, nu-i așa? Are un partener. Au fost crescuți conform tradițiilor – tradițiilor vechi. Fratele mai mare e capul micii lor familii. Dar, ar merge. Avem nevoie de el aici, Peabody.

— Rezolv.

Când dădu să se ridice, videofonul lui Eve sună. Îl scoase, privi ecranul și își arcui sprâncenele. Apoi citi mesajul.

— Ticălosul. A scris Sebastian. Încrederea mea în umanitate este… cam cum era cu un minut în urmă. A aranjat o întâlnire cu DeLonna.

— Fără vrăjeală? Când?

— Acum. Să mergem!

capitolul 18

Barul Purple Moon strălucea de stele. Alte stele licăreau pe tavan, iar Eve își imagină că, atunci când localul era deschis, acestea presărau luminițe pe dansatorii de pe ring.

Deocamdată, separeurile violet și mesele argintii erau goale.

Cuplul aflat în fața barului strălucitor se răsuci când Eve și Peabody intrară.

Bărbatul, înalt și zvelt, în jeanși de calitate și cu o cămașă albă, ținea ambele mâini ale femeii între palmele lui. Avea o față frumoasă, cu oase puternice și bărbia dură, încadrată de șuvițe împletite artistic. Ochii verzi și la fel de duri ca bărbia o priviră iritați pe Eve în timp ce aceasta de apropia împreună cu Peabody.

Femeia își ridică privirea spre bărbat, care spuse ceva în surdină, pe un ton imperios. Ea doar clătină din cap.

— Este important, iubito, rosti el, îi strânse mâinile, iar apoi, le dădu drumul.

Eve se îndoia că ar fi recunoscut-o pe sfrijita și nu tocmai formata DeLonna în această exotică frumusețe plină de curbe.

Eve se gândi că se maturizase și devenise ea însăși, și știa ce are de făcut cu aproape tot ce avea. Părul scurt și țepos îi înălța fața și îi punea în valoare ochii mari și oblici, de un ciocolatiu intens.

Își rujase buzele cu un roșu aprins, iar rochia scurtă și mulată avea aceeași culoare.

— Doamna locotenent Dallas, rosti ea cu o voce profundă.

— Corect. Pentru a respecta regulile, Eve ridică insigna. Detectivul Peabody. Sunteți DeLonna Jackson?

— Lonna. Doar Lonna. Lonna Moon. El este bărbatul meu, Derrick Stevens. Acesta e localul nostru.

— Este un local drăguț.

Derrick păși între Lonna și Eve.

— Nu are de ce să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Derrick.

— Nu ești obligată să faci asta.

— O iubitule, știi că trebuie s-o fac. Eu și Derrick avem o viață, îi spuse ea lui Eve, făcând un pas într-o parte pentru a se feri de protecția lui. Avem o casă și o viață care nu au nici o legătură cu ceea ce-a fost. El își face griji că mi-ar putea face rău să-mi amintesc de trecut.

— Nu ne aflăm aici pentru a vă face necazuri.

— Necazurile existau deja, rosti Lonna înainte ca Derrick să poată interveni. Este greu să recunosc, dar acum o fac. Ar trebui să ne așezăm. Putem să vă oferim ceva de băut? Derrick, aș dori o apă minerală. Doriți și dumneavoastră apă minerală?

— Ar fi grozav, îi spuse Eve și o însoți spre un separeu. Eve și Peabody se așezară pe o latură. Ați fost prietenă cu Shelby Stubacker.

— Cele mai bune prietene. Cu Shelby și cu Mikki, și cu T-Bone. Cred că n-aș fi făcut față fără ei. Shelby și Mikki sunt moarte, nu? Sebastian nu mi-a zis, nu mi-a spus deschis, dar am știut când am auzit despre… despre ce s-a găsit în clădirea Sanctuarului. Am crezut că ele m-au părăsit, iar asta mi-a frânt inima.

— Nu v-au părăsit pur și simplu.

— E mai rău. E mult mai rău acum, când știu asta. Dar faptul că știu mă ajută.

— Urma să aveți un loc al vostru, propriul club – așa cum avea Sebastian – în Sanctuar.

— De unde știți asta? Surprinsă, se uită la Eve tocmai când Derrick aduse o tavă pe care se aflau pahare înalte, pline cu apă minerală scânteind ca stelele de pe tavan. Numai despre asta am vorbit zile în șir, când am aflat că ne mutăm. Am fost atât de speriată, dar nu puteam s-o recunosc. Mă speria gândul că vom fi pe cont propriu, dar eram și entuziasmată. Am fost cele mai bune prietene, murmură ea și sorbi din apă când Derrick se așeză lângă ea.

— Cine a ajutat-o să falsifice documentele necesare pentru a pleca, cine i-a dat hârtiile?

— Știți și despre asta? Nu știu, nu cu certitudine. Shelby nu ne spunea mereu totul. Ea era căpitanul. Ea avea puterea, dar și responsabilitățile. Zicea lucruri de genul ăsta.

— A avut o relație cu Montclair Jones? Fratele cel mic. De natură sexuală?

Suspinând, Lonna își lăsă capul pe umărul lui Derrick.

— Ea nu considera asta sex. O considera troc, monedă de schimb. A durat ceva vreme până să ajung să-l consider altceva. Îi zâmbi lui Derrick. Shelby a trebuit să facă oarecari eforturi pentru a-l atrage pe Monty. El se temea puțin de ea și era groaznic de timid, dar era și fascinat de ea. Și nu era deștept și normal ca domnul Jones sau ca domnișoara Jones. Nu părea să fie mult mai mare decât noi, deși cred că era. Cu Shelby a avut parte de primul sex oral și era mândru de asta.

Înfiorându-se, Lonna își duse o mână la inimă.

— Dumnezeule, asta o face să pară cumplită. Dar trebuie să înțelegeți că…

— Înțeleg. Fusese abuzată, iarăși și iarăși. A învățat să supraviețuiască într-un mod în care credea că deține un oarecare control. Era un copil care n-a avut niciodată șansa să fie copil.

— Așa eram majoritatea.

O primă lacrimă se prelinse pe obrazul Lonnei.

— Nu plânge, iubito.

— Trebuie, puțin. Shelby n-a avut niciodată șansa să fie fericită, așa cum am avut eu. Iar Mikki avea atâta nevoie de afecțiune, era atât de furioasă. Dar, Dumnezeule, o iubea pe Shelby! O iubea prea mult, într-un mod în care – acum, îmi dau seama – Shelby n-ar fi putut niciodată să răspundă. Noi am urmat-o, iar ea ne-a dat o direcție, ne-a dat… o familie. Uneori, mergeam pe la clubul lui Sebastian, ca să ne distrăm, ca să avem companie. Și pentru că puteai învăța multe. El mi-a spus că n-o să mă hărțuiți pentru lucrurile pe care le-am făcut atunci.

— N-o să vă hărțuiesc. Înțeleg și asta. Pentru a-și întări cuvintele, îi aruncă o privire scurtă lui Derrick. Nimeni n-o s-o hărțuiască pe Lonna.

— Prima dată când o s-o faceți, o să vă arăt ușa.

— Corect. Ați dus o fată la Sebastian, i se adresă ea Lonnei. Pe fata aceasta. Puse pe masă fotografia lui Merry Wolcovich. Vă amintiți?

— Da. Nu-mi amintesc numele ei, și s-a dovedit că era rea ca un șarpe. Dar am dus-o la Sebastian când am văzut că niște băieți dădeau în ea. Ea le răspundea, însă ei erau mai mulți, așa că am intervenit.

— Așa faci mereu.

Ea râse ușor auzind comentariul lui Derrick.

— Mă băteam ca proasta pe vremea aia. Shelby m-a învățat cum să mă descurc, așa că m-am repezit direct la băieții ăia și l-am ales pe cel mai rău – îți dai mereu seama care e ăla. M-am gândit că, dacă îl dobor pe el, ceilalți o să fugă. Și așa a fost. Apoi am dus-o la Sebastian, pentru că era singură. Își trecu un deget peste marginea fotografiei. Și ea este una dintre ele. Din clădire?

— Da. Ați încercat s-o ajutați, dar ea n-a rămas la Sebastian.

— Era rea ca un șarpe, repetă Lonna. Însă era doar un copil. A stat o scurtă vreme cu noi – mai ales cu Shelby –, însă apoi a plecat, iar eu n-am mai văzut-o.

— A plecat înainte sau după Shelby?

— O, stați să mă gândesc. Trebuie să fi fost după. M-am mai dus la Sebastian de câteva ori, sperând s-o găsesc pe Shelby acolo, dar nu era. Mi se pare că fata asta era, iar apoi, n-a mai fost.

— În regulă. Dar fata asta?

La semnul lui Eve, Peabody puse pe masă poza Shashonei.

— Nu era una dintre noi, rosti Lonna încet. Poate că am văzut-o pe-acolo… arată bine, nu-i așa? Mă întreb… oare cânta?

— Da. „O legătură“, gândi Eve. Da, cânta.

— Asta-i atunci. O fată frumoasă, cu o voce frumoasă. Uneori, ne duceam în Times Square și cântam pentru turiști. Ne puneau bani în cutie. Fata asta– îmi amintesc cum s-a apropiat – a cântat cu mine. Pur și simplu, a continuat cântecul – nu-mi amintesc care – împreună cu mine. Shelby și Mikki nu puteau nimeri nici măcar o notă. T-Bone se pricepea, dar nu voia să cânte pe stradă. Dar fata asta s-a oprit – o mai văzusem, însă cred că era de condiție mai bună decât noi. Și mă mai văzuse și ea. Mi-am dat seama.

— Ați mai văzut-o înainte, insistă Eve. Pe lângă Sanctuar?

— Mi se pare că da. Era mereu într-un grup. Prietene care râdeau și vorbeau ducându-se spre casă sau ieșind undeva. Invidiam asta. Și avea haine frumoase, toate aveau. Uram să fiu îmbrăcată cu lucrurile alea de căpătat și observam hainele pe care le purtau fetele de vârsta mea.

— Apoi, v-ați întâlnit cu ea în Times Square.

— Așa este. M-am așezat cu cutia mea și, ca să spun adevărul, Shelby se furișa prin mulțime șterpelind portofele. Sincer vorbind, pe vremea aia era distractiv, era o aventură. Nu prea aveam parte de multe. Dar de data asta, această fată frumoasă s-a oprit și am cântat în duet. Apoi altul, după care a plecat cu prietenele ei. Îmi amintesc pentru că mi-a plăcut să cânt cu cineva și pentru că i-am oferit partea ei de bani, dar n-a vrut s-o ia. A spus că n-a făcut-o pentru bani, ci pentru a cânta. Și a naibii să fiu dacă n-a pus cinci dolari în cutie. O voce bună, clară, murmură Lonna în timp ce studie fotografia. A pierit și ea.

— Avea o bunică. Ea a crescut-o și o iubea, zise Eve. O să-i facă plăcere când o să-i povestesc asta.

— Spuneți-i… că fata ei cânta foarte frumos și că era cumsecade. Multe dintre fetele de vârsta aia îmbrăcate cu haine frumoase se uită de sus la cineva îmbrăcat cum eram eu. Ea nu a fost așa.

— O să-i zic. Vorbiți-mi puțin despre Club. Al lui Sebastian.

— Ei bine, Sebastian a văzut că eram bine hrănite. Primeam mâncare bună de la frații Jones. Aveau grijă să mănânci sănătos și să nu-ți fie foame. Dar unele dintre fetele de la Club ar fi flămânzit dacă nu era el. Trebuie să știți acest lucru.

— În regulă.

— Am învățat să furăm de pe stradă, să golim buzunare, am învățat câteva escrocherii. Era incitant, iar eu eram foarte bună la asta. Îmi plăcea să am niște bani ai mei, de care nu știa nimeni, chiar dacă aparțineau altcuiva. Nu puteam să fac sex oral, iar lui Sebastian oricum nu i-ar fi plăcut. Dar n-am putut s-o fac, așa cum făcea Shelby, deși a încercat să mă învețe.

Râse puțin și, înlăcrimată, îi făcu lui Derrick cu ochiul.

— Pe vremea aceea, n-am putut. Eram puțin mai mică și i-am zis lui Shelby că nici vorbă să fac așa ceva. Era scârbos. Ea s-a mulțumit să râdă și a spus să mă gândesc la asta ca la un medicament. Și s-o fac. Dar n-am vrut.

— Ați fost vreodată prinse?

— De multe ori, a fost cât pe ce. Dar bănuiesc dacă era și mai interesant așa. Domnul și domnișoara Jones erau foarte stricți, dar cele mai multe dintre noi aveam ceva experiență a străzii – iar eu căpătam tot mai multă –, așa că găseam modalități de a ne fofila. Și mereu ne acopeream unul pe altul.

— O mai faceți încă? Aveți idee unde este T-Bone?

— A făcut la fel ca mine, și-a schimbat numele. Apoi a dispărut. Voia să vadă lumea, asta voia. Și a văzut-o. A primit ceva educație, și asta datorită domnului și domnișoarei Jones și celorlalți. S-a îmbarcat pe un vapor, ca membru al echipajului, și a ajuns până în Pacificul de Sud. Încă mai vede lumea, și sper că o să-l lăsați în pace. Am vorbit după ce am auzit de fete, iar el a spus că o să se întoarcă dacă este nevoie. Nu vreau să trebuiască s-o facă.

— Să lăsăm asta deocamdată. Dacă se va dovedi că e nevoie, o să vă rog să-i comunicați sau să-mi ziceți cum pot lua legătura cu el pentru a sta de vorbă.

— Asta pot să fac, dar probabil că el se va întoarce oricum. Ne întoarcem în trecut. Știți cum e când te întorci în trecut.

„Nu atât de departe“, gândi Eve. Dar își imagină că știa.

— Spuneți-mi cum a fost când a plecat Shelby.

— Plănuisem totul. Încă îmi amintesc cât de teamă mi-a fost că planul n-o să funcționeze, apoi cât de fericită… și de nefericită… când a reușit. Plecase, urma să pregătească locul și să ne scoată și pe noi. Trebuia să plec. O parte din mine își dorea atât de mult, dar cealaltă voia să rămân acolo unde știam că sunt în siguranță. Iar noua clădire? Era atât de frumoasă. Nu mai fusesem niciodată într-un loc atât de frumos. Dar ea a plecat, după cum spusese că va face. Și chiar atunci, colac peste pupăză, Mikki a trebuit să se întoarcă la mama ei. Asta nu făcea parte din plan. Am avut o discuție – eu, Mikki și T-Bone – și am decis că Mikki va trebui să amâne plecarea la maică-sa câteva zile, poate mai mult, până primeam vești de la Shelby.

— Doar că n-ați mai primit.

— N-am mai primit. Acum, eram doar eu și T-Bone. Iar el a avut necazuri pentru că a vorbit urât. Era foarte tensionat, amândoi eram, fiindcă de obicei știa să-și țină gura. I s-a interzis să iasă și a fost pus să facă treabă la bucătărie – și ei chiar securizaseră bine noua clădire, așa că să ieși nu mai era la fel de ușor ca înainte. Dar ne-am gândit că eu trebuie să ies. Trebuia s-o găsim pe Shelby, să vedem ce facem.

Bău îndelung.

— Eu eram mică și slăbuță. Într-o noapte, după controlul înainte de culcare, am ieșit pe fereastra camerei mele. Ferestrele se deschideau doar parțial, tocmai pentru ca să nu fugim, dar eu am reușit să mă strecor. Apoi a trebuit să cobor și am avut noroc că nu am căzut și nu mi-am rupt un picior sau gâtul. După aceea, am fugit la metrou. Luasem cartela supraveghetoarei-șefe din geanta acesteia și trebuia să i-o pun înapoi. Trebuia să mă cațăr până la geam și să mă strecor înăuntru, dar astea

aveau să se întâmple mai târziu. În acel moment, eram liberă ca pasărea cerului și alergam spre cea mai bună prietenă a mea.

— La Sanctuar.

— Am luat metroul și m-am dat jos la semafor. E doar la două străzi distanță. Am luat-o la fugă, și era o noapte plăcută și caldă. Îmi amintesc că mă gândeam că Shelby avea să fie foarte surprinsă să mă vadă. Urma să fie atât de mândră de mine că am reușit să ies, deși noua clădire era atât de securizată. Avea să râdă și aveam să râdem amândouă, și avea să-mi spună ce să facem mai departe. La asta mă gândeam. Îmi amintesc că mă gândeam la asta și la cât de repede îmi bătea inima.

Iar apoi, nu mai știu ce s-a întâmplat. Totul e o ceață neagră. Îmi amintesc că, dimineață, m-am trezit în patul meu din camera mea, din noua clădire. Îmi era greață și mă simțeam cumplit de obosită. Și eram speriată fiindcă ieșisem pe furiș și coborâsem – eram sigură că făcusem asta –, dar nu-mi aminteam să fi urcat înapoi sau să mă fi strecurat înăuntru, sau să fi râs cu Shelby. Iar fereastra mea era bine închisă și încuiată. Purtam pijamaua mea și nu-mi aminteam să mă fi îmbrăcat cu ea.

— Vă amintiți să fi văzut pe cineva, să fi vorbit cu cineva?

— Îmi amintesc ce v-am povestit. Doar că… am avut vise o vreme. Vise în care mă vedeam umblând acolo, strigând-o pe Shelby. Iar apoi, totul se întuneca și, în vis, auzeam pe cineva predicând despre purificare. A minții, a trupului, a spiritului, genul de lucruri despre care vorbeam la Sanctuar, dar nu la fel. Purificare pentru fata cea rea, pentru ca… ea să se poată întoarce acasă. Este confuz. Iar mie îmi era frig și eram goală și înspăimântată, însă nu puteam să țip sau să fug, sau să mă mișc. Am avut multă vreme acel vis.

Se cutremură ușor. Instantaneu, Derrick o cuprinse cu un braț și o trase aproape de el.

— Uneori, auzeam în vis țipete și plânsete. Uneori, simțeam că parcă plutesc, și nu-mi era frică, doar pluteam, iar o voce foarte blândă îmi spunea că e în regulă, pur și simplu să uit, să uit.

— A cui voce?

— Nu știu. Dar acum cred… Strânse mâna lui Derrick. Acum *știu* că tot ce-au pățit Shelby și Mikki urma să pățesc și eu. Dar n-am pățit. Nu știu de ce, știu doar că m-am trezit în siguranță, îmbrăcată în pijama, în patul meu, cu fereastra bine închisă.

— Nimeni nu v-a întrebat niciodată ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— T-Bone m-a întrebat. I-am spus atât cât mi-am amintit, dar el a tras concluzia că am visat totul. Că nu am coborât pe geam. Am început să cred și eu același lucru și m-am simțit cumplit din pricina asta. Fusesem o lașă și îmi dezamăgisem prietenii. Dar și ei mă dezamăgiseră. M-am agățat de asta, ca să nu mă mai simt atât de rușinată.

Își întoarse capul spre Derrick, doar puțin. El îi sărută părul.

— Shelby m-a abandonat, ca toată lumea, așa că n-avea de ce să-mi pese. Trebuia doar să rezist, să fac față. Aveam să fac tot ce trebuia să fac pentru a rezista până aveam să fiu suficient de mare ca să plec. Nimeni nu avea să se împrietenească vreodată cu mine – așa sfrijită și ciudată cum eram. Trebuia doar să rezist până puteam pleca. Apoi aveam să fiu oricine doream eu să fiu.

Își termină apa.

— Și asta am făcut. Mi-am schimbat numele. Nu am făcut-o legal, Sebastian m-a ajutat. Dacă o faci legal, este consemnat undeva. Am vrut doar să fiu o persoană nouă, să fiu eu. Așa că am devenit Lonna Moon. M-am gândit că e un nume potrivit pentru o cântăreață. Asta era tot ce doream să fiu. M-am descurcat bine. Am cântat pentru a avea ce mânca, și mi-am plătit chiria cântând, servind la mese, ce a fost nevoie. După o vreme, n-am mai servit la mese atât de mult. Apoi, l-am întâlnit pe Derrick. Și sunt cu Derrick. N-am fost niciodată o persoană mai bună decât acum. Sunt așa cum am vrut să fiu. Shelby și Mikki n-au avut șansa asta.

— Vreau să vă mai arăt și alte fotografii.

Mâna ei se strânse pe a lui Derrick.

— Ale celorlalte fete?

— Le-am identificat pe toate, cu excepția uneia. Vreau să știu dacă vă amintiți de vreuna dintre celelalte. Peabody.

— Doamnă Moon, vreau doar să vă spun că admir tot ce-ați realizat. Nu pot decât să admir pe cineva care a luat tot ce a fost dureros și greu din trecut și l-a transformat în ceva puternic și bun. Am vrut să vă spun asta.

— Mulțumesc. E plăcut să auzi așa ceva.

Apoi, își coborî privirea spre celelalte fotografii pe care Peabody le puse pe masă.

— O, Doamne! O, Doamne! Asta-i Iris. Scumpa de Iris, o, Doamne! Și aceasta a fost cu noi la Sanctuar. Nu-mi amintesc numele ei.

— Lupa Dison.

— Da, Lupa. Era drăguță. Tăcută, dar drăguță. Cunosc aceste chipuri, aproape pe toate. Nu și numele celorlalte. Cred că pe unele le-am cunoscut pe stradă, fie că erau din grupul lui Sebastian, fie singure. Majoritatea aveau porecle de pe stradă sau își inventaseră singure nume. Pe ea nu mi-o amintesc deloc.

Eve dădu din cap când ea atinse poza lui Linh.

— În regulă.

— Sunt sigură de Iris și de aceasta. Lupa. Și de cea de care v-am zis că am dus-o la Sebastian, și de cea cu care am cântat. Am căutat-o pe Iris. I-am ajutat când am auzit că a plecat. Ea nu era… era specială, iar Sebastian a fost îngrijorat că i s-ar putea întâmpla ceva dacă era singură. Și i s-a întâmplat ceva.

— Da, i s-a întâmplat. Ați fi dispusă să lucrați cu un doctor? Cu cineva care să vă ajute să vă amintiți ce s-a întâmplat în acea noapte?

— Nu! Derrick își încleștă mâna liberă pe masă. Nu va face asta. N-o să lase pe nimeni să-i scotocească în cap, încercând s-o facă să-și aducă aminte ceva ce încă o face să se trezească plângând în toiul nopții.

— Înțeleg ce simțiți, spuse Eve. Știu cum este să blochezi ceva, ceva rău și înfricoșător. Ceva care revine în visele tale când nu poți să-l blochezi complet.

— Știți? murmură Lonna.

— Da. Și știu și cum este ca bărbatul care te iubește să vrea să poată opri asta. Să vrea să-ți găsești pacea. Știu că te poate sfâșia la fel de mult ca și pe cel care trebuie să te țină în brațe când te trezești dintr-un astfel de vis. Dar n-o să înceteze până nu-l înfrunți. Nu încetează până nu privești răul direct și nu înveți să-i faci față. Din câte știm, sunteți singura care a supraviețuit. Singura care s-ar putea să aibă ceva adânc îngropat în minte, iar acel ceva să mă ajute să-l găsesc pentru a-l face să plătească.

Scoase o carte de vizită și scrise numele și datele de contact ale lui Mira pe ea.

— Dacă decideți să faceți asta, să aflați ce s-a întâmplat și să priviți lucrurile în față, luați legătura cu femeia aceasta. Vă dau cuvântul că este cea mai bună. Va face tot ce trebuie așa cum trebuie pentru că îi pasă.

— Ce v-am spus, ce îmi amintesc este suficient ca să vă fie de ajutor?

— Da. Dacă nu puteți, nu este nevoie să-mi oferiți mai mult. Împinse cartea de vizită mai aproape de ea. Luați-o, indiferent dacă o să mai vorbiți cu mine sau nu. Peabody are dreptate. Ați făcut ceva bun și puternic.

Își ridică privirea spre stelele de pe tavan.

— Și aveți un local drăguț.

— Reveniți cândva, să beți ceva adevărat, să-l vedeți seara, când strălucește cu adevărat.

— S-ar putea să vin.

Ieși din separeu și așteptă ca Peabody s-o urmeze.

— Doamnă locotenent. Ele au fost prietenele mele. Trebuie să aflați cine le-a făcut rău.

— Ne ocupăm de asta.

Afară, în timp ce se întorceau la mașină, Eve îi aruncă o privire lui Peabody.

— Creierul tău bâzâie atât de tare, încât îmi vine să-i dau un bobârnac. Spune ce-ai de spus.

— Am multe de spus, dar cred că aș începe cu faptul că tu, de obicei, mai degrabă niciodată, nu-i zici nimic personal unui martor, așa cum ai făcut cu ea. Cum că știi cum este să blochezi ceva cumplit, dar cum răul revine oricum.

Eve nu răspunse până nu intrară în mașină, la căldură.

— Ei mi s-a părut în regulă să-i zic. Mie mi s-a părut în regulă, iar ea avea nevoie să audă asta. Este personal, dar uneori te folosești de lucruri personale pentru a dărâma niște ziduri.

— Încă mai ai coșmaruri?

— Nu așa de des. „Și nici nu-mi mai este atât de greu să mă gândesc la ce a fost“, își dădu seama Eve. Aproape deloc. Am vise ciudate, în care vorbesc cu morții.

— Asta-i sinistru.

— Nu chiar, nu întotdeauna. Și este util. E doar o altă pârghie. Ocupă-te de Nash Jones. Îl vreau în cutie și am pârghia potrivită pentru a-l face să se deschidă.

În vreme ce Peabody încerca să rezolve cu Nash Jones, Eve folosi videofonul din bord pentru a lua legătura cu doctor Mira.

Dragonul care o păzea pe Mira o privi cu răceală din ecran.

— Locotenente.

— Trebuie să vorbesc câteva minute cu doctor Mira.

— Este într-o ședință. Iar imediat după aceea, are o întâlnire, urmată de o consultație. Are ziua plină, locotenente.

— Cinci minute. Am douăsprezece fete moarte și îmi trebuie cinci minute.

— Te sun când găsesc cinci minute.

Eve își arătă colții când imaginea dispăru de pe ecran.

— Cine dracu’ n-are cinci minute afurisite? Ai zice că-i ceream o audiență lui Dumnezeu.

— Mira este Dumnezeul ei, sublinie Peabody. Și Nash e într-o ședință. Shivitz m-a pasat asistentei lui, care a spus că o să-i transmită să ia legătura cu mine de îndată ce se eliberează. Dar și ea a zis că are o zi aglomerată.

Fiindcă, în lipsa lui Nash Jones sau a lui Mira, *ea* avea cinci minute, Eve se abătu pe la laboratorul lui DeWinter.

În timp ce intra, auzi pe cineva țipând. Mâna i se duse spre patul armei, apoi îi dădu drumul când își dădu seama că țipetele erau mai degrabă de entuziasm decât de spaimă sau pentru că se petrecea ceva violent.

Din cealaltă direcție, auzi ceea ce păru o explozie estompată, urmată de un râs isteric.

— Ce soi de casă de nebuni e asta?

— Mie mi se pare cam glacială atmosfera. Peabody se uită prin pereții de sticlă și își lungi gâtul pentru a vedea pe deasupra echipamentelor. Dar probabil că trebuie să ai ceva de tocilar în tine ca s-o apreciezi.

— Trebuie să fii scufundat până la gât în „tocilăreală“ ca s-o apreciezi. Ca în niște nisipuri mișcătoare ale tocilarilor. Și oricum, de ce li se spune „nisipuri mișcătoare“? În filme, am văzut că stau pe loc, oamenii și animalele ghinioniste se mișcă, mai precis se scufundă.

— De fapt, dacă nu te-ai zbate, nu te-ai scufunda, ci ai pluti.

Eve se uită spre stânga, unde un tocilar – de sex nu foarte clar în halatul lui inform, și ascuns în spatele unor ochelari cu lupe binoculare – care examina un maxilar își ridică privirea.

— Poftim?

— Nisipurile mișcătoare sunt nisipuri obișnuite saturate cu apă în așa măsură încât nu mai pot susține o greutate. De obicei, au doar câteva zeci de centimetri adâncime. Fiind saturate cu apă, între particulele de nisip dispare fricțiunea. Dar, dacă te controlezi, poți să plutești pe el, deoarece corpul tău este mai puțin dens decât nisipurile mișcătoare.

— În regulă, este bine de știut. Data viitoare când o să cad în așa ceva, o să-mi amintesc asta.

— Dar, dacă în compoziția lui există argilă, atunci apare o problemă. Argila se comportă ca un gel, așa că, dacă o să cazi în ea, forța face gelul să se lichefieze și să lege particulele de argilă.

Șoarecele de laborator își plesni palmele. O privire atentă aruncată mâinilor sale o făcu pe Eve să concluzioneze că era un șoarece de laborator de sex masculin.

— Te-ai putea scufunda destul de adânc. Iar forța necesară pentru a fi scoasă ar fi cam aceeași cu cea necesară pentru a ridica o mașină sau un camion mic. Șpilul e să te legeni ușor încercând să ieși, pentru că mișcarea permite accesul apei, ceea ce te va ajuta să plutești.

— Foarte bine. O să pun toate astea pe hârtie. Pentru orice eventualitate.

Pentru a evita alte informații despre nisipurile mișcătoare, o luă din loc.

— De unde știu oamenii astfel de lucruri? De ce știu oamenii astfel de lucruri?

— E știință, spuse Peabody. Nu poți trăi fără ea.

Eve dădu să o contrazică, dar își aminti că tocmai se ducea să bată la cap un om de știință.

DeWinter avea același ciudat tip de ochelari cu lupe binoculare, dar halatul ei de laborator nici vorbă să poată fi catalogat drept inform. Cel de azi era de un roz aprins și se potrivea cu botinele cu toc foarte înalt.

— M-am întrebat dacă o să-ți faci azi drum pe-aici, rosti ea fără să-și ridice privirea de la oasele aflate pe masa de oțel. Aceasta este ultima noastră victimă. Cauza morții este aceeași. I-am stabilit vârsta ca fiind tot între 12 și 14 ani. Aș crede că mai aproape de 14, deoarece există semne de malnutriție. Dinții indică faptul că nu prea a avut parte de îngrijire stomatologică. Am găsit șase carii aparent netratate, a pierdut doi dinți, iar alți câțiva sunt fie ciobiți, fie rupți. Încheietura mâinii drepte i-a fost ruptă în fragedă copilărie, probabil în jurul vârstei de cinci ani. S-a vindecat prost și probabil că o durea.

Eve se apropie și studie oasele.

— Are o rană mai recentă aici. O fisură la glezna stângă. Probabil că s-a întâmplat cu o săptămână, zece zile înainte de a muri.

— Există semne de abuz?

— Încheietura și această fisură de la cotul drept. Din cauza unei căzături cu aterizare pe dreapta. Este foarte posibil să fi fost împinsă. Se remarcă un grad

considerabil de uzură la șolduri și genunchi, foarte accentuat pentru o persoană de vârsta ei, ceea ce indică faptul că a mers mult pe jos, că a făcut o mișcare repetitivă. Și uită-te cum se încalecă degetele de la picioare.

— A purtat pantofi prea mici, la fel ca Shelby Stubacker.

— Da.

— A fost un copil al străzii, și nu unul ajuns recent pe străzi. A trăit pe străzi ani de zile.

— Tind să-ți dau dreptate.

— În ce stadiu e reconstrucția facială? Este ultima.

— Putem verifica. N-ar fi putut fugi cu glezna aia.

— Nu, dar probabil că oricum n-a avut nici o șansă să încerce.

— Am primit e-mailul tău, rosti DeWinter dându-și jos ochelarii. Am ținut presa la distanță, dar acum, după ultima identificare, cred că este timpul să-i dăm niște informații.

— Eu nu cred.

— Locotenente, cooperarea cu presa poate fi foarte utilă. Nu doar că, astfel, publicul este informat, după cum are dreptul, dar prezentarea datelor relevante generează interes, iar interesul duce la obținerea de informații care furnizează noi piste.

Eve o lăsă să se calmeze pentru a o putea stârni din nou.

— În primul rând, nu mă interesează ca publicul să fie informat pentru că, în clipa asta, este treaba mea, nu a lui. În al doilea rând, mai am de luat un interviu-cheie și nu vreau să scape informații care să mi-l dea peste cap. După ce toate identificările vor fi făcute, continuă ea desființând argumentul pe care DeWinter voia să-l lanseze, și după ce le vom anunța pe rudele apropiate ale ultimei victime, dacă va fi cazul, vom putea da publicității numele lor.

Numai că ea va avea grijă ca Nadine să fie prima care să afle numele.

— Poți să dai comunicatul și să faci o declarație, dar – Eve făcu o pauză pentru a-și sublinia vorbele – nu vei da nici o informație despre investigația pe care o fac. Nimic despre elementele anchetei, nici o discuție despre potențialii suspecți, motive și cauza morții.

— Am mai făcut așa ceva, rosti DeWinter pe un ton sec.

— Atunci, n-ar trebui să fie o problemă. Eve privi din nou oasele. Însă ea are prioritate.

— Locotenente. Insulta cu o ușoară glazură de frustrare se desluși în tonul ei. Ele contează și pentru mine. Le-am ținut oasele în mâini, le-am curățat, le-am testat, am făcut incizii în ele. Pentru asta, trebuie să apelez la… DeWinter reteză aerul cu palma deschisă. … o anumită separare. Trebuie să mă concentrez asupra aspectelor științifice. Dar asta nu înseamnă că ele nu contează pentru mine. Pot să-ți povestesc despre ea. Arătă spre oasele de pe masă. Cum a mers și a tot mers pe străzi, cu

picioarele în pantofi care o strângeau dureros, mâncând ce găsea, când găsea. Cum o durea toată gura din cauza acelor dinți stricați, care o chinuiau întruna. În ultima săptămână, aproximativ, a șchiopătat de colo-colo, cu glezna umflată, plină de vânătăi, îndurerată toată. Moartea ei, felul în care s-a petrecut, aproape că a fost mai bună. A fost greșită, și imorală, și nedreaptă, dar aproape mai bună decât viața pe care a trăit-o.

— Poate că așa a fost. Nu te pot contrazice, dar moartea ei, metoda folosită, mintea și mâinile din spatele ei trebuie să rămână prioritare pentru mine. Faptul că publicul are dreptul să știe nu e nici pe departe la fel de important.

— Ai un suspect, își dădu seama DeWinter. Ai pe cineva în colimator.

— Trebuie să aflu cum arăta și cum o chema. Trebuie să intervievez pe cineva. După aceea, e posibil să fie clar. Până atunci, am mulți suspecți.

— Aș vrea să știu cine…

— De ce ai furat cățelul? o întrerupse Eve.

— Poftim?

— Cățelul. Cu câțiva ani în urmă, ai fost pusă sub acuzare pentru că ai furat un câine.

— N-am furat câinele. L-am eliberat din mâinile unui stăpân care îl chinuia – îl ținea legat în lanț, afară, fie iarnă, fie vară, fără nici un adăpost, uitând adesea să-i dea mâncare sau apă proaspătă. *Și* – o, se stârnise de-a binelea acum – care, atunci când i-am vorbit despre asta, mi-a spus să-mi văd în *pizda* mamii de treaba mea, folosind acel cuvânt în fața fetiței mele.

— Drăguț, comentă Eve.

— Într-o zi, în loc să-i duc mâncare și apă, și ce-i mai duceam câinelui atunci când jigodia aia abjectă de stăpân-său nu era acasă – probabil, îmbătându-se din nou –, am luat un clește de tăiat lanțul. Apoi, am dus cățelul la veterinar.

— Ai fost pusă sub acuzare.

— Pentru că am refuzat să-i dau câinele înapoi. Cățelul trebuia să rămână la veterinar ca să fie tratat pentru deshidratare, malnutriție, păduchi și râie, printre altele.

— Au! Ochii negri ai lui Peabody se umplură de compătimire. Sărmanul animal.

— Da! Am refuzat să spun unde se află câinele, iar nenorocitul ăla a chemat poliția. Am fost acuzată că am luat câinele, dar, după ce acesta a fost examinat, *el* a fost acuzat de abuz. M-am bucurat.

— Ce s-a întâmplat cu câinele? întrebă Eve.

— L-am botezat Bones[11], ideea fiică-mii. Zâmbi. Este sănătos, iubitor și îi place să locuiască în New York.

Își scoase videofonul, îl deschise și îl întinse spre ele. Pe ecran se vedea un frumos câine maroniu, cu urechi pleoștite și cu o privire adormită.

— Ce drăguț e! exclamă Peabody.

— Acum, este, și a meritat arestarea și amenda.

— Dacă tu ai fi chemat poliția, ai fi evitat arestarea și amenda, sublinie Eve.

— Poate, dar eram prea furioasă. Și mi-a făcut plăcere să-l eliberez pe Bones din închisoare. Deci, dacă am lămurit asta, în legătură cu presa… Se întrerupse pentru că videofonul ei începu să cânte – dintre toate cântecele – unul dintre hiturile lui Mavis. Este tonul de apel al fetiței mele.

— Noi ne ducem la Kendrick.

— Vin într-un minut.

— Stai cât ai nevoie.

— Urăsc când oamenii sunt răi cu animalele, spuse Peabody în timp ce se îndepărtau.

— Tipul era clar o jigodie, rosti Eve, dar să iei câinele în felul ăsta? Asta înseamnă să faci pe eroul și dovedește că ai o mică problemă cu controlarea impulsurilor.

— Poate, dar Bones, cu siguranță, pare fericit. Chiar n-ai de gând să-i spui teoria ta?

Peabody privi în urmă în timp ce coteau spre biroul lui Elsie Kendrick.

— Nu o cunosc suficient de bine pentru a avea încredere în ea și nu știu dacă voi avea încredere în ea după ce o voi cunoaște suficient de bine.

Intră și o găsi pe Elsie lucrând la un panou de control.

— Hei! Aproape că am terminat. Mai am doar câteva mici retușuri.

— Astea sunt cu adevărat magnifice, zise Peabody privind desenele prinse pe planșa lui Elsie. Sunt foarte frumoase. Mă întreb dacă am putea să primim niște copii ale celor care au pe cineva. Pentru părinții sau tutorii lor, cei care le-au iubit.

— Sigur, vă fac copii.

— Asta-i o idee bună, Peabody.

— Iat-o pe ultima noastră fată.

Elsie tastă comenzile pentru apariția hologramei.

Eve privi reprezentarea tridimensională realistă care se formă.

Nu era o fată foarte drăguță. Un chip slab, cu o mică adâncitură într-o parte – se gândi că din cauza dinților lipsă. Și ochii păreau adânciți în orbite, duși în fundul capului.

— Peabody.

— Pornesc căutarea imediat.

— Nu se află în baza cu persoane dispărute. Nimeni nu a dat-o dispărută, dar, după cum a spus antropologul, a stat mult pe străzi.

— Așa se pare, fu Elsie de acord. N-a avut deloc o viață ușoară.

— Nu apare nimic, interveni Eve.

— Lasă-l să caute. Elsie, poți să faci o copie după asta, iar apoi să faci o modificare. Treaba aia cu datul vârstei înapoi? S-o faci cu, să zicem, trei ani mai

mică.

— Pot face asta, te-ai gândit bine. Imediat.

Eve luă fotografia, o băgă în mapa lui Peabody, apoi privi cum necunoscuta se metamorfoză într-o fetiță mai mică. Cu obrajii puțin mai dolofani, puțin mai simetrici.

— Fă-mi o copie și după asta. Și o să caut o potrivire cu asta.

— Pot să fac o căutare din profil, în timpul ăsta, îi spuse Elsie. Una dintre noi ar trebui s-o găsească.

Dar nu găsiră nici o potrivire.

— Poate am greșit eu, rosti Elsie.

— Mă îndoiesc. Ai nimerit-o la fix cu celelalte 11. O să lărgim aria de căutare. Peabody, trimite copiile imaginilor la EDD și cere-i lui Feeney să facă o căutare globală. O să meargă mai repede cu ajutorul celor de la EDD.

— O să las și eu să ruleze căutarea. Dacă o găsiți voi, trimiteți-mi numele ei. Mă simt – nu știu de ce – mai legată de această fată.

— Poate că simți asta fiindcă nu a avut pe nimeni.

— Poate, zise Elsie și dădu din cap spre Eve.

După ce ajunseră din nou în mașină, Eve porni spre Centru.

— Mai caută-l pe Jones. Probabil că a terminat deja ce făcea. Nu, o să-l caut eu. Poate-i impresionează gradul.

Folosi videofonul din bord și adoptă expresia ei rece, de polițistă.

— Centrul Puterii Superioare de Purificare pentru Tineri. Cu ce vă pot fi de ajutor astăzi?

— Sunt locotenent Dallas, NYPSD. Vreau să vorbesc imediat cu Nashville Jones.

— O! Un moment, vă rog. Vă fac legătura imediat. Să aveți o zi pozitivă!

— Da, da. Oamenii spun mereu rahaturi de genul ăsta, i se văită Eve lui Peabody. Să aveți o zi bună, o zi fericită, să aveți o zi pașnică sau te miri cum. Aș prefera mai degrabă să am o zi extraordinară.

— Așa ar trebui să-ți închei mesajele.

— Biroul domnului Jones, sunt Lydia. Cu ce vă pot servi astăzi?

— Mi-l poți servi pe domnul Jones, imediat.

— Doamnă locotenent Dallas, da, i-am transmis mesajul. Mă tem că domnul Jones a trebuit să plece. A apărut ceva și…

— Ce dracu' vrei să spui cu „a trebuit să plece“?

— A apărut ceva, repetă Lydia. Mi-a cerut să anulez restul întâlnirilor de astăzi. Sunt sigură că a fost ceva foarte important. Aș fi încântată să-i las alt mesaj.

— Asta pentru că primul a avut atât de mult succes.

Eve închise înainte ca Lydia să apuce a-i ura o zi pozitivă.

— La naiba!

Se strecură printre un taxi rapid și o furgonetă – atrăgându-și furia șoferului

furgonetei – și schimbă benzile pentru a putea coti.

Peabody se agăță puternic cu o mână de mâner când Eve ridică mașina la verticală pentru a evita un mic ambuteiaj.

— Să înțeleg că mergem la CPSPT?

— Poți fi sigură. Ticălosul naibii!

Eve se mai strecură la milimetru printre niște mașini. Peabody închise ochii.

---

[11] Oase

capitolul 19

Eve dădu năvală în sediul CPSPT și o făcu pe Shivitz să-și fluture mâinile și să se legene agitată de pe un picior pe celălalt.

— Vă rog, vă rog! Nu puteți să vă năpustiți înăuntru! Nu puteți intra cu forța în biroul domnului Jones.

— Tocmai am făcut-o. Unde este? se răsti ea la Lydia, care o privea cu ochii măriți.

— Eu…

— Vorbește! Unde-i șeful tău?

— N-a spus. Ai zis doar că trebuie să plece și să-i anulez toate întâlnirile de azi. Eu doar…

— Dumneata! Se răsuci spre Shivitz. Dumneata știi totul. Unde este?

— Nu știu. N-aș îndrăzni să-l întreb pe domnul Jones unde se duce. Nu-mi permit.

— Unde-i sora lui?

— Domnișoara Jones conduce o ședință de grup. Dacă ați vrea…

— Cheam-o!

— În nici un caz, *n-o* s-o întrerup.

— Bine. Dă-mi cheile de la apartamentul lor.

Ea icni abia audibil.

— În nici un caz, *n-o* s-o fac, spuse ea din nou, apoi fugi după Eve, spre scări. Unde vă duceți? Unde vă duceți?

— În apartamentul domnului Jones. Am o cartelă de acces general.

— Nu puteți face asta! Este o invadare a intimității. Este… este ilegal. N-aveți mandat!

Eve se opri pe scări și, cu coada ochiului o zări pe Quilla înainte de a o face pe Shivitz să încremenească sub privirea ei dură.

— Vrei să aduc un mandat? Și, dacă tot fac asta, ce-ar fi să iau legătura cu câteva persoane din presă pe care le cunosc și să le spun că această instituție și cei care au

fondat-o sunt anchetați pentru uciderea a douăsprezece fete?

— Nu puteți face asta!

— Peabody, pot s-o fac?

— O, da, *sir*, locotenente, poți s-o faci. S-o sun pe Nadine Furst și să-i zic că vrei să vorbești cu ea?

— Nu, nu, nu! Stați puțin! Stați puțin! Mă duc să-l aduc pe domnul Jones. Așteptați!

— În regulă.

Eve se sprijini de balustradă, în vreme ce Shivitz o luă la fugă. Îi dădu Quillei cinci secunde să iasă din ascunzătoarea ei.

Fură necesare doar trei.

— Ce spectacol total! Incomparabil mai bun decât la televizor. Cu siguranță, ați pus-o pe supraveghetoare pe jar.

— E o specialitate de-a mea.

— E luat în colimator domnul Jones?

— Da, este.

— Nici vorbă să fi ucis pe cineva. Este prea să ai-grijă-de-cei-din-jur și rahaturi de-astea.

— Și să ucizi înseamnă să „ai grijă“ de cei din jur.

— Da, dar nu e așa, rosti ea pe un ton lejer. Domnișoara Jones *clocotea* când s-a întors, cu puțin timp în urmă. Era roșie ca focul la față și i-a spus domnului Jones că trebuie să vină în biroul ei *imediat*. Iar ea nu face niciodată așa ceva. Și apoi s-au băgat acolo și ea a început să-i dea zor că inventați rahaturi ca să le-o trageți – numai că a spus-o cu vorbe frumoase. Iar el îi tot dădea cu „haide, haide, liniștește-te, liniștește-te“, dar nu a fost ca ieri după ce ați plecat, când abia aflaseră despre crime și celelalte. Ea plângea, iar el o tot vrăjea cu „haide, haide“. Ea era toată…

Quilla își duse palma la frunte, în gestul clasic al disperării.

— „Vai, săracele copile, sărmanele suflete pierdute“ și toate alea, iar el îi tot dădea cu „haide, haide, Philly, ele și-au găsit pacea acum. Nu e responsabilitatea noastră. Noi am făcut tot ce-am putut“, bla, bla, bla, dar ea plângea de nu mai putea. De data asta, a fost mai mult „haide, haide, vreau să te potolești dracului ca să pot gândi“, dar n-a spus-o așa. Eu doar am citit printre rânduri.

— Nu, zău?

— Iar apoi… Își îndreptă brusc trupul și privi peste umăr. Trebuie s-o șterg.

— Are urechi de liliac, murmură Eve când Quilla dispăru cu doar câteva secunde înainte ca Philadelphia să apară tunând și fulgerând de pe coridorul de la etaj, cu Shivitz lipăind pe urmele ei ca un corgi.

— E revoltător!

— Poate deveni și mai revoltător, îi spuse Eve.

— Nu aveți nici un drept să încercați să intrați cu forța în camerele noastre

particulare. Asta este hărțuire și intenționez să iau legătura cu avocații noștri.

— Dați-i drumul. Eu o să iau legătura cu Procuratura, o să obțin un mandat și, până vine… Peabody, dă-i drumul, sun-o pe Nadine Furst. O să fie încântată să aibă știrea principală de la jurnalul de seară.

— O clipă!

— Doar atât aveți, se răsti Eve. Fratele dumneavoastră este o persoană de interes într-o anchetă de crime multiple și se pare că nimeni nu știe unde este. De fapt, Peabody, dă-l în UG pe Nashville Jones.

— Ce înseamnă asta? vru Philadelphia să știe. Nu știu ce înseamnă.

— În urmărire generală, rosti Peabody îndatoritoare.

— De parcă ar fi un criminal! Opriți-vă.

— Spuneți-mi unde este, sugeră Eve, și nu va fi nevoie să-l pun pe fiecare polițist din oraș să-l caute.

— Nu știu. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune fiecare mișcare pe care o face. A trebuit să plece și a plecat.

— A plecat după ce v-ați întors de la interviu, după ce i-ați spus ce am discutat, după ce a primit mesajul că vreau să vină la un interviu. Cam miroase, nu-i așa, Peabody?

— Cam urât.

— Este supărat. Noi suntem supărați. Vă rog, plecați… Chiar făcu gestul de a le goni. Toată treaba asta ne perturbă orele de curs, ședințele, îi tulbură pe copii. Plecați, iar eu o să am grijă ca el să vă contacteze de îndată ce se întoarce.

— Nu e suficient de bine. Vreau să arunc o privire în camerele lui.

— De ce? Ce credeți? Că ascunde cadavre acolo?

— Arătați-mi. Dovediți-mi că greșesc.

— Este atât de jignitor.

Dar se răsuci pe călcâie, coti pe palier și începu să urce scările.

Câteva uși erau întredeschise, iar Eve își imagină că ochi și/sau urechi urmăreau scena cu atenție.

„Un spectacol total“, după cum spusese Quilla.

Philadelphia scoase o cartelă din buzunar, o băgă într-un mic panou de securitate și tastă un cod.

— Vă faceți griji că rezidenții s-ar putea furișa înăuntru?

— Dacă nu sunt tentați, nu pot greși, rosti ea și păși înăuntru. Poftim. Avem în comun livingul și chicineta.

Eve aprecie că era modest, drăguț mobilat, dar deloc împopoțonat. Din câte vedea, nu putea spune că ei sustrăseseră bani din donații pentru a-și face un living pretențios.

— Eu am o baie, un dormitor și un salonaș în partea aceasta, iar Nash le are pe ale lui în partea cealaltă. După cum vedeți, ușile sunt deschise, așa cum stau de

obicei.

— Văd.

Eve se îndreptă spre camerele lui Nash.

Philadelphia se grăbi în urma ei.

— Nu vreau să-i atingeți lucrurile.

— Atunci, stați pe-aproape, aveți grijă să nu le ating.

Cu obrajii roșii, cu ochii în flăcări, Philadelphia își încleștă pumnii și îi sprijini în șolduri.

— O să vreau să primesc scuze din partea dumneavoastră, a amândurora, și a șefului direct. În scris.

— Mda, ne apucăm imediat.

În salonașul lui se aflau două fotolii, un mic birou pe care stătea un minicomputer, pe pereți erau două tablouri ieftine, iar covorul părea destul de ponosit.

Și dormitorul avea același stil spartan. Un pat simplu, un fotoliu mic, o măsuță de toaletă pe care se afla o fotografie în care sora lui – mai tânără – era flancată de el și de fratele cel mic, în fundal zărindu-se clădirea CPSPT.

— Acesta este videofonul lui? întrebă Eve arătând spre măsuța de toaletă.

— Poftim? Eu… O! Asta explică totul. Am încercat să iau legătura cu el când supraveghetoarea-șefă mi-a spus că sunteți aici, dar a intrat mesageria vocală. Și-a uitat videofonul.

— Mda.

„Nu poți localiza transmisia unui videofon dacă nu transmite nimic“, gândi Eve. „Nu se poate determina prin triangulație unde te afli dacă videofonul îți este pe măsuța de toaletă din dormitor.“

— Uitați-vă în dulapul lui.

— În nici un caz, n-am s-o fac.

— Uitați-vă în dulapul lui, repetă Eve cu mai multă răbdare decât considera că merita femeia, și vedeți dacă nu lipsește ceva.

— Firește că nu lipsește nimic. Este ridicol. Furioasă, Philadelphia deschise îngustul dulap. Vă purtați de parcă și-ar fi luat zborul sau…

— Ce și-a luat?

— Eu… n-am zis că și-a luat ceva.

— Fața dumneavoastră a spus.

— Niciodată n-am… Doamnă Shivitz, coborâți vă rog și vedeți ce fac copiii… Vă rog, coborâți.

— Vin imediat dacă aveți nevoie de mine. Shivitz se uită cu ochi reci la Eve. Dacă aveți nevoie de ceva.

Philadelphia dădu din cap, apoi se apropie de fotoliul cel micuț și se așeză.

— Trebuie să fi intervenit ceva.

— Așa spune toată lumea. Ce a luat?

— Nu sunt sigură. Nu sunt. Doar că… avea o valijoară în dulap, așa cum am și eu. În caz că trebuie să plecăm repede undeva. Nu este acolo. Trebuie să fi fost chemat pe neașteptate.

— Și a plecat fără să vă spună, fără să-i spună asistentei lui, fără să-și ia videofonul? „După cum ar zice Roarke, aiurea!“ gândi ea. Nu sunteți o femeie proastă. A fugit. Peabody, dă-l în UG!

— Nu a fugit. Vă jur! Jur pe *viața* mea, nu a făcut nimic rău. Nu putea.

— Unde își ține banii lichizi?

— Poftim?

— Toată lumea are o mică sumă ascunsă pentru zile negre. Aș zice că e cam întunecată. Unde ține banii?

Strângându-și buzele, Philadelphia se ridică, se apropie de măsuța de toaletă și deschise sertarul din stânga-sus. Cu grijă, ridică niște șosete împăturite și rămase privind fix.

— Au dispărut.

— Se poate să-i fi mutat. În general, ține niște bani aici. Nu înțeleg. Este un om bun. Se răsuci, cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune. Nu spun asta doar pentru că sunt sora lui. Lucrez alături de el, în fiecare zi. Îl cunosc. Este un om bun.

— Unde s-ar duce?

— Nu știu. Pur și simplu, nu știu.

— Unde vă duceți să vă relaxați, să evadați câteva zile?

— O, doamnă locotenent, de cinci ani n-am mai avut o vacanță. Sau de șase. Nu sunt sigură. Am mai lipsit pentru scurt timp, dar a fost legat de muncă. Ceea ce s-ar putea numi convenții cu colegii.

— Vom avea nevoie de o listă cu locurile unde ați fost. Și vreau să căutați prin camere. Vreau să știu ce-a luat.

— Trebuie să existe o explicație pentru toate astea. Una nevinovată.

— Hai să începem cu lista. Și vreau să văd fosta cameră a DeLonnei.

— A DeLonnei? A DeLonnei Jackson?

— Exact. Vreau să văd în ce cameră a stat după plecarea lui Shelby.

— Eu… Dumnezeule, capul meu! Nu-mi pot aminti. Dar supraveghetoarea-șefă trebuie să știe. Își va aminti. Îmi pare rău, am o durere de cap înfiorătoare. Stați să iau un analgezic. Nash are câteva.

Intră încet în mica baie – în care nu exista cadă, ci doar duș – și deschise un dulăpior.

Apoi, izbucni în lacrimi.

— Și-a luat trusa de toaletă. O, Doamne, Dumnezeule, Nash, unde ești?

— Ai grijă de ea. Mă duc eu la Shivitz.

— Am înțeles. Haideți să stăm jos un minut, domnișoară Jones. Am eu un

analgezic. Stați jos, iar eu o să vă aduc niște apă.

— N-are nici un sens. Nimic din toate astea n-are sens.

„Greșit“, gândi Eve în timp ce ieșea. „Are sens perfect.“

Îl dădu în urmărire generală și o îmbună pe îmbufnata Shivitz sugerându-i să comande ceva care s-o liniștească pe șefa ei. După ce îi dădu această misiune umanitară menită să-i distragă atenția, Eve se duse să vadă fosta cameră a DeLonnei.

Era micuță, cu două paturi și două măsuțe de toaletă înguste. Dar observă că ocupantelor ei li se îngăduise să o personalizeze puțin. Așa că pe pereți erau postere ale unor formații muzicale, iar pe paturi, câteva perne colorate și animale de pluș. Fiecare fată avea o etajeră lângă pat, pentru un minicalculator sau o tabletă, o veioză și mărunțișuri de fete. Una dintre fete schimbase abajurul alb, simplu, cu unul având picățele purpurii. Fereastra încă se deschidea doar vreo 25 de centimetri. Dar o fetiță slabă s-ar fi putut strecura pe-acolo. Și să coboare…

Observă că trebuia să fii hotărât pentru a face asta, să riști, pentru că existau doar câteva ieșituri ale burlanului și câteva adâncituri nesigure în fațada de cărămidă decorativă în care să-ți sprijini piciorul.

Dar își putea imagina scena, exact așa cum o descrisese Lonna. Întunericul, inima bubuind, degetele de la mâini și de la picioare agățându-se, deși tremurau. Apoi, săritura finală, de la o înălțime suficient de mare pentru ca genunchii și gleznele să se vaite la aterizare.

— Care-i treaba?

Eve își îndreptă trupul, închise fereastra și se răsuci spre Quilla.

— Poftim?

Și o făcu pe fată să rânjească.

— Cum se face că sunteți aici? Randa și Choo împart această cameră și sunt distante. Colega mea de cameră a ajuns într-o familie socială. Era o belea cu nimbul ăla care-mi strălucea tot timpul în ochi. Îmi place să am camera mea și sper s-o pot păstra. Deci, care-i treaba?

— Tu, de fapt, te duci vreodată la ore sau la ședințe, sau la ce-o fi?

— Sigur. Doar că totu-i vraiște acum din cauză că domnișoara Jones e dată peste cap, domnul Jones e pe unde-o fi, iar supraveghetoarea e terminată de tot. Cu toții pretind că este ca de obicei, dar totul plutește în aer. Deci care-i treaba?

— Treaba este că vrem să-l găsim pe domnul Jones.

— N-o să-l găsiți aici. În general, el se ocupă de băieți, iar domnișoara Jones, de noi. N-ar vrea ca doi copii care n-au aceleași organe să se vadă goi. Își ridică brațele, căscă ochii și gura. Scandal!

Eve se gândi că fata ar trebui să renunțe la ideea cu scrisul și să se apuce de actorie.

— Și personalul urmează aceeași linie?

— Absolut complet. Uneori, unii dintre copiii mai mari se furișează și și-o trag, dar este nevoie de planuri nebunești și de meganoroc pentru asta. Dacă află domnișoara Jones, i-ar pune să facă tot felul de munci de rahat, imaginându-și că, dacă sunt ocupați, nu se mai gândesc să și-o tragă. Visează. Dar, dacă cineva din personal ar încerca așa ceva, i-ar sfâșia cum l-a sfâșiat leul pe frate-său. Cu sălbăticie.

— Știi de fratele ei?

— Toată lumea știe. E o plachetă în Camera Tăcerii – în onoarea lui și chestii de genul ăsta.

— Camera Tăcerii?

— Nu o numesc capelă sau biserică, dar asta este.

Se plimba în timp ce vorbea, studiind lucrurile fetelor care stăteau în cameră. Fiindcă Eve ar fi făcut exact același lucru dacă ar fi fost în locul ei, nu comentă.

— Nu avem voie să vorbim, să folosim electronice. Trebuie doar să stăm și să ne gândim sau să meditățm, sau să ne rugăm. Chestii din astea.

— Nu! fu tot ce spuse Eve când Quilla dădu să strecoare în buzunar un soi de clips de păr.

Fata se mulțumi să ridice din umeri și îl puse la loc.

— În sfârșit, domnul Jones nu a omorât pe nimeni, asta-i sigur. El niciodată n-a lovit pe cineva, n-a îmbrâncit și nici măcar n-a țipat vreodată. Când o dai în bară, face doar asta. Mimă o privire aspră și dezaprobatoare. Sau asta. De data asta, imită o privire tensionat-răbdătoare care se transformă într-una dezaprobator-tristă. Și spune lucruri de genul: „Draga mea Quilla, poate că ai nevoie să petreci 20 de minute în Camera Tăcerii pentru a te gândi la comportamentul tău, la cum vă afectează pe tine și pe cei din jur“. Domnișoara Jones e mai directă, știți? Dacă ai dat-o în bară, te pomenești instantaneu că freci toalete. Ceea ce e mult, mult mai scârbos. În sfârșit, el îți predică până-ți face creierii varză, iar ea îți pune în mână o găleată sau ceva. În general, găleata e cea mai bună. Așa că el n-a omorât pe nimeni, mai ales pe fetele alea moarte de mult, dar ceva e ficțiune.

Din câteva propoziții, copila o făcuse să priceapă foarte bine cum stăteau lucrurile în casă și care era dinamica relației dintre frați.

Așa că ascultă cu plăcere și restul potopului de cuvinte.

— Ce e ficțiune?

— Ceva. Se admiră pozând încercând diverse expresii în mica oglindă de pe perete. Din ziua în care ați venit prima oară, el își petrece mult timp în Camera Tăcerii și chiar și mai mult timp în camerele lui. Mai mult decât obișnuia. Și face plimbări lungi. Odată, s-a dus tocmai până la vechea clădire. Avea banda poliției pe ea, și celelalte. S-a oprit vizavi de clădire și s-a uitat la ea. Foarte ciudat.

— De unde știi că s-a dus pe jos până acolo?

— L-am urmărit. Dacă ești rapid, te poți strecura pe ușa laterală când se fac livrările. Eu sunt rapidă și voiam să văd. Și vorbește mult la noul lui videofon, încât

nu poți auzi nici dacă te străduiești.

— Ce videofon?

— A cumpărat unul când se plimba. Unul de unică folosință.

— Nu zău?

— Daaa. Așa că e ceva ficțiune, dar nu el le-a ucis pe fetele moarte, fiindcă are nimbul. Cred că îi pare foarte rău că au murit, mai ales că le cunoștea pe câteva dintre ele.

— De unde știi asta?

— Aud, ascult, știu. Făcu o piruetă tremurată. El și doamna Jones și supraveghetoarea s-au adunat cu toții în biroul domnului Jones, după aia. Și a plâns puțin – el –, ceea ce este total ciudat. Și vor să facă acea chestie comemorativă. Cu *toții* va trebui să ne ducem, cu toate că nu le cunoșteam și că sunt moarte dintotdeauna. Dar va fi obligatoriu cu O mare. În sfârșit, cred că el face sex pe undeva, iar ei spun, în ședințele de grup pentru sănătate și bunăstare, că te poți simți vinovat și în conflict cu tine dacă faci sex fără să fii îndrăgostit și devotat celui cu care faci sex și puterii superioare, și tot bla-blaul ală de rahat.

— Iisuse Hristoase!

— Poate că el este puterea dumneavoastră superioară, poate că nu, rosti Quilla ridicând din umeri. Deci, ei nu-l resping. Oricum, cred că el se simte foarte rău și în conflict cu el, așa că, probabil, s-a dus să facă o grămadă de sex pentru a termina cu asta, ca să nu se mai simtă rău o vreme.

După ce urechile încetară să-i mai țiuie, Eve se decise că avea, de fapt, sens sau că ar fi avut în alte circumstanțe.

— O să verific, rosti ea gândindu-se că era cel mai bun răspuns.

— Bine. Trebuie să mă întorc înainte să-mi simtă lipsa.

O șterse, iar cameră păru deodată mai mare, tăcută și încremenită. Suspinând, Eve se așeză, pentru câteva clipe, pe marginea unuia dintre paturi, pentru a lăsa liniștea să o cuprindă.

Creierul puștoaicei era ca unul din chestiile alea ca un șobolan – hamster – care alerga într-o roată. Gonea și tot gonea. Însă ea chiar îi furnizase informații importante, odată ce le extrăgeai din labirintul de gânduri și cuvinte amestecate.

Așa că mai stătu câteva clipe pentru a-și nota câteva lucruri înainte de a se pierde din nou în acel labirint.

Se întoarse în camerele lui Nash și o găsi pe Philadelphia în livingul comun, Shivitz insistând să-și termine băutura calmantă, iar Peabody veghind-o.

— Doamnă locotenent, vreau să-ți cer scuze că m-am prăbușit în felul acela. În general, sunt mai rezistentă.

— Nici o problemă. Domnișoară Jones, pot să obțin un mandat și o s-o rog pe partenera mea să înceapă procedurile – acum. Peabody.

— Da, *sir*.

— Dar ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ne-ați da permisiunea, înregistrată oficial, de a începe percheziția. O să vină mai mulți ofițeri, cu mandatul, pentru a ne ajuta la cercetarea întregului perimetru.

Eve se gândi că femeia n-ar fi putut să devină și mai palidă, însă vocea îi deveni o șoaptă nesigură.

— O să căutați în toată casa?

— Cu sau fără permisiunea dumneavoastră. Ar fi mult mai ușor pentru toți s-o facem cu permisiunea dumneavoastră.

— Ar trebui să luați legătura cu avocatul dumneavoastră, domnișoară Jones, rosti Shivitz.

— Nu avem nimic de ascuns aici. Îndreptându-și umerii, mângâie mâna supraveghetoarei. O să vă dau permisiunea și îl voi contacta pe avocatul meu.

— Ambele sunt decizii bune, îi spuse Eve.

— Acum, că mintea mi s-a limpezit, mi se pare evident că Nash pur și simplu a avut nevoie să petreacă puțin timp singur, departe, pentru a procesa toate astea. Știu cât de mult m-au afectat pe mine, iar el are tendința de a păstra totul în sine, de a fi cel puternic, capul gospodăriei. Cred că a avut nevoie de puțin timp mai ales pentru că eu am fost atât de devastată când m-am întors de la discuția cu dumneavoastră. Probabil că a găsit vreo convenție – mereu e câte una pe undeva – și mă va contacta de îndată ce se instalează. Își va da seama că și-a uitat videofonul, așa că va împrumuta unul și mă va anunța unde este.

— Sunt sigură că așa este.

Fu rândul lui Shivitz să o mângâie în semn că o susținea.

— Ai putea face o listă cu convențiile actuale, pentru doamna locotenent Dallas? Sau ar fi mai rapid, doamnă locotenent, să verifice doamna Shivitz dacă Nash s-a înscris astăzi la vreuna.

— Ce-ar fi să facem ambele lucruri? Eu și Peabody începem aici.

— Trebuie să rămân?

— Dumneavoastră decideți.

— Aș prefera să nu văd cum… căutați prin lucrurile noastre. O să cobor în biroul meu, o să iau legătura cu niște prieteni, cu niște asociați. Poate că cineva cunoaște planurile lui Nash. Mă voi simți mult mai bine când voi ști unde este și vom putea lămuri toate astea.

— În regulă.

— Atunci, cobor. Doamnă Shivitz.

— Totul o să fie bine. Shivitz își petrecu un braț pe după talia Philadelphiei și o conduse afară din încăpere. O să vedeți. Doar să aveți credință și totul va fi bine.

— Ce dracu' a fost în băutura aia calmantă? se întrebă Eve.

— Cred că Shivitz a turnat niște tărie în ea, iar Philadelphia a intrat direct în starea de negare. Poate să creadă ceea ce tocmai a spus și să șteargă restul.

Altminteri, e prea mult de suportat, iar ea trebuie să suporte. Așa este făcută. Are o casă plină de copii cu probleme pe care să-i țină în frâu, să n-o ia razna, așa că trebuie să facă față.

— O să aibă mult mai multe cărora să le facă față. Cheamă-i pe Baxter și și pe Trueheart să ne ajute dacă n-au ceva urgent de făcut. Trueheart este o prezență nonamenințătoare. Și să vină și ofițerul Carmichael, și un alt ofițer. E o casă mare.

— Mă ocup.

— Între timp, rosti Eve în timp ce se îndrepta spre dormitorul lui Nash Jones, o am pe Quilla pe post de sac fără fund plin de informații. Lucrurile sunt în neregulă după spusele ei, începu Eve și o puse pe Peabody la curent cu cele aflate, în timp ce începură căutarea.

Micul dormitor și cele câteva lucruri aflate în el nu le răpiră multă vreme. Află că domnului Jones îi plăceau materialele de calitate și că era suficient de practic și de econom pentru a-și pingeli pantofii.

— Nu e nimic anormal pe videofonul lui, îi zise lui Peabody după ce îl verifică. Dar arată că s-au făcut câteva ștersături recente din lista de contacte. Hai să-i chemăm și pe cei de la EDD – pot verifica toate chestiile electronice și să vadă dacă nu pot recupera ce s-a șters.

— McNab vine împreună cu Baxter și Trueheart. M-am gândit că o să ai nevoie de un tip de la ei.

— Te-ai gândit bine.

— Știi...? Tot ce-i aici vorbește de o viață foarte simplă. În picioare lângă pat, Peabody mai studie o dată încăperea. O cutie cu prezervative – dar ascunsă în baie, nu pusă în noptieră. Nu se făcea sex aici. Hainele sunt din materiale decente – care rezistă mai mult. Cineva îi cârpește șosetele.

— Ce face?

— Le coase unde se rup, la degete, la călcâie. Știi cum se rod ciorapii până se face o gaură la degete sau la călcâi? Cineva i-a cârpit niște șosete – le-a reparat.

— La fel ca pantofii. O viață simplă, în care, din câte se pare, banii și posesiunile nu contează în primul rând, nu înseamnă că ai nimbul.

— Nimbul?

— Expresia Quillei. Asta înseamnă la ea total bun. Așa îl consideră ea pe Jones. Poate că există o ascunzătoare pe undeva. Cu mâinile în șolduri, se răsuci studiind camera. Dar nu-mi dau seama unde este.

— Dacă a avut ceva de ascuns, e foarte probabil să-l fi luat cu el.

— Da. Și-a lăsat reader-ul, discurile și ce a descărcat – mai ales chestii cu nimb –, niște romane, niște cărți de psihologie, despre spiritualitate, cum să învingi dependențele și să-ți sporești stima de sine, lucruri la care te-ai fi așteptat. Hai să trecem dincolo.

Livingul nu le oferi prea multe în plus. Muzică și filme tot despre spiritualitate și

cum să devii mai bun, cu câteva excepții lumești.

Mâncare sănătoasă în mica bucătărioară. Nu existau nici alcool, nici droguri ascunse pe undeva. Nici măcar o ascunzătoare secretă pentru ciocolată.

— Am adus mandatul, locotenente, rosti Baxter când intră. Prezentat corespunzător doamnei Philadelphia Jones. Clădirea e plină de pușți care pretind că sunt deranjați de faptul că poliția face dezordine în casă. Fac pariu că o cantitate substanțială de zoner este, chiar în clipa asta, aruncată la toaletă.

— Poate, dar ei sunt foarte stricți aici.

— Rămâne să apreciem noi asta. Brioșa ta iubită s-a apucat de treabă la parter, Peabody.

— Nu e brioșa mea iubită. Este vajnica mea mașină de făcut sex.

— Recunosc că am greșit. Dallas, cu ce vrei să începem?

— Cu pivnița. Cămările. Potențialele zone unde poate fi ascuns ceva. Luați-o de jos în sus. Ofițerii să verifice rapid camerele rezidenților. Nu mă aștept să găsim ceva acolo, dar nu le putem exclude.

— Pivnița. Baxter suspină uitându-se la Trueheart, apoi își coborî privirea, clătinând din cap. Am știut eu că ar fi trebuit să-mi schimb pantofii.

— Fii fericit că nu te fac să-ți cârpești șosetele.

— Ce să fac?

— Ce-am spus. Dumnezeule, asta e o gustare? Prăjiturele de orez cu aromă de ghimbir. Prăjiturelele de orez nu sunt o gustare. Doar pentru asta și îi suspectez de fapte diabolice. Pivnița, repetă ea.

Nu găsiră nimic în apartamentul celor doi frați. Eve află că Philadelphia era mai puțin strictă în privința lecturilor și a preferințelor muzicale, intercalând mai multă distracție pură printre numeroasele alegeri comune.

Despre care făcea notițe în agenda personală.

Eve concluzionă că o făcea pentru a putea discuta în cunoștință de cauză despre lucrurile la care copiii se uitau, pe care le ascultau sau despre care discutau.

Lua anticoncepționale și avea multe produse de îngrijire a pielii și foarte puține farduri. Câteva rujuri, niște produse cosmetice pentru păr și ochi.

Oarecum rușinată, Eve aprecie că ea avea mai multe.

Se gândi că nu era vina ei. Îi fuseseră puse în brațe.

capitolul 20

Terminară cu etajul și coborâră la parter, unde o văzură pe Quilla – puștoaica asta era pretutindeni – chicotind și privind peste umărul lui McNab, în timp ce acesta făcea o verificare standard a computerului lui Shivitz.

— Ah, tipa s-a amorezat, rosti Peabody încet. Dar poți s-o învinovățești? El e atât de drăguț.

Eve se încruntă și studie micul tablou. Quilla, în uniforma căminului – dar, da, se dăduse cu ceva strălucitor pe buze. McNab, cu părul lung și blond strâns într-o coadă care se revărsa pe spatele cămășii de un roz țipător, cu un elefant mov în față. Și purta obișnuitul său set de cercelușI de argint în urechi. Întrezări cizmele violet sub birou.

Alături de uniforma ternă a Quillei, arăta ca un personaj din scena de deschidere a unui spectacol de circ.

„Alături de orice“, se corectă Eve.

Continuară să coboare. Quilla urechi-de-liliac își ridică privirea. „Și, da“, concluzionă Eve, „are în ochi privirea aia umedă, moleșită, de om îndrăgostit la prima vedere“.

— McNab a spus că pot să mă uit.

— Nu McNab e șeful. Dacă ești prinsă că te amesteci în treburile poliției, o să ajungi în Camera Tăcerii.

Deși Quilla ridică din umeri, McNab se uită la Eve și dădu din cap.

— Hei, Quill asta-i o treabă care-ți face sete. Am vreo șansă să capăt un suc?

— Canci. Nu sunt permise în casă.

— Trist.

— Total trist. Dar pot să întreb dacă mă lasă să mă duc să cumpăr unul de la magazin. E chiar alături.

— Întreabă, spuse Eve, apoi băgă mâna în buzunar pentru a scoate bani de sucuri. Dacă te lasă, ia un pachet cu mai multe sortimente și o cutie de pepsi.

— S-a făcut.

Luă bani și se grăbi spre bucătărie.

— Asta o s-o țină ocupată.

— E drăguță și amuzantă, comentă McNab. Și isteață. Ce caută aici?

— Același lucru ca majoritatea. Are niște părinți de rahat, a fost abuzată, arestată în repetate rânduri pentru vagabondaj, furt din magazine și așa mai departe. Îi este mai bine aici, ceea ce nu este spre lauda părinților de rahat. Ce-ai găsit?

— Nu prea multe. Am verificat întâi electronicele suspectului. O să le iau să le cercetez mai detaliat, dar, sincer, Dallas, e mai mult de formă. Nu e nimic în neregulă. Numai muncă, muncă, muncă. Ceva corespondență, însă nimic amuzant. Câteva fotografii – câteva cu el, cu familia lui, câteva din trecut. Poze ale unora dintre copii, dar nimic pervers. Ceva corespondență internă, un fel de glumițe cu sora lui, când și când, dar în general treburi serioase.

— Nu a căutat modalități de transport, bilete, rezervări pentru cazare?

— Nu, nu în ultimele zece săptămâni. Au fost înainte, o rezervare pentru o chestie în nordul Pennsylvaniei. Are totul într-un fișier, inclusiv un discurs pe care l-a scris pentru asta și niște notițe despre un workshop.

— O convenție?

— Bănuiesc. Frunzări carnețelul de pe birou. Da, o convenție despre cunoașterea sinelui. Are un PPC, un videofon și o agendă. În biroul lui nu se află decât computerul de birou.

— Și-a lăsat aici videofonul.

— L-am luat eu.

Peabody îi dădu videofonul sigilat într-o pungă pentru probe.

— M-am uitat în el, dar aparent nu e nimic în neregulă, spuse Eve. Însă mi se pare că sunt câteva contacte care au fost șterse recent. Iar noua ta iubită mi-a zis că și-a cumpărat unul de unică folosință, în ultimele câteva zile.

— Ea este mica mea tovarășă de joacă. Am o singură iubită. Întinse mâna, iar degetele lui se jucară cu ale lui Peabody. O să verific videofonul. PPC-ul nu e aici?

— Nu a fost găsit. Probabil că l-a luat cu el, la fel și agenda. M-am uitat prin ale copiilor și n-am găsit nimic, dar ia-le și pe astea.

— O să le iau. McNab scoase niște gumă de mestecat din unul dintre marile buzunare ale pantalonilor violet și le oferi și lor. Amândouă îl refuzaseră, așa că băgă în gură unul dintre pătrățelele verzi. Deci, și în calculatorul surorii am găsit aceleași lucruri, însă ea mai are și niște chestii bugetare, venituri, cheltuieli, o listă cu binefăcătorii. Treburi administrative. Unele se găsesc și aici. Și fișiere pentru fiecare copil, circumstanțele în care a ajuns aici, și datele sosirii și/sau plecării. Rapoarte de evoluție, infracțiuni, aspectele problematice, aspectele pozitive, chestii de genul ăsta. Totul este foarte curat și foarte plictisitor.

— Precis avea lucruri personale pe undeva, și se grăbea să plece. O să găsim ceva.

Două ore mai târziu, Eve se recunoscu înfrântă.

— Fie este mult mai șmecher decât pare, iar McNab va găsi ceva în laborator, fie totul e curat, cinstit și la fel de anost ca prăjiturelele de orez cu aromă de ghimbir.

— Nu sunt atât de rele, comentă Peabody. Mai ales dacă le stropești cu puțin sirop cu aromă de ciocolată, ceea ce le anulează scopul, dar orișicât. Prăjiturele cu orez. Cred că sunt terminată.

— Avem noroc că nu ni se scurg creierele prin urechi după o jumătate de zi de periat casa asta, mai ales că lucrul cel mai interesant pe care l-am găsit a fost o doză zdrobită de zoner, băgată în conducta de aerisire și care pare că s-a aflat acolo de luni de zile. Poate, chiar ani.

Se dădu la o parte din drum cât McNab și ofițerii scoaseră cele câteva electronice care păreau să merite a mai fi verificate o dată.

Shivitz își frângea efectiv mâinile.

— Dosarele noastre.

— Vi s-a spus să faceți copii după tot ce vă trebuie pentru funcționarea cotidiană.

— Și dacă am uitat ceva?

— Dumneata nu uiți niciodată nimic, o asigură Philadelphia.

Devenise din nou palidă după ce efectele calmantului dispăruseră. Încordarea i se vedea în ochi, în colțurile coborâte ale gurii, dar vocea îi era ținută sub control. Cu toate astea, își mușcă buza atunci când ofițerul Carmichael scoase cutiile cu discuri arhivate, etichetate pe ani.

— Avem o arhivă bine pusă la punct. Se fac controale. Avem…

— Nu mă aștept să găsesc probleme în modul de funcționare al instituției dumneavoastră. O parte din treaba asta ține doar de procedură.

Eve se întoarse spre Philadelphia și o privi drept în ochi.

— Trebuie să insist din nou ca, dacă fratele dumneavoastră vă sună, să-l convingeți să se predea. Nu vreți să-l vedeți adus în cătușe la Centru.

— Nu. Căută mâna lui Shivitz. Vă rog.

— Atunci, convingeți-l să se predea. Dacă nu reușiți, aflați unde este. Oricum ar fi, să luați imediat legătura cu mine.

— Așa o să fac. Vă dau cuvântul meu. Nimeni dintre cei cu care am vorbit nu l-a văzut și nici nu știe nimic de el.

— Aveți o soră în Australia.

— Am contactat-o pe Selma. N-a luat legătura cu ea, iar acum ea face tot posibilul pentru a-l găsi. Detest că a trebuit s-o amestec în asta, iar acum e la fel de îngrijorată că mine. Am vorbit chiar și cu tatăl nostru, deși Nash nu s-ar duce la el.

— Nu?

— Tata ar insista să se întoarcă imediat. Nu i-ar îngădui niciodată să-și ofere un răgaz de gândire, de contemplare, pe care cred, sunt absolut convinsă că și l-a luat dacă și-a dat seama că avem o problemă. Sunt sigură că și-a luat un răgaz de gândire

și că va lua legătura cu mine în curând. N-ar vrea să-mi fac griji.

Se uită în jur, peste umăr, de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă coborând scările, să apară în orice clipă din vreun coridor.

— Nash este foarte protector. N-ar vrea să-mi fac griji.

„Poate că așa este“, gândi Eve. „Poate că tocmai ăsta-i miezul problemei.“

Ieși și se simți ridicol de încântată să fie din nou afară, în ciuda ușoarei lapovițe care stropea trotuarul.

— Du-te cu McNab, îi spuse ea lui Peabody.

— Mereu vreau asta.

— Ha, ha. Mai verifică o dată lista de convenții, în caz că decide să se înscrie târziu. Și hai să cerem poliției locale să stea de vorbă cu tatăl și cu cealaltă soră. Ca să fim acoperite și în direcția asta. Altfel… Mă duc să lucrez acasă, spuse ea pornind spre mașină. Dacă reușește să afle care erau acele contacte sau dacă găsește altceva, vreau să știu în secunda doi.

— Am înțeles. Hei, n-ai mai apucat să te consulți cu Mira.

— Rahat! Se opri, își trecu mâna prin părul care se umezea – și, la naiba, își scoase fesul cu fulg de zăpadă din buzunar și și-l puse pe cap. Rahat! rosti ea din nou și își scoase telefonul în timp ce se îndrepta spre mașină.

La telefonul din biroul lui Mira răspunse robotul.

Blestemând din nou, Eve cedă, își puse mănușile și, formulând scuze în minte, încercă să sune la videofonul personal al lui Mira.

— Eve, îmi cer scuze că n-am găsit acele cinci minute să stăm de vorbă.

— Am fost reținută la CPSPT. Unele lucruri încep să se lege – cred. Am aflat informații noi și am o pistă. Dar aș avea nevoie de coroborări legate de acea pistă. Tocmai plec de-acolo. Îmi pare rău că trebuie să-ți cer iarăși asta, dar aș putea să mai trec pe la tine pentru doar câteva minute?

— De fapt, încă nu am ajuns acasă, pentru că și eu am fost reținută puțin. Iar mai târziu în seara asta, eu și Dennis ne ducem la niște prieteni.

— O, bine. „La naiba cu viața asta“, gândi Eve. Am putea aranja ceva pentru mâine?

— Am putea trece pe la tine în drum spre ei.

— Nu vreau să vă stric seara.

— Ne este practic în drum. Am putea ajunge acolo în circa… să zicem în 90 de minute, dacă îți convine.

— Dacă ție îți convine, ar fi grozav.

— Atunci, cam în 90 de minute. O să-i spun lui Dennis că porți fesul. Va fi încântat.

— Ha, ha. Și port și astea.

Flutură mâna liberă, pe care purta o mănușă roșie, prin fața ecranului.

Mira râse.

— O să fie foarte încântat. Ne vedem curând.

Atacă traficul. Voia să ajungă acasă – acasă, unde putea să stea câteva minute să se gândească, să-și organizeze gândurile, să-și pună teoriile în ordine înainte de a se întâlni cu Mira.

Oare trebuia să-l anunțe pe Roarke că veneau soții Mira? Nu era o vizită socială, ci era legat de muncă. El nu trebuia s-o anunțe dacă venea cineva cu care făcea afaceri. Sau trebuia?

O, la naiba, n-o să știe niciodată toate regulile astea, așa că mai bine să fie precaută.

Decise să-i trimită un mesaj scurt, iar asta va fi ceva pe la mijloc.

Ceru să fie format numărul videofonului lui personal și setarea pe scriere de mesaje. Și abia începu să compună textul când lucrurile se schimbară. Chipul lui apăru pe ecran.

— Prefer să-ți aud vocea.

— O să ajung acasă în… câteva săptămâni, dacă traficul ăsta nu începe dracului să se miște! Cum de și-a luat nenorocitul ăla permis să conducă un maxibus? Cum? Trebuie să dai un test. Stai puțin. Jigodie!

Luă fața unei limuzine și murmură un „Să mă pupi!“ la auzul protestelor demne ale claxonului acesteia, trecu de autobuzul care o enervase și viră prin fața acestuia.

— Jur că, dacă aș avea timp, l-aș trage pe dreapta pe nenorocitul ăsta și aș reține și autobuzul, și pe toată lumea din el.

— Da, mă bucur oricând să-ți aud vocea.

— Mă simt mai bine acum. Ajung cam în zece minute, poate mai puțin. Am făcut niște progrese și s-au întâmplat și o grămadă de prostii. Trebuie să mă consult cu Mira și n-am putut să dau azi de ea, așa că o să treacă pe la noi, împreună cu soțul ei, în drum spre niște prieteni.

— Va fi minunat să ne vedem.

— Bine. Am vrut doar… să-ți spun.

— Pentru că ai decis că s-ar putea să fie una dintre reguli. Probabil că o să ajung la câteva minute după tine. De unde ai luat fesul ăla minunat?

— Rahat!

Instinctiv, acoperi cu mâna fulgul de zăpadă.

— Și acele… mănuși adorabile.

— Rahat și iarăși rahat! Își lăsă mâna jos. Domnul Mira mi le-a dat. Trebuie să mă războiesc cu taxiurile astea afurisite. Ne vedem mai târziu.

Închise în timp ce el râdea și se pregăti pentru luptă.

Când, în cele din urmă, opri în fața casei, decise că drumul până aici fusese mai incitant decât cea mai mare parte a zilei de lucru. Și dovedea cât de plictisitoare putea fi scotocirea unei întregi clădiri atunci când oamenii trăiau ca androizii.

„Nu tu jucării, nu tu pornografie“, gândi ea ieșind din mașină și băgându-și capul

între umeri pentru a se feri de lapoviță în vreme ce se îndrepta rapid spre ușă. „Nici o ascunzătoare cu bani sau câștiguri ilicite, nici arme ilegale. Doar un joint de pe vremea lui pazvante.“

Serios, cum putea cineva să trăiască în felul ăsta?

Intră, fu întâmpinată de motan și de Summerset și se gândi cât de multe lucruri interesante ar scoate la iveală scotocirea casei ei, asta fără a pune la socoteală biroul personal al lui Roarke, cu echipamentele neînregistrate aflate acolo.

— Ei bine, rosti Summerset, asta-i ceva nou.

— Poftim? Nu începe.

— Se pare că porți un fes cu un fulg de zăpadă care strălucește și niște mănuși pufoase.

— Rahat, rahat! Și le smulse de pe ea. Le-am primit cadou, așa că termină. Soții Mira o să vină cam într-o oră. Nu este o vizită socială. Vreau să mă consult cu ea.

— Totuși, cred că putem fi prietenoși și primitori.

— Eu pot. Tu vei fi tot la fel de prietenos ca un cadavru.

Fiindcă doar atât putu comenta din cauză că mintea îi era atât de afurisit de aglomerată cu altele, se năpusti în sus pe scări și se duse direct în biroul ei.

Își scoase paltonul, îl aruncă pe fotoliul extensibil, apoi, imediat, trebui să ridice motanul de pe el. Ar fi fost cazul să prevadă asta.

Luă paltonul, puse motanul la loc pe fotoliu și trânti haina altundeva.

„Cafea“, gândi ea. „Te rog, Doamne, niște cafea.“ Programă prepararea uneia și bău în picioare jumătate de cană, apoi suspină.

Puse cana pe birou și făcu niște schimbări minore pe planșă. Se așeză la birou, adună niște notițe, făcu niște completări și le puse în ordine.

Apoi luă cafeaua, își ridică picioarele pe birou și își lăsă mintea să i se limpezească.

Pentru că se limpezi, primul lucru la care se gândi când intră Roarke fu: „E atât de drăguț!“

— Nici că ai fi putut să ai mai multă dreptate sau să fii mai succintă în privința traficului. A fost afurisit de groaznic.

— Dar noi am învins. Suntem acasă.

— Ai dreptate. Asta cere o băutură.

— Bănuiesc că poate da.

Înainte de asta, se apropie de ea, își sprijini mâinile pe brațele fotoliului ei și se aplecă s-o sărute.

Ea îl luă prin surprindere desfăcându-i cravata, ridicându-se, cuprinzându-l strâns în brațe și sărutându-l mai mult decât de bun venit.

— Ei bine, aș putea aranja ca traficul să fie zilnic la fel de afurisit de groaznic.

— Nu trebuie să te străduiești. Locuim în New York.

— Atunci, ce-i cu primirea asta?

— Nu știu. Se surprinsese pe ea la fel de mult ca și pe el. Bănuiesc că… Întâlnirea cu soții Mira din dimineața asta, apoi a mai fost un cuplu. M-a… Își dădu seama că mintea ei nu era așa de limpede cum crezuse. O să beau chestia aia și îți povestesc.

— Bine. Hai să bem jos. O să urci înapoi cu Mira, dacă vei crede că e cazul, adăugă el anticipându-i protestul, dar ar trebui să coborâm și să-i întâmpinăm ca prieteni.

— Ai dreptate. Îl îmbrățișă din nou, doar ca să se sprijine de el. O să coborâm.

El îi dădu capul pe spate și se uită în ochii ei.

— Nu ești tristă.

— Nu, nu sunt tristă.

„Gânditoare atunci“, decise el luând-o de mână în timp ce coborâră.

Summerset aprinsese focul în cămin și beculețele bradului. „Salonul arată, ei bine, uimitor“, gândi ea. Era o atmosferă de acasă – casa ei –, în ciuda eleganței, a gustului și a stilului excepționale, a strălucirii antichităților, a obiectelor de artă, a coloritului, a minunatului amestec de vechi și nou.

— Ce este, Eve?

Ea clătină din cap și se așeză pe brațul unui fotoliu – pentru că puteai face asta acasă.

— Am fost acasă la soții Mira în dimineața asta și mă gândeam cât de drăguț e acolo, cât de calm și drăguț, și cât de bine te simți acolo. Și aici este la fel. Nu e amuzant că și aici e la fel? Ei au un brad. Noi avem un brad. Ei bine, nu știu câți brazi avem, fiindcă cine să le mai țină socoteala?

— Avem 20.

— Bine. Avem 20 de brazi. Numărul o izbi brusc. 20 de brazi. Serios?

— Da. El zâmbi – atât la gândul nevoii lui de a umple casa cu atmosferă de Crăciun, cât și văzând reacția ei. O să facem un tur cândva, să-i vedem pe toți.

— O să dureze ceva. În sfârșit, ei au un șemineu, noi avem un șemineu. Dar nu e vorba de asta, înțelegi ce vreau să spun? Este vorba de senzație. Invidiam acea senzație. O recunoșteam. Intri în casa cuiva și stai de vorbă cu ei, îi anunți că le-a murit cineva sau îi arestezi, dar recunoști senzația de cămin atunci când există.

— Cunosc foarte bine acea invidie.

Ceea ce, își dădu el seama, explica toți acei brazi – printre altele.

— Când m-am mutat aici, m-am gândit că aceasta va fi mereu o casă și că va fi mereu a noastră. Nici măcar nu știu când s-a schimbat asta, nu știu exact când a devenit a mea. A noastră. E uimitor.

— A fost o casă, una care mi-a plăcut foarte mult. Dar nu a fost un cămin până n-ai venit tu.

Se uită prin salon, așa cum făcuse ea. Lumânări și focul din șemineu, bradul care scânteia plin de culori, lemnul care strălucea.

— Ceea ce am pus în ea a fost pentru confort, pentru aparențe sau pentru că mi-

am permis. Conta pentru mine să am această casă. Casa mea. Dar n-am avut niciodată cu adevărat acea senzație până n-ai venit tu.

— Înțeleg asta, își dădu ea seama. Contează că tu crezi asta și că eu înțeleg. Suspină în timp ce el deschise o sticlă cu vin. Știi cum sunt ei, soții Mira. Atât de legați, atât de potriviți. Jur că, dacă nu te-aș iubi, dacă n-ar exista ea, mi-ar plăcea cu adevărat să fiu cu el.

Fiindcă Roarke râse, ea clătină din cap și luă vinul oferit de el.

— Cred că l-aș putea doborî, rosti Roarke gânditor.

— Nu știu. S-ar putea să te surprindă. În sfârșit, nu e ceva real. E doar… el e doar… Are ceva care îmi atinge toate punctele sensibile. Pe unele dintre ele, nici măcar nu știam că le am.

— Cred că e minunat.

— El mi-a dat mănușile ale caraghioase și fesul ăla stupid și mi le-a pus de parcă eram un copil. Am ajuns să le port pentru că el nu-i în stare, jumătate din timp, să-și încheie puloverul corect, dar mi-a găsit o căciulă și mănuși fiindcă afară e frig. Este atât de cumsecade, și între ei există o legătură fantastică.

Trebui să-și domolească respirația, surprinsă cât de confuză se simțea în legătură cu… toate astea.

— Vreau și eu asta. Adică, atunci când vom fi ca ei, de decenii împreună, vreau să fim la fel.

— Iubita mea Eve. Ne apropiem tot mai mult cu fiecare zi.

— Așa simt și eu. Uneori, nu știu cum am suportat să nu simt asta. Iar mai târziu, a mai fost un cuplu. Trebuie să vorbesc cu Mira despre ea. DeLonna.

— Ah! Se așează. A apărut Sebastian. M-am gândit că a apărut, fiindcă altfel mi-ai fi cerut să-l caut.

— Își zice Lonna acum, Sebastian a uitat să-mi spună că a ajutat-o să-și schimbe numele în acte. Lonna Moon. Ea și tipul ei au un mic club elegant. Purple Moon.

— Îl știu.

— Nu deții și clădirea aia, nu?

— Nu, dar am auzit de club. Are o reputație bună. Mâna lui coborî ușor pe coapsa ei. Afecțiune. Legătură. Ar trebui să mergem și noi acolo.

— Ar trebui. Da, ar trebui. O să-ți zic totul pe larg, dar acum voiam să-ți zic că ascultând-o, văzându-i împreună aproape că mi-a dat senzația de acasă. Ea este o tipă deosebită, nu este vreo ratată, dar el își faci griji pentru ea din pricina lucrurilor prin care a trecut. Ea are coșmaruri.

Ochii aceia de un albastru sălbatic îi întâlniră pe ai ei. Nu trebui să spună nimic pentru a exprima totul.

— Uitându-mă la ei, *văzându-i,* am văzut ceva din noi. Și mi-a plăcut foarte mult ce-am văzut. Nu cunosc povestea lui, dar e ceva acolo. E viclean, tipul este viclean și pare că e în stare să se descurce bine. Dar între ei exista o legătură. Deci. Mai

suspină o dată. Vreau să te anunț că, dacă va veni vreodată ziua în care o să uiți cum să te închei la pulover – când vei începe să porți puloverele alea cu nasturi –, să ți-l închei eu.

— Ne apropiem tot mai mult cu fiecare zi, murmură el.

Copleșit de iubire, o trase de pe brațul fotoliului în poala lui.

Ea se ghemui acolo, pe deplin fericită.

— Ei încă mai fac sex. Îți dai seama de asta.

El scoase un oftat amuzat.

— Nu m-aș gândi prea mult la asta acum.

— Nici n-o fac. Spun doar că, dacă începi să porți ciorapi diferiți și să nu nimerești nasturii, nu înseamnă că nu poți face sex.

Ridicându-și capul, își lipi buzele de ale lui.

— Poate că ar fi cazul să așteptați puțin până vă faceți de cap, rosti Summerset pe tonul unui părinte care își prinde copiii șterpelind prăjiturele înainte de cină. Oaspeții voștri tocmai sosesc. Le-am deschis poarta.

Eve își dădu ochii peste cap în vreme ce el se îndepărtă.

— Să ne facem de cap? Să știi că problema lui este că n-are o femeie suficient de plictisită sau de proastă ca să-și facă de cap cu el.

— N-aș fi chiar atât de sigură.

Se încruntă la Roarke și văzu licărul cunoscător din ochii lui.

— Uau! Nu-mi spune. Serios? Nu. Nu cred. Zi-mi.

Ea se ridică și decise că, acum, își dorea cu adevărat un pahar cu vin.

Se ridică și Roarke și se apropie să-i salute pe soții Mira când Summerset îi conduse în salon.

— Charlotte, arăți minunat. Se sărutară pe obraji, iar apoi îi strânse cu căldură mâna lui Dennis. Mă bucur atât de mult să te văd.

— Vă mulțumesc că v-ați abătut din drum, spuse Eve.

— Noi beam niște vin, interveni Roarke înainte ca Eve să se lanseze direct în discutarea cazului. Cu ce pot să vă servesc?

— Mi-ar plăcea să beau ce beți și voi. Tu nu, Dennis?

— Ar fi plăcut. Le zâmbi celor trei în felul lui visător. Ce brad frumos! Arată bine aici. Toată casa arată festiv și pe dinafară. Nimic nu se compară cu Crăciunul.

— Dennis iubește Crăciunul. Mira îi aruncă o privire indulgentă, în timp ce Roarke îi conduse spre o canapea de lângă șemineu. Luminile, muzica, forfota. Prăjiturile.

— Am o slăbiciune pentru fursecurile cu scorțișoară pe care le face Charlie.

— Faci prăjituri? rosti Eve oarecum mirată.

— De Crăciun, fac, apoi ascund jumătate din ele, pentru că Dennis n-ar lăsa nici măcar o firimitură pentru ceilalți. Mulțumesc, adăugă ea când Roarke aduse vinul. Abia așteptăm petrecerea voastră de luna asta. Mereu este ceva memorabil.

Se răsuci spre Eve.

— Deci. Știu că mi-ai trimis un raport în această seară, dar n-am avut timp să-l citesc. Poți să-mi spui despre ce-i vorba?

— Da, sigur. A, să mergem în biroul meu?

— Pe Dennis nu-l deranjează dacă vorbim despre serviciu, nu-i așa, Dennis?

— Nu.

Se lăsă confortabil pe spate, ca un om care se pregătește să urmărească un film interesant. Lui Eve i se părea că arăta întotdeauna relaxat. În propria piele, în momentul respectiv.

— Îmi place să vă ascult vorbind despre serviciu. E fascinant, nu-i așa? i se adresă el lui Roarke.

— Sunt întru totul de acord.

— Bine atunci. Știrea principală. Nashville Jones și-a luat zborul.

Mira își arcui sprâncenele.

— Pricep.

— Astăzi după-amiază, am intervievat-o pe Philadelphia Jones. Am luat-o tare pornind de la premisa că fratele ei cel mic le-a ademenit și le-a ucis pe victime, începând cu Shelby Stubacker și Linh Penbroke.

Își prezentă teoria, ridicându-se în timp ce vorbea, apoi trăgând concluzii.

— Crezi că fratele cel mic a comis crimele și că a avut suficiente cunoștințe practice pentru a ascunde cadavrele în clădirea pe care o considera casa lui? Și că fratele cel mare i-a fost complice?

— A știut ceva, poate nu până spre sfârșit, dar a știut ceva. Sora nu cred că a știut. Fratele cel mare, capul familiei, își apără sora. Acest comportament i-a fost înrădăcinat de părinți, și aș spune în special de tatăl lui. El este șeful.

— Da, sunt de acord cu asta.

— Între întâlnirea cu tine de azi-dimineață și discuția cu Philadelphia, m-am văzut cu DeLonna.

— Prietena lui Shelby, rosti Mira pentru a-și împrospăta amintirile. Îi plăcea să cânte. A rămas la CPSPT până a intrat într-un program de lucru/studii.

— Da. Cred că și ea urma să devină victimă, dar a supraviețuit. Cred că a supraviețuit pentru că Jones – cel mare – a găsit-o după ce a fost tranchilizată, dar înainte ca fratele cel mic să apuce a o ucide. El l-a oprit.

— Dar ea n-a spus nimănui până acum? întrebă Mira.

— Nu-și amintește, nu clar. Își aduce aminte că a ieșit pe fereastra camerei ei, abia reușind să se strecoare prin deschizătură. Am verificat asta și așa e. Că a coborât, că a fugit la metrou, că s-a urcat în el și că a alergat spre vechea clădire, pentru că voia s-o găsească pe prietena ei. Dorea s-o găsească pe Shelby, care plecase și care nu trimisese după ea, așa cum plănuiseră. Lucru pe care nu putea să-l facă fiindcă era moartă. Însă ea își amintește totul până la acest punct, după care

totul se începătoșează.

— Se începătoșează, întrebă Mira, sau nu mai știe nimic?

— Se începătoșează. Are vise în care aude voci și țipete. Cineva vorbește despre purificare, de spălarea de păcate fetei celei rele. Visează că se află în întuneric, că-i este frig. Apoi, își amintește sau visează senzația că parcă plutește, și asta-i tot. S-a trezit în patul ei de la CPSPT, iar fereastra era închisă și ea era îmbrăcată în pijama. I-a fost greață și se simțea foarte obosită. Are coșmaruri despre asta, le tot are de-atunci.

— Sunt doar voci și senzații?

— Așa se manifestă. Asta pentru că amintirea vrea să revină, însă ea o blochează. Cred că a auzit destule, a văzut destule pentru a ști, însă era doar un copil, așa că blochează totul.

Mira privi chipul lui Eve. Știau amândouă că mai existase un alt copil, o altă traumă, o altă blocare.

— Foarte posibil, foarte probabil, din câte spui și din câte știm, rosti Mira după câteva clipe. Trauma combinată cu drogul este foarte posibil să fi determinat blocarea memoriei.

— I-am dat cartea ta de vizită și sper că va lua legătura cu tine. Vrea să ne ajute. Are o viață nouă acum, una bună. Are un bărbat bun. Dar vrea să ne ajute, vrea să știe cine le-a ucis pe prietenele ei. Și care ar fi ucis-o și pe ea dacă n-ar fi fost salvată.

— Dacă mă caută, o s-o primesc imediat.

— Oamenii le fac lucruri cumplite copiilor doar pentru că pot, rosti Dennis.

Eve se opri și se uită la el.

— Vedeți voi, puterea nu este a copiilor, ci a celor puternici, a celor vicleni. Există oameni care, în loc să-i apere și să aibă grijă de copii, preferă să le facă lucruri cumplite. Puțini sunt cu adevărat diabolici. Dar acesta este. Tu o s-o ajuți, Charlie. Cu asta te ocupi. Și cu asta te ocupi și tu, i se adresă el lui Eve.

Luându-și răgaz câteva clipe, Eve se așeză din nou.

— Cred că, poate, pentru a proteja copila, Nashville Jones l-a ucis pe fratele lui. A dus fetița înapoi, a băgat-o în pat, apoi a scăpat de cadavru. Nu știa că erau deja douăsprezece fete ascunse chiar acolo. Dar el trebuia totuși să-i protejeze pe fratele și pe sora lui. Trebuia totuși să-și facă datoria, nu? Așa că a aranjat treaba asta cu misionariatul și a trimis pe cineva care să se dea drept fratele lui. A fost o oportunitate sau o misiune de credință. Oricum, i-a reușit.

— De ce să nu-l trimită pe frate? întrebă Dennis. Îmi cer scuze, n-am vrut să mă bag.

— E-n regulă. Fratele avea probleme emoționale. Era timid, nu știa să facă nimic, nu avea experiență. Dacă îi studiezi trecutul, felul de a fi, iar apoi faci comparația cu declarațiile despre misionariatul din Africa, se constată că sunt două persoane diferite. Misionarul este devotat, prietenos, sociabil, interesat de fotografie, plin de

compasiune și așa mai departe. Nici unul dintre aceste cuvinte nu îl descrie pe Montclair Jones.

— Dar, trimițând un substitut al fratelui, continuă Mira, își putea onora cumva fratele, cu toate că ascundea crimele comise de amândoi.

— Apoi a intervenit soarta, adăugă Eve, pentru că uneori se întâmplă mizerii. Misionarul este ucis, sfârtecat de un leu solitar. Nimeni nu verifică ADN-ul sau identitatea individului pentru că, din câte știu ei, el este Montclair Jones. Este incinerat, cenușa lui e trimisă aici și cu asta, basta. Se pune inclusiv o placă în memoria lui, în noua clădire. Este, după cum mi-a spus cineva astăzi, ficțiune. Jones s-a gândit că el făcuse ce trebuise să facă și a lăsat toată povestea în seama puterii superioare, sau ce-o conta pentru el. O salvase pe copilă, care era prea traumatizată și amețită de droguri ca să-și amintească. Îl oprise pe fratele cel mic să comită o crimă – din câte cred, știa că asta ar fi urmat să se întâmple – și, în cele din urmă, îl protejase pretinzând că frățiorul urmase tradiția familiei.

— Ar fi avut nevoie de cineva dispus să se dea drept fratele lui, sublinie Roarke.

— Da. Jones cunoaște o grămadă de oameni în meseria lui. Ei se duc pe la toate convențiile astea, plus că a fost crescut în această lume. Plecarea în Africa? Este o mare șansă pentru cineva interesat de misionariat, nu? Este… un fel de troc, poate. Și să spunem că misionarul vrea să se întoarcă într-o zi. E-n regulă. Vine ca el însuși, iar Jones poate zice că fratele lui s-a rătăcit. A dispărut. Este un mister, dar și-a îndeplinit misiunea, iar asta-i tot ce contează.

— Fascinant, comentă Dennis și îi zâmbi lui Roarke.

— Să ucidă în apărarea altuia. A inocentului. A copilului, rosti Mira dând din cap spre soțul ei. A unui copil care era în grija lui. Responsabilitatea lui. Și fratele mai mic, tulburat, este tot responsabilitatea lui. Da, un bărbat care a fost crescut, educat, îndoctrinat să fie responsabil, să fie capul familiei putea să facă așa ceva. Dacă și-a ucis fratele, se poate să fi fost un accident, în urma unei lupte între ei, miza fiind copilul.

— Nu cred.

— Nu, tu crezi – și sunt de acord în mare măsură – că, dacă fratele cel mare a fost crescut să fie șeful, fratele cel mic a fost crescut să-l asculte. Ar fi încetat, cel puțin în acel moment. Nu și-ar fi sfidat fratele, nu față în față. Dar – deși și cu asta sunt de acord în mare măsură – este posibil să se fi aflat sub influența drogurilor și a alcoolului sau pur și simplu să fi fost cuprins de fervoare.

— Fervoare?

— Înfocare religioasă. Fervoarea de a isprăvi ritualul, dacă era cu adevărat un ritual. Dacă Nashville l-a ucis pe Montclair în acea clădire în care a investit atâtea speranțe și efort pentru a îndeplini ceea ce considera că este datoria și destinul lui, acest lucru reprezintă un motiv în plus pentru a o abandona complet.

Din nou, Eve se așeză pe brațul unui fotoliu.

— Nu m-am gândit la asta. Se potrivește.

— Abandonarea ei, care merge dincolo de situația financiară, continuă Mira. Semnul lui Cain – fratricidul. Ar fi o povară grea pentru un om credincios, chiar dacă are o justificare. Și, în loc să declare adevărul autorităților, ascunde și el cadavrul. Nu o face pentru el, ci pentru fratele lui, pentru familia lui și pentru misiunea care este mai importantă.

— Și ce, până la urmă, decide că a fost un act altruist?

— Cum altfel ar fi putut să trăiască știind ce a făcut? întrebă Mira.

— Dar de ce a fugit acum? Ăsta nu-i altruism. Este instinct de conservare.

— Ești sigură că a fugit?

— A dispărut, sublinie Eve. A luat o valiză și bani. Nu folosește cardurile de credit, nu a contactat-o pe sora lui.

— Cred că o va contacta pe sora lui. Cred că felul lui de a fi îi va impune să se întoarcă. Este datoria lui.

— Ei bine, ar fi ușor așa, replică Eve. Apoi, nu va trebui decât să dovedesc toate celelalte treburi.

— Pentru a continua pe temă, am credința că vei reuși. Dacă această fată… femeie acum… DeLonna…

— E doar Lonna acum. Lonna Moon.

— Frumos nume. Dacă mă caută, o s-o ajut să-și amintească. Asta o va despovăra, iar ție îți va oferi ceea ce ai nevoie.

„Două la preț de una“, gândi Eve. Poate că și Jones a judecat la fel. Îl va despovăra pe fratele său de diavol și îi va oferi surorii lui iluzia de care avea nevoie.

capitolul 21

Mai târziu, pentru că tot erau jos, luă cina împreună cu Roarke în sufragerie. Un alt foc trosnea în șemineu, un alt brad scânteia. Și o excelentă supă-cremă cu un fel de pâine proaspătă unsă din belșug cu unt aromat.

— Ți-ai dorit vreodată să ai un frate? îl întrebă ea.

— Tovarășii mei îmi erau de-ajuns. Nu mi-aș fi dorit ca tata și Meg să mai chinuiască pe cineva.

— Da, nici eu nu m-am gândit niciodată să am un frate sau o soră. Poate fi complicat și foarte dramatic, nu? Adică, cineva ca Peabody îi acceptă pe toți frații ăia ai ei. E fericită să-i aibă, se corectă Eve. Înseamnă ceva pentru ea. Fac pariu că, în copilărie, s-au tot certat, dar face parte din asta, cred. Probabil.

— Posibil.

— Și e toată chestia asta cu rivalitatea. Cine ce primește, cineva care nu crede că a primit o parte corectă, cineva care vrea mai mult – sau vrea ce-i al tău.

— Crezi că așa s-a întâmplat și cu frații Jones?

— Nu știu. Sunt doar posibilități. Familiile sunt ca niște câmpuri minate, chiar și în cele bune există capcane în care poți cădea. Tu și cu mine am pățit ce-am pățit. A fost fățiș, și urât, și dureros, și cam atât. La fel a fost și pentru unele dintre victime. Nu pentru toate, dar pentru unele. Acesta-i motivul pentru care tu faci ceea ce faci din clădirea care încă este locul faptei pentru mine.

— A fost ce-a fost, fu el de acord. Iar când e vorba de tine, e pur și simplu viața ta, oricât ar fi de dură.

— Dar și când scapi din ea și privești în urmă, tot greu este. Când vezi că altcineva trece prin ce-ai trecut tu…

— Mai ales cineva lipsit de putere. Ceea ce a spus Dennis despre diabolic mi se pare adevărul absolut. Amândoi am văzut multă răutate, dar, când este vorba de un copil, totul se amplifică. Dacă ai puterea să curmi răul pentru unii și ai mijloacele de a o face, contează foarte mult.

— Cred că Jones l-a curmat fără să știe cât de departe ajunsese deja. Nu cred că

ar fi putut trăi cu asta dacă ar fi știut. Nici chiar în condițiile în care era vorba de fratele lui.

— Îl consideri un om bun.

Ea clătină din cap.

— Îl consider om, unul care a muncit din greu în încercarea de a schimba ceva. Îi acord acest merit. Dar dacă lucrurile nu s-au petrecut așa cum cred eu sau nu exact cum cred eu? Nu e corect. În toți anii aceștia, părinții, frații, cei dragi au trăit cu un gol în suflet. Pentru că nu știau. Și OK, poate, probabil, el n-a știut. Dar cred că, mai degrabă, n-a vrut să știe. Cum a putut presupune că Lonna a fost prima, singura?

— Aș crede, aprecie Roarke în vreme ce rupse o felie de pâine pentru a o împărți cu ea, că poate fi de neconceput. Fratele tău – mai ales cel mic. Este inimaginabil să crezi că a ucis, că, atunci când l-ai găsit și l-ai oprit, n-a fost prima oară.

— Poate. Eve mușcă din pâine. Poate, dar asta înseamnă să închizi ochii. Mai mult – chiar acordându-i acest credit, cum a putut s-o lase pe copilă să trăiască în acest coșmar, de a nu ști, de a nu putea fi în stare să-l înfrunte?

— Cu asta suntem de acord, rosti el atingându-i foarte ușor mâna. Departamentul Securității Statului ți-a făcut așa ceva, ba chiar mai rău, ție. Indivizii știau ce îți făcea Troy, dar au pus *misiunea* lor mai presus de binele tău. Mai presus de viața ta chiar.

Ea se gândi că el nu va uita niciodată asta, și nici nu va ierta. Și decise că așa era corect. Nici ea nu va uita sau ierta.

— Iar Jones a pus binele fratelui său – poate, misiunea lui – mai presus de nevoile și de binele copilei. Fata ar fi trebuit să primească ajutor. Ar fi trebuit să i se facă dreptate cu 15 ani în urmă.

— Nu te pot contrazice, sunt de acord. Dar înțeleg cum și de ce a făcut ce-a făcut. La fel și tu.

Ea clătină din nou din cap.

— Asta nu însemnă că e corect. A transformat un ucigaș în martir și a lăsat mulți oameni să sufere vreme îndelungată.

— Se spune că sângele apă nu se face.

— Da, i-am spus același lucru lui Peabody. Dacă se dovedește că-i adevărat, atunci el va face ceea ce crede Mira. Se va întoarce. Trebuie să fiu pregătită să-l întâmpin.

În biroul ei de acasă, adună toate detaliile pe care le putu găsi despre Nashville Jones. Datele financiare – îi trimise un e-mail procurorului adjunct ca să verifice dacă avea suficiente probe pentru a obține un mandat care să permită înghețarea conturilor sale –, medicale, cele legate de educație și de călătoriile făcute.

Aproape toate călătoriile, începând cu cele din copilărie, erau legate de muncă,

după cum crezuse ea. Convenții, conferințe, misiuni. Propovăduind cuvântul Domnului sau culegând mai multe cuvinte de propovăduit și diferite metode de a le propovădui.

Iar ei ziceau că ea este obsedată de muncă? Din câte își dădea seama, el nu prea avea o viață în afara muncii.

Și ea fusese cândva la fel, așa că înțelegea cum stătea treaba.

Căută tot ce se scrisese despre el și despre instituția fondată de el.

După ce găsi articolele, le citi cu atenție, căutând un loc către care s-ar fi putut îndrepta.

Dar, din câte vedea, nu existau locuri favorite, nici locuri des frecventate, nici vreo căbănuță în pădure.

Cu toate astea, extrase tot ce i se păru chiar și pe departe interesant, puse informațiile la dosar, apoi făcu același lucru în privința fratelui despre care credea că murise chiar aici, în New York, și nu la mii de kilometri depărtare, în vreo junglă cu lei mâncători de oameni.

— Nu a călătorit niciodată singur, rosti ea ridicând un deget în aer la intrarea lui Roarke. Nici măcar o sigură dată, din câte am putut găsi. Nici măcar ca s-o vadă pe sora mai mare – polițiștii locali au verificat-o. Jones nu și-a luat pașaportul, așa că nu se ascunde la o fermă de oi din Australia, dar i-a lăsat, ba chiar a insistat să-i verifice toate mijloacele de comunicare pentru a se asigura că el nu a luat legătura cu ea.

— Unii sunt așa cum par, comentă el. Se supun legilor.

— Unii. Ori de câte ori fratele cel mic s-a dus undeva, a fost însoțit de fratele mai mare, de sora mai mare, de părinți. Tatăl i-a fost însoțitor sau cum or numi ei asta – doar o singură dată, când a făcut misionariat – o treabă cu un grup de tineri. Din ce-am găsit, de fiecare dată l-a însoțit unul dintre ei. Așa încât, pentru numele lui Dumnezeu, consider că e o mare prostească povestea că el s-a dus în Africa pentru a-și pierde virginitatea.

— E un mod de exprimare. Dar trăseseși deja concluzia că fratele cel mic nu s-a dus în Africa.

— Concluziile nu sunt dovezi, așa că nici asta nu este. Însă dau greutate faptelor. Eu călătoresc, spuse ea. Acum. Eu călătoresc acum. Ne ducem în locuri unde nu sunt cadavre.

— Da, facem asta uneori. Și, dacă tot ai pomenit de asta, m-am gândit să mergem undeva pentru câteva zile, după sărbători. Să ne ducem undeva unde nu sunt cadavre.

— O!

El atinse cu un deget gropița din bărbia ei.

— O reacție entuziasmată, ca de obicei. Mă gândesc la cer albastru, la ape albastre și calde, la plaje albe și la băuturile alea caraghioase, cu umbrelușe băgate în ele.

— O! exclamă ea pe un ton cu totul diferit.

— Îți cunosc slăbiciunile, da. O sărută ușor. M-am gândit să mergem pe insulă, dacă n-ai vreo dorință secretă de a vizita vreun alt loc tropical.

„Nu toată lumea are un soț care deține o insulă“, gândi ea. Ba chiar încetase, în mare, să se mai simtă ciudat în legătură cu asta. Pentru că nisipul alb și apa albastră o prinseră în cârlig ca pe un pește.

— Mi-aș găsi timp, dacă nu sunt prinsă în ceva care arde.

— O să ne imaginăm că suntem amândoi în ceva care arde – pe insulă. Vacanța e deja trecută cu titlu provizoriu în calendarul tău.

— Calendarul ăla afurisit are o viață proprie.

— Ceea ce înseamnă că și tu ai una.

— Da. El n-are. Arătă spre fotografia lui Jones. Munca este viața lui, și înțeleg asta. Dar am impresia că e cumva împăcat și mulțumit cu ceea ce i s-a inoculat. Spre deosebire de fratele cel mic. Pe el l-au îngrădit. Nu a călătorit niciodată singur, după cum am zis. Cel puțin, eu n-am găsit nimic. Nu a muncit nicăieri, doar pentru frații săi. Nu există nici un indiciu că ar fi avut o relație, dacă n-o punem la socoteală pe Shelby și faimosul ei sex oral.

— Hai să nu punem asta la socoteală.

— Nimeni nu menționează că ar fi avut prieteni, toți membrii personalului nu au avut de spus decât lucruri extrem de vagi despre el. Nu a lăsat nici o impresie. Nimeni nu l-a băgat în seamă. Ce oră e în Zimbabwe?

— Prea târziu. La fel și aici. Hai la culcare. O trase în picioare. Dacă Mira are dreptate – și cel mai adesea are –, el o să se întoarcă. Sau măcar o va contacta pe sora lui. Ea o să-ți spună?

— Cred că da. Poate că sângele apă nu se face, dar e speriat și îi este silă. Oamenii speriați și cărora le este silă sună la poliție.

— Atunci, hai la culcare.

Ea se opri în drum spre ușă și se uită în urmă, la planșă.

— Nu reușim s-o găsim pe ultima victimă. N-am găsit nici o potrivire, nu încă, și căutarea rulează de ore în șir. Feeney face o căutare globală, dar n-a găsit nici o potrivire. Ea e o nimeni.

— E a ta.

„Deocamdată“, gândi Eve, „asta trebuie să fie suficient“.

Avea toate chipurile și se trezi cu vaga impresie că le visase din nou. Dar nu-și amintea ce spuseseră. Simțea și cum fetele nu prea mai aveau ce să-i zică.

Cumva, totul era în fața ei acum. Dacă alesese pista corectă și dacă tot ce credea era corect, urma să le facă dreptate – atât cât putea – victimelor. Avea să le ofere răspunsuri celor care le iubiseră și le căutaseră.

Iar dacă se înșelase și alesese o pistă greșită, o va lua de la capăt.

Asta îi spuse lui Roarke în timp ce se îmbrăca.

— Nu greșești, nu în esență. Și eu m-am gândit la asta peste noapte, adăugă el. Și un om nu-și părăsește fără motiv slujba, slujba căreia îi este devotat și nici pe sora despre care simte cu tărie că este de datoria lui s-o protejeze.

— N-am găsit o altă femeie și nici vreun indiciu al unei dorințe bruște de a-și face de cap. Și aș fi găsit-o dacă ar fi existat o femeie importantă în viața lui sau dacă ar fi avut un bărbat important. În plus, sexul nu este pentru el nici pe departe la fel de important ca misiunea lui și ca sora lui. N-ar fi lăsat-o să aibă de furcă cu mine dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat sau dacă n-ar fi fost disperat.

— Deci n-ai decât două argumente: convingerea că el a fost implicat cumva și o femeie ale cărei amintiri privind experiența din copilărie în acea clădire este parțial blocată.

Eve se așeză pentru câteva clipe, un răsfăț rar și ca să mai bea niște cafea.

— Am esența, ai dreptate în privința asta. Dar am și o grămadă de întrebări fără răspuns care mă împiedică să alcătuiesc întregul. Dacă nu Montclair Jones a fost în Africa, și sunt al naibii de sigură că nu a fost, atunci cine a sfârșit în sistemul digestiv al unui leu și de ce a fost de acord cu mascarada pusă la cale de Jones? Ce a făcut Jones cu cadavrul fratelui său? Pentru că un criminal în serie nu se oprește decât dacă moare sau dacă ajunge în închisoare.

— Da, te face să bați apa în troacă.

— Adică, în piuă. Îmi amintesc expresia asta. De ce nu spui „piuă“, așa-i corect.

— Piuă, atunci. Este plauzibil să se fi întâmplat cam cum crezi tu, dar, în noaptea în care DeLonna a fost prinsă, iar Jones i-a găsit, e posibil ca, în loc ca el să fi făcut pe Cain, fratele lui să fi fost înspăimântat că a fost descoperit, să fi fost înspăimântat de mânia justificată a fratelui său, de gândul că va fi denunțat, că va merge la închisoare și să fi fost de acord să plece, să se ducă în Africa. Unde a reușit să-și înfrâneze nevoile pentru acel scurt timp sau poate că a crezut chiar că acea putere superioară în spiritul căreia fusese crescut îi dăduse un semn. Apoi, soarta sau justiția divină, sau ce preferi, a intervenit și l-a pedepsit.

— Nu-mi place asta. Nu-mi place pentru că este dincolo de limita plauzibilului. Și nu-mi place pentru că nu cred asta, și nici tu nu poți să crezi că, după ce a ucis douăsprezece fete… Și am stabilit că asta s-a întâmplat în mai puțin de trei săptămâni. Douăsprezece în aproximativ 18 zile. Cineva care face asta nu se oprește și nu spune: „Aleluia, mă căiesc și mă duc în Zimbabwe pentru a propovădui cuvântul Domnului“.

El îi dădu un bobârnac prietenos.

— Pur și simplu, îți place să zici „Zimbabwe“.

— Este greu să renunți. Dar, dincolo de asta, îmi mențin acel „nu-mi place“. Dar e plauzibil. Se ridică. Mă duc să iau legătura cu cei din Zimbabwe și să-mi mai revăd o dată notițele înainte de a pleca.

— Vin cu tine. Îi cuprinse talia cu un braț și ieșiră cu motanul pe urmele lor. Ăsta-i un loc unde noi n-am fost niciodată. Africa.

— N-am fost. Tu ai fost?

— Nu pentru relaxare, ca să zic așa. Totuși, există multe canale excepționale pentru contrabandă în Africa. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Degetele lui îi mângâiară talia. Am putea să mergem acolo, să participăm la un safari.

— Glumești! Nu sunt sigură că vacile n-o să încerce să se răzbune și să pună la cale o revoluție în masă, așa că de ce să risc să mă duc undeva unde leii umblă nestingheriți, iar șerpi uriași se înfășoară în jurul tău și te sugrumă, și te înghit cu totul? Și, a, da, mai sunt și nisipuri mișcătoare. Am văzut în filme. Desigur, acum știu cum să mă descurc cu nisipurile mișcătoare dacă se întâmplă vreodată să am de-a face cu ele.

— Știi?

— Da, e o poveste lungă. O să-ți dau niște ponturi cândva. Probabil că de fluviu e vorba.

— Care fluviu? Cred că sunt mai multe în Africa.

— Nu în Africa. Aici. E posibil ca Jones să fi legat o greutate de cadavrul lui frate-său și să-l fi aruncat în fluviu. Sau poate că l-a dus în New Jersey sau Connecticut, undeva în sălbăticie, unde sunt păduri, și l-a îngropat. Ei au o dubiță acum, pe care Jones n-a luat-o când a plecat. Poate că și atunci aveau una. Trebuie verificat.

— Cât te ocupi de asta, mă duc în biroul meu.

Ea se duse întâi la birou, văzu clipind semnalul de primire a unui mesaj și ceru deschiderea lui.

— La naiba!

Roarke se opri în pragul ușii biroului său și se răsuci.

— Vești proaste?

— Nu, nu, cei din Zimbabwe mi-au trimis un e-mail cu un atașament, cu câteva ore în urmă. Al dracului Pământ cu axa lui și cu tâmpenia asta de rotație. E o poză. Două poze.

Curios acum, Roarke se apropie pentru a le studia împreună cu ea. Una înfățișa un bărbat purtând o pălărie stil safari, ochelari de soare chihlimbarii, o cămașă și pantaloni kaki. Zâmbea, avea un aparat foto atârnat de gât, iar o micuță clădire albă se afla în spatele lui.

— Cică ar fi Montclair Jones. Se *poate* să fie el. Același colorit, aceeași conformație. Din cauza pălăriei și a ochelarilor e greu să fii sigur. Aceeași situație și în cazul fotografiei de grup.

În poza aceea, bărbatul, îmbrăcat similar, se afla împreună cu alți câțiva oameni în fața aceleiași clădiri.

— Le pot mări, le pot face mai clare. Pot face asta. Pot face o comparație cu ultima fotografie de identificare. Dar… înainte de asta…

Se răsuci spre videofonul ei și ceru formarea numărului personal al Philadelphiei.

Philadelphia răspunse aproape instantaneu.

— Doamnă locotenent, l-ați găsit pe Nash.

— Nu. Vă trimit o poză și vreau să-mi spuneți cine este persoana aceasta.

— O! Am fost sigură că… A, o poză? Scuze, nu știți, altminteri de ce m-ați întreba?

— Sosește acum.

— Da, văd. Un moment. Gata. O, este… Apoi, clătină din cap și suspină. Mă gândesc atât de mult la frații mei, încât, pentru o clipă, am crezut că e Monty. Dar este… cum îl chema? A lucrat la noi pentru scurtă vreme, deși, din câte îmi amintesc, rar stătea mult timp într-un loc. De fapt, ne este văr îndepărtat, lucru pe care l-am descoperit pentru că el și Monty semănau mai mult decât Nash și Monty. Îmi stă pe vârful limbii. Kyle! Da, da, Kyle Channing, un văr din partea mamei. De-al treilea sau al patrulea, sau al cincilea grad.

— Sunteți sigură?

— O, da, e Kyle. Dar poza trebuie să fi fost făcută cu multă vreme în urmă. Acum e trecut de 40 de ani. De unde aveți această fotografie?

— Vin la dumneavoastră, rosti Eve și întrerupse legătura, apoi lovi biroul cu palma. Știam eu!

— Alternative plauzibile sau nu, se pare că teoria ta se confirmă.

— Jones l-a trimis pe văr în numele fratelui, cu identitatea și actele fratelui. Poate că l-a plătit, l-a șantajat sau, pur și simplu, l-a rugat să-i facă o favoare. Însă Montclair Jones nu s-a dus în Africa. Nu a murit în Africa. A ucis douăsprezece fete. Fratele lui l-a oprit înainte de a o omorî pe a treisprezecea. Și s-a ocupat de el. Trebuie să plec.

— Mă suni dacă apare Jones? Aș vrea să aflu toată povestea.

— Și eu.

Își înșfăcă videofonul și o sună pe Peabody în timp ce coborî în grabă scările.

— Ne vedem la CPSPT. Acum!

— Bine, vreau doar…

— Nu. Cei din Zimbabwe mi-au trimis poze – iar Philadelphia tocmai a identificat un bărbat numit Kyle Channing, nu pe fratele ei.

— Ai avut dreptate.

— Mare dreptate. Își smulse paltonul de pe stâlpul balustradei. Vino acolo!

În vreme ce îl îmbrăca, își aminti că și-l dăduse jos în biroul ei, cu o seară în urmă.

„Deci, cum a ajuns…? Summerset!“ își dădu ea seama și decise să nu se gândească la asta.

Philadelphia se plimba prin hol când Eve intră.

— Doamnă locotenent, sunt foarte confuză și foarte îngrijorată. Mi-e teamă că Nash a pățit ceva. Am luat legătura cu spitalele, cu policlinicile, dar… cred că ar trebui să-l dau dispărut.

— E dat în UG. Nu e dispărut. Doar că nu-i aici.

— Poate că s-a îmbolnăvit, insistă ea. Stresul acestor ultime câteva zile…

— Treaba asta durează de mult mai mult timp.

Se uită în jur, privindu-i pe copiii care ieșeau dintr-o parte, se duceau în alta, tropăind sau mergând agale.

— Ce se petrece?

— Dacă aș *ști*, v-aș… A, vă referiți la rezidenți. Schimburile pentru a lua micul dejun, primele ore de curs, ședințe personale. Astăzi, avea părul lăsat liber și se trăgea nervoasă de o șuviță. Este important să menținem rutina copiilor.

— Nu cred că vreți să discutăm despre asta aici. Eve îi făcu semn lui Shivitz. Partenera mea e pe drum. Trimiteți-o, vă rog, în biroul domnișoarei Jones când va sosi.

Eve intră în birou, așteptă ca Philadelphia s-o urmeze și închise ușa.

— Fotografia în care l-ați identificat pe Kyle Channing a fost făcută în Zimbabwe, cu 14 ani în urmă. La vremea aceea, Channing se afla acolo sub numele Montclair Jones, având toate actele acestuia.

— Asta-i ridicol! E imposibil!

— Luați legătura cu vărul dumneavoastră. Eve făcu semn spre videofonul de pe birou. Aș vrea să vorbesc cu el.

— N-am datele lui de contact. Nu știu unde se află.

— Când l-ați văzut sau ați vorbit cu el ultima oară?

— Nu știu. Nu sunt sigură. Se așează, se cuprinse cu brațele. Abia îl cunoșteam. Își petrecea timpul mai mult cu Nash. Kyle e un nomad, călătorește. A stat la noi, a lucrat la noi pentru scurt timp, cu mulți ani în urmă, între două misiuni. Fratele meu Monty s-a dus în Africa, doamnă locotenent. A murit acolo.

— Nu, nu s-a dus acolo. Fratele dumneavoastră Monty nu și-a găsit locul nicăieri, avea probleme, oamenii îl intimidau și nu s-a ridicat niciodată la nivelul dumneavoastră sau al lui Nash. S-a atașat – un atașament nesănătos – de Shelby Stubacker, relație pe care probabil că ea a inițiat-o și pe care, cu siguranță, a exploatat-o.

Nu se opri când Peabody intră.

— Iar după ce-a obținut ce-a vrut de la el – ajutorul pentru a ieșit aparent oficial din sistem –, l-a trimis la plimbare. Copil fiind, un copil dur, probabil că a făcut sau a spus ceva care l-a rănit, care l-a enervat, care l-a făcut să se simtă bun de nimic.

— Nu, nu. El ar fi vorbit cu mine.

— Să-i spună surorii lui că o fată de 13 ani a făcut sex oral cu el? Nu, i-a fost

rușine. Știe că a făcut ceva rău, ceva imoral, ceva care contravine educației primite. Și a fost vina ei. A fost vina lui Shelby. Una dintre fetele rele, adăugă ea gândindu-se la ce își amintea Lonna.

Ea trebuie să fie pedepsită sau salvată, sau ambele. El trebuie să îndrepte lucrurile, să… spele păcatele. Iar în noaptea în care plănuiește să facă asta, ea vine în… în casa *lui,* în Sanctuar… pentru că acest loc, acest loc curat, strălucitor și nou nu este al *lui*… el așteaptă. Ea crede că e al ei, că va avea acolo clubul ei de fete rele, însă nu-l va avea. Deși vine acolo cu încă o fată, nu va avea acel loc.

— Nu aveți de unde să știți asta, nu aveți de ce să credeți asta. Nu puteți.

— Îmi dau seama, o contrazise Eve. Pot să pun cap la cap tot ce știu și să îmi dau seama. Probabil că ea îi spune să dispară, dar el e pregătit pentru asta. Probabil că a pus sedative în niște beri. Știe că ea o să facă un troc pentru ele, că îl va lăsa să rămână dacă îi dă ceva în schimb.

Da, putea vedea scena. Marea clădire goală, fetele, bărbatul care le oferea ceva. Și care avea o misiune.

— Ele iau berea. Au snackurile pe care le-au cumpărat de la magazinul de-alături, așa că mănâncă, beau, Shelby probabil că îi arată locul, vorbește despre planurile ei cu cealaltă fată, cu această asiatică drăguță. Încep să se simtă obosite și, până să priceapă ce se petrece – admițând că au priceput – e deja prea târziu. Își pierd cunoștința.

— Vă rog, opriți-vă. Lacrimi se rostogoliră pe obrazul ei. Vă rog!

— În următoarele săptămâni au mai venit și alte fete, sau le-a adus el. Își cunoaște vocația acum, știe ce misiune are. Se pricepe suficient cât să construiască niște pereți. Îmi imaginez că s-a mândrit cu asta, că a avut grijă să facă treabă bună. Nu va mai fi niciodată singur. Ele vor fi cu el în căminul pe care și l-a făcut. Ceva care îi aparține. Dar, în noaptea în care DeLonna se furișează afară și se duce s-o caute pe Shelby, lucrurile nu se petrec așa cum ar fi trebuit. Nash vine. Nash vede. Nash nu înțelege.

— DeLonna? Ea niciodată nu…

— Ba da, a făcut-o. Eve își puse palmele pe birou și se aplecă spre ea. A vrut s-o vadă pe Shelby, așa că, într-o noapte de septembrie, a ieșit pe fereastra dormitorului și s-a dus la vechea clădire. Am găsit-o, iar ea își amintește mare parte din ce s-a întâmplat. Dar o să-și amintească și mai mult. În noaptea aceea, fratele dumneavoastră mai mare l-a găsit pe fratele mai mic în clădire. Au țipat unul la altul și s-au bătut atunci când Nash a găsit-o pe DeLonna drogată și goală lângă o cadă plină care o aștepta. Spuneți-mi, ce-ar fi făcut Nash dacă și-ar fi găsit fratele pe cale să înece o fată, o fată aflată în grija dumneavoastră?

— Nu se poate… i-ar fi frânt inima. Aș fi știut.

— Nu și dacă el n-ar fi vrut să știți. Era treaba lui să vă protejeze, el era capul familiei. Acest lucru cumplit s-a întâmplat când el trebuia să aibă grijă de tot. Fratele

lui e cel defect. După ce s-a ocupat de Monty, a adus-o înapoi pe DeLonna, încă inconștientă, a îmbrăcat-o în pijama și a închis fereastra. Și nu v-a spus nimic.

— Nu, probabil că ea se înșală.

Dar și îndoiala, și oroarea se deslușiră în glasul Philadelphiei.

— Nu v-a spus niciodată. Cum putea s-o facă? Nu puteați afla niciodată cumplitul lucru pe care îl făcuse fratele dumneavoastră, cumplitul lucru pe care el fusese nevoit a i-l face celui mai mic dintre frați. Așa că v-a zis că l-a trimis pe Monty în Africa.

— Dar nu. Nu. Monty mi-a spus că se duce în Africa. Speranța crescu în vocea ei, în ochii ei. Greșiți, vedeți? Monty a venit la mine și mi-a zis că Nash îl trimite în Africa. Se temea și a plâns, și m-a rugat să-l las să rămână. Eu și Nash ne-am certat în privința asta.

Privirea lui Eve deveni pătrunzătoare.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu doar câteva zile înainte. Cu doar câteva zile înainte să plece. Nash a fost absolut inflexibil, lucru care nu îi era deloc caracteristic, și a făcut ca totul să se întâmple foarte repede. A spus că Monty trebuie să plece, că este pentru binele lui. A zis ceva cum că ar fi singura cale, singura alternativă. Nici măcar nu m-a lăsat să merg cu ei când l-a dus pe Monty la aeroport.

— Kyle încă se mai afla aici?

— Nu. Nu… ah… O ușoară spaimă reveni din nou în tonul ei. Cred că plecase cu o zi sau două înainte, dar nu-mi amintesc exact. Am fost supărată în perioada aceea. Simțeam că îl trimiteam pe Monty printre străini, într-un loc pe care nu-l cunoștea, pentru a încerca să fie ceva ce nu putea fi. Dar el s-a descurcat atât de bine. Nash a avut dreptate. El…

— N-a fost el. A fost Kyle. Nu mi-ați spus nimic din toate astea, despre ceartă, despre faptul că v-a necăjit plecarea lui.

— Nu am considerat că necazurile noastre de demult au vreo importanță. Trebuie să existe o altă explicație pentru toate astea. Nash vă va explica totul.

— Cât a lipsit atunci când se presupune că l-a dus pe Monty la aeroport? Nu mă mințiți! rosti Eve văzând-o pe Philadelphia că ezită. N-o să-i fie de ajutor fratelui dumneavoastră.

— A lipsit multe ore. A fost plecat toată ziua. Am fost atât de furioasă. L-am acuzat că nu s-a întors pentru a nu da ochii cu mine după tot ce făcuse. Cuvintele mele l-au rănit. Îmi amintesc cum s-a uitat la mine când am spus asta.

— Ce-a făcut când s-a întors după ce l-a dus pe Monty?

— El… a intrat în Camera tăcerii. Nu era amenajată complet. Încă mai aveam de lucru la ea, dar îmi amintesc foarte clar că, deși amândoi eram foarte supărați și abia vorbeam unul cu altul, el a intrat acolo și a zis că nu vrea să fie deranjat.

— Acolo, reflectă Eve, unde ați pus o plachetă pentru Montclair.

— Da, este camera noastră de meditație, unde ne regăsim liniștea. Nash a stat acolo mai mult de o oră, aproape două. Ne-am evitat unul pe celălalt până a doua zi, când am primit un e-mail de la Monty, prin care ne anunța că sosise cu bine. Și a mai spus că era foarte frumos acolo, că era cel mai spiritual loc de pe Pământ. Era atât de fericit, de optimist, încât mi-am cerut scuze față de Nash. I-am zis că greșisem. Lucrurile au revenit la normal. Eram foarte ocupați să punem totul în ordine, să stabilim o nouă rutină.

— Peabody, Camera Tăcerii. Începe să cauți din nou în ea. De data asta, o facem bucăți.

— Da, *sir*.

— De ce? vru Philadelphia să știe. Ați căutat deja în ea.

— O să căutăm din nou. Ați pus că încă nu era amenajată complet. Ce însemna asta mai exact?

— Încă nu terminasem de zugrăvit și nu instalasem băncile. Nu voiam să semene foarte mult cu o capelă, ci să fie o încăpere pașnică și care să îndemne la meditație. Încă mai trebuiau puse cascada de perete, florile și plantele.

— În regulă. Puteți să vă duceți să vă ocupați de treburile obișnuite. Mă duc la partenera mea. Nimeni să nu intre acolo.

— Doamnă locotenent. Se ridică – sora dintre cei doi frați păru dărâmată. Monty… Monty nu s-a dus în Africa?

— Nu, nu s-a dus.

— Credeți, chiar credeți că Nash… i-a făcut rău? N-ar fi putut. E incapabil să-i facă rău cuiva. Și îl iubea profund pe Monty. Nu i-ar fi făcut niciodată rău. Vă jur!

— Atunci, unde este? Puteți să-mi spuneți unde se află oricare dintre frații dumneavoastră?

— Nu, nu pot. Mă rog să-i găsiți.

Eve își scoase videofonul în timp ce ieși din birou și se îndreptă spre Camera Tăcerii.

— Electronicele nu sunt permise aici, îi zise Shivitz.

Ignorând-o, Eve intră. Peabody deja dăduse jos câteva tablouri de pe pereți și trecea un miniscaner peste ele.

— Moarte sau închisoare, rosti Eve.

— Cele două lucruri care opresc un criminal în serie.

— Exact așa este. Roarke.

— Locotenente, rosti el apărând pe ecran.

— Am nevoie de o favoare. Finanțele lui Jones s-au dovedit a fi în regulă.

— Vrei să arunc și eu o privire?

— Nu, sora lui se ocupă de bani, așa nu o să găsim nimic în neregulă acolo. Este însă posibil să aibă un alt cont, unul despre care ea nu știe. Unul pe care l-a ținut ascuns.

— Să scotocesc după banii cuiva nu e o favoare. Este distracție.

— Mi-am imaginat că o să spui asta.

— Te anunț dacă găsesc ceva.

— Cred că e posibil să fi folosit numele fratelui său. Caută eventual Montclair ca nume de familie.

— Dacă îmi spui cum să-mi joc jocul, nu faci decât să mă enervezi.

— Bine. Distracție plăcută!

Închise videofonul.

— Există două posibilități, îi zise ea lui Peabody. Fie Jones l-a dus aparent pe fratele cel mic la aeroport, l-a ucis și a scăpat de cadavru, ceea ce face să fie o crimă premeditată, fie l-a dus undeva și l-a închis.

— Moarte sau închisoare.

— Da. Dacă e moarte, îl găsim pe Jones și îl presăm până ne dă toate detaliile. Dacă l-a închis? Aflăm unde, fiindcă pentru a închide pe cineva e nevoie de bani și de un loc unde oamenii sunt închiși, dar care nu este închisoare.

— O instituție?

— Pentru asta e nevoie de bani. Roarke caută banii. Hai să vedem dacă Jones ne-a lăsat aici ceva după care să ne ghidăm.

— Crezi că a ascuns ceva aici?

— Cred că n-a stat să mediteze aici două ore, când ar fi putut să se ducă în apartament sau în birou, sau pur și simplu să mai întârzie o vreme. Conform atotștiutoarei și atotvăzătoarei Quilla, el încă își mai petrece mult timp aici.

Eve își roti umerii.

— Hai să dăm totul jos.

capitolul 22

Scoaseră tablourile din rame, scoaseră fețele pernelor de pe bănci, goliră ghivecele de plante și de pământ.

— Ea a spus că ei încă amenajau camera, încă instalau lucruri, încă zugrăveau. Eve se uită cu ochii mijiți la pereți. Poate că și el a avut aceeași idee ca fratele lui – să ascundă ceva în spatele zidurilor.

— O să avem nevoie de un scaner mai mare.

„Șansele sunt slabe“, gândi Eve, „dar…“

— Hai să aducem unul. El este șocat, se simte vinovat, trăiește o minciună acum. Intră aici pentru a se gândi, a se ruga, a medita sau ce-o fi. L-a îndepărtat pe fratele lui, l-a dus undeva, n-o poate privi pe sora lui în ochi. El este capul familiei, continuă ea plimbându-se prin cameră. El a făcut ce-a crezut că e mai bine sau s-a convins să creadă că e mai bine, că este lucrul corect. Trebuie să poarte singur această povară. Dar nu așa fac ei, nu?

— Un scaner și doi criminaliști sunt pe drum, îi spuse Peabody. Poftim?

— Treaba cu purtatul poverii de unul singur. Nu-i asta. E vorba de încrederea în puterea superioară, nu?

— Ei bine…

— Totuși, aici nu se află nici un obiect religios. Nici cruci, nici Buddha, nici stele în cinci colțuri.

— Sunt deschiși oricărei confesiuni creștine. Dar există simboluri, elemente.

— Ce simboluri, ce elemente?

— Plantele – lucruri care cresc –, pământul. Lumânări pentru foc. Pictura aceea murală cu nori îmi sugerează aer. Și…

— Cascada. Cascada înseamnă apă. Și-a găsit fratele pe cale s-o înece pe Lonna. Apă.

Pânza de apă subțire și limpede curgea pe o placă având o lățime de 60 de centimetri de ceea ce ea presupuse a fi piatră falsă prinsă pe perete. Cădea lin și susurând într-un mic jgheab făcut să semene cu cuprul înverzit și se aduna într-un

mic bazin pe fundul căruia se aflau pietricele albe.

— E drăguță, comentă Peabody. Am avut mereu cascade acasă – cascade solare – în grădină. Iar tata mi-a construit o micuță cascadă din piatră în solariu. Cred că aceea era camera noastră a tăcerii. Era plină de plante și bănci de piatră, iar pe jos erau perne. Nu era foarte diferită de asta, cu excepția pereților de sticlă. Obișnuiam să… Dar pe tine nu te interesează.

— Cum oprești chestia asta?

— La noi, energia era furnizată de panouri solare, dar așa ceva probabil că are un întrerupător la tabloul general. Totuși, probabil că are și aici un întrerupător de siguranță, în caz că se strică și începe să stropească.

Peabody se uită încruntându-se la bara de sus.

— E un design drăguț – vezi, sursa de sus pare a face parte din stucatura tavanului, se combină perfect, creând iluzia că apa curge din perete. Dar n-ai vrea ca întrerupătorul de siguranță să fie într-un loc unde nu poți ajunge.

Se lăsă pe vine, apoi începu să meargă în patru labe pe lângă bazin.

— Doar că nu văd… Stai, uite. Abia se vede acest panou.

Îl deschise și apăsă micul întrerupător din interior.

Șuvoiul de apă își micșoră debitul, ajunse să picure, apoi se opri.

— Ha. Ai ochi buni.

— Sunt pricepută. Peabody se ridică pe vine. Chestia asta reciclează apa. Apa curge în bazin, apoi urcă prin țeava din spatele peretelui.

— Nu se poate goli?

— O golești dacă e vreo problemă.

— Douăsprezece fete moarte și doi suspecți dispăruți sunt o problemă.

— Corect. Peabody se lăsă din nou în patru labe și apăsă un alt întrerupător, iar apa începu să se scurgă bolborosind.

— Ești pricepută. Eve îngenunche, își ridică mâneca și începu să scormonească pe sub stratul de pietricele. Avem nevoie de o găleată sau ceva.

— Mă duc să-ți aduc o găleată sau ceva.

În timp ce apa se scurgea, Eve continuă să scormonească pe sub pietricele albe și netede. Se gândi că, probabil, nu era nimic acolo. Probabil că el doar stătuse acolo, părându-i rău de el însuși, întrebând universul de ce fratele lui ajunsese să fie un ucigaș dement.

Dar, la un moment dat, degetele ei dădură de ceva. Trase de el și scoase un pandantiv aflat pe un lanț de argint.

O jumătate de pandantiv, se corectă ea, ca jumătatea unei piese de puzzle, care avea inscripționat pe o față „NASH“, iar pe cealaltă, „FRAȚI“.

— Uite, Peabody, rosti ea când auzi ușa deschizându-se. Un indiciu.

— Uau, ce harababură ați făcut aici!

— Quilla. „La naiba!“ gândi ea. N-ai e căuta aici.

— Vreau doar să văd. De ce ați făcut așa o harababură? Chestia aia era sub cascadă? De ce să pună cineva lănțișorul uniunii sub cascadă? E ud tot.

— E normal dacă a stat în apă. Lănțișorul uniunii?

— Sigur. Le primesc prietenii foarte buni. Știți? Suntem două jumătăți ale aceluiași întreg sau ne potrivim perfect, o prostie de genul ăsta. E total jalnic.

Dar, chiar în timp ce spunea asta, Quilla se uita la pandantiv ca și cum și ea ar fi vrut unul.

— Poate. Pe cel purtat de tine e trecut numele tău sau al celui mai bun prieten?

— Al celui mai bun prieten, firește. Ăsta-i rostul, nu?

— Bine. Pleacă!

— Haideți, toată lumea umblă în vârful picioarelor pe aici de parcă s-ar teme să nu trezească vreun monstru. E plictisitor.

— Du-te și te plictisește. Peabody, se răsti Eve când partenera ei intră aducând o mare găleată albă.

— O, hei, chiar n-ar trebui să te afli aici, în clipa asta.

— Categoric nu-i Camera Tăcerii, nu cu voi aici. O să goliți bazinul? V-aș putea ajuta.

— Nu, rosti Eve cu fermitate. Pleacă!

— Rahat, că tot vorbeam de lucruri jalnice.

Ieși bosumflată.

— Chestia asta are o pereche. Pe care scrie „Monty“.

— Sunt lănțișoare ale uniunii. Sunt în general pentru fete sau pentru cupluri, bărbații le au în general în copilărie.

— El l-a pus pe al lui Monty aici, așa că și al lui trebuie să fie aici. În felul acesta le putea păstra, ascunse, dar împreună. Pentru a diminua puțin vina, poate, sau un simbol al purificării. O s-o lăsăm pe Mira să rumege asta. Pune-l într-o pungă.

Peabody luă pandantivul și puse jos găleata.

— N-ai de gând să scoți pietricelele?

— Lasă-mă să… l-am găsit. Și avem perechea.

Ridică a doua jumătate, care avea „MONTY“ inscripționat pe o parte și „PENTRU TOTDEAUNA“ pe cealaltă.

— Numele pe față, „frați pentru totdeauna“ pe spate. Uniți pentru o vreme. Dar el n-a mai suportat să-l poarte, nu după ceea ce făcuse. Și nu i-a putut îngădui fratelui său să-l păstreze pe-al lui. Dar Jones avea să știe mereu că erau aici. Putea să șadă aici, să se gândească la fratele lui, să-și spună că procedase cum era mai bine.

— E trist, dacă stai să te gândești.

— Poate că este trist, dar e și o tâmpenie. Responsabilitatea adevărată înseamnă să faci ceea ce este corect chiar dacă e greu. Faptul că s-a ocupat el însuși de fratele lui, într-un fel sau altul? Este o slăbiciune. E ca și cum ai fura un câine.

— Un câine? A, ca DeWinter și Bones. Bine, dar câinele e cu adevărat fericit.

— Câinele putea fi fericit și dacă situația era rezolvată așa cum trebuie, conform legii. Și ceva lipsește.

— Lipsește?

— Ceva care să reprezinte surorile. Începu din nou să scotocească pe sub pietricele. Și nu s-ar simți responsabil și pentru văr? Nu s-ar gândi că l-a trimis la moarte sau ceva de genul ăsta? Ar fi simțit nevoia să…

În vreme ce scormonea, privirea i se opri asupra plăcii comemorative.

În amintirea dragă a lui

Montclair Jones,

Iubitul frate al lui

Selma, Nashville și Philadelphia.

Trăiește în inimile noastre.

— „Trăiește“, murmură Eve. Dă placa jos de pe perete.

— Vrei să dau placa jos de pe perete? Scărpinându-și nasul, Peabody o studie. E prinsă cu șuruburi. Trebuie să fac rost de…

— Quilla! rosti Eve abia ridicându-și vocea.

Fata își băgă capul pe ușă.

— Eu tocmai…

— Lasă asta. Adu-mi o șurubelniță.

— Imediat!

— Asta doar ne întărește bănuielile, spuse Eve renunțând și începând să pună pietricelele ude în găleată. Nu ne spune unde se află Jones și nici nu confirmă că frate-său trăiește.

— Am găsit una! Quilla dădu buzna înăuntru, ținând în mână o șurubelniță pe baterii. Pot s-o fac eu?

— Nu. Peabody.

— Ce-ar fi să ții șuruburile după ce le scot?

Peabody propti vârful șurubelniței într-un șurub și o porni.

— De ce vreți s-o dați jos de pe perete? E acolo dintotdeauna. Supraveghetoarea o să miaune ca șase coșuri cu pisoi când o să vadă ce-ați făcut aici. De ce…?

— Taci! S-ar putea să uit că ești aici, unde n-ai ce căuta, dacă taci odată.

În spatele lui Eve, Quilla își dădu ochii peste cap, dar își închise cu fermitate gura.

— Ultimul șurub. E mai grea decât pare. Țin-o de partea aia, Quilla, ca să nu… Gata.

Peabody o desprinse de perete.

— E bronz adevărat. Are o greutate serioasă și… are două fețe.

— Vărul e pe spate, rosti Eve.

— Ai perfectă dreptate.

După ce Peabody întoarse placa, Eve citi:

Cu profund regret și mare durere, în amintirea lui Kyle,

Un om credincios, loial și cu spiritul pur.

— Cine-i Kyle? vru Quilla să știe. Cum se face că e cu fața la perete? Nu pare cinstit.

— Chiar nu este. Pune-o într-o pungă, Peabody. Am mai găsit ceva. Scoase o inimioară de aur prinsă de un lănțișor subțire. Sora cea mare. Scrie „Selma“ pe spate.

Peabody se apropie ținând în mână o pungă pentru probe.

— E și mai trist.

— La naiba cu tristețea, declară Eve și începu din nou să scotocească. Poftim, piesa lipsă.

Eve ridică un inel.

— Uau! Și ăla era acolo? Ce mai e în bazin?

— Nu atinge nimic! se răsti Eve la Quilla.

Examină inelul, inimile sale înlănțuite și mica pietricică albă de la intersecția lor.

— E drăguț, rosti Quilla, dar își ținu mâinile la spate.

Peabody gâfâi în vreme ce sigila placa aceea grea.

— Genul de inel pe care i-l dai unei iubite.

— Serios? Gândindu-se la asta, Eve îl răsuci și îl ținu în lumină. Ai intuit bine. Este inscripționat pe interior: „P & P = o inimă“.

— Hai să aflăm cine e al doilea P. Șterge-o! îi ordonă Eve Quillei. Și ține-ți gura.

— Am înțeles. Rânji. E o marfă a-ntâia. O să scriu despre asta.

— Toată lumea scrie despre ceva. Pune-i pe criminaliști să ia probele, să le înregistreze și să sigileze camera.

— Am înțeles, rosti Peabody zâmbind. O să pun doar plantele înapoi în ghivece, ca să nu moară.

— Fă-o repede.

Ieși și se duse la biroul lui Shivitz.

— Unde este domnișoara Jones?

— Într-o ședință.

— Scoateți-o de acolo, acum, sau o s-o fac eu.

— Cred că sunteți rece și crudă. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

— Credeți ce vreți, dar chemați-o.

Cu nasul ridicat spre tavan, Shivitz porni pe un coridor. Câteva clipe mai târziu, Philadelphia veni grăbită pe același traseu.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Cine este celălalt P de pe ăsta?

— O, Dumnezeule! Pentru un moment, o lumină se aprinse în ochii ei. O, unde l-ați găsit? Cu lumina încă strălucind, întinse mâna spre el. Credeam că l-am pierdut. L-am pierdut cu ani în urmă. Mi-a frânt inima, puțin.

— Cine-i P?

— Peter. Peter Gibbons. A fost prima mea iubire. Eram adolescenți, dar am fost atât de îndrăgostiți. Părinții mei n-au fost de acord, desigur. Eram atât de tineri, iar el era… era un băiat cu înclinații spre logică și știință, nu spre credință. Mi-a dat inelul când am împlinit 18 ani, chiar înainte să plec la colegiu.

Eve nu spuse nimic când Philadelphia și-l puse pe deget și îl studie zâmbind ușor.

— Și el a plecat la colegiu, dar ne-am jurat că ne vom căsători într-o zi, că vom avea o familie. Desigur, n-a fost să fie. M-am căsătorit cu un bărbat cu care tata a fost de acord. Nu a ținut. Este un bărbat bun fostul meu soț, dar nu am fost niciodată cu adevărat fericiți. Mă întreb dacă simți vreodată pentru cineva ce-ai simțit pentru primul iubit. Își ridică privirea de la inel. Vă mulțumesc atât de mult, dar unde l-ați găsit?

— Acolo unde l-a pus fratele dumneavoastră Nash, împreună cu pandantivul de aur al surorii dumneavoastră, Selma.

— Micuța inimioară a Selmei… dar…

— Și lănțișoarele uniunii care i-au aparținut lui și celuilalt frate. Toate erau îngropate sub pietricelele din bazin.

— Dar nu are nici un sens. Lumina din ochii ei se stinse. De ce să-mi ia inelul, de ce să…?

— Unde se află Peter Gibbons?

— Eu… noi nu prea am păstrat legătura. Este medic, psihiatru. Are o mică instituție privată în partea de nord a statului.

— Unde? întrebă Eve chiar în clipa în care videofonul ei sună.

— În Adirondacks, lângă Newton Falls. Institutul Deplina Lumină pentru Sănătate. Ducându-și o mână la inimă, Philadelphia se masă în cercuri tremurătoare. Credeți că Monty se află acolo? Credeți că Nash l-a dus pe Monty la Peter?

— Stați puțin. Răspunse la videofon. Ce-i?

— Locotenente, raportez. Al doilea cont, pe numele Kyle Montclair, a fost deschis cu 15 ani în urmă și a existat un depozit inițial de 8 000 fix. Ulterior, au urmat depuneri mici, dar regulate, fiind făcute plăți automate către…

— Institutul Deplina Lumină pentru Sănătate.

— Nu știu de ce mă mai deranjez dacă tu tot intri pe teritoriul meu.

— Este în nordul statului, lângă o localitate numită Newton Falls.

— Știu, rosti el pe un ton sec. Mi-am făcut treaba.

— Mai am una. Trebuie să ajung acolo cât mai repede posibil.

— Bine. Du-te la aeroportul West Side, pista privată. În 20 de minute, să fii acolo.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult.

— Vreau să merg cu dumneavoastră, rosti Philadelphia după ce Eve închise.

Dacă lucrurile pe care le credeți sunt adevărate, trebuie să-i văd pe frații mei. Trebuie să vorbesc cu frații mei.

— Probabil că este o idee bună.

Se uită spre cei doi criminaliști care intrară aducând un scaner portabil și arătă spre camera care o interesa.

— Trebuie doar să-i spun supraveghetoarei-șefe.

— Aveți două minute. Peabody, o chemă ea intrând în cameră. Vii cu mine. Quilla, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai intra aici.

— Ce se petrece?

— Multe treburi oficiale. Uite ce este, rosti ea lăsând-o puțin mai moale, ne-ai ajutat, așa că o să-ți povestesc mai târziu. Peabody, plecăm.

Se așteptase la un avion ușor, ceea ce era oricum suficient de rău. Dar se pomeni că trebuia să urce – cu stomacul strângându-i-se și multe emoții – într-un elicopter cu reacție, Roarke aflându-se la manșă.

— Urcați în spate, îi ordonă ea Philadelphiei și îi dădu o pereche de căști. Puneți-vă astea și țineți-le pe urechi.

— Asta-i ultra, declară Peabody și își prinse centura. N-am fost niciodată în Adirondacks. Ar fi trebuit să-mi iau niște cizme de zăpadă. Fac pariu că e zăpadă acolo.

— O să supraviețuim. Să recapitulăm.

Îl puse pe Roarke la curent cu ultimele descoperiri și le spuse și lui, și lui Peabody despre legătura cu Peter Gibbons. Acest lucru o ajută să nu se gândească la faptul că zbura cu viteză foarte mare, într-o jucărie cu elice. Dar n-o ajută când zburară cu viteză foarte mare peste munții acoperiți cu zăpadă.

Aceștia păreau mult prea mari, mult prea aproape.

— Sunt doar niște curenți laterali, îi spuse Roarke când elicopterul se zgâlțâi.

— Nu putea să stea în oraș? Sunt o grămadă de locuri în oraș, dar nu, trebuia să facă treaba asta într-o cabană de la munte, unde nu sunt decât stânci și copaci. Dracu' să le ia de stânci și de copaci!

— E superb! Peabody, cu nasul lipit de geam, țopăi pe scaunul ei. Uite și un lac! E înghețat tot.

— Când o să ne prăbușim pe el, o să ricoșăm, în loc să ne înecăm.

Roarke râse și începu să zboare în cerc.

Ea se încleștă de marginile scaunului ca de un colac de salvare.

— Ce faci?!

— Cobor, iubito. Iată institutul!

Cu dinții încleștați, se sili să privească în jos. Nu era o cabană în pădure, ci un complex mare care se întindea într-o vale dintre doi munți cu adevărat mari și înzăpeziți. Privind-o fără tragere de inimă din cer, i se păru că arată ca o vilă foarte

mare sau mai degrabă, se corectă ea, ca o școală importantă.

Apoi, fiindcă îi provoca amețeală, încetă să se mai uite în jos și doar se ținu de scaun până când elicopterul ateriză lin.

Coborî imediat pe heliport și așteptă ca picioarele ei să devină din nou stabile. Încă nu era foarte sigură pe ele când câțiva oameni ieșiră din clădirea principală și alergară spre heliport. Deși simțea puțină greață, îi recunoscu pe oamenii de la pază când se apropiară de ea.

— Aceasta este o instituție privată. Vă rugăm să…

Eve doar își ridică insigna.

— Peter Gibbons.

— Trebuie să-mi spuneți ce treabă aveți cu domnul doctor Gibbons.

— Nu, nu trebuie. El trebuie să-mi spună niște lucruri. Fie mă primește acum, fie pun ca locul acesta să fie înconjurat de polițiști și închis. Gibbons, repetă ea.

— Haideți să discutăm înăuntru.

— Nimeni nu părăsește perimetrul.

Porni alături de el. Peabody avusese dreptate în privința zăpezii, dar drumurile erau curate, aleile de piatră tăind prin pătura albă.

— De când se află Montclair Jones aici?

— Nu pot să discut cu dumneavoastră despre pacienți.

„Nici nu trebuie“, gândi Eve. El tocmai îi confirmase suspiciunile.

Înăuntru era o tăcere ca într-o biserică. Nu ca într-un spital, ci ca într-un confortabil centru de dezintoxicare pentru cei foarte bogați. Erau plante peste tot, podelele străluceau, exista chiar și un șemineu cu gaz în care ardea focul.

— Așteptați aici, îi spuse gardianul.

Cei doi tovarăși ai lui rămaseră de pază în vreme ce el urcă niște scări.

— O să mă lăsați să-l văd pe Monty? întrebă Philadelphia.

— O să ajungem și la asta.

— O să-l arestați? O să-i arestați pe amândoi? O să-i băgați în închisoare?

Eve nu răspunse, ci îl privi pe bărbatul care cobora grăbit scările. De înălțime mijlocie, potrivit de frumos – până te uitai a doua oară la el. Ochii pătrunzători, de un albastru rece ca iarna și maxilarul puternic îl făceau și mai atrăgător.

— Eu sunt doctorul Gibbons, începu el. Ochii de un albastru rece ca iarna se lărgiră, apoi deveniră calzi ca vara. Philly. Cu mâinile întinse, trecu pe lângă Eve și le cuprinse pe ale Philadelphiei. Arăți la fel.

— Nu. Firește că nu.

— Pentru mine, ești neschimbată. Nash a luat legătura cu tine? Mă bucur atât de mult. Îmi pare foarte rău, dar nu se putea să-ți ascundă asta.

— Dumneavoastră ați ascuns asta de toată lumea, vreme de 15 ani.

Se răsuci, iar ochii îi deveniră iarăși reci când îi întâlni pe ai lui Eve.

— Nu este ce credeți. Ar trebui să mergem în sala de conferințe. Biroul meu e

prea mic pentru toată lumea.

— Unde este Montclair Jones?

— Camera lui se află la etajul doi, în aripa de est. Philadelphia gemu, iar el se uită la ea. Îmi pare atât de rău. Nash este cu el. Dacă mi-ați da voie să vă explic… Sunteți doamna locotenent Dallas, nu-i așa?

— Corect. Explicațiile sunt un început bun. Peabody, vreau să te postezi la ușa camerei fraților Jones.

— Nici unul dintre ei nu va pleca, dar vă înțeleg. Cineva de la pază vă va însoți, îi spuse el lui Peabody.

În vreme ce Peabody plecă împreună cu un paznic, Eve îl însoți pe Gibbons pe scări.

— Pe aici. Nash a venit la mine acasă, aseară. Era într-o stare de anxietate profundă, chiar panică.

— Fac pariu.

Gibbons deschise o ușă și le făcu semn să intre.

Ea aprecie că semăna mai mult cu o cameră de relaxare decât cu o sală de conferințe, cu toate că exista obișnuita masă lungă. Gibbons o conduse pe Philadelphia spre o canapea.

— Pot să-ți ofer ceva? Ai mâinile reci. Vrei un ceai?

— Nu, nimic.

— Încă îl porți, rosti el încet.

— Nu. Își coborî privirea spre inel, apoi o ridică spre el. Eu… o, Peter!

— Este greu pentru tine. E greu pentru noi toți.

Se așeză lângă ea, îi luă mâna în ale lui și se uită din nou la Eve.

— Ar trebui să încep cu cele întâmplate cu 15 ani în urmă. Eram la început pe vremea aceea. Mă angajasem cu un an în urmă, inițial. Am păstrat legătura cu Nash, de-a lungul anilor.

— N-am știut asta.

— Amândoi ne-am căsătorit, amândoi am divorțat. Nash m-a contactat cu ani în urmă, zguduit, disperat. Mi-a spus că Monty avea necazuri, că încercase să-i facă rău uneia dintre fetele aflate în grija voastră și că nu părea să înțeleagă gravitatea acțiunilor sale. Fata era teafără, dar nu-i mai putea îngădui lui Monty să se afle în preajma copiilor, nu-l mai putea lăsa liber fără un control psihiatric serios. Desigur, am fost de acord să-l primesc ca pacient, cu toate că nu am fost de acord când el a insistat că tu nu trebuie să afli, Philly.

— În cel mai fericit caz, Monty era vinovat totuși de atac, sublinie Eve.

— Ar fi trebuit să anunțăm poliția? Poate. Dar un prieten m-a rugat să-l ajut pe fratele lui. L-am ajutat. Când a venit aici, Monty era ca un copil. Și-a amintit de mine, iar asta a fost de folos. S-a bucurat să mă vadă și a presupus că și tu vei veni într-o zi, Philly, și la fel am presupus și eu.

— El te-a plăcut mereu foarte mult, rosti Philadelphia.

— Și asta a fost de folos, replică Peter. Se temuse că va fi trimis tocmai în Africa. Starea lui psihică era foarte fragilă.

— La fel ca a mamei, adăugă Philadelphia.

— N-are înclinații suicidare, o asigură Gibbons. N-a avut niciodată, dar totuși am fost precauți inițial. L-am luat ușor la început. Era pasiv, obedient. Credea că, dacă se poartă frumos, o să se întoarcă acasă sau tu și Nash veți veni aici. Când am vorbit despre ce s-a petrecut, mi-a spus că fata era rea și că el a vrut s-o spele de păcate în apa de acasă, fiindcă, odată purificată, putea să stea în casă. Cu toții urmau să fie acasă.

— Ar fi înecat-o, zise Eve.

— În mintea lui, el o ajuta. O spăla de păcate, îi dădea viață – nu i-o lua. Mama lui a murit în păcat. Asta credea tatăl vostru, Philly.

— Știu. Eu nu. Nu pot. Dar tata asta crede.

— Și i-a băgat asta în minte lui Monty, iar Monty credea că și el putea sfârși la fel și să fie alungat de-acasă.

— O, Dumnezeule! Am încercat din răsputeri să-l facem să se simtă în siguranță.

— Boala l-a împiedicat să simtă asta. I-am spus lui Nash ce părere am despre tratamentul primit de el și de mama voastră. O să vorbim despre asta mai târziu. Dar cu Monty, ori de câte ori am încercat să ajung la rădăcinile bolii, devenea agitat, adesea în asemenea hal, încât trebuia să-l sedăm. În loc să facă progrese, a regresat. Nimic din ce-am făcut, din ce-am încercat să fac n-a dat rezultate la el.

— A ucis douăsprezece fete, îl întrerupse Eve. N-a pomenit niciodată asta?

Frustrarea apăru pe chipul lui Gibbons, în timp ce clătină din cap.

— A vorbit despre ritualuri de purificare, despre casă și că nu va fi nevoit s-o părăsească niciodată. Nu mai vorbește despre plecarea acasă deoarece crede că aceasta este casa lui. În urma ședințelor a devenit clar că, dacă i s-ar fi îngăduit să plece, s-ar fi apucat din nou de aceste ritualuri de purificare. Consideră că aceasta este misiunea lui. Consideră că are în sfârșit un scop, așa cum vede că aveți tu și Nash. Să le salveze pe fete, să le spele de păcate și să le aducă acasă.

— Douăsprezece fete, rosti Eve.

— Suspectez că a mai fost o tentativă, dar nu am reușit să-l determin să-mi spună ce făcuse. N-am izbutit să-l fac să vorbească despre motivul pentru care avea această misiune și despre elementele sexuale implicate. Nu pot decât să vă zic că nici eu, nici Nash n-am știut că îl găsise pe Monty nu încercând să comită o primă crimă, ci pe ultima.

— Aș putea să vă vorbesc ore în șir despre psihicul lui, să vă explic opinia mea despre de ce și cum, și cum a ascuns și a reprimat ce a făcut. Dar pe scurt pot să vă spun că el crede că a făcut ceea ce era corect și necesar și că fratele lui nu a înțeles, nu a avut încredere în el, nu a crezut în el, astfel încât el nu a putut să-și facă treaba.

Abia în ultimii ani, a reușit să reia cât de cât legătura cu Nash.

— Psihicul lui este ceva despre care să dezbateți dumneavoastră și alți psihiatri. El a ucis douăsprezece fete și a încercat să omoare o alta. În loc să fie deferit justiției, a locuit aici, confortabil, fără să suporte consecințele.

— N-aș fi de acord în privința consecințelor. El nu știe de crime. Când a înțeles că Monty e vinovat, Nash a venit aici și mi-a spus totul.

— Totuși, nici atunci n-ați contactat poliția.

— Tocmai eram pe cale s-o facem când ați sosit. Nash a vrut să mai petreacă puțin timp cu fratele lui, înainte ca noi doi să-l ducem pe Monty înapoi la New York și să vi-l predăm.

Gibbons luă din nou mâna Philadelphiei.

— Philly, Nash era distrus când a venit la mine, aseară. Pentru că știa că va trebui să-și predea fratele poliției. Fratele pe care amândoi îl iubiți, fratele față de care se simte responsabil. Și pentru că tu trebuia să afli ce făcuse Monty.

— Trebuie să-i văd pe amândoi.

— Știu. Monty este foarte nervos că se va duce într-o excursie, că se întoarce la New York. I-am dat ceva contra anxietății. Nu se va duce la închisoare, doamnă locotenent. Nici un medic, nici o instanță nu-l va declara oficial sănătos psihic. Nu va fi niciodată liber și nu va ști niciodată ce înseamnă să ai o viață, să te îndrăgostești, să ai o familie, o slujbă, un cămin adevărat. Poate că nu este o justiție adevărată, dar astea sunt consecințele.

— Trebuie să-l văd. Eve se ridică. Trebuie să vorbesc cu el.

— Da, trebuie.

— Pot să...?

— Nu, nu acum, replică Eve înainte ca Philadelphia să poată termina.

— E mai bine să aștepți, o asigură Gibbons. Deja are dificultăți în a se obișnui cu ideea că pleacă de-aici. Dar, când poliția va fi gata să-l ia, îl va ajuta să fii alături de el.

— Acum am bea ceaiul acela, nu? sugeră Roarke aruncându-i o privire lui Gibbons.

— Da, o idee foarte bună. O să cer să vi se aducă. Doamnă locotenent, vă conduc la el.

Ea așteptă până ieșiră din cameră și urcară un alt rând de trepte.

— În toți acești ani, nu l-ați putut face să recunoască acele crime?

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că el comisese niște crime. Doamnă locotenent, el nu este o persoană violentă, ci, după cum am zis, este pasiv. Vorbește despre fete, la plural, dar noi am presupus – și, de fapt, am presupus corect – că le consideră un întreg. Fete rele, fete pierdute. El le va salva. Își face iluzii, iar educația primită... ei bine, după cum am zis, ar dura ore să vă explic. O să constatați că el nu le consideră moarte, ci salvate. Nu înțelege că le-a omorât. Mintea lui este asemănătoare cu a unui copil. Există furie, dar e difuză acum. Are îndatoriri aici, o

rutină, oameni care au grijă de el. Nu i se cere să facă lucruri pe care simte că nu este în stare să le facă.

Se opri în fața ușii lângă care se afla Peabody.

— Ne permiteți mie și lui Nash să rămânem? Va fi mai puțin anxios așa.

— O să încercă așa. Dacă interveniți, plecați.

Dând din cap, Gibbons deschise ușa.

Nash Jones se ridică imediat, țâșnind de pe scaunul pe care șezuse privind cum fratele lui își împacheta încet hainele într-o valijoară.

— Doamnă locotenent, eu…

Gibbons clătină din cap.

— Monty, ai musafiri.

— Mă duc într-o excursie.

Arăta ca un copil în trup de bărbat. Chipul lui molatic și adormit era palid sub o claie ciufulită de păr nisipiu. Ochii lui aveau o privire lipsită de viață, goală.

— Împachetez. Pot s-o fac singur.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

— Doctorul Gibbons pune întrebări.

— Și eu pun întrebări.

— Ești doctor?

— Nu, sunt polițistă.

— O, vai, cineva are necazuri!

Rânji către fratele lui, ca și cum ar fi împărtășit o glumă.

— O să-ți citesc drepturile. Înțelegi ce sunt drepturile?

— Este în regulă dacă, uneori, mănânc întâi desertul, atâta vreme cât mănânc apoi și restul.

„O, Doamne, Dumnezeule!“ gândi Eve, dar îi citi Miranda revizuită.

— Înțelegi ceva din toate astea?

— Nu trebuie să vorbesc cu tine decât dacă vreau.

— Corect. Și poți să chemi un avocat.

— Îi am pe Nash și pe doctorul Gibbons. Ei sunt deștepți. Cu grijă, împături un pulover bleumarin și îl puse în valijoară. Și eu pot fi deștept dacă mă gândesc bine.

— În regulă. Vreau să vorbim despre perioada când locuiai la New York. Despre Sanctuar.

— Nu pot să mă mai duc acolo. Nu mai este acasă. Aici e acasă.

— Dar, când era acasă, ai cunoscut-o pe Shelby. Îți amintești de Shelby?

— E rea. A spus că este prietena mea, dar a fost rea cu mine. E rea, șopti Monty. Vreau să împachetez, ca să plec în excursie.

— Poți vorbi cu doamna locotenent Dallas în timp ce împachetezi, spuse Gibbons.

— Dallas este un oraș în Texas. Toată lumea știe asta. Și eu sunt un oraș.

— În ce fel a fost Shelby rea cu tine?

— De ce trebuie să-ți spun? Nash m-a făcut să-i zic lui. A spus că *trebuie* să-i zic pentru că este fratele meu. Tu nu ești fratele meu.

— Ar trebui să-i spui ce mi-ai zis mie.

Cu vocea îngroșată de lacrimi, Nash puse o mână pe umărul fratelui său.

— Tu te-ai înfuriat. Nu-mi place când te înfurii.

— M-am înfuriat în New York, cu mult timp în urmă. Am fost supărat și n-ar fi trebuit să-ți vorbesc în felul acela. Dar astăzi nu m-am înfuriat când ai vorbit cu mine, când mi-ai spus despre Shelby și… și despre celelalte.

— Pentru că noi suntem Nash și Monty. Frați pentru totdeauna.

— De ce nu i-ai spus lui Nash despre Shelby și despre celelalte fete mai demult? îl întrebă Eve.

— Era furios, așa că nu i-am spus. Apoi a trebuit să vin aici, dar Peter e aici, așa că e bine. Apoi, am uitat. Aici nu sunt fete rele, iar eu am uitat de asta. Nici măcar nu mai visez asta.

— Ce-ar fi să-mi spui despre asta, despre Shelby? îi ceru Eve.

— Este în regulă să-i zici, Monty, îl îndemnă Peter. N-o să se înfurie.

— Shelby a spus că o să mă facă să mă simt bine într-un fel special, într-un fel secret. A făcut-o, dar e un lucru rău. O să aibă necazuri dacă îți spun. Eu nu sunt gură-spartă.

Mimă tragerea fermoarului de-a lungul buzelor.

— E-n regulă. Ce s-a întâmplat cu Shelby?

— *Nimic.* Își ridică mâinile în aer și le scuturâ. Nimic, nimic. A vrut să stea la Sanctuar. La fel și eu, dar Nash și Philly au zis nu. Dar celălalt loc nu era *acasă,* așa că eu și Shelby am vrut să rămânem. Shelby a zis că pot, dar după aceea a spus că nu pot pentru că sunt prost. Și asta m-a durut. Ea era rea. Noi trebuia să le ajutăm pe fetele rele să fie bune. Eu am ajutat-o să fie bună. Și pe prietena ei la fel. Și le-am ajutat și pe fete să fie bune, ca să poată sta în casă. Acum, mă duc într-o excursie.

— Cum le-ai ajutat?

— Nu-mi amintesc. Cu viclenie, cu foarte puțină viclenie, se uită în stânga și în dreapta. Nu mă gândesc la asta.

— Ba cred că te gândești. Le-ai pus un sedativ în băuturi. Aveai nevoie ca ele să tacă și să nu se zbată.

— A trebuit. Monty își umflă obrajii, apoi dădu drumul aerului. Nu voiau să înțeleagă când erau rele. După aceea, înțelegeau. După ce spălam păcatele. Am umplut cada cu apă caldă, plăcută. Apa rece nu-i distractivă. N-am vrut să le fie frig, pentru că a trebuit să le scot hainele. Nu le-am atins. Jur! Dar nu puteau să rămână îmbrăcate fiindcă nu s-ar fi curățat așa cum trebuie. Am pus-o pe Shelby în apă caldă și m-am rugat, așa cum se face. Apoi, ea a fost curată și dormea așa tăcută. Am învelit-o bine și confortabil, înainte de a o ajuta pe prietena ei. Apoi, le-am dus jos.

Puteau să vină oameni și să le spună că nu pot sta acolo, dar eu am aranjat să nu le vadă nimeni și să poată rămâne acasă.

— Cum?

— Pot să construiesc, așa că am făcut un nou perete pentru ca ele să aibă o ascunzătoare secretă. Ca un club.

— În regulă. Străbătu camera și luă de pe un raft un cățel de pluș ponosit. De unde ai asta?

— Este cățelul meu. Se rătăcise. Eu l-am găsit. E al meu. Numele lui e Baby.

— Baby a fost al altcuiva.

— Poate, dar ea n-a avut grijă de el. Eu am.

— L-ai găsit pe Baby. Ai găsit și alte fete rele.

— Când ești misionar, trebuie să te duci la oamenii păcătoși și să-i ajuți. Dar nu în Africa. Este înfricoșător acolo. Nu vreau să mă duc în Africa, Nash.

— Nu, nu trebuie să te duci.

— Dar mă duc într-o excursie. Trebuie să împachetez, îi spuse el lui Eve.

— Da, dă-i drumul. Împachetează pentru excursia ta.

epilog

La sfârșitul unei zile lungi și mizerabile, Eve se târî în casă. Dorea să facă un duș usturător de fierbinte și să uite.

În loc să-i găsească pe Summerset și motanul pândind în hol, îl văzu pe Roarke apropiindu-se de ea, cu motanul pe urmele lui.

— E altfel.

— Am vrut să fiu aici când ajungi acasă. Pari epuizată.

— Chiar așa mă simt. Mulțumesc pentru ajutor – cu spionajul financiar, cu transportul.

— Astea sunt lucruri ușoare și amuzante. Dar asta? O cuprinse cu un braț și o conduse pe scări. Asta e necesar. Cu siguranță, este una dintre regulile căsătoriei.

— Care anume?

— Să te susțin la sfârșitul unei zile grele. Nu trebuie să vorbești despre asta.

— De fapt, poate că mi-ar prinde bine să elimin totul din sistem. El habar n-are ce naiba se petrece. Monty Jones.

— Ce se petrece?

Eve se așeză pe marginea patului și reuși să zâmbească atunci când el se lăsă pe vine și îi scoase cizmele.

— Deocamdată, o să stea un timp în aripa de psihiatrie de la Rikers. Va fi examinat, se va sta de vorbă cu el, va fi testat, i se vor face analize și așa mai departe. Când începe să-mi pară rău pentru el, mă gândesc la fetele de pe planșa mea.

Se trânti pe spate și se uită la tavan.

— Știa ce face când a ucis-o pe Shelby. Îmi pun la bătaie insigna pentru asta. Era enervat și suferea, iar în mintea lui se amestecau faptul că o face să plătească și faptul că o face să fie bună. Dar știa. Și cred că asta l-a făcut să cedeze. Faptul că a realizat ce-a făcut atunci când a fost prea târziu ca să schimbe ceva. Așa că a trebuit să o omoare și pe Linh, iar apoi să creadă că asta era o misiune. Dar, în cazul lui Shelby, a știut. Dacă l-am fi prins atunci, ar fi fost judecat ca om sănătos psihic din

punct de vedere legal.

— Dar acum?

— Acum e patetic. Se ridică și clipi văzând paharul de vin pe care el i-l întindea. O, da, asta-i o idee cu adevărat bună. Gibbons are dreptate. N-o să ajungă într-o închisoare adevărată, dar o să-și petreacă tot restul vieții în aripa aceea. N-o să iasă niciodată, iar asta trebuie să fie îndeajuns. Bănuiesc că trebuie să fie îndeajuns pentru că asta este.

— Ar fi fost mai ușor dacă era diabolic și violent, și zdravăn la cap.

— Dumnezeule, da. Așa cum erau unii dintre părinții victimelor, așa cum erau ai mei, așa cum era taică-tău. Distincția asta e foarte clară. Iar când văd fețele victimelor, pot spune că, OK, mi-am făcut treaba, am făcut tot ce-am putut pentru a li se face dreptate.

— Chiar asta ai făcut. Se așeză lângă ea. Exact asta.

— Nimeni n-a văzut. Nici familia lui, nici personalul calificat, nici măcar psihiatrul – nu cu adevărat. Există o bombă cu ceas care merge și vorbește, dar ei n-o văd. Este doar Monty cel timid, greu la minte. A existat viclenie acolo la un moment dat, Roarke. Acum a dispărut, dar trebuie să fi existat. El a fost suficient de viclean pentru a ști cum să le imobilizeze pe victime, cum să le aducă acolo unde a vrut, cum să le ascundă, cum să se ascundă el față de cei apropiați. Acea persoană nu a fost acolo astăzi, dar a existat cândva.

— Poate că și asta e justiție. Acea persoană a dispărut, e încuiată altundeva. Dacă iese vreodată la iveală, el va da socoteală.

— A luat multe cu el. Douăsprezece vieți tinere.

— Cu fratele lui cum a rămas?

— L-am presat. Trebuie să accept că n-a știut de crime. Pur și simplu, nu putea concepe așa ceva. O să trebuiască să răspundă pentru modul în care a acționat, dar îmi dau seama deja că procurorul n-o să-l pună sub acuzare, nu pentru a face închisoare. Ce rost are? Își va trăi restul vieții simțind că a dat greș în privința fratelui, că și-a dezamăgit sora, știind că fratele lui a ucis. Iar Gibbons o să încaseze și el o palmă. Poate că o să-și piardă poziția, poate chiar dreptul de a profesa. Nu știu. Dar o să-și revină. Poate că o să revină la Philly chiar.

Râzând, Roarke o strânse lângă el.

— Ce drăguță ești.

— Ea nu este implicată. Nu a făcut absolut nimic, doar a crezut în frații și în munca ei. N-o poți învinovăți pentru asta. Iar doctorul? În mare parte, a încercat să ajute un prieten, a încercat să-l ajute pe fratele prietenului. Nu pot să le port pică pentru că au călcat puțin pe-alături pentru asta.

— N-ar trebui să nu simți o satisfacție deplină.

— Este pe-aproape, întrebările au primit răspuns. Doar că… Ultima victimă. Nu are nume. Nu apare înregistrată nicăieri. Dacă ar fi fost, Feeney ar fi găsit-o. Oricine

au fost cei care au făcut-o nu s-au ostenit să-i dea un nume. Mă…

— Te face să te gândești la tine.

— Nu mi-au dat un nume pentru că eram un obiect pentru ei. Bănuiesc că, și în cazul ei, lucrurile au stat cam la fel. Indiferent cine a adus-o pe lume, pentru persoana aceea era doar un obiect. Nu a însemnat nimic pentru nimeni, poate doar, pentru scurt timp, pentru bărbatul care a ucis-o. El nici măcar nu i-a știut numele.

— Dă-i tu unul.

— Poftim? E Jane Doe.

— Dă-i tu unul mai bun. Dă-i un nume.

— Ce știu eu despre nume?

— Tu i-ai dat nume motanului.

Ea se încruntă la Galahad, care dormea pe pat, cu toate picioarele în aer.

— Da, eu am făcut-o. Dar o persoană, asta înseamnă două nume.

— A fost găsită în West Side. West să fie numele de familie. Poftim, eu am făcut partea mea. Care-i prenumele?

— Nu știu… Angel. Fiindcă acest nume îi venise în minte, Eve se fixă asupra lui. Poate că are o legătură și cu puterea superioară. Merită ceva.

— Angel West este atunci. Și ea contează pentru cineva.

— În regulă. Suspină îndelung. Ce-ar fi să stăm aici o vreme, să ne bem vinul și să privim bradul.

— O idee minunată.

— Îmi place. Își sprijini capul de umărul lui. Crăciunul. Cred că trebuie să cumpăr niște lucruri.

— Orori.

Ea râse și sorbi din vin.

Își spuse că ar trebui să dea totul la o parte. Să dea jos planșa, să închidă dosarul de caz. Își făcuse treaba, făcuse tot ce putuse. Acum era acasă, în fața unui foc cald, cu bradul strălucind, cu motanul sforăind, iar bărbatul care o iubea ședea lângă ea.

Era mai mult decât suficient.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025